

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE A NOVEL
RETURN
OF
ELLIE
BLACK
EMIKO
JEAN

NEW YORK TIMES Bestselling Author BESTSELLING AUTHOR

THE
RETURN OF
ELLIE
BLACK

A Novel

EMIKO JEAN

SIMON & SCHUSTER

New York

London

Toronto

Sydney

New Delhi

G & M'ye.

Teşekkürle

r.

Sarsıldım ama hâlâ inanıyorum.

PROLOGUE

İŞTE BÖYLE BAŞLIYOR:

Ormanda koşan bir kızla, damarları adrenalinle dolu. Kısa ve eşit aralıklarla nefes veriyor. Tırnaklarının altında kir, kotunda taze çamur lekeleri, eşofmanında kan ve nefesinde kusmuk var.

Yakında.

Yakında evde olacak.

Görüntüler ortaya çıkıyor. Ana caddedeki tek stop lambası. Evinin yontulmuş yeşil panjurları. Babasının ticari balıkçı teknesinin yıpranmış döşemesi.

Uzakta bir korna çalıyor ve kız kulaklarını kapatarak eğiliyor, ses acı dolu bir çığlık gibi kafatasını delip geçiyor. Dünya küçülüyor ve soyutlaşıyor, çok renkli ve çok parlak. Korna geri çekilir ve ağaçlar yavaşça yeniden odaklanır.

Kalp atışları sabitleşirken nefeslerini sayıyor. Bir. İki. İki. Üç. Sonra adımlarını sayıyor. Dört. Beş. Altı. Birinin onu bulması için kaç adım atması gerekecek? Yedi. Sekiz. Dokuz. Kemikleri ağır, ayakları yorgun. Uzun bir mesafe kat etmiş. Gölgesi önünde uzanıyor, sanki onu kovalıyormuş gibi - gel ve beni yakala. On. On bir. On iki. Vücudu dalgalanıyor. Belki de oturmalı. On üç. On dört. On beş. Devam etmek için kendini zorluyor. Güneş gri bulutların arkasından yükseliyor. Hava çam ve reçine kokuyor. Su ve yosun gibi. Hayatın kendisi gibi.

"Hey! İyi misin?" Baba ve oğul bir çift yürüyüşçü patikanın köşesini dönerken beliriyor. Sırtlarında aşırı doldurulmuş sırt çantaları, üstlerinde rulo yapılmış uyku tulumları, birinin altından sarkan bir tencere, diğerinden iki metal bardak taşıyorlar. Kız hızını yavaşlatır ve onlara yaklaşır.

On altı. On yedi. On sekiz.

Baba, oğlunu kızıdan korumak için bir kolunu göğsüne koyuyor ve kız bocalıyor, bakışlarının kiskacına yakalanıyor. Oğlunun gözleri kahverengidir ve küçük altın benekleri vardır ve ona eskiden tanıdığı birini hatırlatır. Zihni taklalar atıyor ve zamanda geriye gidiyor.

Söyleyin bana, sevdiğiniz biri için ne yapardınız?

Her şeyi. Her şeyi yaparım.

Baba boğazını temizler. "Hanımefendi, iyi misiniz?" Onu inceliyor.

Onun ne gördüğünü hayal ediyor. Kirli bir cilt. Karmakarışık saçlar. Kemikli vücut. Kan lekeli sweatshirt. O, dünyanın çiğneyip tükürdüğü bir şey.

Oğlunun burnu seğiriyor.

"Hanımefendi?" diyor babası bu kez daha güçlü bir sesle. Ona doğru tek ve belirsiz bir adım atıyor.

Kız kurumuş, çatlamış dudaklarını yalıyor ve sesini sabit tutmaya çalışarak "Evet?" diye cevap veriyor.

"İyi misin?" diye tekrar sorar baba.

Kız göz kırpmıyor. Başını sallar. Hiçbir şeye bakmaz. "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

"Adın ne senin?"

"Benim adım mı?" O kim? Neye dönüştü? Bir araç. Taşınacak. Tutulacak. Doldurulacak.

"Evet, adın ne?" Baba kelimeleri zorlayarak söylüyor.

Kız tereddüt eder. Adı içinde bir yerlerde sıkışıp kalmıştır. Derin, derin karanlıkta, sakladığı yerde. Güvende olmak için. Hatırlama. Asla unutma. Omuzlarını dikleştirir ve ona ulaşır.

"Elizabeth," diyor nefes nefese.

O dört heceyi uzun zamandır söylememiştir. Onun adını. *Gerçek adı*. Annesinin klasik ve asil olduğu için seçtiği ve kızı için tüm umutlarını ve hayallerini taşıyan isim - üniversite, kariyer, bir aile, mutluluk. Kız bir zamanlar adını bir taç gibi gururla taşımıştı. Bir keresinde biri ona adını fısıldamıştı, dilinde aşk vardı.

Kız son bir hamleyle tüm ismini serbest bırakır. "Benim adım Elizabeth Black. Sanırım ben kayıpım."

Bölüm BİR

CHELSEY TELEFONUNUN ÇALMASIYLA UYANIR.

"Hayır," diye inliyor kocası Noah. "Durdur şunu." Adam kadından uzaklaşırken şilte gıcırıyor.

Dirseğinin üzerinde yükselen Chelsey, komodinin üzerindeki telefonunu arıyor. Saat gece yarısını biraz geçiyordu. Zil sesini susturur ve ekrana bakar. "İşten arıyorlar."

"Biri ölmüş olsa iyi olur," diye mırıldanıyor Noah.

Chelsey, Noah'nın alaycı mizah anlayışına gülümsüyor. O bir polis memuru, bir dedektif. Büyük ihtimalle biri ölmüştür.

"Dedektif Calhoun," diye cevap veriyor, ışığı açıyor ve yatağın kenarına doğru ilerliyor, omurgasında bir ürperti hissediyor. Coldwell Sahili'nde ilkbahar her zaman soğuktur. Yaz da öyle. Altmış beş derecenin üzerinde birkaç gün yaşanırsa bölge sakinleri şanslı sayılır. Washington'daki bu sahil şeridi iki kayalık arasında yer alır ve değişken havasıyla bilinir. Lewis ve Clark haritalarında burayı yaşanmaz olarak işaretlemişlerdir.

"Chelsey." Patronu, Çavuş Abbott. İlk adını kullandığında artık gözlerini kırpmıyor. Erkek meslektaşlarına soyadlarıyla hitap etmesinin bir önemi yok. Hiç önemi yok. "Bir çağrı aldım. Bir kız bulundu." Çavuş Abbott bir süre bekler. "Kendini Elizabeth Black olarak tanıttı."

Bunun üzerine Chelsey göz kırptı. Ellie Black. Yaşıyor musun? İki yıl oldu.

Aniden ayağa kalkar ve telefonu hoparlöre alır.

Noah yatağının başucundaki lambayı yakıyor. Boynunda iki kolyeli altın bir zincir asılıdır; yirmi bir, eski basketbol numarası ve bir aziz madalyonu. Chelsey hangisi olduğunu hatırlamıyor.

kötülüğe karşı iyi savaşında savaşçı. "Ne?" Doğruluyor ve sakalını kaşıyor.

Parmağını dudaklarına götürür ve Abbott bilgileri sıralarken komodinin çekmecesinden bir kâğıt ve kalem çıkarır. Capitol Eyalet Ormanı'ndaki yürüyüşçüler Ellie Black'i bulmuş. Ona telefon numaralarını veriyor. Ellie Legacy Memorial'a nakledildi. Durumu hakkında henüz bir bilgi yok. Chelsey Google'da yerini araştırıyor. Olympia. Coldwell'in iki saat güneydoğusunda. "Seni hastanede istiyorum."

"Yola çıkıyorum." Kotunu çekiştiriyor.

"Douglas'ın, kızın bulunduğu patikaya doğru gittiğini tespit ettim."

Yavaş, sıcak bir duraklama. Douglas. Çavuş Abbott'un oğlu. Onu çocukluklarından beri tanıyor. İkisinin de babası polisti. Chelsey'ninki daha yüksek rütbeliydi, polis şefi. Doug'ın babası ise hâlâ üniformalı, henüz çavuş değil, henüz Chelsey'nin patronu değil. Doug, Chelsey'den birkaç yaş büyük. Babasının izinden gitmeden önce birkaç yıl ortalıkta dolaşmış. Abbott kısa süre önce oğlunu da Chelsey gibi dedektifliğe terfi ettirmiş ama Chelsey daha fazla mesai yapmış. Chelsey'nin bununla bir sorunu yoktu. Gerçekten. Zaten nadiren karşı karşıya gelirlerdi. O Aile Hizmetleri'nde, Doug da Narkotik'te çalışıyor.

Gözünün önüne karakol pikniklerinden biri geldi. Genç oldukları zamanlara. Chelsey'nin kız kardeşi Lydia hayattayken. Doug, Chelsey'yle dalga geçen bir grup çocuğun arasındaydı. Bento kutusuyla mı geldiğini sormuştu. Chelsey evlatlıktı. Tam Japon. Ailesinin geri kalanı sarı saçlı ve süt tenliydi. Şimdi bile, otuz küsur yıl sonra, anısı içgüdüsel. Karpuz midesinde bozuluyor. Güneşi örten bulutlar. Bir meşenin altında sessizce dökülen gözyaşlarına karışan kahkahalar. Ondan sonra Chelsey boynu bükük, bakışları yere dönük bir şekilde yürüdü. Bir keresinde bir erkek arkadaşı onunla bu yüzden dalga geçmiş, eğilme şeklini taklit etmişti. Chelsey o zamandan beri çok yol kat etti. Yine de Doug'ı, eski erkek arkadaşını ve dünyadaki onlar gibi diğer insanları, onu aşağıda tutmaya çalışan kollar olarak hatırlıyor.

"Chelsey, orada mısın?"

İki kez yutkunuyor. "Ben buradayım."

"Eğer bu Ellie Black ise, sorumlu kişinin bulunmasını istiyorum. Bir tutuklama istiyorum ve bunu hemen istiyorum."

Chelsey bu komuta sinirlenir ama bu duyguyu elinin tersiyle iter. "Anladım." Kollarını gömleğinin içinden geçirerek telefonu bir elinde tutuyor.

"Medya bu işin üzerine gidecek," diye devam ediyor. "Yakından izliyor olacaklar. Ben de öyle yapacağım. Hata yok."

"Seni haberdar edeceğim." "Yap," diyor.

Chelsey telefonu kapatır, giyinmeyi bitirir ve saçlarını arkadan sıkı bir at kuyruğu şeklinde bağlar. Ayakkabıları. Ayakkabıları nerede?

"Doğru mu duydum? Ellie Black bulundu mu?" Noah onu dairenin içinde takip eder. Güzel bir yer. Geçici bir yer. Duvarlar beyaz. Tavan patlamış mısır. Bir kanepa. Bir yemek masası. Çoğunlukla Noah'ın eşyaları. Çerçevesi iki *Battlestar Galactica* posterini de dahil - birinde havaya kaldırılmış bir yumruk ve altında SO SAY WE ALL yazıyor, diğerinde ise Cylon olan güzel bir kadın silüeti ve DÜŞMANIN KİM OLDUĞUNU ASLA UNUTMA yazıyor. Chelsey ve Noah bilimkurgu meraklısı.

"Henüz doğrulanmadı," diyor Noah'a.

Çok sık olmamakla birlikte, Chelsey'nin kariyeri boyunca bir ya da iki kez birileri ortaya çıkıp kayıp bir çocuk olduğunu iddia etmiş ve acılı ailelerin paralarını dolandırmak istemişti. Ellie'nin ailesi, Ellie kaybolduktan birkaç hafta sonra evlerini ipotek ettirerek elli bin dolarlık bir ödül teklif etti. Yine de zamanlama dolandırıcılık için doğru değil. Ellie fiziksel olarak tanınmayacak kadar uzun süredir kayıp değil. Tam olarak iki yıl, iki hafta ve bir gün. Chelsey yıldönümünün işaretli olduğu bir takvim tutuyor.

"Tanrım, ne şansımız var ki?" Noah şöminenin yanında duraklar. Şöminenin üzerinde fotoğraflar var -Nuh'un Eğitim alanında yüksek lisansını tamamladığı gün kepi ve cüppesiyle çekilmiş bir fotoğrafı. Bir diğeri de ailesiyle birlikte rodeoda çekilmiş; ebeveynleri ve altı çocuğu da kot pantolon ve kovboy şapkalarıyla. Chelsey ile kaçarak evlendikleri adliyeden bir düğün fotoğrafı. Ve son olarak, Chelsey'nin gençliğinden bir kare, tepeden tırnağa kamuflaj, omzunda tüfek, ayaklarının dibinde ölü bir geyik - ilk avı. Coldwell Lisesi'ndeki yılları saçmalarla, deriyi soymakla ve eve gitmek için pusula kullanmakla geçmişti.

Chelsey odayı geçip, akşam yemeğinde yedikleri körinin kalıntıların hâlâ havayı renklendirdiği mutfığa gidiyor. Tezgahın üstünde bir kasa duruyordu.

laminat tezgah. Kadranı çevirir; içinde silahı ve kılıfı vardır. Noah ensesini ovuşturuyor. Ateşli silahlardan rahatsızdır. Bir çiftlikte büyümüş olmasına, hafta sonları çakal avlamasına rağmen. Bir dedektifle evlenmiş olsa da.

"Sanırım yarın evlere bakmayacağız." Tezgâhtan anahtarlarını alıp ona uzatıyor.

Anahtarları yumrukluyor. "Özür dilerim." Özü gönülsüzdü. Bir buçuk yıl çıkmışlar. Altı aydan biraz fazla bir süredir evliler ve o zamandan beri bir ev arıyorlar. Yerleşecekleri bir yer. Chelsey her mülkte bir sorun buldu.

"Sorun değil. Anlıyorum." Ama hayal kırıklığı gözlerinden okunuyor. *Bir polisle evli olduğunuzda, ilişkide yüzlerce siz vardır.*

-Siz, o ve tüm davaları, onların aileleri, Chelsey'nin annesi böyle derdi.

"Ne zaman yeniden randevu alabileceğimi bilmiyorum," diyor.

Alnını kaşıyor. "Bunun için endişelenme." Yine yüz ifadesinde bir titreşim. Bu danstan bıktı mı? O adım atarken Chelsey geri çekiliyor. Tanıştıklarında da aynı şekilde olmuştu. Noah, Chelsey'yi kovalıyordu.

Peet's iki yıl önce o gece çok kalabalıktı. Chelsey'nin dedektifliğe terfi etmesinin arifesiydi. Ellie Black ertesi gün ortadan kaybolacaktı. Polisler onu tebrik etmek için sırtına vurmuş, bira ısmarlamak istemişlerdi ama o reddetmişti. Zaten çok uzun süre kalmıştı. Noah bara doğru ilerledi ve onun yanına sıkıştı. *Ben Noah, diye kendini tanıttı. Eğitim alanında yüksek lisansımı yeni bitirdim. Lisede öğretmen yardımcılığı yapıyorum ama tam zamanlı bir iş arıyorum.*

Chelsey çok fazla bilgi veren birinden her zaman şüphelenirdi.

Beden eğitimi öğretmeni olmak istiyorum, diye bağırды gürültünün üzerine.

Chelsey hesabı için barmen Tim'e işaret etti.

Noah gücenmiş gibi elini göğsüne bastırdı. *Gidiyor musun? Beden öğretmeni kısmı mıydı?*

Hayır, öğretmenlere karşı bir şeyim yok, dedi Chelsey, adisyona kendi adını karalayarak. Tim onun önüne plastik bir paket yemek koydu.

Şefe selamımı söyle, dedi Noah'a bakarak.

Tim'e teşekkür etti, sonra bakışlarını Noah'ya kaydırıldı. *Babama yemek götürmeliyim.* Babası kemoterapinin ortasındaydı ve bir köpekten daha hastaydı. Bir eşekten daha huysuzdu. Neredeyse her şeyin tadı ona metal gibi geliyordu. Sadece acılı kanatları ve ekşili çocukları mideye indirebiliyordu. Cesetlerin arasından ite kaka ilerledi, Noah da peşindeydi.

Seninle gelmeme izin ver, demişti dışarıda, akşamın bahar havasında nefesi buğulanırken, elleri ceplerinde.

Durakladı ve ona dik dik baktı. Gururum okşandı *ama şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. İşim çok yoğun. Babam kanser...* C- kelimesinin işini yapmasını bekledi. Noah'ı korkutup kaçırmak için.

Gülümseyerek şişindi. *Seninle gelmeme izin ver, diye* tekrarladı. *Yardım ederim.*

Alay etti. Yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyor?

Hayır. Ancak bunlar genellikle en çok yardıma ihtiyacı olan insanlardır.

Ondan hoşlanmak istemedi. *Garip bir kurtarıcı sendromun mu var?*

Sadece güzel kızlar söz konusu olduğunda. Sonra sırtıttı, beyaz dişleri sakalında parlıyordu.

İyi. Onunla gelmesine izin verdi. Arabasını ona bıraktırdı ve silahının görünür olduğundan emin olarak ikisini de sürdürdü. Evi gördüğünde alçak sesle ıslık çaldı. *Güzel yermiş,* dedi çatısına bakarak.

Gel h a d i . Kapının kilidini açtı. Babası kanepedeydi, Televizyonda *Homeland* var.

Sen de kimsin be? diye ıslık çaldı babası, Noah'yı görünce. Tüm saçları dökülmüş, yanakları çökmüş ve teni solgunlaşmıştı. Yanında bir oksijen tüpü duruyordu, burun kanülü gül rengi bir minderin üzerine atılmıştı. Annesi o kanepneyi çok severdi.

Baba, diye azarladı. *Bunu giyiyor olman gerekiyordu.* Hortumu tekrar kafasına geçirdi.

Ben bir soru sordum, babası da cevap verdi.

Bu Noah. Beni eve kadar takip etti.

Babası Noah'ın elini sıkmayı reddetti. *Kanser, ha?* dedi Noah, kolunu tekrar yanına bırakarak. *Büyüdüğüm çiftlikte kanserli bir atımız vardı. Veterinerin yazdığı CBD haplarını severdi. Belki faydası olur.*

Beni bir atla mı kıyaslıyorsun, evlat?

Chelsey müdahale etmeye çalışmadı. Noah'nın bununla nasıl başa çıkacağını görmek için bekledi. Bara geri dönmek isteyip istemeyeceğini. Ceketini çıkarmadı.

Hayır efendim, diye cevap verdi Noah, asık suratlı ve soğukkanlı. At çok daha güzeldi.

Chelsey'nin babası irkilerek güldü, biraz kan öksürdü ve Noah'ya oturmasını teklif etti.

Chelsey gözlerini kırptırarak anıyı uzaklaştırıyor ve Noah'ya bakıyor, anahtarlar şimdi elinde. "Gitmem gerekiyor."

Yanağını okşuyor. "Dikkatli ol." Her zaman söylediği şey bu. Beyhude bir istek. Sanki bir kurşunu, bir yumruğu ya da direksiyonunda ağır aksak bir sarhoş olan bir arabayı durdurabilirmiş gibi.

Ayaklarını ayakkabılarının içine sokar ve gecenin serinliğine doğru koşarak merdivenlerden iner. Noah kapının pervazına yaslanmış, tepede beklemektedir. Babasından miras kalan Oldsmobile arabasına binerken onu görüş alanında tutuyor. Arka camda bir *Firefly* çıkartması var. Noah bunu ona üçüncü buluşmalarında getirmişti. O akşam yemeğinde ona polis olmanın sorumluluklarından bahsetmişti. İçini dökmüştü.

Artanları babasına götürdüler. Sonra, babası ağrı kesici ilaçların etkisiyle uyurken, Chelsey Noah'ı kamyonetine kadar götürdü. Onu öptü. Gece durgun, sakin ve saten siyahıydı. Bluzunun düğmelerini çözdü. Adam arabasının kapısını açtı. Arabaya tırmandılar, kıyafetlerini çıkardılar, kalçalarını birbirine sürttüler.

Ona çabucak aşık olmuştu.

Çoğunlukla, Chelsey her şeyi Noah ile paylaşır. Ölen kız kardeşi Lydia'yı biliyor. Ailesinin boşanmasını biliyor. Chelsey'nin on sekizinci doğum gününden bir gün sonra annesinin Scottsdale'e kaçtığını biliyor. Babasının ölümünü biliyor, çünkü kanser onu öldürürken Chelsey'nin yanında durmuştu. Ve Noah, babası öldükten sonra ona miras kalan, kırk yıllık eskimiş mobilyalar ve kötü anılarla dolu evi de biliyor.

Ama o her şeyi bilmiyor.

Direksiyonun arkasında, Chelsey Noah'a el sallıyor, suçluluk duygusuna ve korkuya karşı yutkunuyor. Dehşetin yavaşça damlaması. Onu kaybetmek istemiyor ama elindekileri bırakmadan da ona tutunamıyor.

başka bir şey. Arabayı çalıştırır, geri vitesine takar ve geri geri gider, Noah farlarının tuzağına yakalanır.

Bölüm İki

CHELSEY ellerini direksiyondan çekmeden önce Olympia'ya doğru yola çıkmalı otuz dakika olmuştur. Arada sırada bir kamyonet dışında hiç trafik yok. İki şeritli yolda hiç sokak lambası da yok. Farlarını yakıyor ve koltuğuna iyice yerleşiyor. Bu dar arazi şeridi Coldwell'e giriş ve çıkış için tek yol. Bir tarafta gümüşü ay ışığında parlayan karanlık ağaçlar ve gri kayalıklar, diğer tarafta ise ince bir metal kıvrımla korunan beyaz şapkalı bir okyanus. Bir gün bir tsunami yolu sular altında bırakacak ve Coldwell mahsur kalacak. Nefes alıyor. Yolu ezbere biliyor ve şimdi batmasına izin verebilir. Bırakabilir. Hafızasında kaybolmak için.

Ellie Black.

İki yıl önce, Noah ile tanıştıktan bir gün sonra gelen ilk çağırışı hatırlıyor. Telsizin cızırtısı ve memurun cızırtılı sesi, on yedi yaşında bir kızın bir arkadaşının evinde yatıya kaldıktan sonra eve gelmediğini bildiriyordu.

Chelsey hemen Ana Cadde'ye U dönüşü yapmış ve bir deri bir kemik kalmış Coldwell'den geçerek doğruca Black'lerin evine yönelmişti. Chelsey kasabanın ne zaman değişmeye başladığını hatırlayamıyordu. Erozyon yavaştı, suyun kayayı yontma hareketi gibi. Önce okullardaki personel sayısı yüzde otuz azaltıldı. Sonra kütüphane kapandı. Ondan sonra da eğlence merkezi. Bir zamanlar, Chelsey gençken, burası çok hareketliydi. Çocuklar yazın havuzda yüzerdi. Sonbaharda futbol. Kışın basketbol oynarlardı. İlkbaharda el işi yaparlardı. Şimdi ise bina tahtalarla kaplıydı, yavaş yavaş tuzlu suya ve fırtınalara yenik düşüyordu. Peki ya çocuklar? İnternete ya da ormana gitmeye zorlandılar.

Siyahlar kuzey tarafında, çoğunlukla ticari balıkçı ailelerinin ve konserve fabrikası işçilerinin yaşadığı bir mahallede yaşıyordu. Evler aşırı büyümüş ardıçların, kahverengi çimenlerin ve tel örgülerin arkasına çömelmişti.

Chelsey Black'lerin kapısını çalmıştı, sundurma ıslaktı ve ayaklarının altında yumuşacıktı. Doug açmıştı. O zamanlar üniforma giyyordu, henüz dedektifliğe terfi etmemişti. *Hey. Gülümsemesi genişti. Genç ve aptaldı ve dava için çok heyecanlıydı. Olay yerine ilk giden olmak konusunda. İfadeleri almaya başladım.*

Beni beklemeliydin, dedi Chelsey.

Yanakları somon rengi kızardı. *Özür dilerim.*

Jimmy, Ellie'nin babası, Doug'ın etrafından dolanarak kendini tanıttı. *Jimmy Black.* Elini uzattı ve Chelsey de sıktı.

Dedektif Calhoun, Coldwell Polisi.

Jimmy gözlerini kısarak ona baktı. *Ne zamandır teşkilattasın?*

Chelsey'nin yüzü ona karşı çalıştı. Çizgisiz ve şaşırtıcı derecede Asyalı. Jimmy'nin yüz ifadesindeki şüpheyi, Chelsey'nin çok genç, çok yabancı olup olmadığını merak edişini gördü. İngilizce konuşabiliyor muydu? *On yıla yakın bir süredir görev yapıyorum, dedi Chelsey, gözleri kısılmıştı, sonra bakışlarını yukarı kaldırdı. Elizabeth'e odaklanmak istiyorum. Onun hakkında konuşalım mı? Daha sonra kendini tebrik etti. Soğukkanlıydı. Odaklanmıştı. Dedektif olarak ilk davası olmasına rağmen. Kalbi sinir bozucu, umursamaz bir şekilde çarpmasına rağmen. Bazen ne kadar küçük hissettiğini merak ediyordu. Hangi eller onu şekillendirmiş, yıpratmıştı.*

Bu Jimmy için yeterli görünüyordu. Onu içeri aldı. *Geldiğiniz için teşekkürler, Dedektif.*

Bana Chelsey deyin, demişti oturma odalarına ayaklarını sürüyerek girerken. Ellie'nin annesi Kat oradaydı, soluk mavi kadife bir kanepeye oturmuş, elinde içilmemiş bir fincan kahve tutuyordu. Jimmy karısının yanına çöktü, dokunacak kadar yakındı ama dokunmuyordu. Her ikisi de yaklaşan bir fırtınaya karşı korunmak istercesine vücutlarını sertçe tutuyorlardı.

Chelsey onların karşısındaki yıpranmış ekose koltuğa yerleşti. *Bana neler olduğunu anlat, dedi. Merkez, kızınızın eve gelmediğini söyledi.*

Doug elleri kemerinde, ayaklarını açmış ve göğsünü kabartmış bir halde kapının yanında duruyordu.

Kat fincanına baktı. *Ellie'yi aramaya çalıştım, diye açıkladı, sesinde Chelsey'nin şok olarak algıladığı bir kofluk vardı. Bunun senin başına gelebileceğini hiç düşünmezsin. Sonra India'yı aradım.*

Chelsey geri dönüşüm kutusunun boş şişelerle -şarap, viski, tekila- dolup taşıdığı mutfağı görebiliyordu. Dolaplardan biri sanki bir yumrukla kırılmıştı. Chelsey çenesini hasara doğru uzattı. *Dolaplarına ne oldu?*

Bir delik açtım, Jimmy sakince teklif etti. Çok mu sakince? Sinirlendim.

Ellie kaybolmadan önce mi sonra mı? Odadaki hava önce durgunlaştı, sonra titreşmeye başladı. Kat başını eğdi. Utançtan mı? Utanç mı? Korkudan mı?

Önce Jimmy alçak sesle cevap verdi. Saklayacak bir şeyim yok. Parmak izi mi istiyorsun? Evi aramak mı istiyorsun? Buyurun.

Pekâlâ. Etrafa bir göz atmak istiyorum. Özellikle Ellie'nin odasına ama bu bekleyebilir, dedi Chelsey. Jimmy'yi şüpheliler sırasının arkasına yerleştirdi. Kat'e döndü. India kim?

Kat yutkundu. Onu iyi tanımıyorum. Ellie'nin pek arkadaşı yok. Adını ilk kez bir hafta önce duymuştum. Tanrıya şükür Ellie'ye telefon numarasını vermesi için ısrar ettim. Ellie'nin bu gece India'nın evinde kalması gerekiyordu. Ama India, Ellie'yi en son bir motelde gördüğünü söyledi. Bir parti veriyorlarmış. Kat bardağını duyulabilir bir gümbürtüyle sehpaye koydu. Kendimi alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum. Bu nasıl oluyor?

Bir insanı kendinden uzaklaştıracak pek çok şey vardı. Ama Chelsey bunu kendine saklamaya karar verdi. Kat'in elinde daha fazla bilgi yoktu ve Jimmy de iş için gitmişti.

Ellie'nin geleceğinden eminim. Kızları bilirsin, Doug teklif etti. Akıllarına çılgınca fikirler gelir ve her zaman kaçarlar. Chelsey'nin dudakları kıpırdadı, kadın olarak doğmanın insanı otomatik olarak suçlu yaptığı imasından nefret ediyordu.

Jimmy ayağa kalktı, elleri yumruk olmuştu. İri bir adamdı ve ön kapının yanında bir sopa bulundururdu. Bu o değil. O benim kızım değil. Doug'a doğru ilerledi. Ellie öylece kaçmazdı.

Chelsey aralarına girmekte gecikmedi, iki adamın önünü kesmek için bir metreye yakın bir mesafe vardı. Aynı zamanda sopanın saatini tutarak Jimmy'nin kaç adım atması gerektiğini hesapladı.

Üç, belki iki. *Memur Abbott, neden yürüyüşe çıkmıyorsunuz, dedi. Bu bir soru değildi.*

Özür dilerim, diye kekeledi Doug, ellerini kaldırarak. Gücendirmek istememiştim. Kapıdan geri geri çıktı ve çimenlere uzanıp telefonuna baktı. Doug video çekip sosyal medyada paylaşmayı severdi. Aman Tanrım. Tipik bir ortanca çocuktı, her zaman memnun etmeye hevesliydi.

Söyledikleri doğru mu? Kat'in gözlerinde umut parladı. *Bu her zaman olur mu?*

İstatistikler bu gibi durumlarda Chelsey'nin en iyi dostuydu. *Ellie'nin yaş grubundaki, yani on altı ile yirmi bir yaş arasındaki kızlar yüzde seksen bir oranında geri dönüyorlardı.* Bu olasılığın yirmi dört saat sonra yüzde yarıma düştüğünü eklememişti. Olayların gelişmesine izin vermek daha iyiydi. *Şimdi bana Ellie'den biraz daha bahset.*

Kat birkaç önemli olmayan gerçeği sıraladı: *Ellie inatçıdır. Bazen inatçı. Notları çok iyi değil ama çok zeki. Jimmy, beşinci sınıftaki yazma sınavından yüksek puan aldığını hatırlıyor musun? Çok arkadaşı yok ama erkek arkadaşı Danny ona bayılıyor.*

Tüm bu ayrıntılar Ellie'nin ne kadar özel olduğunu gösteriyordu. Aranmayı, bulunmayı hak ettiğinin kanıtı. Kat'in her vaka için bir dolar rakamı belirlendiğini bilmesine imkân yoktu. Dikkatli bir hesaplama ailelerin servetiyle çarpılır, sonra da ırk ve dine bölünürdü. Bir kız ne kadar yoksul ve karanlıksa, departman onu kurtarmak için o kadar az fon ve zaman ayırırdı - sonuçta, bu tür kızlar kaybolduğunda halk biraz daha az öfkelenirdi. Belki de Ellie'nin annesi bunu hissedebiliyordu - bazı kızlar diğerlerinden daha değerliydi. Bu Chelsey'nin benimsediği bir bakış açısı değildi. Ama inanmak istemese de bu bir gerçektir.

Chelsey Ellie'nin odasını aradı ve daha fazla bilgi edindiğinde arayacağına söz vererek kısa süre sonra ayrıldı. Bu acil bir durum değildi. Henüz değildi. Ellie'nin ayakkabısı, cep telefonu ve kanı henüz bulunmamıştı. Kat henüz ağlamamıştı, tüm vücudunu saran türden bir yutkunma ve hıçkırık. Ve Blacks'in tüm varlığı henüz her gün yaşanan bir hayata damıtılmamıştı.

Yine de Chelsey normal prosedürü hızla uygulayarak Elizabeth'i en son gören herkesle görüştü. İlk olarak

Hindistan.

Dinle. Ellie ve ben sadece birkaç kez takıldık. Birlikte eğlendik ama yakın değiliz, demişti India cılız bir paravan kapının ardından. Soluk sarı saçları vardı, bir kutudan çıkmış gibiydi ve ışıpta parlayan küçük gümüş bir hızması vardı. Chelsey onun üzerinde içki kokusu alıyordu, taze değil ama gözeneklerinden sızıyordu. India akşamdan kalmaydı. *Zaten hepsi Ellie'nin fikriydi, diye* devam etti.

Neydi o? Chelsey dürttü. Bir martı çığlık atıp bahçeye kondu.

Parti. Ulaşımını ben sağladım, hepsi bu. Ben onun bakıcısı değilim.

Anladım. Kız, Ellie'nin ortadan kaybolması gerçeğinden çok, başının belaya girme olasılığıyla ilgileniyordu. *Parti umurumda değil. Eğer içtiysen. Uyuşturucu kullandıysan,* Chelsey ona güvence verdi. *Ben sadece Ellie'yi bulmak istiyorum.* Bu India'yı Chelsey'e partinin fotoğraflarını gönderecek kadar yatıştırmıştı. Chelsey zaman çizelgesinin bir kısmını oluşturmak için bu fotoğrafları bir araya getirdi. Saat on bir otuz bir, Ellie'nin motel odasında filme alındığı son andı. Saat 11:39'da gitmişti. Oradaydı ve sonra yoktu, rüzgarda sürüklenen bir kelebek gibiydi.

Sonra Chelsey, Ellie'nin erkek arkadaşı Daniel Partridge'i sorguladı. *Evde uyuyordum, demişti,* bacaklarını zıplatarak. Evinde, ahşap banklı, kenarlarına buğday sapları oyulmuş küçük bir yerleşik masanın başındaydılar.

Sana kefil olabilecek biri var mı? Chelsey gözlerini kırpmadan ona baktı. Kız kardeşi Lydia buna tilki suratı derdi. Çoğu suç, kurbanın tanıdığı biri tarafından işlenir. Danny iyi birine benziyordu. Ama dikkat etmeniz gerekenler iyi adamlardı. Kötü olanlar, suçlarını kollarına takar, tüm dağınık duygusal yükleriyle birlikte taşırlardı. İyi adamlar her şeyi derinlere gömer.

Daniel'ın bacağı hareketsiz kaldı. Gözleri kısıldı. *Bizimkiler çalışıyordu ama annem akşam yemeği bıraktı.* Ailesinin Ana Cadde'de bir barı ve restoranı vardı. Chelsey, birkaç ay önce Fishtrap'in tahrip edildiğini, ön camlarına neon turuncu boyayla REDSKIN VE GO BACK TO THE RES kelimelerinin yazıldığını hatırlıyordu. Partridge'ler Chinook'tu. Duvar yazılarını temizlediler, güvenlik kameraları yerleştirdiler ve kabile bayraklarını pencerelere astılar.

*Sakıncası yoksa anneni aramak istiyorum, dedi Chelsey.
Hikayenizi doğrulayın.*

Danny tezgahtan fırladı ve yerel yem ve olta dükkanından bir kağıt parçası ve bir kalem bulana kadar mutfak çekmecelerini karıştırdı. Annesinin adını ve telefon numarasını karaladı ve kâğıdı bir eldiven gibi masanın üzerine fırlattı. *Al bakalım.*

Chelsey onu gücendirmişti. Ama herkes şüpheliydi. Kat ve Jim'i bile takip etmişti. Fincanlarını tutuş şekilleri. Çok mu sıkı? Çok mu rahat? Ne tür ayrıntılar veriyorlardı? Çok mu ayrıntılı, yoksa çok mu belirsizdi? Gerçek ince, dar bir çizgide parmak uçlarında gezinir.

Danny'nin savunmaya geçmek için bir nedeni olduğu ortaya çıktı. Söylediği gibi bütün gece evde değildi. Yalan söylüyordu. Öfkesinin arkasına saklanıyordu.

Sonra partideki çocuklarla ve Ellie'nin okulundaki öğretmenlerle görüştü. Ellie hakkındaki raporlar kötüden daha kötüye doğru değişiyordu. Bir sınıf arkadaşı, Ellie'nin *zenginmiş gibi davranan bir sahtekar olduğunu* söylemişti. *O kız mı? Hep bir gün kendini öldürteceğini düşünmüştümdür,* dedi bir öğretmen, o kadar kendini beğenmiş ki Chelsey kusmak istedi.

Yağmur ön cama sıçırıyor ve Chelsey şimdiki zamana geri dönüyor. Silecekleri çalıştırır. Artık Olympia'ya daha yakındı. Ellie'ye daha yakın. Otuz dakika sonra hastanede olacaktı. Bilgi göğsünü bir kement gibi sıkıyor. Otoyol üç şeride genişliyor. Daha fazla araba, tır, fast food restoranı, çeşitli moteller ve benzin istasyonları vardır. Yolcu koltuğuna atılmış telefonuna bakar. Jimmy ve Kat'i aramalıydı.

Jimmy, Chelsey ile görüşmeye devam etti. Onu en son beş ay önce görmüştü. Arada bir karakolu ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Tam açıldığı sırada elinde bir sürahi kahve ve nasırlı ellerinde Cottage Bakery'den bir düzine çörekle içeri giriyordu. Geçen sefer bunları resepsiyonda duran Suzette'e verirken bir yandan da sohbet etmiş, kocası ve torunları hakkında sorular sormuştu. Chelsey'i görünce doğruldu ve Chelsey onu özel bir odaya götürüp kapıyı kapattı. Aralarında bir masa olacak şekilde karşılıklı oturdular ve ritüellerine başladılar. Başta hep havadan sudan konuşurlardı.

Nasılsın, Jim?

Pekala, dedi.

Ya Kat?

Bilirsiniz, iyi ve kötü günleri vardır. Sam ve ailesi yakında buraya taşınacak ve bu onu biraz neşelendirdi.

Ellie'nin Sam adında bir ablası vardı. On yıl arayla doğmuşlardı. Yakın değillerdi. Chelsey ve Lydia gibi değillerdi. O ve Lydia aynı kanı taşıyor olabilirlerdi ama başka her şeyi paylaşıyorlardı. Anneleri, "*Bir elmanın iki yarısı gibisiniz,*" derdi.

Bu çok hoş, dedi Chelsey.

Peki ya sen? Senin şu adam nasıl? Gazetede gördüm, takımını eyalet şampiyonasına götürüyordu. Noah, Ilwaco Lisesi'ndeki ilk öğretmenlik ve basketbol koçluğu yılını tamamlamış ve takımını 2A eyalet şampiyonluğuna taşımıştı. Kaybettiklerinde yıkılmıştı. Kardeşleriyle birlikte ailesinin kulübesine gitmişti.

Noah iyidir. Chelsey durakladı, Jimmy'nin soracağı soruyu biliyordu. En iyisi onu aradan çıkarmaktı. Bu konuşmaları yaşlı bir köpeği uyutmaya benzetiyordu. Neden erteleyelim ki? *Yeni bir ipucu yok Jim,* dedi nazikçe. *Seni arayacağımı biliyorsun.*

Jimmy içini çekti ve beyzbol şapkasını çıkarıp faturasını avuçlarının arasına aldı. Saçları gri ve kahverengi küçük tutamlar halinde havaya kalkmıştı. *Görebilir miyim?*

Tabii ki. Chelsey ayağa kalktı ve on ikiye on iki ebadındaki oluklu kutuyu kanıtların arasından aldı. Masasının üzerine koydu ve Jimmy'ye plastik torbaları açmamasını hatırlattı. *Bu hâlâ açık bir dava.*

Jimmy bir kez başını salladı. Kuralları biliyordu. Her zaman aynıydı. Önce polis raporunu okurdu. Sonra tanık ifadelerini. Chelsey'nin gözden kaçırmış olabileceği bir şey aradı. Ellie'nin davasını çözmenin anahtarı olabilecek herhangi bir bilgi kırıntısı. Son olarak, fiziksel kanıtlara baktı, her bir parçayı ufalanan bir kalıntı gibi ele aldı -Ellie'nin ayakkabılarından biri, ekranı çatlamış cep telefonu, üzerinde kan olan çakıl taşları, motelden ve yandaki Pentekostal kilisesinden alınan güvenlik kamerası görüntüleri, Ellie'nin eşyalarının bulunduğu otoparkın tamamı. Yarı kamyonlar ve dağınık arabalar Ellie'nin her türlü görüntüsünü engelliyordu. Chelsey görebildiği her plakanın sahibinin peşine düşmüştü. Kimse bir şey görmemişti.

Bana hala onun orada olduğuna inandığını söyle.

Chelsey içindekileri kutuya geri yerleştirmeye başladı. Bunlar Ellie'nin elinde kalan son şeyler miydi? Bu nesneler konuşabilselerdi ne söylerlerdi? Hangi sırları fısıldayabilirlerdi?

Dava hala açık. Ellie bulunana kadar aramayı bırakmayacağım, diye söz verdi, çünkü inanıyordu - aptalca olabilirdi ama inanmak zorundaydı. Umudun bıçak sırtında kendini kesip biçti.

Jimmy ciddiyetle başını salladı ve titreyerek izin istedi. Chelsey başka bir şey söylemeden gitmesine izin verdi. Çoğu erkek gibi Jimmy Black'in de dağıldığında mahremiyete ihtiyaç duyduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Chelsey nefes alıyor, kırmızı ışıktaki dururken anılarından sıyrılıyor. Kavşakta Legacy Memorial için bir tabela asılıdır. Vakit gelmiştir. Telefonunu eline alır ve Blacks'i arar. Çalışıyor ve çalışıyor. İki yıl. İki hafta. Bir gün.

Ellie Black'in kaybolmasından bu yana Chelsey, kadına yönelik şiddet içeren her davaya gönüllü olarak katılmaktadır. Her zaman yapacak çok işi vardır. Dövülmüş, yaralanmış ve sakatlanmış tüm kadınlar Chelsey'nin kiyılarında hoş karşılanır. Chelsey bunun bir tür kefaret olduğunu anlıyor. Lydia'yı kurtaramadı. Ellie'nin davasını çözemedi.

Zil sesi kesilir ve hat açılır.

"Lo," diye cevap veriyor Jimmy. Arka planda bir televizyon bangır bangır çalışıyor, ama sesi uykudan zımpara kağıdı gibi pürüzlü.

"Hey, Jim, ben Chelsey. Kat buralarda mı? Bazı haberlerim var." Jimmy'nin Kat'i uyandırmasını bekler ve kızlarını düşünür. Zihninin sarmalında Ellie'yi görür. İşte orada, boş bir eğrinin gölgesinde duruyor. Sessiz. Konuşma sırasının kendisine gelmesini bekliyor.

Evet, zamanı geldi.

Eskiden kayıp kızlarla ilgili hikayelere takıntılıydım.

Başlıklar her zaman çok kışkırtıcıydı. Karşı konulmaz. Ağır çekimde bir araba enkazı izlemek gibiydi. O zamanlar kızları gerçek insanlar olarak düşünmüyordum. İşkence görmüş, kırılma noktalarının ötesine itilmiş, yaşayan, nefes alan insanlar değillerdi. Bu asla ben olamazdım. Asla olamazdım. Küçük, gizli bir parçamın kendini beğenmiş olduğunu itiraf etmekten utanıyorum. Yenilmez olduğumu düşündüm.

Ama sonra öğrendim. Beni bağlı tutmak için prangalara ya da zincirlere ihtiyacım olmadığını öğrendim. İhtiyacım olan tek şey bozulmamış ormanın dört duvarıydı. Ve korku. Kabaran, su toplayan, uzuvlarınızı seğirten türden. Evet. En iyi hapisaneler En iyi hapisaneler kendi zihninizde yarattıklarımızdır.

Bir çocuk kaybolduğunda, ilk kırk sekiz saat çok önemlidir. Zaman çok önemlidir. Gerçekler kataloglanır ve bir raporda dosyalanır. Çocuk nereye gitti? Çocuk kimi gördü? Çocuk ne yapıyordu?

Kolaylaştıralım. İşte kaçırılmamın zaman çizelgesi. Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur.

Gün diğer günler gibi başladı. Sabah yedi civarında, India beni okul için aldı. Mutfaktaydım, ayakta mısır gevreği yiyordum. Bir korna sesi mahalleyi dalgalandırdı. Son bir kaşık dolusu renkli gevreği ağzıma attım.

Annem mutfığa girdi. Uykulu ve ufak tefek görünüyordu, üzerinde babamın Noel çelenkleriyle süslü tişörtü ve pijama pantolonlarından biri vardı. Mayıs ayıydı. Tezgâha yaslandı ve başını avuçladı. Bir gün önce, beni işe

onu. Kapanıştan sonra da arkadaşlarıyla içmeye devam etti. Çakırkeyif olduğu için bizi eve ben götürmek zorunda kaldım. Yüzünü ovuşturdu ve gözlerini alt tarafıma dikti. "Tanrım, Ellie."

Kot pantolonumun üzerine Sharpie ile bir şeyler karalamıştım; ateş eden yıldızlar, kalpleri delen oklar, at başlı bir insan vücudu. "Ne?"

"Ne demek ne? Bunlar yepyeni kotlar. Senin için yeni aldım."

Annem her zaman para konusunda endişeliydi. Bir şeylerin ne kadar tuttuğu hakkında. *Benim* ne kadar tuttuğumu. Bazen ondan nefret edip etmediğimi merak ederdim. Bunu düşünmek bile acı verirdi. Sonra onun benden nefret edip etmediğini merak ederdim. Bunu düşünmek daha da acı veriyordu. "Bir dahaki sefere kendi kotumu kendim alırım." Yeni bir telefon almayı da planlamıştım. Her şeyi başlatan buydu. Bir telefon. Mevcut telefonum eskiydi ve şarjı bitmeden önce yaklaşık iki saat gidiyordu. Annemden miras kalmıştı. Bir şey isteyen ve onu elde etmek için her şeyi yapabilecek bir kızdım.

Tezgâha yaslandı. Babamın bir hafta önce kırdığı dolabın hemen altına. Bana kızgındı. "Hangi parayla? Ellie... asıl noktayı kaçıyorsun."

Bip. Bip. Beeeep.

Annem kulaklarını kapattı. "Tanrım," dedi tekrar. "Danny mi o? Lütfen ona kornayı bırakmasını söyleyin."

Gözlerimi devirdim ve kaseyle kaşığımı bir takırtıyla lavaboya bıraktım. Annem irkildi. Eski porselen lavabo evin orijinaliydi ve içinde yıkadığımızdan daha çok bulaşık kırardık. Ama tabak kırılmamıştı ve "şanslı günümdeyim" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sırt çantamı kaptığım gibi mutfaktan fırladım. "Danny değil. India. Bu gece onun evinde kalacağım." Yalan dilimden kolayca döküldü. India'da kalmaktan çok daha büyük bir planım vardı. Gerçeği eğip bükmek benim özel bir yeteneğimdi. Yeterince inandırıcı bir şey söylerseniz kendinizi bile kandırabilirsiniz. "Hatırladın mı?" Anneme meydan okudum. "Sana dün gece söyledim."

"Ah, doğru ya. Muhtemelen bir ara onunla tanışmalıyım. Bana numarasını gönderir misin lütfen?"

"Elbette," diye söz verdim ve mutfaktan çıktım.

"Erken dön!" Ben ön kapıya yönelirken annem bağırdı. "Yarın Sam'le hamile eşyaları için alışverişe çıkacağız."

India'nın kornası tekrar çaldı. "Evet," diye bağırdım omzumun üzerinden, sırt çantam elimde. "Sabırsızlanıyorum." Annem bizi, Sam ve beni, en iyi arkadaş olacağımızı umarak bir araya getirmeye devam etti. Ama hiçbir ortak noktamız yoktu, en çok da yaşıımız. Sorun şuydu... Ben Sam'in bana bir bebek gibi davrandığını düşünüyordum, Sam de benim bir bebek gibi davrandığımı. Sam'i son gördüğümde beni kimliğini çalmakla suçlamıştı. Böyle bir şey yapacağımı düşünmene bile inanamıyorum, dedim ona, öfkemi kalınlaştırarak.

Sam kollarını kavuşturmuş, çıkık karnının üzerine dayamıştı. *Dün gece geldiğimde cüzdanımdaydı ve şimdi yok. Öylece kaybolmadı, Ellie.* Sonra yumuşadı. *Eğer geri verirsen anneme söylemem, tamam mı?*

Ama bende olmadığına ısrar etmişim.

Dışarıda, India'nın hatchback'i kaldırımında rölantide gidiyordu. Sırt çantamı ayaklarımın dibine iterek ön tarafa atladım. Hoparlörlerden David Bowie çalıyordu. India'nın beyaz-sarı saçları sabah ışığında neredeyse parlıyordu. Arabasının içi leş gibi kokuyordu; pas, karanfilli sigara, bayat kahve. Vizörü indirdim ve göz kalemi sürdüm. Gülümsemelerimiz geniş ve bulaşıcı, çok dikkatsiz, çok özgür, ne kadar az zamanım kaldığını bilmeden hızla uzaklaştık.

Saat 7:24'te, bir dakika kala okula vardık. Sabah saatleri birbirine karışmıştı. Biyoloji. İngilizce. Beden eğitimi. Tüm derslerimde hazır ve nazırdım. Jeremy Davis, Lindsay Jackson ve Steven Laurier muhtemelen ders aralarında bana yirmilikler verdiklerini bile hatırlıyorlardır.

Saat 12:09'da okul merdivenlerinde otomattan sandviç aldım. Basamakların üzerinde sarı renkte GÜVENLİ, SORUMLU VE SAYGILI kelimeleri yazılıydı. Bir kol beni belimden yakaladı. İrkilerek arkamı döndüm.

"El."

İşte oradaydı. Esmer tenli, çocuksu bir yüz, duygularını pek iyi saklayamayan yumuşak gözler. Koyu parlak saçları omuzlarına dökülüyordu. Danny. Erkek arkadaş. En iyi arkadaşım. Hayatımın aşkı. Hiç biri için böyle hissettiğin oldu mu? Sanki ikiniz aşkı icat etmişsiniz gibi?

Danny yarısı gitmiş sandviçime bakıp sırıttı. "Otomattan yumurta salatası. Cesur kız."

Bir omzumu kaldırdım. "Uçlarda yaşamayı seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Yeniden özgür olmak nasıl bir duygu?"

Bir hafta önce uzaklaştırma aldığımı söylemiş miydim? Okul sınırları içinde bulundurmaktan. Dolabımda azıcık ot vardı. Washington'da yasadışı değil. Ama reşit değildim. Polisler çağırılmıştı. Ailem bana ceza vermişti, bu yüzden önceki gün annemle işe gitmiştim.

"Harika." Danny'ye bir selam verdim. "Tamamen ıslah oldum. Düz ve dar yolda yürümeye hazırım."

"Bu berbat. Kötü kızlara karşı bir şeyler hissediyorum."

Öpüştük. Tam okulun önünde. Bir dakika zili çaldı ve Danny ile ben ayrıldık. "Bu gece hala geliyorsun, değil mi?" diye sordum. Sırt çantamda bir rulo yirmilik ve kız kardeşimin kimliği yanıyordu.

Danny'nin dudakları seğirdi. Gözlerime bakmadı. "Evet, sana söylemek istedim. Ama söyleyemem. Yarın sabah restoranda çalışmam gerekiyor. Biraz uyumam lazım. Erken kalkmam lazım."

"Ciddi misin?" Dışarı

ittim. "Hadi, El."

"Hadi, D. Bu önemli."

Aslında değildi. Yeni bir telefon istiyordum. Sam'in kimliğini çaldım ve bir motel partisi planladım, çocuklardan istedikleri kadar içmeleri için yirmi dolar alacaktım. Bu planın iyi bir kâr marjı vardı, yenilenmiş bir telefon almama yetecek kadar. Danny'nin gece benimle kalmasını istedim. İşte yine o kelime. İstemek. Sorun bu muydu? Çok mu fazla istiyordum? Olanların hepsinin benim suçum olduğunu çok düşünüyorum.

"Üzgünüm, yapamam," dedi. Koridor temizleniyordu. Sınıf kapıları çarpıldı. Danny alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum."

Sözlerime karşılık vermedim. Sevgiyi esirgemek bir güç oyunuydu. Bir mil genişliğinde kötü bir çizgim vardı.

Danny iç çekti. "Bunun için gerçekten kavga edecek miyiz?" "Sana bağlı, sanırım."

Kaşlarımı çattım. Ağzımın köşesini öptü. Bu son öpücüğümüzdü. Keşke bilseydim. Ona karşı oyalanırdım. Elini biraz daha sıkı tutardım. Ona veda ederdim.

Saat 1:03, 2:30 ve 2:55'te Danny ile aramızda bir mesaj telaşı geçti. Mesajların içeriği utanç vericiydi ama erkek arkadaşına çalıştığı ve beni ektiği için kendini bir pislik gibi hissettirmeye çalıştığını söylemem yeterli. Gurur duymadığım pek çok an var. Bu da onlardan biri. Ama bencildim. Ben o kızdım -başta Danny olmak üzere diğer insanları yapmamaları gereken şeyleri yapmaya ikna eden kız. Onu özleyeceğimi söylemeliydim. Boş ver, bu aptalca bir fikir demeliydim. Telefon o kadar önemli değil. Onun yerine sinemaya gidelim. Ama inatçıydım. Bencildim. Aptalca.

Saat 3:07'de yine geç kalmıştım ama bu sefer benim hatam değildi. Vekil İngilizce öğretmenimiz, bir kardan adam ve bir bozkır hakkındaki şiiri bitirmek için son zili iki dakika geçte tüm sınıfı esir aldı.

India beni arabasında bekledi. Saat 3:20 civarında son otobüsün kalkmasıyla okulun otoparkından çıktık.

3:45'te Coldwell'in dışındaydık. Anneme bir mesaj attım: UNUTMA, BU GECE I N D I A 'DA KALACAĞIM. India's'ı da dahil ettim.

Numara. Sonra Danny'ye bir tane daha: WILL GUNNER ORADA OLACAK. Danny'nin motele gelmesi için son bir çabaydı. Danny'den önce Will'le çıkmıştım. Bir önceki yıl mezun olmuş, sonra da kısmi beyzbol bursuyla okula gitmişti. Molalarda ziyaretime gelir ve sık sık benimle takılmaya çalışırdı.

"Bir tane ister misin?" India bana karanfilli sigara paketini uzattı. Burnumu kıvırdım ve başımı salladım. Omuz silkti, bir tane çıkardı ve dişlerinin arasında tuttu. Bir elini direksiyonda tutarken diğer eliyle sigarayı yaktı, bu manevra garip bir şekilde zarifti. "Ah." Kalçamı sıktı. "Neşelen, civcivim. Danny kendine gelecektir."

India'ya her şeyi anlatmıştım. Danny'nin çalışmasıyla ilgili kısmı atlamıştım. Ve onun çok yorgun olduğu kısmını da eklemiştim. Belki de ona korkak demiştim. Kendimi daha sempatik gösterseydim ne olurdu? Her hikayenin bir kötü adama ihtiyacı vardır. Telefonumu kontrol ettim. Danny'den haber yoktu. Annem "YARIN ERKEN EVDE OL" diye mesaj atmıştı.

UNUTMAYIN, BUGÜN SAM'IN GÜNÜ.

India esnedi, ben de parmağımı ağzına soktum. Yoldan çıktı ve geri döndü. Kornalar çaldı. Bir sedan vızıldayarak geçti. India göğsünü tuttu ve gülerek arabayı düzeltti.

Gecenin kalbinizi nasıl kırabileceğini anlatan bir şarkı dinlerken bir süre araba kullandık, bir köprüden geçtik ve Astoria'ya girdik. India, Riverbend Motel'in otoparkında, saatlik ve gecelik fiyatların yazılı olduğu tabelanın hemen altında durdu. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel," dedim.

India adresi insanlara mesaj atmaya başlamıştı bile. Sigarasını kül tablasında söndürdü. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Gece uzun olacaktı ve birçok hareketli parçası vardı. Sam'in kimliğini kullanarak bir oda kiraladım, sonra India ve ben içki reyonu olan bir market bulduk ve rafları temizledim. Dükkândan çıkarken şişeler plastik torbaların içinde sallanıyordu. India arabada direksiyonun arkasında bekledi.

"Hey," diye seslendi bir kadın bana. Durdum. Uzun siyah saçları, açık yüzü, aşağı doğru eğilmiş iri gözleri ve rüzgârın kızarttığı yanaklarıyla güzel bir kadındı. "Bana yardım edebilir misin?" Arabasının kapısında durdu, harap bir SUV, kolları bir bebek taşıyıcısı ve market poşetiyle doluydu.

"Evet, tabii." Plastik torbalarımı yere bıraktım ve ona kapıyı açtım.

"Teşekkürler." Parlak bir şekilde gülümsedi, araba koltuğunu tabanına oturttu ve çantayı yanına bıraktı. Kapıyı kapatırken bebek küçük bir ses çıkardı. Sonra çantasını karıştırdı. "Al," dedi ve bana beş dolarlık bir banknot uzattı.

Ellerimi kaldırdım. "Sorun yok." Sonra ekledim. "Kız kardeşimin bir bebeği olacak." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Daha da geniş bir şekilde gülümseyerek faturayı cüzdanına geri koydu. "Tebrik ederim."

Bir teşekkür mırıldandım ve çantalarımı toplayıp arabaya geri döndüm. India güldü ve bana "İki Ayakkabılı Cici Kız" dedi. Bir şişe votka açtım ve yolcu koltuğunda yudumladım.

Motelde, küçük dişleri olan bir adam bizimkinin yanındaki odanın kapısında dolanıyordu.

"Siz kızlar parti mi veriyorsunuz?" Sigarasını dudaklarına bastırdı ve içine çekti. Tırnakları ısırılmış ve kanlıydı.

India doğruldu. "Sadece birkaç arkadaş."

Alçak sesle ıslık çaldı ve gülümsedi. "Evet, evet. Eğer çok kalabalık olursa, kutlamaları benim odama da taşıyabilirsiniz."

India elini sıkmak için uzattı. "India." "Brett." Onun elini tuttu ve bana baktı. "Ellie," dedim.

"Ellie ve India," diye tekrarladı. Sigarasına bir fiske vurdu. "Siz kızlar iyi seçimler yapıyorsunuz." Odasına geri döndü ve biz de kıkırdayarak kendi odamıza çekildik.

"Siktiğimin ucubesi," dedi India.

Çocukların ortaya çıkması uzun sürmedi. Daha fazla para el değiştirdi.

Saat 11:01'de parti tüm hızıyla devam ediyordu, kırk çocuk motel odamıza doluşmuştu. Şarap soğutucusundan bir yudum aldım ve banyoya doğru ilerledim. Kapı kapalıydı. Will Gunner duvara yaslanmıştı. "Hey," dedi. "Nick ve Lindsay yirmi dakikadır içerideler. Takıldıklarına eminim. Ya da kusuyorlardır. Seninle benzin istasyonuna kadar yürümemi ister misin? Tuvaleti orada kullanabilirsin. Arayı kapatırız." Dudaklarını yaladı.

Bir kahkaha attım, Will'i geri çevirirken otomatik olarak gülümsedim. "Hayır. Sorun değil. Ben kendim giderim."

Nereye gittiğimi kimseye söylemem gerektiğini düşünmedim. Güvende olduğumdan emindim. Dokunulmaz. Sonsuza kadar sahip olduğuma.

Dışarı çıktım. Gece soğuktu ve hava ciğerlerimi yakıyordu. Ufak tefek motel komşumuz Brett, odasının açık kapısında takılıyordu. "İyi seçimler yapıyor musun?" Yüzünü karıştırdı. Aceleyle uzaklaştım, üzerinde insan ticareti mağduru musunuz? İNSAN KAÇAKÇILIĞI MAĞDURU MUSUNUZ? YARDIM İÇİN BU ÜCRETSİZ NUMARAYI ARAYIN.

Sonrasında olanlar için kendimi suçlamamakta zorlanıyorum. Keşke suçlamasaydım. Keşke bu, karanlıkta dolaşan kızların başına gelenler hakkında uyarıcı bir hikâye olmasaydı. Her yerde kötü insanlar olduğunu öğrenen kızlara. Gerçek şu ki, bu insanlar yabancı değil. Onlar yattığınız, birlikte çalıştığınız, yetiştirdiğiniz adamlar. Keşke kadın olmanın anlamı bu olmasaydı - kötü bir şeyin olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı önemli.

Bölüm ÜÇ

HASTANE, pencerelerinde dikey yarıklar olan gri bir küp. Chelsey geldiğinde park yeri haber minibüsleriyle doludur. Onlara kimin haber verdiğini merak eder. Ellie'yi bulan yürüyüşçüler olabilir. Belki hastaneden biri. Ya da karakoldan biri. Medyanın kız kardeşinin kayboluşunu nasıl ele aldığını hatırlar. Sapkın bir eğlence biçimi gibi. Ağzında kötü bir tat kalan Chelsey, parlak saçlı muhabirlerin ve parlak ışıkların arasından geçerken başını eğik tutar.

Acil serviste rozetini önce bir güvenlik görevlisine, sonra da resepsiyon görevlisine gösterir. Kalp şeklinde yüzü olan bir kadın kızın odasının dışındaki duvara yaslanır. Chelsey yaklaşınca doğrulur.

"Denise." Chelsey başıyla onaylıyor. "Keşke seni gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim..."

"Ama birbirimizi sadece kötü bir şey olduğunda görüyoruz," diye araya giriyor Denise. "Yakında ortaya çıkacağını düşündüm. Seni bekleyebileceğimi düşündüm. Sana kahve getirdim." Denise iki fincan tutuyor. Kakülleri dümdüz kesilmiş ve minik kafataslarıyla süslü Doc Martens ayakkabı giyiyor. Boynunda bir rozet asılı: THURSTON İLÇESİ, HALK SAĞLIĞI VE SOSYAL HİZMETLER BÖLÜMÜ.

"Teşekkürler." Chelsey yudumlar, fincan ellerini ısıtır. Kahve ılık ve sert. "İçeride onunla birlikte kimse var mı?" Kapalı kapıya başını salladı, içerisinin ne kadar karanlık, bir mezar kadar sessiz olduğunu fark etti. Koridorun her iki ucunda birkaç üniformalı nöbet tutuyor. Chelsey'nin boğazına bir heyecan düğümü çarpıyor.

"Hayır. Elizabeth yalnız," diye cevap verir Denise. "Yatış yapan doktorla konuştum. Oldukça sarsılmış. Işık hassasiyeti, açık istismar belirtileri. Hart yolda." Hart ilçenin cinsel saldırı hemşiresi. "Elizabeth adını söylemek ve ailesini sormak dışında pek bir şey söylemedi."

"Geliyorlar." Arka planda bir siren sesi duyuluyor.

"Onları beklemek ister misin?" Denise sorar.

Chelsey başını sallar. "Elizabeth on sekiz yaşından büyük." Neredeyse yirmi yaşında, ebeveyn iznine ihtiyaç duyacağı yaşın üstünde. "Önden sen mi gideceksin?" Chelsey şimdilik izleyecek. Çoğu kişi Chelsey'nin bir kadın olduğu için kurbanlarla çalışmaya uygun olduğunu düşünür. Ama o öyle değil. Huysuz ve mesafeli. *Tıpkı baban gibisin*, dedi annesi Marianne, yarı suçlama yarı azarlama sözcükleriyle. Hayali bir yumruk Chelsey'nin kalbini sıkıyor. Chelsey aynı yıllar içinde annesiyle iki kez konuşmuş. Birinde Marianne'e Chelsey'nin babasının, yani eski kocasının öldüğünü söylemişti. Kısa bir süre sonra da Noah'la evlendiğini duyurmak için.

"Ben önden gideceğim," diye onaylıyor Denise. Elindeki kahve fincanını çöp kutusuna bırakır. Chelsey son bir yudum alır ve sonra kendi fincanını da atar. Denise gömleğini düzeltir, gözle görülür bir şekilde nefes alır ve Ellie'nin kapısını iki kez çalar. "Elizabeth?" diye seslenir karanlığa doğru dikkatlice. "Ben Denise Little, Thurston County'de mağdur avukatı olarak çalışıyorum." Kapıyı iterek biraz daha açtı. Odayı bir ışık konisi kaplıyor. Kızın gözleri çökük ve çukur, çekirdekleri olmayan bir meyve gibi; saçları keçeleşmiş ve gevrek, birbirine dolanmış tellerden oluşan bir yuva gibi. Chelsey'nin içinden bir tanıma şoku geçer. Hatasız. Bu o, gerçekten o. Elizabeth Black yaşıyor.

Ellie'nin boş bakışları Chelsey'ye kayıyor. "Kimsin sen?"

Kelimeler Chelsey'den kaçtı. Büyülenmiş durumda. Ellie Black kanlı canlı. Bu bir mucize ve Chelsey ağlamak istiyor ama buna izin vermiyor. Çenesinde donuk bir sızı hissedene kadar gözyaşlarının akmasını diliyor.

Denise tekrar Chelsey'e bakar. "Bu Dedektif Calhoun. Sizin davanızla o ilgileniyor."

"Birincil mi?" Ellie'nin sesi boğuk çıkıyor.

Chelsey kapıyı kapatır. Oda kamp ateşi, dezenfektan ve kusmuk kokuyor. Chelsey'nin şimdiye kadar kokladığı en kötü şey değil. "Ben çalışıyorum

Pacific County'de. Davanızdaki baş dedektif benim," diyor sakın bir sesle.

Denise gülümsüyor. "Oturabilir miyim?" Bir sandalye çeker ve rahatça oturur. "Seni görmek güzel, Elizabeth. Uzun zamandır seni arıyorduk."

"Öyle mi? Ne kadar sürecektir?" Ellie ağır ağır hareket ediyor, uzuvları hastane çarşafının altında cam kırıkları gibi görünüyor. Çok zayıf. Belki de açlıktan. Parmakları o kadar kirli ki yatakta izler bırakmış. İçinde bulunduğu giysi yatağın dibinde buruşmuş. Kirli, pas renginde ve çamurla ıslanmış. Eski kan, ama yeni kir. Chelsey bu bilgiyi dosyaladı. Bu, doğru uyumu bulmak için elinde çevireceği birçok yapboz parçasından biridir.

Denise dudaklarını büzer. "Şey, davanızın tam ayrıntılarını bilmiyorum. Benim görevim suç mağdurlarına destek olmak." Ellie gözünü kırpmadı. İrkilmiyor. "Ama sanırım yaklaşık iki yıldır yoktunuz."

Chelsey ellerini ceplerine sokar ve duvara yaslanır. Tam olarak yedi yüz kırk altı gün. Bu süre içinde çok şey olabilir. Hücreler milyonlarca kez bölünür ve ortaya bir mucize, bir bebek çıkar. Başka bir hücre anormal şekilde bölünür, bir insanın içini karartır, Chelsey'nin babası gibi hayattan mahrum bırakır. Yedi yüz kırk altı gün içinde dünya güneşin etrafında iki tam dönüş yapar ve Ellie Black bir sihir numarası gibi kaybolur ve yeniden ortaya çıkar. Şimdi onu görüyorsun, şimdi görmüyorsun.

Denise Ellie'ye biraz daha yaklaştı. "Konuşacak çok şeyimiz var Elizabeth. Ben de sana destek olmak için buradayım. Ama konuşmadan önce birinin seni muayene etmesini istiyoruz. Bir SANE hemşiresinin gelip bunu yapmasının sakıncası var mı?"

"SANE?" Ellie tırnak etlerini karıştırıyor. Kolunda derinin soyulduğu yerde parlak yara izleri var. Chelsey bir tür yanık olduğunu tahmin ediyor. Kat, Ellie'nin dizindeki birkaç sıyrık dışında başka bir yara izi olduğundan hiç söz etmemişti.

Denise, "Cinsel saldırı hemşiresi muayenecisi," diye açıklıyor. Ellie sertleşiyor. "Bu gerekli mi?"

"Bunun ne kadar rahatsız edici görünebileceğini anlıyorum, ancak zaman çok önemli.

Bu soruşturmaya yardımcı olacaktır."

Ellie çenesi kilitlenmiş halde arkasını dönüyor. "Ben sadece ailemi istiyorum."

"Yoldalar," diyor Chelsey. "Ama bu biraz zaman alacak."

"Neden?" Ellie yumruk atıyor.

Denise ağır ağır Ellie'ye bakar. "Elizabeth, nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastanede," diyor Ellie.

"Hayır, coğrafi olarak nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Hangi şehirde olduğunuzu? Olympia, Washington'dasın. Coldwell Beach ve Astoria'nın iki saat dışında, kayboldüğünüz yerde."

"Olympia," diyor Ellie kendi kendine, dalgın bir hareketle sol bileğine dokunurken. Bir şeyin hayaletini mi hissediyor? Kelepçe mi? İp mi? Hiçbir iz yok. Ama Chelsey onu katalogluyor.

"Evet, Olympia." Denise bir iki dakika bekler, Ellie'yi sıkıştırmadan önce ona zaman tanımaktan memnundur. "Şimdi, şu sınava ne dersin? Kabul ediyor musun?"

Ellie tereddüt ediyor. "İstersem dururlar mı?"

Denise'in başını sallaması kararlı bir hareket, bir bıçak darbesi gibi. Chelsey, Denise'in sınavları durdurduğunu gördü. Bu kadar. Şu anda başka yok. Herkes dışarı. "Evet. Muayene sırasında istediğiniz zaman durdurabilirsiniz. Ben orada olacağım ve bir hemşire size önceden sakinleştirici bir ilaç verebilir."

"Hayır," diye araya girdi Ellie. "Uyuşturucu yok."

"Pekâlâ. Uyuşturucu yok," diye söz veriyor Denise. Chelsey'e döner. "Başka bir şey var mı?"

Chelsey başını sallar. "Hayır." İçi sorularla kaynıyor olsa da sesini yumuşak tutuyor. Chelsey bir şey istediğinde her zaman biraz sabırsız olmuştur. Kurabiye'nin tamamını yiyen, Noel'de uyanan, kasiyer çok yavaş davrandığında market kuyruğunda tedirgin olan ilk kişidir. İş davaları çözmeye geldiğinde, sabırsızlığı ona iyi hizmet etmiştir. Zamanın maliyetinin farkındadır. Bir dakikada ne kadar çok şey kaybedebileceğinin. Hala. Yine de. Yavaş gitmesi için kendini uyarıyor. Ellie bir şüpheli değil. Ellie'nin dinlenmek için bir güne ihtiyacı var. Ruhundaki yaralarla ilgilenmek için zamana. Ses tonunu biraz daha yumuşatarak yaklaştı. "Ben sadece... Başına bunlar geldiği için üzgünüm."

Ellie sessiz, Chelsey'nin açıklamasıyla oturuyor. Özömsüyor. Sanki bir selden ya da bombadan kurtulmuş gibi yaşadığı şokun farkına varıyor. Bu

korkunç bir şey yapıldığına dair kutsal bir gerçek. "Teşekkür ederim." Ellie sol bileğine tekrar dokunur.

Chelsey bir kez başını sallar, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardır ve oradan ayrılır. Ellie'nin odasının dışında, Chelsey telefonunu kontrol eder. Çavuş Abbott'tan iki, Doug'dan bir arama ve ardından ondan bir mesaj: TRAIL'DE.

Önce Doug'ı geri arar. "O mu?" diye cevap verir.

Doug'ın sesini duyan Chelsey'nin gençliği ortaya çıkar ve kendini küçük hisseder. Kindar. Bir süre bekler, kendini toparlar. "Bu o." Koridorda üstü kapalı metal bir arabayı iten SANE hemşiresi Hart'ı görüyor ve geçerken ona el sallıyor.

"Ho-lee shit," diye devam ediyor Doug.

Chelsey ayakkabılarına bakıyor, bağcıkları yıpranmış, yıpranmış botlar. Boğazında bir yumru oluşur. Fazla duygusal olduğu için kendini zihinsel olarak azarlıyor. Babasının sesini duydu. *Kendine gel. Eğer bir subay olacaksan, bir kadından daha iyi olmalısın.* Kendini tekrar dikkatini toplamaya zorlar. "Tıbbi muayene boyunca ve Kat ile Jim gelene kadar burada kalacağım. Yolda işler nasıl?"

"Hava raporu önümüzdeki birkaç saat içinde yağmur yağacağını söylüyor, görüş mesafesi berbat," diyor Doug. "Bu yollar örümcek ağı gibi. Sekiz farklı yönden gelmiş olabilir ve hepsi de iyi gezilmiş, bir sürü ayak izi var. Yolda birkaç K-9 var. Umarım izler silinmeden önce bir koku alabiliriz."

Chelsey, Ellie'nin nasıl kusmuk ve kamp ateşi gibi koktuğunu düşünür. "Aramaya devam etmeni istiyorum. Herhangi bir kamp izi, birinin ateş yakmış ya da barınak yapmış olabileceği bir yer arayın." Chelsey hastane penceresindeki panjurların metal çıtaları arasından Ellie'yi yatakta, Denise'i de yanında görür. Hemşire Hart da oradadır. Gülümsüyor, lateks eldivenli eliyle Ellie'nin dizine dokunuyor. Sonra yatağın ucundaki giysilere uzanır ve ön yüzünde VESAYET zinciri yazan plastik bir torbaya koyarak mühürler. Chelsey midesinin bulandığını hissediyor.

"Pekâlâ," diyor Doug. "Sence ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Uzun süreli istismar ve ihmale dair kanıtlar var." Hemşire Hart uzanır ve perdeyi kapatarak Chelsey'nin görüşünü keser. Chelsey bundan sonra ne olacağını biliyor. Ellie'nin tırnakları

kırılacak. Dişleri diş ipiyle temizlendi. Ağız temizlenecek. Hepsi küçük tüplere yerleştirildi. Ellie Black artık bir kanıt parçası. Bedeni yargılanacak. "Çok fazla konuşamayacak kadar sarsılmıştı."

"Bu beklenen bir şey."

Perdenin etrafında bir dizi flaş patladı. Ellie'nin fotoğrafları çekiliyor. Chelsey dönüyor. Bir insana yapılanları gözden geçirmek, katliamı incelemek işinin en zor kısımlarından biridir. Ahlaksızlığı. Ama birinin bakması gerekiyor. Birinin tanıklık etmesi gerekir. "Sanırım bir yerden kaçtı."

"Mantıklı."

Chelsey gözlerini kırıştırarak Ellie'nin hastane yatağındaki halini, vücudunu taradı. Ellerinde ya da ayaklarında küçük yüzeysel kesikler dışında derin yırtıklar yoktu, hareket halindeki bir araçtan atladığına dair fiziksel bir kanıt da yoktu. "Muhtemelen yaya olarak." İşte bu yüzden işinde iyi. Ayrıntıları fark eder. İnsanları okuyabiliyor. Çocukluğu boyunca babasının ruh halini dikkatle izleyerek gözlem sanatını mükemmelleştirmişti.

"Anladım. Çevre ne tarafta?"

Güzel soru. Chelsey gözlerini kısarak hastanenin floresan ışıklarına bakıyor. Bir insan hayatı için kaçarken ne kadar uzağa gidebilir? Chelsey bir dedektif arkadaşının Idaho'da üzerinde çalıştığı bir dava hakkında konuşmasına kulak misafiri olduğunu hatırlıyor. Ailesinin evinin bodrumunda zincirlenmiş bir kız kaçmış ve mahallesinden geçerek otoyoldan aşağı inmiş ve durup yardım istemeden önce bir sonraki kasabaya kadar yürümüştü. "15 mil yap."

Telefonu kapatırlar ve Chelsey'nin beyni döner de döner. Son iki yıldır onu rahatsız eden aynı sorulardan oluşan çılgın bir kasırga. Sana ne oldu, Ellie Black? Nereye gittin?

Bölüm DÖRT

KAT, bağciksız ayakkabıları muşamba üzerinde gıcırdayarak, mavi önlükler ve beyaz önlüklerle dolu bir bulanıklık içinde yanından geçip giden personeliyle HASTANEDE YARIŞIYOR. *Bebeğim. Benim bebeğim. Benim bebeğim.* Bu iki kelime kafasının içinde dönüp duruyordu. İçinde ilkel bir şey kaçmıştı. Ellie kaybolduktan sonra onu kafese kapatmıştı. Artık onu yönlendirebileceği hiçbir yer ve hiç kimse yokken tüm bu sevgiyi kaldıramazdı. Bir köşeyi döner, Dedektif Chelsey Calhoun'u görür ve durur, aniden çekingenleşir, kendine güvenir.

"Bu o mu?" Görüşü titreşiyor. Eğer Ellie değilse, her şey yoluna girecek. Gerçekten, iyi olmayacak. Ama Kat öyleymiş gibi davranacak. Başka bir kayıp kız eve döndüğü için mutluymuş gibi davranacak.

Jimmy yetişir ve elini Kat'ın omzuna koyar. Kadın onun küt parmaklarını kavıyor. O da sıkıyor. İkisi de bunun olmasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyor Ellie. Tabii ki istiyorlar. Bebeklerini geri istiyorlar. Onun aralarında ve içlerinde kırılan her şeyi düzeltereğine inanıyorlar.

Dedektif Calhoun doğruldu. "Bu o."

Jimmy'yi daha sıkı kavıyor, dizleri zayıflıyor ve çenesini ona doğru eğiyor. Kasketinin faturası yıpranmış ve işlemeli Amerikan bayrağı solmuş -kırmızıdan pembeye, maviden griye. "Bu o."

Bir kez başını sallar. Kat daha fazlasını diliyor, bu onun da kendisi gibi mutluluktan kavrulduğunun bir işareti. "Tanrıya şükür," diyor Calhoun'a, duygularını dizginlemek için kendini zorlayarak. "Onu görmek istiyorum."

Calhoun bir kapıyı işaret ediyor. "O şurada. Ama Kat, Jim..."

"Evet?" Kat bakışlarını kapıdan ayırmıyor. Ellie kapının arkasında. Aptalca ama Kat, Ellie'yi, kalp atışlarını, onun nazik çekimini

hissedebildiğini düşünüyor.

"Ben Ellie." Calhoun duraklar. "Ama çok kötü yaralanmış. Sıksa. Uzun süre istismara uğradığına dair kanıtlar var. Hazırlıklı olmanızı istiyorum. Şok edici olabilir. Işıktan nefret ediyor ve kendisine dokunulmasından hoşlanmıyor."

Kat hareketsiz, mavi ışıkla büyülenmiş, yükseklerde uçan ve aniden çarpılan böceklerden biri gibi hissediyor. Kabuslar görüyordu. Son iki yıldır bol bol. Ellie'nin bir yerlerde kapana kısılmış, dövülmüş ve kanlar içinde, küçükken yaptığı gibi onu çağırdığı içgüdüsel görüntüler. *Anne, sana ihtiyacım var. Anne, bana yardım edebilir misin? Anne, bunu tek başıma yapamam.* Sadece yatmadan önce küçük mavi bir hap alırsa uyuyor. Hayal ettiğinden daha kötü olamayacağını düşünerek kendini teselli ediyor. Bilmemekten daha kötü olamaz. Ama şimdi emin değil. Mırıldanabildiği tek kelime "Tamam."

"Onu şimdi görebilir miyiz?" Jimmy'nin sesi boğuk çıkıyor.

"Elbette," diyor Calhoun. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Şimdi Kat yavaşça hareket ediyor. Elini kapının üzerine koyarak kapıyı yavaşça açıyor. Oda loştu. Ellie yatakta doğrulup oturuyor, profili tavana dönük. Kat, bebekken Ellie'nin minik kayak burnunda parmağını gezdirdiğini hatırlıyor.

Ellie ona ve Jimmy'ye bakmak için kayar. Zaman yavaşlar ve uzar. Kat her şeyi içine atar, kızını, ona ne olduğunu acı bir hap gibi sindirir.

"Ellie," diyor Kat.

"Tavandaki lekeleri sayıyordum," diyor Ellie gerçekçi bir ifadeyle.

Kat hıçkırıklara boğuldu. Bu Ellie. En azından onun bir yankısı. Boş yuvaları olan bir kafatası. Jimmy kapıyı kapatır, önce ayaklarını toplar ve bir tür kefareti gibi ağır ve yavaş adımlarla yatağın yanına doğru yürür.

"Gerçekten sensin," diyor. Ellie kaybolmadan bir hafta önce açığa alındığında Jimmy öfkeden kudurmuştu. Dolap kapaklarını çarpmış, birini yumruklamıştı. *"Geleceğin ne olacak?" diye kızlarına bağırırmış ama sonra susmuş ve geri çekilmiş.* Ertesi sabah bir haftalık iş balıkçılığı gezisine çıktı. Kat'i Ellie ile uğraşmak zorunda bırakmıştı. Ellie cezalıydı ama Kat neden onun da eve kapatılması gerektiğini anlamıyordu.

Ellie'yi kendisiyle birlikte kuaföre gitmeye zorlamış, sonra da iş arkadaşları ve dostlarıyla takılmaya başlamıştı. Kat ve diğer kadınlar sigara ve içki içerken Ellie suratını asmış, yırtık bir kuaför koltuğunda yavaşça dönüp durmuştu. Kat'i eve Ellie götürmek zorunda kalmıştı. Önemli bir şey değildi. Ama Jimmy geri geldi ve Kat akşamdan kalmaydı. Kavga etmişlerdi. Jimmy, Ellie'nin davranışının Kat'in suçu olduğunu ima etti. Kat ellerini havaya kaldırmıştı. Tabii ki, her zaman anneyi suçlarız. Kat, Jimmy daha çok evde olursa belki... Herkes baba sorunu olan kızların isyan ettiğini bilirdi. Birbirleriyle konuşmayı bırakmışlardı. Ellie kaybolduğunda birbirleriyle konuşmuyorlardı. Araları hep böyle değildi. Bir zamanlar ilişkileri ve evlilikleri, zor zamanların kıldığı beton bir yatak üzerinde şekillenmişti. Ama Ellie... Ellie, inşa ettikleri her şeyi parçalayan bir matkap olmuştu. Hayatlarının yazında beklenmedik bir fırtına.

"Tatlım." Jimmy Ellie'ye uzanır ve Ellie geri çekilir.

"Özür dilerim." Ellie'nin gülümsemesi çarpık ve kırık; kanadı kırık bir kuş gibi.

Kat nefes alır. Gözlerini siler ve saçlarını düzeltir. Jimmy'nin yanında durur ve bir kolunu onunkine geçirir. Jimmy sert ve rahatsızdır. Ne yapacağını bilemiyor, Kat bunu anlayabiliyor. Bazen onun bir robot olduğunu düşünüyor. Çıkmaya başladıklarında Jimmy soğukkanlı, bazen de mekanikti ve bu Kat'in hoşuna gitmişti. Onun meydan okuması. O zamanlar genç, aptal ve fazla romantikti. Ona açılabilceğini düşünmüştü. Onun özel olduğunu düşünmüştü. Farklı. Jimmy'nin tek ihtiyacı iyi bir kadındı. Ama Jimmy Jimmy'ydi. Babası Vietnam ve Çöl Fırtınası'nda görev yapmış bir denizciydi. Jimmy'ye karşı sertti. Ona küçük asker derdi. Bunun gibi şeyler. Ve Kat sık sık bunun onun içinde bir şeyleri kilitleyip kilitlemediğini merak ederdi.

"Jim." Kat sesini hafif tutuyor. "Neden bir hemşire bulmuyorsun? Ellie'yi eve götürebilir miyiz bir bak."

"Evet, tabii." Jimmy eskiden yaptığı gibi Ellie'nin başını okşamak, saçlarını karıştırmak ve ona "dostum" demek istercesine elini kaldırıyor. Ama sanki aralarındaki boşluğa şaşırmış gibi parmaklarını büküyor. "Doğru," diyor, eliyle hastane yatağının parmaklıklarını kavrayarak. "Tamam." Metale dokunuyor, odayı geçiyor ve çıkıyor.

Kat su sürahisini Ellie'nin tepsisinin ortasına kaydırıyor. Paslanmaz çelik böbrek tabağını düzeltiyor. Çarşafı tepsinin ucunun altına sıkıştırır.

yatağı. "Rahat mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ellerin sıkıyor. Canını yaksa da Ellie'ye bakmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ellie başını sallar. "Ben iyiyim."

Ellie ortadan kaybolmadan önce Kat herkesle kızı hakkında konuşurdu; müşterilerle, iş arkadaşlarıyla, markette sıradaki insanlarla. Ellie hakkında ne yapmalı? Ona ceza vermek işe yaramadı. Bağışlamak işe yaramadı. Çıplak hayal kırıklığı ve utanç işe yaramadı. Kat çileden çıkmıştı. Kızı kırılmazdı. Şimdi, Kat yanıldığını görüyor. Ellie kırılmıştı.

Kat yatağın yanında durur ve Ellie'ye fısıldar, "Umudumu hiç yitirmedim, biliyor musun? Burada hissedebiliyordum" -elini göğsüne koyar- "hâlâ bizimle olduğunu." Kat, Ellie'ye onu bulmak için yaptığı her şeyi anlatmak için can atmaktadır. Yerel motor kulübünün yardımını almak için köhne barlara gitmek. Medyumları aramak ve Jim'le birlikte sahip olmadıkları parayı harcamak. Ellie'nin kaçırıldığı otoparkta oturmak, kamyoncuları kilometrelerce takip etmek. O gece motelde India ve Ellie'ye yan odayı kiralayan Brett Jones'un peşine düşmek. Ama kısa bir süre sonra aşırı dozdan ölmüştü. Ve Kat, Brett'in Ellie'ye olanlarla ilgili gerçeği kendisiyle birlikte götürdüğünü düşünerek kendine işkence etmişti.

Kat gergin bir ifadeyle gülümser ve uzun bir süre sessizce Ellie'ye bakar. Pencere pervazında bir sinek vızıldar. Jimmy, yanında Hemşire Hart'la birlikte yeniden ortaya çıkınca rahatlar. Doktorlar Ellie'yi gözlem için bir gece tutmak isterler ama Ellie bunu duyunca yumruklarını sıkar.

"Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum." Yatağına vuruyor.

Kat ağzını büker. "Sadece gözlem için mi?" diyor Hart'a. "Onu evde de izleyebileceğimize emin misin?"

Hemşire Hart tereddüt eder ama kabul eder. Ayrılır ve taburcu evraklarıyla geri döner. Hart konuşurken Kat'in eline bir şişe hap sıkıştırılır. Ellie akut anksiyete yaşıyor. Ellie'nin hamilelik testi negatif çıktı. Ellie'nin kan testleri normal. Ellie bir danışmana görünmeli, Astoria'daki Dr. Fischer'a.

Sonra Ellie serbest bırakılır.

Kat, kızlarını acil servise götüren Jimmy'nin yanında yürür ve kendini korkmuş hisseder. Belki de bu kadar aceleci davranmamalıydı.

Ellie'nin bu kadar çabuk taburcu olması. Bu tıpkı ilk kızları Sam doğduktan sonra Jimmy'yle birlikte hastaneden ayrılmalarına benziyordu. Çok gençtiler. Çok emin değillerdi. Kat, doktorların ve hemşirelerin yeni doğmuş bir bebeği eve götürmesine izin verdiklerine inanamıyordu. Özellikle de Sam'i götürebilecekleri bir evleri bile yokken, sadece Ana Cadde'deki bakkalın üstünde bir stüdyo daire varken. Tavan asbestle, duvarlar kurşun boyayla kaplıydı. Sam bir kazaydı; Kat on sekiz yaşında hamile kalmayı hiç istememişti. Ellie ise bilerek yapmıştı. Başka bir bebek sahibi olmak için on yıl beklemişlerdi. İkinci kızlarıyla her şeyin farklı olması gerekiyordu. Daha kolay olacaktı.

Kısa süre sonra bir çift kapıya varırlar. Jimmy kamyonu getirmek için park yerine doğru koşar. Dışarıda muhabir kalabalığı çoğalır, bedenleri ve sesleri heyecanla uğuldamaktadır. Kat'in midesi bulanır ve korumacı bir tavır takınarak Ellie ile medya arasında bir barikat gibi durur. Jimmy geri döner ve dışarı çıktıklarında Ellie başını eğip yüzünü kapatır. Sesler yükselir ve onlara çarpar:

"Elizabeth, bize nerede olduğunu söyleyebilir

misin?" "Kıyafetinde kan olduğu doğru mu?"

"Elizabeth, seni kim ve neden kaçırdı?"

"Kaçtın mı?"

"Elizabeth, ben Ulusal Haber Ağı'ndan geliyorum. Sana özel bir teklifte bulunmak istiyoruz. Hikayen için yüz bin dolar." Black'lerin kamyonetinin içinde medyanın sesi kısılmıştır. Ellie arkaya yığıldı.

Kat ise bitkin ve şaşkındır. Eve dönüş yolu sessizdir. Garip. Kat radyoyu kurcalar ve eski bir istasyonda karar kılar. Yolculuğun yaklaşık bir saatinde sık orman yerini kayalık uçurumlara ve karanlık bir okyanusa bırakır. Kat Ellie'ye bakıyor, duramıyor, birkaç dakikada bir kızını kontrol ediyor. Ellie açtı

Penceresini araladı, gözle görülür bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Dikiz aynasında farlar yanıp sönüyor. Arkadan bir steysin vagon yaklaşıyor, tehditkâr bir şekilde yaklaşıyor. Sürücünün nesi var? Ne düşünüyor olabilirler? Kat, kızını korumak için aç bir içgüdüyle vücudunu Ellie'ye doğru çevirir.

Jimmy hızlanır ve şöyle der: "Muhtemelen gençler. Bu yolların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyorlar."

Vagon kamyonu ayak uyduruyor, ışıkları içeri aydınlatıyor. Ellie ellerini sıkıyor, esnetiyor, dizlerini sıkıyor, hızlı hızlı nefes alıyor. "Jimmy," diyor Kat sakince, "bırak geçsinler."

Jimmy iç çeker. Sinyal lambasını yakar ve omuza doğru ilerler. Mavi steysin vagon, elleri kornada, uçarak geçiyor.

Ön kapıdan içeri girdiklerinde saat sabahın üçüdür. Kat, Jimmy ve Ellie'nin etrafından dolanır. Işıklar açık, bulaşıklar lavaboya yığılmış ve televizyonda popüler bir haber kanalı bangır bangır çalmaktadır. Ellie en önemli haberdir. Hastaneden çıkışını gösteren bir klip döngü halinde oynatılıyor. Baş eğik, yüzü keçeleşmiş saçlarıyla örtülü. Ekranın alt kısmında bir haber başlığı kayıyor: ELIZABETH BLACK CANLI BULUNDU.

Kat uzaktan kumandayı bulur ve televizyonu kapatır, düğmeye öyle sert basar ki yapışır. "Bunun için üzgünüm," diyor Ellie'ye. Jimmy mutfakta dolaşüyor, anahtarlarını bozuk para, çeşitli vidalar ve pillerle dolu tahta bir kaseye atıyor.

Ellie yüzünü buruşturur ve Kat ışıkları hatırlar. Aceleyle ışıkları kısar. "Daha iyi misin?"

Ellie başını sallar. "Teşekkür ederim."

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" Kat mutfağa doğru sürüklenir. "Biraz tavuk yapabilirim. Ya da belki spagetti?" Ellie'nin en sevdiği yemektir. Soslu ve bol parmesanlı erişte.

"Aç değilim. Teşekkürler." Ellie mutfağa giriyor, Kat'in yanından geçerken belli belirsiz gülümsüyor. Lavabonun önünde durup musluğu açıyor ve başlığı en sıcak ayara getiriyor. Suyun ısınması biraz zaman alıyor ama sonra buhar yükseliyor ve Ellie parmaklarını musluğun altında gezdiriyor. Ellie bir inilti çıkarır ve gözlerini kapatır. Kat irkiliyor ve ağzı açık kalıyor, kızının yüzündeki coşkuyu izliyor. Sanki Ellie ilk kez sıcak suya dokunuyor gibidir. Endişeyle Jimmy'ye bakıyor, o da başını sallıyor, bir şey söylemiyor. İkisi de ne yapacağını bilmiyor. Tek seçenekleri gergin bir sessizliktir.

Ellie musluğu kapattı ve onlara döndü. "Yoruludum."

İçini bir huzursuzluk kaplasa da Kat gülümsüyor. "O zaman seni yatağa götürelim."

"Sen git," dedi Jimmy. "Ben kapatırım."

Kat, Ellie'yi merdivenlerden yukarı kadar takip eder. Ahşap çerçeveler içindeki fotoğraflar duvarları kaplıyor ve Ellie bir resmin önünde duraklıyor. Fotoğraftaki bebek gülünç bir çiçekli saç bandı takmış ve sakızlı bir gülümsemeye sahip. Ellie başını eğiyor.

"Bu Sammy'nin kızı," diyor Kat.

"Onun adı ne?" Ellie soruyor.

"Mia. Futbolcunun adı. Sam'i bilirsin, oyunu ne kadar çok sever. Eminim yakında onunla tanışacaksın. Valerie ve Sam artık burada, Coldwell'de yaşıyorlar. Sen gittikten bir süre sonra eve taşındılar..." Kat çok fazla konuştuğunu, yıpranmış sinirlerinin ortaya çıktığını fark eder. "Her neyse, tatil için yola çıkmışlardı. Seattle'da sadece birkaç gün. Sam şehri çok sever. Ama sabah eve dönecekler ve doğruca seni görmeye gelmek istiyorlar. Yani, eğer uygunsan? Bilmiyorum..." Ellie dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken Kat durur.

Yetişir ve Ellie'yi odasının ortasında dururken bulur. Oda aynen Ellie'nin bıraktığı gibidir. Özensizce yapılmış bir yatak, duvarların her yerinde ve şifonyer aynasında fotoğraf kolajları, tenis ayakkabıları, bir plak çalar, çok dolu ve düzensiz bir dolaba tıktırılmış gömlekler, bir peri figürü koleksiyonu. Kat odanın içine girmeye dayanamıyordu. Dedektifler dışında kimsenin odaya girmesine de izin vermiyordu. Boş alanı görmek canını acıtıyordu ama içinde başka birinin olduğunu, Kat'in Ellie'den geriye kalan her şeyi temizlediğini, dokunduğunu ya da parçalara ayırdığını hayal etmek daha çok canını acıtıyordu.

Ellie odanın çevresinde yürürken Kat ellerini sıkıyor, parmaklarının yüzeylerde gezinmesine izin veriyor. Ellie ışığın yanında durur ve ışığı açıp kapatır; üç kısa patlama, üç uzun patlama, üç kısa patlama daha. SOS. Mors alfabesi mi? Kat'in omurgasından aşağı bir ürperti akar.

"Biz hiçbir şeye dokunmadık..." Kat konuşuyor, gücünde bir korku tonu var. "Her şeyi bıraktığın gibi tuttuk. Geri döneceğinizi ve her şeyi aynı şekilde isteyeceğinizi biliyorduk."

Ellie pencerenin önünde durur, panjurları açar ve dışarıya, hüznü kahverengi çimlerin, zayıflamış ağaçların ve kiremitleri soyulmuş çatıların karanlık manzarasına bakar. Kat, Danny'nin eskiden o pencereden gizlice girdiğini biliyordu. Başka tarafa bakmıştı. Belki de Ellie'nin çok fazla şey yapmasına izin vermişti. Belki Jimmy haklıydı. O kötü bir anneydi. Uygun değildi. Ellie'nin parasını harcama konusunda yalan söylediğini biliyordu.

India'da bir gece. Anneler kızlarının yalan söylediğini her zaman anlar. Ama Ellie'yle kavga etmekten çok yorulmuştu. Her konuşma sinir bozucuydu, ipte yürümek gibiydi. Bunu görmezden geliyordu. *Ne zararı var ki?* diye sormuştu o zamanlar kendine. Ellie'den sadece bir gün uzak kalmak istemişti. Kapıları çarpmadan, yüksek sesle müzik dinlemeden ya da *"Bu evden nefret ediyorum"* diye bağırmadan geçireceği bir gece. *Senden nefret ediyorum. Neden bana sahip oldun ki?* Gerçekten ne zararı vardı ki?

"Yarın saçını kestirebiliriz," diye öneriyor Kat. "Saç kesmeyeli uzun zaman oldu." Ellie kaybolduktan kısa bir süre sonra işinden ayrılmıştı. İnsanların ona bakışını sevmiyordu. Sanki ailesinin başına gelenler onu yakalıyormuş gibi. "Ama eski makasım buralarda bir yerde."

"Hayır," dedi Ellie çabucak. "Buna iznim yok."

Kat dehşet verici bir saniye bekler ve kelimelerin anlamını kavramaya çalışır. "Ne demek istiyorsun?"

"Anne," diyor Ellie aynı anda.

Kat'ın içi sıcaklıkla doluyor. "Evet?" Kat, Ellie'nin onun adını söyleme şeklini hatırlıyor. Bebekken, küçük bir kızken, gençken. *Anne. Anne. Anne.* Bu tek kelimenin içerdiği bir dizi duygu. Merak. Neşe. Endişe. Alay. Kat kızının nasıl hissettiğini Ellie'nin onun adını söyleme şeklinden anlayabiliyordu. Şimdi nasıl söylüyor? İçi boşaltılmış. Acılı.

"Ben uyumaya gidiyorum."

Sıcaklık söner. Ama Kat'ın yüzünde cezalandırıcı bir gülümseme var. "Oh, tamam. Biraz daha ayakta kalacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa gelip beni alın."

Ellie elbette der ve Kat aniden kızının kapısının önünde durup sahte tahta parçalarına bakmaya başlar. Sonunda tökezleyerek aşağıya iner. Jimmy mutfakta beklemektedir. İki bardağı amber rengi sıvıyla doldurmuş ve birini Kat'e doğru itiyor.

"Teşekkürler," diyor ve bir yudum alıyor. "O iyi mi?"

Kenarın üzerinden Jimmy'ye bakıyor. Ellie kaybolduktan üç gün sonra Jimmy aniden işe dönmesi gerektiğini söylemişti. Sonra da Kat'ın bir şey söylemesini bekledi. Kat'ın tek yapabildiği ona boş boş bakmak ve tamam diye mırıldanmaktı. Kat onun rahatladığını hemen hissetmişti. İçinde çok kızgındı, bembeyaz bir kızgınlık vardı, ama bu

Korkudan daha iyi, ıstıraptan daha iyi, bu yüzden onu biraz besledi. Sonunda öfke yerini kararsızlığa bıraktı. Bazen Jimmy'yi artık sevip sevmediğini merak ediyordu. Onları bir arada tutan tek şey siyah bir keder ve ince bir kırmızı umut ipi mi diye. "Uyumak istiyor."

"Bu iyi. Bu iyi," diye mırıldanıyor.

Sessizce yudumlarlar ve Kat aniden ağlamaya başlar. Bardağı tezgâhın üzerine koyuyor, yüzünü, ağzını kapatıyor, sesi, katliamı boğuyor. Jimmy kollarını ona doluyor, arkasından tutuyor. Kadın tezgâhı kavırıyor ve itiyor. Ona, onun buğulu gözlerine bakamıyor. Jimmy'nin onu suçladığı kadar o da Jimmy'yi suçluyor. "Ben temizliğe gidiyorum."

"O iyi olacak," diyor Jimmy.

"Tabii ki öyle," diyor Kat. "O artık evde."

Başını sallıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Yakında gelir misin?" "İşim biter bitmez," diye söz veriyor.

Jimmy yukarı çıkar ve ev acı verici bir sessizliğe bürünür. Kat kendini meşgul eder ve bir saat sonra Jimmy'nin yanına uzanır. Mavi hap almaz. Yine, sanki yeni doğmuş bir bebeği varmış gibi. Uyanık kalma ihtiyacı. Hazır olması gerektiği bilgisi. Tetikte. Hareketsiz kalamaz ve sonunda pes edip Ellie'yi kontrol eder. Koridorda ilerlerken on yedi yıl öncesine gider... Hayır, diye düzeltir, Ellie artık on yedi yaşında değildir, on dokuz, neredeyse yirmi yaşındadır. Zaman iki yıldır durmuştur.

Şimdi Ellie'nin kapısının önünde durup dinliyor. Her yer sessiz. Kapı kolunu çeviriyor. Işıklar kapalıdır ama Ellie yatakta değildir.

Kat'in içinde panik dalgaları yükselir. Evin içinde koşturur, kapıları açar, yatakların altına bakar, Jimmy'ye bağırmaya hazırlanır, ama sonra durur, gözleri faltaşı gibi açılmış ve çılgına dönmüştür. Orada, Sam'in eski yatak odasının kapısı aralıktır. Tıpkı Ellie'yi hastane kapısının arkasında hissettiği gibi, Kat de kızını o kullanılmayan alanda hisseder. Yavaşça, eski giysi küvetlerinin ve tozlu eliptik bir makinenin etrafından dolanır. Diz çöktü ve kapıyı araladı. Ellie cenin pozisyonunda kıvrılmış, yorgani bacaklarına dolanmıştır. Kızının vücudu bir kâbusun içindeymiş gibi seğirmektedir. Bu doğru değil. Bu benim kızım değil. Bu bir yabancı. Parlak kırmızı bir patlamaya neden olan aptalca düşünceler

Utanç. Ama Kat bundan kurtulamıyor. Kızının bir Şekil değiştirenle değiştirildiği fikrinden. Başka birinin bebeği.

Bölüm BEŞ

ERKEN SABAH RADYO PROGRAMINDAN KAHKAHALAR DÖKÜLÜYOR

Chelsey'nin arabasının hoparlörleri. Gözleri kamaşmış ve güneş neredeyse doğmak üzere. Vücudu ağrıyor. Duş almak, yemek yemek ve tazelenmek için eve gitmesi gerekiyordu. Bunun yerine, Coldwell'deki Paradise Glen'e giden uzun ve dolambaçlı yolda ilerliyor. Ailesinin boş evine. Noah ile paylaşamayacağı şeye.

Bir çift ferforje kapının önünde durur, arabasının siperliğini indirir ve uzaktan kumandanın düğmesine basar. Kapılar bir inilti ve gıcırtyla açılır. Hızını yavaş tutarak, özel bir plaja ve üçgen çatılı, yıpranmış gri kiremitli dış cephe kaplamalı ve merkezi bacalı konutlara inen cılız merdivenli kemerli bir patikayı geçiyor. Cape Cod tarzı evler bir kayalığın üzerine tünemiş ve minyatür bir deniz fenerinin bulunduğu bir parkın etrafında toplanmış.

Chelsey ve Lydia çocukluklarını o parkta geçirdiler, korsanları izlemek için sarmal merdivenlerden deniz fenerinin gözetleme noktasına koştular. *Goonies o zamanlar* popüler bir filmi. O ve Lydia en sevdikleri sahneleri yeniden canlandırırlardı. Hep aynı karakterleri oynuyorlardı.

-Nihai kahraman Mikey rolünde Chelsey ve iyi kızın aşık olduğu Andy rolünde Lydia. Bundan sıkıldıklarında, saklambaç oynamak için mahallenin çocuklarını evlerinden çıkarırlardı. Sokaklarda birbirlerini kovalarlar, akşam yemeklerini yerler ve geceleri aynı yatakta uyumalarına izin vermeleri için ailelerine yalvarırlardı. *Geç saatlere kadar kalmayacağımıza söz veriyoruz. Hemen uyuyacağız. O zamanlar* aşk, Chelsey'nin kucağında onu sıcak tutmak için kıvrılan bir şeydi. O zamanlar kalbi mutlulukla çarpıyordu. Her şey çok... pastoralı. Daha fazlası

Chelsey, hayatının en mutlu anlarını ne zaman yaşadığını bilmenin bir yolu olmasını diliyor.

Chelsey virajı dönüyor ve garaj yoluna park ediyor. Işıkları açık tutmak için para ödüyor ama artık bahçe bakımıyla uğraşmıyor. Ön kapıya gelince derin bir nefes alıp kilidi açtı. Önce bayat bir hava çarpıyor yüzüne. Sonra antredeki, aile odasındaki ve mutfaktaki ışıkları yakarken başka notalar: antiseptik, gül potpurisi, annesinin parfümünün hayaleti - Dior'dan Poison. Rahatsız edici ama aynı zamanda yatıştırıcı.

Cep telefonu çalıyor ve boş evdeki tüm yalnız alanlara çarpıyor. "Selam," diye cevaplıyor Doug, yemek odasında Lucite masanın başında durup sandalyeleri ve üstünde deniz kabuğu bir vazo ile eşleştiriyor. Ev, doksanların ortasındaki mimari ve iç tasarımın bozulmamış bir örneği olarak tarihsel olarak tescil edilebilir -sarı parke zeminler, pirinç kaplamalar, kalın pastel mobilyalar. "Arama nasıl gidiyor? Henüz bir şey bulamadınız mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Köpekler Ellie'nin kokusunu iki mil batıda kaybetti. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibi. Takip edilecek bir iz yok. Hiçbir şey yok. Ve şimdi yağmur yağıyor. Hava berbat. Bilmiyorum..."

"Bakmaya devam et," diye ısrar ediyor, cumbalı bir pencerede dururken. Kumsal kırmızı ve turuncuya boyanmış, rüzgâr çıplak kumları savuruyor. Başını doğru eğerse, Ellie'nin mahallesinin oyuncak evlere benzeyen çatılarını bu bakış açısından seçebiliyor. Chelsey'nin üzerinde durduğu mülkün fiyatına Ellie'nin mahallesinde sekiz ev satın alabilirsiniz.

"Ne aradığımızı bilseydik daha kolay olurdu."

"Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun." Doug'a kızgın bir şekilde bir eliyle gözünü ovuşturuyor. Daha önce de böyle hissetmiş olmasına rağmen. İşin daha basit olmasını dilemişti. Bazen bir mola vermeyi diliyor, güneşten bir parça gölge özlemi duyuyor.

"Sana devam etmen için bir şey verdi mi?"

"Henüz bir şey yok. Birkaç saat içinde onu ziyaret edeceğim." Chelsey, Ellie'nin eve yerleşmesine ve biraz uyumasına izin vermeyi planlıyor. Ellie'yi çok fazla zorlamak istemiyor, zaten kırılmış olan bir şeyi daha fazla kırmak istemiyor. "Bir şey bulursan beni ara."

Doug, "Nefesini tutma," der. Telefonu kapatırlar ve Chelsey Noah'ı arar.

"Hey," diyor adam uykulu bir şekilde cevap verdiğinde. "Giriş yapıyorum. Coldwell'e geri döndüm."

"Karakolda mısın?"

Duraklıyor ve tekrar aşağıdaki sahile bakıyor. Komşularından biri elinde bir metal dedektörüyle sahilde belirmiş, kumu taramaktadır. Kaybolan şeyleri düşünüyor. Asla bulunamayan şeyleri. "Hayır. Ben evdeyim." Eskiden Chelsey'nin ailesinin eviydi. Sonra ailesinin oldu. Sonra babasınınındı. Ve şimdi, sadece "ev". Yalnız, kayıp bir yer, burada ve gitmiş arasında bir yerde sıkışmış. Tüm bunlar onu biraz hissizleştiriyor. Boşanırken babası almıştı. Annesi istememişti. Yeni bir başlangıç yapmak için Arizona'ya taşınmak istemişti.

"Öyle mi?" diyor ilgiyle. "Her şeyi kutulamayı bitirmek üzere olmalısınız."

Garajda bir yığın düzleştirilmiş kutu var. İçlerinde hiçbir şey yok. Hiçbir şey paketlenmemiş. Noah'ın bilmediği şey de bu. Evin neredeyse bittiğine inanıyor. Ama Chelsey ne zaman bir kutuya dokunmaya ya da raftan bir eşya almaya kalksa aniden felç oluyor, göğsü korkudan buz kesiyor. Elleri titriyordu. Vücudu derin ve karanlık bir uçuruma sürükleniyordu. O bunu anladı. Gitmesine izin vermekten korkuyordu. Lydia'nın bildiği son evi dağıtmaktan. Babası ona fazla duygusal diyebilirdi. Kendini tüfeğin ucunda duran bir geyik gibi güçsüz hissediyordu. Bütün bunları Noah'ya nasıl anlatabilirdi? Utanıyordu. Yetersizdi.

"Burası büyük bir ev." Mutfığa doğru ilerliyor ve tezgahın üzerindeki ilaç düzenleyiciye dokunuyor -haftada yedi gün, sabahtan akşama kadar duran şeylerden biri. Şimdi boş ama yedi ay önce o kadar çok tablet vardı ki kapaklarını kapatamıyordu. Babası son zamanlarında otuz bir farklı ilaç kullanıyordu. Evde bir hemşire olmasını reddetmişti. Chelsey ya da Noah dışında kimsenin yardım etmesine izin vermemişti. Chelsey'e "*Ölmenin onuru yok*" demişti. *Bırak sahip olduğum şey bende kalsın. Beni bir yabancıya teslim etme.* Onu reddedemezdi.

"Birini tutabiliriz ya da sana yardım etmeme izin verebilirsin," diyor Noah. Chelsey yutkunur. Ona *bunu kendi başıma yapmam gerektiğini* söylemişti. Şimdi sessiz. Onun sessizliği üzerine Noah şöyle der. "Bebeğim?" Sesi alçak.

"Burada biraz iş yapmaya çalışacağım." Kasıtlı olarak belirsiz tutuyor. Kalçasını bulaşık makinesine yaslıyor. Evdeki en yeni eşyalardan biri. Babası Amerika'da üretilmesi için ısrar etmişti. Bu onun düşünce tarzının bir parçasıydı. Artık hiçbir şeyi *eskisi gibi üretmiyorlar, tüm bu ihracat Çin'den yapılıyor*. Bu ona her zaman ağır gelirdi. Ve onun Japon kızı hakkında ne düşündüğünü merak ederdi. Ama sessizliğini korudu.

"Pekâlâ." Duraklıyor. "Seni seviyorum."

"Sen de," diyor. Sonra Chelsey evde dolaşır. Lydia'nın kapısı biraz açıktı. Eşyalar aynen bıraktığı gibidir. Masasının üzerinde *Into the Wild*'ın soyulmuş bir poster. Gölgeleli yatağının etrafına dizilmiş peri ışıkları. Komodininin üzerinde Tiffany marka kalpli bir bileklik ve oyuncak bir VW Beetle, on altı yaşına bastığında istediği araba. Chelsey Lydia'yı hâlâ burada hissedebiliyordu. Evrenin bu küçük köşesinde, pembe pötikareli perdelerin kıvrımlarına sıkışmış, yıpranmış kulaklı Beatrix Potter tavşanları grubu ve tıknaz beyaz iPod'u ile Lydia varlığını sürdürüyor. Burada Lydia hâlâ on beş yaşında. Burada Lydia hâlâ hayatta.

Koridorun sonundaki babasının ofisine gider. Duvarlar ekose duvar kâğıtları ve babasının demir çeneli, aslan kesilmiş, yerel kolluk kuvvetlerinin ünlüleriyle çekilmiş fotoğraflarıyla kaplıydı. Pacific County'nin polis şefi olarak şeriflerle, belediye başkanlarıyla, hatta Washington valisiyle bile dirsek dirseğe gelmişti. Hayvan kafaları da var. Beyaz kuyruklu geyik. Geyik. Geyik. Büyük boynuzlu koyunlar. Mobilyalar sağlam. Büyük maun bir masa. İki deri koltuk. Metaline Amerikan bayrağı oyulmuş bir silah kasası.

Chelsey'nin babası bulldog gibi bir adamdı. İri değil ama heybetli, kompakt ve temiz kesimli, kızıl saçları yerini griye bırakmıştı. Pek sık gülümsemezdi. Gülümsediğinde de isteksiz, neredeyse acı verici, granitin çatlaması gibi bir gülümseme olurdu.

Şimdi masası Chelsey'nin açık dava dosyalarıyla dolu. Burayı karakola tercih ediyor. Chelsey'nin departmanı kendileri hakkında çok konuşan ve başkaları hakkında çok az şey soran adamlarla dolu. Ayrıca, başka şeyler de var. Üniformalılar mavilerinin altına kişisel tişörtlerini giyerler. Bazen spor takımları, bazen sloganlar ve son olarak da en sevdikleri: BEYAZ OLMAKTA SORUN YOK. Bu tişörtleri özel olarak yaptırmışlar, birbirlerine kıs kıs gülerek

Kardeşlerim. Chelsey artık buna alıştı. O her zaman dışlanmış biriydi. Bir kazazede.

Babasının yıpranmış deri koltuğuna oturur ve bilgisayarını çalıştırır. Coldwell PD amblemi ekranda belirir. E-postasına giriş yapar. Sadece bir parça yeni posta. Coldwell'de yangın sezonuna birkaç ay kaldı. Chelsey gönüllü itfaiyeci olmak ister mi? Paylaşılan sürücüye geçer. Yeni bir rapor kaydedildi - hastanede Ellie'den toplanan kanıtlar.

Açıyor ve doktorun notlarını tarıyor. Uzun süreli istismar belirtileri. Ciddi derecede zayıf. Ellie'ninki dışında hiçbir giyside parmak izine rastlanmamış. Sürpriz değil. Birkaç köpek kılı. Ellie hayvanların olduğu bir yerde mi tutulmuş? Sweatshirt'ündeki kan eski. Önceki bir yaralanmadan mı? Chelsey fotoğraflara tıklarken ürperir; Ellie'nin vücudunun sarsıcı görüntüleri, bacakları bükülmüş ve morlukları gösterecek şekilde açılmış, ince derisine metal bir cetvel değmiş. Onları bir yol haritası gibi inceler, bunu yapanı bulmasını umar.

Chelsey'nin telefonu Çavuş Abbott'tan gelen bir mesajla çalışıyor: DURUM GÜNCELLEMESİ.

İlgili bilgilerle geri yazıyor. Doug iz üzerinde çalışıyor. Kanıtları gözden geçiriyor ve bu sabah Ellie'ye bakacak.

Chelsey dosyadan çıkıp rehberine tıklayarak Ellie'nin yönlendirildiği danışman olan Dr. Fischer'ın numarasını bulur. Daha önce de kaçırılma, taciz gibi vakalarda birlikte çalışmışlardı. Telefon hoparlörden çalarken sandalyesinde arkasına yaslanır ve gözlerini ovuşturur. Danışmanlarla temasa geçmek onun için yaygın bir durum. Chelsey'nin işi bunu yapanı yakalamak ve bir profil oluşturmak. Ellie önceden kimdi? Şimdi kim? Temelde nasıl değışti? Verilecek ceza, verilen zarara uygun olacak.

"Dedektif Calhoun." Cerise Fischer'ın sesi, saatin erken olmasına rağmen pürüzsüz ve uyanık.

"Dr. Fischer," diyor Chelsey. "Cevap verdiğinize şaşırdım. Mesaj bırakmayı planlıyordum."

"Dün gece geç saatlerde beni uyutmayan ilginç bir yönlendirme aldım.

Sanırım Elizabeth Black için arıyorsunuz?"

Chelsey babasının masasında ağır gümüş bir kalem bulur ve onu kavrar. Bir keresinde annesine fırlatmıştı. Büyük bir dava üzerinde çalışıyordu. Sabahın erken saatlerinde kalkıp gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışıyordu. Annesinin ne istediğinden emin değildi. Ama kapanan kapıya çarpan kalemin sesini hatırlıyordu. Annesinin Chelsey ve Lydia'yı, "*Babanızı biraz yalnız bırakalım,*" diyerek nasıl uzaklaştırdığını. Chelsey çocukluk yıllarının çoğunu babasının ofisinin önünden sessizce geçerek geçirmişti. Lydia öldükten sonra nihayet içeri girmesine izin verdiğinde, kendini seçilmiş hissetmişti. Kutsanmış. Chelsey bu anıyı bir kenara itti. "Öyleyim. Pek konuşmazdı."

Dr. Fischer iç çekti. "Onu henüz görmediğimi biliyorsunuz ve görseydim bile hiçbir şey açıklayamazdım."

"Bunu sormuyorum." Chelsey duraksıyor. "Hastanede kafası karışık görünüyordu. Yönünü şaşırılmış. Hangi şehirde olduğunu ya da ne kadar süredir kayıp olduğunu bilmiyordu."

Dr. Fischer hızla, "Bu oldukça mümkün," diyor. "Travmanın hafıza ve hatırlama üzerindeki etkisini biliyorsunuz. Varsayımsal olarak konuşursak, Ellie büyük olasılıkla..."

Dr. Fischer Ellie'nin zihninin nasıl yeniden düzenlendiğini anlatırken Chelsey arkasına yaslanır. Olanların anlatımı nasıl bozulabilir. Ayrıntıları sıralamakta nasıl zorlanabileceğini. Anıları karanlıkta çakan flaşlar gibi olacak. "Bu gibi durumlarda zihin bir labirente dönüşür. Bunun bir hayatta kalma yöntemi olduğuna inanıyorum," diyor Cerise. "Sonra, hastalar iyileşmeye başladığında, beyinleri daha çok sürrealist bir tabloya benziyor."

Chelsey eriyen duvarları, hiçbir yere çıkmayan merdivenleri, el değmemiş diyarları, kendi içine kıvrılan zamanı, çarpıtılmış kederi düşünüyor. Gerçek olan ne? Ne değildir? Chelsey'nin kulaklarında kan pompalanır. Bu kişiyi, bu adamı bulacağına dair yeminini yeniliyor. Chelsey onu hayal edebiliyor. Ellie'nin zihninin çitleri boyunca kayan bir figür. Zamanını bekliyor. Saldırmaya hazır.

İşte dışarıdaki tüm kızlar için bir ipucu: Kaçıran kişinin sizi ikinci bir yere götürmesine asla izin vermeyin.

İşte tüm kız çocuklarının ebeveynleri için bazı ipuçları: Kızlarınızın vücutlarında ne kadar kıl olduğundan, kimin kimi baloya götüreceğinden ya da internette kaç arkadaşları olduğundan daha önemli şeyler olduğunu bildiklerinden emin olun. Biri ışıklarını yaktığında asla yolun kenarına çekmemeleri gerektiğini öğretin. Ya da bir gece kulübünün yanındaki bir ara sokağa girmemelerini. Ya da güpegündüz caddede bisiklet sürmemelerini. Ya da boş bir tuvalet bulmak için bir motel odasından çıkmamalarını...

Solda neon ışıklı bir haçı olan bir kilise vardı. Benzin istasyonunun ışıkları daha aşağıda parlıyordu. Ama ben caddenin karşısına, terk edilmiş bir otoparka yöneldim; daha yakındı ve üşüyordum. Ayaklarımın altında çakıllar çıtırdıyordu. Otoyolda arabalar vızır vızır geçiyordu. Zar zor baktığım birkaç aracın yanından geçtim. Ne renk olduklarını ya da direksiyonun arkasında birinin gizlenip gizlenmediğini hatırlamıyorum. Birkaç metre sonra bir dizi çalılığa geldim. Çömeldim ve işimi yaptım. Çabucak bitirdim ve ayağa kalktım. Gökyüzünde bir yıldız belirdi. Ellerimi kalçalarımın altına koyup yukarı baktım ve bir dilek diledim. İşte o zaman onu gördüm.

Danny'nin arabası motelde park halindeydi. Sürücü koltuğu boştu. Geldi. Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım ve cep telefonumu çıkarıp ona mesaj atmaya hazırlandım.

Ama sonra.

Eller omuzlarımı kavradı. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. Boğazımın arkasında bir çığlık yükseldi. Ellerden biri hareket etti,

ağzımı kapatıp sesimi boğmak için etrafımda dolanıyordu. Parmakları kir ve kötü bir şey kokuyordu. Öğürdüm.

İlk defa vücuttan çıkma hissini hatırlıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bir parçam koptu, ayrıldı ve sürüklendi. Kendimi bıraktım. Başka seçeneğim yoktu. Bazen o geceyi düşündüğümde, kopan parçamın fısıldadığını duyar gibi oluyorum: "Git buradan. Uzaklara git. Güvende kal. Hayatta kal." Şimdi, ne kadar uzağa gittiğimi, kendimden ne kadar uzaklaştığımı düşünmek beni üzüyor. Geri dönebileceğimden emin değilim. Artık var olmayan bir şeyin gitmesine nasıl izin veririz?

Yine de mücadele ettim. Elimden geldiğince mücadele ettim. Görüşümde siyah noktalar belirdi. Gözlerimden soğuk yaşlar süzüldü. Tüm gücüm elimden kayıp gitti. Telefonum yere düştü, ekranı çatladı. Kolumun üst kısmına keskin bir şey saplandı. Daha fazla mücadele ettim. Ama kısa süre sonra vücudum hafif ve ağırlıksız hissetti. Gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı. Üstümde yıldızlar parlıyordu. Sonsuz siyah uzayda beyaz ışık noktaları, sonra hiçbir şey.

Zifiri karanlıkta ve acı içinde uyandım, boynumda keskin bir bükülme vardı - aynı pozisyonda çok uzun süre uyuduğunuzda ortaya çıkan türden derin bir kas ağrısı. Ağzım pamukla doluymuş gibi hissediyordum. Ve dilimde garip bir metalik tat vardı, sanki bir ağız dolusu bakır bozuk para emmişim gibi.

Üzerinde uyuduğum yüzey soğuktu ve soğuk giysilerimden içeri sızmıştı. Karanlıkta titredim. Gözlerim kapandı. Daha fazla uyumak istiyordum. Ama acı çekiyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Moteldeki partiyi hatırladım. Bira içerken India'nın kıkırdamasını. Çok fazla içmiş ve bir yerlerde sızmış mıydım?

Dikkatle dinledim. Etrafımda: uyanan ormanın sesleri, kuşlar ve ağaçlardaki rüzgâr. Ama yine de ışık yoktu. Omurgamda ani bir korku sarsıntısı hissettim. Otoyolu, martıları, okyanusu duymalıydim. Ama hiçbir şey yoktu. Her neredeysem, Astoria'dan çok uzaktaydım. Evimden çok uzaktaydım.

Doğrulamaya çalıştım ama omzum... yumuşak yastıkla kaplı bir metale mi çarptı? Koltuğun kenarına mı? Tekrar uzandım, acı

Kürek kemiğimin üzerinde zikzaklar çiziyordu. Midem burkuldu ve kuru bir nefes aldım. Yıldızlar görüşümde dans ediyordu. Sakin, berrak gecelerde bakmayı sevdiğim iyi türden değil, kötü türden, beyninizde bir dengesizliğe işaret eden türden. Zihnimde bir uyarı ışığı yanıp söndü. Tehlike. Tehlike. Tehlike. İçgüdüsel olarak elim enseme gitti, sonra kolumun üst kısmına doğru kanat çırpı. Bastırdım. Keskin bir acı alevlendi.

Ayaktaydım, sallanıyordum, midem bulanıyordu ve korkuyordum. Nefes aldım. Kör bir insan gibi etrafı yokladım, koltukların kıvrımlı kenarlarına, zemine, duvarlara, pencerelere dokundum. Bir okul otobüsü mü? Üstümde ince kare şeklinde bir ışık vardı; acil durum kapağı. Birdenbire buraya nasıl geldiğimin bir önemi kalmamıştı. Önemli olan tek şey dışarı çıkmamdı.

İçimden adrenalin aktı, kalbim hızla çarptı - ambar kapağındaydım, koltuklardan birinin üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordum. Enkaza dönmüş bedenimin tüm gücüyle kapağı ortasından ittim. Kapak bir santim açıldı, ışığın içeri girmesine yetecek kadar ama kaçmak için yeterli değildi. Bir asma kilidin yuvarlak kenarı göründü. Daha sert ittim. Kımıldamadı. Parmaklarımı açıklıktan içeri soktum. Sadece soğuk metal. Elimi geri çektim. Sonra kapağın ortasını tekrar ittim. Hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedim. Alnımda ter lekeleri belirdi ve kollarım gevşek eriştelere dönüştü.

Pencereler tamamen karartılmıştı. Ama belki dışarıda karton ya da kağıt vardı. Belki de bu acımasız bir şakaydı. Hareketlerim beceriksizce ve çılgıncaydı. Pencereyi aşağı kaydırana kadar üç deneme yaptım.

Ama içinden hava geçmiyordu, sadece toprak vardı. Ellerimle toprağı kazdım ve kepçeyle içeri aldım. Toprak vinil koltuğa sıçradı ve burnuma girdi. Kısa süre sonra ellerim çamura ve kayalara çarptı. Bu sırada ellerime kramp girmiş ve morarmışlardı.

Durmak zorundaydım.

Otobüsün arka tarafına, en uzak köşeye kaçtım. Orada büzüldüm, kollarımı bacaklarıma doladım, gerçeğin ağırlığı üzerime çöküyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama kesin olarak biliyordum: Yeraltındaydım. Biri beni gömülü bir okul otobüsünün içine tıkmıştı.

Yorgun olmama rağmen kendimi uyanık kalmaya zorladım. Uyku korkunçtu. Öne doğru eğildim ve küçük tırnağımla bir çetele çizdim.

Önümdeki koltuğun arkasına. Serçe parmağımın kenarı, benim yapmadığım başka bir ize değdi. Elim üzerinde gezindi, resimlerin izini sürdü. Daireler ve çizgiler -birisi bir sopa figürü ailesi ve her çizimin altında kaba harfler yapmıştı. Elimi gravüre doğru düzleştirdim. Burada başka biri daha mı vardı? Onlar da mı gömülmüştü? Kırık camlı dehşet yağdı.

Ciğerlerim kuruyana kadar çığlık attım. Tek üretebildiğim bir inilti olana kadar. Dar boğazım ve ciğerlerim arasında sıkışan bir ısıklık. Karanlıktaki küçük bir kuş gibi. Kimse için şarkı söyleyip duruyordu.

Bölüm

ALTI

Uyandığında basın JIMMY'nin evindedir. Perdeleri aralıyor ve elinde kahve fincanı, soğuk havada *birbirleriyle* kıkırdayan gazetecilere bakıyor. Kahvesini yudumlar ve kaşlarını çatarak çimenlerin üzerine sürüklenen haber spikerlerinden birine bakar. *Muhabirin* ince camın arkasından konuşma provası yaptığını duyabiliyor. Ellie'yi dayanıklılığı için övüyor. Jimmy'nin kızı kaçan kişi. İnsanlar cesur kadın kahramanlara bayılır. Ellie şanslı olan. Tüm bunlar Jimmy'yi hasta ve kızgın yapıyor. Küçük kızının adı ağızlarında. Coldwell'deki çoğu çocuk gibi Jimmy de her an kavgaya hazır bir şekilde büyümüş. Bir şeylere vurma dürtüsüyle titriyor.

Bordo bir SUV kaldırıma park ediyor. Sam'in arabası. Jimmy'nin büyük kızının ailesi gazeteciler denizinde ilerliyor. Sam'in karısı Valerie, bebekleri Mia'yı bir koluyla tutarken diğer koluyla Sam'e sarılıyor. İki kadın da kamburlarını çıkararak eve doğru koşuyor. Mia feryat ediyor.

"Yorum yok dedim, göt herifler." Sam kapıyı çarptı.

Valerie oturma odasının köşesinde dolaşp Mia'ya güzel sözler fısıldıyor. Bebeğin ağlaması iniltiye dönüşür.

"Baba." Sonra Sam onun kollarındadır ve Sam gömleğini gözyaşlarıyla ıslatırken o başının arkasını avuçlamaktadır. Bir an durur ve yanağını Sam'in başının üstüne koyar. Çocukken olduğu gibi göğsünün tam kıvrımına sığmıyor. Eskisi gibi sarılmıyor da. Aslında pek sarılmıyorlar. Suçluluk duygusu içini kemiriyor; Ellie üst kattayken o anın tadını çıkarıyor.

"Ellie nerede? Annem nerede?" Sam'in boğuk sesi geliyor.

Kendini geri çekip başını ona doğru eğiyor ve sanki yeniden küçük bir kız olmuş gibi. Jimmy'ye bakıyor, sanki tüm sorunların çözümü ondaymış gibi.

Evren. Jimmy'nin en büyük sırrı hiçbir şey bilmemesidir. Bir gün öğrenilmekten korkuyor. Bir gün birilerinin, hayatının çoğunu şafak sökmeden önce uyanık kalarak, sadece nasıl geçineceğini anlamaya çalışarak geçirdiğini fark etmesinden korkuyor. *Sen evin erkeğisin Jimmy*, sekiz yaşındayken babası öldükten sonra teyzesinin ona ağzı patates salatasıyla dolu bir şekilde söylediğini hatırlıyor. *Ailenle ilgilenmelisin*. "İkisi de uyuyor."

Sam başını sallıyor, sonra gözleri şöminenin üzerindeki bir paket sigaraya takılıyor. "Annemin bıraktığını sanıyordum." Yetişkin Sam geri döndü. Ellie doğduğunda Sam on yaşındaydı. Küçük bir kız kardeşi olacağı için heyecanlanmıştı. Küçük bir yardımcı, ikinci bir anne olmuştu. Ve hayatının geri kalanında da öyle kaldı. Sam'in bazen kendi annesine de annelik yapmaya çalıştığı Jimmy'nin gözünden kaçmadı. Sam Mia'yı doğurduğunda, işleri ailesinin yaptığından farklı yapmayı planladığı açıktı. *Daha iyisi* ağır bir şekilde ima edilmişti. Anne babasının hatalarını düzeltmek istemenin doğal bir yol olduğunu düşünüyordu. Jimmy solaktı ve babası onu sağ elini kullanmaya zorlamıştı. Kat, Sam'e hamileyken Jimmy çocuğunun değişmesini asla istemediğini söyleyerek büyük bir olay yaratmıştı.

Jimmy elini saçlarında gezdiriyor ve ne kadar ince olduğuna şaşıyor. Acaba son iki yıldır uyuyordu da şimdi mi uyandı, dünya tamamen değişti mi diye merak ediyor. "Onu biraz rahat bırak, olur mu? Zor bir gece geçirdi."

"Daha iyi başa çıkma mekanizmaları öğrenmesi gerekiyor," diyor Sam. "Ona olanak sağlıyorsun."

Etkinleştirilebilir. Sam, Kat'le birlikte Ellie'ye nasıl ebeveynlik yaptıklarıyla ilgili benzer şeyler söylemişti. Ellie Sam'in kimliğini çaldığında Sam bunu polise bildirmelerini istemişti. *Bu kimlik sahtekârlığı, diye haykırmıştı. Onu ihbar etmek zorundasınız. Eğer yapmazsan, bu bir fırsat olur. Asla öğrenemeyecek.* Sam'in kontrol ihtiyacı Ellie ortadan kaybolduktan sonra iki katına çıkmış, Mia'yı doğurunca da üç katına çıkmıştı. Kat Mia'ya bakarken, Sam daktiloyla yazılmış açıklamalı programları getirdi. Mia'yı yatırdığınızda *yedi dakika ağlamasına izin verebilirsiniz, sonra geri dönün ve nazikçe orada olduğunuza dair güvence verin ama onu KUCAĞINIZA ALMAYIN. Organik ve 3 gramdan fazla şeker içeren her şeyi yiyebilir.* Bu bir dalgalanma. Sam, Mia'ya karşı katı olacak. Çünkü Sam her zaman Ellie'ye karşı çok yumuşak olduklarını düşünürdü. Belki katı olmak işe yarar. Ama büyük ihtimalle işe

yaramaz. Ellie'ye

Kendinizi kalp kırıklığından kurtaramayacağınız kızlar. Kendinizi kederden kurtaramazsınız.

"O nasıl?" Sam sorar.

Tek söylediği dürüstçe, "Bilmiyorum," oluyor. Koridordaki döşeme tahtaları gıcırıyor. Ve sonra Ellie belirir, kapı aralığında bir hayalet gibi.

Sam nefesini tutuyor ve ellerini ağzına götürüyor.

Valerie gülümseyerek Mia'yı zıplatıyor. "Ellie, seni tekrar görmek çok güzel.

Evine hoş geldin. Bu yeğenin Mia."

Ellie göz kırıyor, dönüyor ve uzaklaşıyor. Arka kapının çarptığını duyarlar.

Sam bir adım öne çıkar ama Jimmy elini kaldırır. "Ben giderim."

Dışarıda, garaj kapısı açık. Kutular duvarlara dizilmiş. Lastikleri patlamış eski bisikletler birbirlerine yaslanmış; kırık bir atölye süpürgesi, ezik bir tampon var. Jimmy bir şeyleri atmakta zorlanıyor, bir gün onlara ihtiyaç duyabileceklerine inanıyor. Satacak bir şeylerinin olması her zaman iyidir. Kat'in hamileyken ve kızları doğurduktan sonra kuaförde çalışması Jimmy'nin en büyük utancıdır. Kat'in de utandığını biliyordu. Dükkanındaki kızlara kendini meşgul tutmak için çalıştığını söylerdi. Sonra eve gelir ve bahşişlerini toplar, faturaları dikkatle istiflerdi. Bir yığın mama için. Bir diğeri çocuk bezi için. Sayılamayacak kadar çok kez, faizi yüzde yirmi civarında olan şu çek bozdurma yerlerinden birine gitmek zorunda kaldı. Her zaman geç saatlerde, kapanıştan hemen önce giderdi ve veznedarın gözlerinin içine asla bakamazdı.

"Ellie, burada mısın?" diye seslenir ve onu en arkada, çalışma tezgahının başında bulur.

"Sadece biraz hava alıyorum," diyor. Duş almamış ve Jimmy'nin eski ceketlerinden birini giyiyor, bedeni çok büyük ve kum rengi onu yıkıyor.

Bir adım öne çıkıyor ve plastik bir boru alıp elinde yuvarlıyor. Küçük, sadece altı inç, kenarları kapaklı. Evdeki bazı kanal işlerini tamir ettiği zamandan kalma bir kalıntı. "Bunu indirdin mi?" Elinde tutuyor. Sol yüzük parmağının ucu yok. Teknede tek başınayken olta teli parmağına dolanmış ve parmağını kesip koparmış. Kan güverteyi ıslatmış.

elini sardı ve eve dönerken acil servise uğramadan önce gününü tamamladı.

Ellie'nin yanaklarında bir kızarma oldu. Jimmy ona Sam'in ehliyetini çalmasını sorduğunda da benzer bir tepki vermişti. "Hayır," dedi.

Jimmy iç çeker ve bu işin peşini bırakmaya karar verir. Sürtüşmeye neden olmak istemez. Önemli bir şey değil. Boruyu tekrar yükseğe yerleştirir ve kollarını kavuşturarak Ellie'ye döner. "Dışarıda çok fazla basın var. Sam içerde. Teknede yapacak bazı işlerim var, rıhtıma gitmeyi düşünüyordum." Eskiden bu şekilde, suyun üzerinde birbirlerine bağlanırlardı. Ellie onunla birlikte kısa balık avlarına çıkar, hesap yapma becerisini sınar ya da yıldızların haritasını çıkarırdı.

Ellie ellerini içeri doğru kıvrıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Bir rahatlama. Sonunda, düzeltebileceği bir şey. "Yolda durup senin için yeni bir telefon alabiliriz." Telefonunu çoktan çıkarmış, Kat ve Sam'e Ellie'yi götüreceğine dair mesaj atıyordu.

Ellie sanki hoş olmayan bir şeyi yerinden oynatıyormuş gibi başını sallıyor. Gözleri suçluluk duygusuyla kararmış, yere bakıyor. "Telefona ihtiyacım yok."

Jimmy bir nefes alır. Şimdi hatırlıyor. O kaybolmadan önce yeni bir telefon için kavga etmişlerdi. Jimmy'nin sonradan öğrendiğine göre, motel partisini bu yüzden vermişti. Şimdi çok küçük bir mesele gibi görünüyor. En önemsiz şey. Özellikle de Jimmy ve Kat'in maddi durumları o zamanlar iyi olduğu için. Kuruşlarını cebe indirip Ellie'ye yeni bir telefon alabilirlerdi. Hayatını kurtarabilirlerdi. Jimmy insanların yaptığı seçimler hakkında düşünüyor. Bir kararın nasıl basamaklandığını. Bir olayın her şeyi nasıl değiştirebileceğini.

"Elbette var. Bahse girerim aynı numarayı bulabiliriz. Biz asla... biz asla senin tarifenin iptal etmedik. Sana yeni bir telefon alacağız," diye ısrar edince Ellie bir şey söylemedi. Ama onu garajdan çıkıp kamyonetine kadar takip etti.

Jimmy'nin teknesinin adı *Turmoil*. Fiberglas, alüminyum ve ahşaptan oluşan kırk altı metrelik bir tekne. Boyası soyuluyor, güvertesi pas ve balık kanıyla lekeleniyor ve bazen motoru duman çıkarıyor. Ama o iyi bir tekne. Güvenilir ve Alaska'ya kadar uzanan yolculuklara layık. Ellie

güvertede kargo kapağının yanında durmuş, buzun üzerindeki on bir bin kiloluk ton balığına bakıyor. Jimmy yüzlerce yuvarlak siyah gözün ona bakıp sorguladığını hayal ediyor. Ayrıldıklarından beri pek konuşmamıştı. Sadece yeni telefonu eline tutuşturduğunda isteksiz bir teşekkür etmişti. Arabada bırakmıştı.

Jimmy güvertede bir torba kaba tuz çekiyor. Kalın eldivenler giyiyor. "Geri çekilin." Ellie uzaklaşır, o da tuzu ambarın içine döker. Suyu karışarak salamura yapacak, bu da ton balığını işleyip satana kadar donmuş halde tutacak. Ayrıca orta ila ciddi yanıklara neden olur. Jimmy'nin kollarında tuzlu sudan dolayı kırmızı lekeler var.

Ellie küpeşteye doğru yürüyor, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor ve adam onu izliyor. "Onu bir süreliğine dışarı çıkarmak ister misin?" diye bağıyor kargo ambarına pompalanan suyun sesi üzerine. Jimmy ciddi bir adamdır ama okyanus onu açar. Suyun üzerindeyken her şeyin on kat daha güzel olduğuna inanıyor. Eskiden okyanusun sorunları yuttuğuna inanırdı. Ama artık inanmıyor.

Ellie kaybolduktan üç gün sonra tekneye çıktığında Kat'in kızgın olduğunu biliyordu. Gerçekten de okyanusa bakmış ve kendini atmayı düşünmüştü. Kızını korumakta başarısız olmuştu. Ölmeyi hak etmişti. Kendinden nefret ediyordu. Ama geri dönmüştü. Ve bunu yapamadığı için kendini bir korkak olarak gördü. Yaşamak istiyordu. Kat ile birlikte olmak. Balık tutmak, Ellie'yi ve güzel zamanları hatırlamak. Küçük kızı teknenin her yerindeydi. Dümende durmuş, yüzü yukarı dönük, deniz spreylene gülüyordu. Dümenin arkasında, yıldızlarla eve dönerlerken dili ağzının köşesine sıkışmıştı. Güvertede Motown'la dans ediyor ve balıklara şarkı söylüyordu. O zamanlar mutluydular.

Korkulukları tutuyor, gözleri kapalı ve Jimmy bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor. Çarpık. Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Küçükken sessiz bir çocuktan ve hafif bir peltekliliği vardı. Okuldaki çocuklar onunla dalga geçmiş, ona kız demişlerdi. Ondan sonra konuşmayı bıraktı. Mümkün olan en az sayıda kelimeyi kullandı. Jimmy sessizken, Ellie uzaklaştı.

"Ellie," diye seslenir Jimmy ama Ellie çoktan merdiveni tırmanmış ve rıhtımdan aşağı koşmaya başlamıştır. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Ellerindeki eldivenleri yırtar, tuzlu suyun kalıntıları parmaklarını yakar ve onu kovalar. O

Ellie'nin dört yaşındayken, bir öfke nöbeti kasırgasında kaybolmuş bir şekilde ondan kaçtığı bir anı gözünün önüne geliyor. Nereye gittiğine bakmıyordu ve okyanusa doğru koşuyordu. Bir dalga gelip onu yere düşürmüştü ve okyanus onu almadan önce onu kucağına almış. O anı şimdi yeniden yaşıyor. O mide bulandırıcı dehşeti, değerli bir şeyi kaybetme korkusunu. Onu kurtardıktan sonra havaya fırlatmış, aynı anda hem ağlamış hem de gülmüştü.

Şimdi yavaşlıyor, kamyonun yanında onu bekleyen kadını görüyor. Teneke çatılı konserve fabrikası onun arkasında. Bir zamanlar yüzlerce kişinin çalıştığı bu yerde şimdi sadece birkaç kişi çalışıyor ve çoğunun yerini makineler almış. Büyük şirketler ticari tekneleri ve lisansları satın alıyor. Jimmy'ye yedi haneli rakamlar teklif edildi. Ama o kabul etmiyor. Bu onun mirası. Uzun bir işçi soyundan geliyor, sakatlanmış, düşük ücretle çalıştırılmış. Dünyanın tuzu kuru adamları. Jimmy tüm öz değerinin teknede yattığına inanıyor. Kana bulanmış tahtalarda ve fıstık ezmeli sandviçlerde. Öne doğru uzanır ve Ellie'nin ön camdan beyaz bir kâğıt parçası koparmasını izler. Kâğıda bakar, yüzü asılır, sonra avucunun içinde buruşturur. Jimmy ona ulaştığında hâlâ nefesini toparlıyordu. Kendini yaşlı hissediyor. Formdan düşmüş. "Tanrım, yapamazsın... böyle kaçamazsın!"

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Ellie. Titriyor. Dudakları ve çenesi titriyor ve Jimmy bağırarak onu korkuttuğunu düşünüyor. Jimmy'nin gözlerinin arkasında öfke patlıyor. Ellie'ye değil. Ama bunu ona kim yaptıysa ona. Kızı daha önce ondan hiç korkmamıştı.

Bir arabanın kapısı çarpılır ve ikisi de gürültüye doğru döner. Dedektif Calhoun sade sedanından iner ve el sallar. "Günaydın." Parlak bir şekilde gülümser ve onlara doğru yürür.

Kâğıt Ellie'nin elinden düşer ve Jimmy eğilip onu alır. Ön yüzünde huş ağaçları, arka yüzünde ise üç rakamı olan bir kartpostal. Otoparktaki diğer arabaların ön camlarının altına kartpostaldan farklı, parlak renkli el ilanlarııştırılmıştı. Tuhaf.

Ama yine de... pek çok insan Olimpik Ulusal Orman'a giderken Coldwell'e uğruyor. Orman her türden insanı kendine çeker. Kaybolanları. Kaybolmak isteyenleri. Söyleyecek bir şeyi olanlar. Kapınızın önünde, ön camınızın altında ya da telefon direklerine ıştırılmış şifreli el ilanlarının görülmesi alışılmadık bir durum değildir -Coldwell rüzgârında savrulan savlar. Jimmy recrumples

kartpostalı kamyonetinin arkasına atar. Geçen hafta birinin n camına bıraktığı broşürün yanına düşer. Düz beyaz katlanmış bir kağıt parçası ve içinde dokuz kelime yazılı: ARTAN HUZURSUZLUK
HISSİNİZİ ASLA GÖRMEZDEN GELMEYESİNİZ.

Bölüm YEDİ

"ELLIE." CHELSEY İLERİ GİDİYOR, çakıllar çatırdıyor ayakkabılarının altında. Ellie büyük boy bir ceket giyiyor ve yüzü solgun. Jimmy de pek iyi görünmüyor. Chelsey bir şeyi yarıda kesti. "Her şey yolunda mı?" Sesi soruyla birlikte yükseliyor.

Ellie'nin yanakları kızarır ve ellerini ceplerine sokar. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?" Ses tonunu savunmacı bir hava kaplıyor.

"Eve uğradım. Kat bana haber verdi." Chelsey sesini nötr tutuyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve gözlerini denize dikeyyor. Noah doğal afetlerin çoğundan korkar -depremler, yanardağ patlamaları, tsunamiler. Okyanusu da hiçbir zaman sevmemiştir. Sonsuz ufka her baktığında omurgasında panik hisseder. Ama Lydia... Lydia denizi çok severdi. Chelsey'nin kız kardeşi suyun altındaki tüm yaşamı hayal ederken sersemliyordu. Dev mürekkep balıkları. Mavi balinalar. Parlak mercanlar. Kız kardeşi kendi dünyasının ötesindeki dünyaların hayalini kuruyordu. Kaçmayı.

"Chelsey." Jimmy elini uzattı.

Chelsey Jimmy'nin elini sıkar. "Selam Jimmy. Nasılsın?" Sabah nemli ve soğuk, sinsi. Gökyüzü gri, ıslak gazete renginde.

Jimmy, "Bahçemde bir grup muhabir ve verandamıza bok bırakan insanlar olmadan da yapabilirim," diyor. Chelsey başıyla onaylıyor; Black'lerin kapısını çalmak için pembe oyuncak ayıların, mumların ve çiçek demetlerinin arasından geçmesi gerekmişti. Haber minibüslerinden bahsetmiyorum bile. "Ama bunun dışında iyiyim. Kızımı eve getirdiğim için mutluyum."

Chelsey, Ellie'ye bakıyor. Koyu renk saçları yüzünden aşağıya bir perde gibi sarkıyor. "Evet, Kat medyanın bu sabah erkenden geldiğini söyledi. Birkaç ekip daha getirip onları caydırmaya çalışacağım."

"Çok memnun olurum." Jimmy başını sallar ve beklentiyle ona bakar.

"Ellie ile konuşabileceğimi umuyordum," diyor Chelsey hafif bir gülümsemeye. Bir martı gagasında tel tel balık parçalarıyla yakınlarla konuşuyor, sonra da onları yutuyor.

"Bilmiyorum, Chelsey." Jimmy başının arkasını kaşır. Ellerinde kan lekeleri var. "Ama sanırım bu sana bağlı," diyor Ellie'ye.

Ellie dudaklarını birbirine bastırır ve Chelsey hayır cevabının oluştuğunu görür. "İstediğin yerde sohbet edebiliriz. Senin evinde ya da ikinizi çörek ve kahve içmeye götürebilirim. Hangisi daha rahat?" Onlara bakıyor, kendini kötü hissediyor, hayır cevabını kabul etmeyi reddediyor.

Ellie yüzünü buruşturuyor ama sonunda "Benim evim" diyor.

On yedi dakika sonra Chelsey, Black'lerin oturma odasında Ellie'nin karşısında oturmaktadır. Chelsey, Ellie'nin kendi evini, kontrolün kendisinde olduğunu hissettiği bir yeri seçmesini bekliyordu. Bir keresinde bir kurbanla yatak odasında, bir yığın yorganın altında görüşmüştü. Eğer Ellie bir şüpheli olsaydı, Chelsey onu karakola getirebilirdi. Ellie'yi bir süre penceresiz bir odada oturtur, hatta belki de ısıyı yükseltirdi. Sonra bir şişe su getirir, masanın üzerine koyar ve şüphelinin Miranda haklarını söylerken havadan sudan konuşurdu.

Chelsey yıpranmış bir koltuğun kenarında oturmaktadır - Ellie'nin kaybolduğu gün Kat ve Jimmy'nin ifadelerini alırken oturduğu koltuk. Uykusuzluğuna rağmen, Chelsey kendini hiç bu kadar hafif ve hazır hissetmemişti. Adrenalin yüzünden. Yüksek. Bir davayı çözerken en uyanık olduğu an. Kat ve Jimmy arka bahçedeler. Sigara dumanı, mandalina mumlarına karışarak çatlak bir pencereden içeri süzülüyor. Muhabirlerin mırıltısı ince camdan süzülüyor.

Chelsey cebinden bir ses kayıt cihazı çıkarır. "Bunu kaydetmek istiyorum. Sakıncası var mı?"

Ellie başını sallıyor ve sol bileğini parmaklıyor. Boynundan dizlerine kadar bir battaniye gibi örten büyük boy ceketî hâlâ üzerindeydi. "Sorun değil, sanırım."

Chelsey kayıt cihazını açıyor ve çentikli sehpanın üzerine koyuyor. Hızlıca temel bilgileri sıraladı. Kendi adını. Ellie'nin adı. Görüşmenin yeri, tarihi ve saati. "Şimdi," dedi Ellie'ye. "Bana ne hatırladığını anlat. Kaybolduğun geceyle başlayabilir miyiz?"

Bir an için sessizlik oldu. Mutfakta bir musluk damlıyor. Ellie'nin gözleri Chelsey'ye kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Çok aptalmışım," diyor. Chelsey sessiz kalır. Bekler. Ellie burnunun altını karıştırır. "Partiden hiç ayrılmamalıyım," der uysalca.

Chelsey başını sallar. Bu tür senaryolarda kendini suçlamak yaygındır. İnsanlar, kızların artık kötü seçimlerin eşittir kötü şeyler olduğuna inanmaya şartlanmışlardır. Bu bir tür aşılama. İyi bir hayat sürerseniz başınıza kötü bir şey gelmez. Ama kimse zarar görmez değildir. Kimse dokunulmaz değildir.

"Parti mi?" Chelsey ekliyor.

Ellie çenesini kızgın bir şekilde salladı ve sesi gergindi. "İşemem gerekiyordu. Biri banyoda takılıyordu. İçki içiyordum." Bu detayı bir meydan okuma gibi sunuyor.

Chelsey elini sallıyor. Ellie'nin odasını karıştırdığını, esrar ve içki bulunduğunu hatırlıyor. Sırlar. Her genç kız bir şeyler saklıyordu. Kaçak mallar Chelsey için pek bir şey ifade etmiyordu. Ellie'yi mahkum etmedi. "Birkaç kadeh içtin. Bu senin suçun değil."

Ellie'nin kolları gevşer. Biraz rahatlar. "Bir benzin istasyonuna gidecektim ama park yeri daha yakındı... Gerçekten gitmem gerekiyordu."

Chelsey başını sallar. Ellie'nin eski erkek arkadaşı Will Gunner, iki yıl önce Chelsey partideki herkesle görüştüğünde bu hikâyeyi doğrulamıştı. Ellie'nin tuvaleti kullanması gerekmiş. Bu kadar. "Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Yakalandım. Sanırım bir şeyle uyuşturuldu. Ondan sonrası boş." Ellie başını eğdi. "Karanlıkta uyandım." Başını kaldırdığında gözleri ıslak ıslak parlıyor.

"Bana karanlıktan bahset. Nasıl kokuyordu? Nasıl bir his?"

Ellie titriyor ve gözyaşlarını siliyor, parmaklarının ardında ıslak yarıklar bırakıyor. "Soğuktu ve küf gibi, plastik gibi kokuyordu."

Plaklarım gibi. Kuşları, bazen bir baykuşu, köpek ulumalarını duyabiliyordum." Aniden durur ve sol bileğini kavrar.

"Bileğine dokunup duruyorsun. Bunun bir sebebi var mı?"

Ellie sarsılır ve ellerini kalçalarının altına koyar. "Sebebi yok."

Chelsey bir yalan olduğunu düşünüyor. Ellie'nin daha fazlasını anlatması için bir süre, sonsuz bir duraksama içinde bekler. Ama Ellie sessiz kalır, çenesi titrer. "Pekâlâ. Karanlığa geri dönelim. Nasıl hissettin?"

"Her yerim ağrıyordu ve acıkmıştım. Korkmuştum." Kelimeler kesik kesik çıkıyor. Tırtıklı.

"Evet. Tabii ki öyleydin." Kısa bir duraklama. "Yalnız mıydınız?"

"Hayır. Yani, evet, bir süreliğine. Sanırım birkaç gün."

"Sonra ne oldu?" Chelsey öne doğru ilerler.

"Çok acıkmıştım. Öleceğimi sandım. Sonra o geldi."

Chelsey yutkundu. "Bana ondan bahset."

Ellie'nin gözleri fıldır fıldır kapandı. "Yüzünü göremedim. Çok parlaktı.

Ağzını ve burnunu kapatan bir bandana takıyordu."

"Tamam. Bandana ne renkti?" Chelsey soruyor. Bazen ayrıntılar başka ayrıntılara yol açar. Öfkeli bir sestem, çatık kaşlı bir yara izine.

"Kırmızı. Kırmızıydı. Ona bakmak acı veriyordu." Yeraltı. Chelsey, Ellie'nin yeraltında bir yerde tutulduğunu fark etti.

Ellie'nin gözleri aniden açıldı. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

Ani bir hayal kırıklığı. "Sorun değil." Gülümsemeye zorladı. "Hiç sorun değil. Yarın ya da ertesi gün tekrar devam edebiliriz. Acele etmeyiz."

"Hayır." Ellie'nin burun delikleri alevlendi. "Bunu hiç yapmak istemiyorum."

"Anladığımdan emin değilim," diyor Chelsey, yine de anlıyor. Bazen mağdurlar soruşturmayla katılmayı reddederler. Bu onların hakkı. Hayatlarına devam etmek. Acı dolu anıları yeniden yaşamamak.

"Artık konuşmak istemiyorum. Yani, bir daha asla."

"Hayır. Ellie, lütfen," diyor. Biraz panikle nefes nefese. "Konuşmak için başka bir zaman planlamamıza gerek yok. Ama istediğinin bu olduğundan kesinlikle emin olana kadar soruşturmayı sona erdirmeye, herhangi bir şeyi resmileştirme formalitesini yerine getirmeyelim."

Ellie'nin katılımı olmadan, savcılık davaya dokunmaz. Kovuşturma olmaz. Chelsey bu düşünceye dayanamaz. Bu yüzden

Bunu yapanı yakalamaya bu kadar yaklaşmışken, her şeyin akıntıya kapılmış bir ceset gibi elimizden kayıp gitmesi.

"İstediğin kadar zamanın var, Ellie," der ve bu bir savunma hamlesidir. Chelsey'nin zihninde bir tünel açılır ve on beş yıl geriye kayar.

O gece Lydia'nın kapısının açıldığını duymuş ve hemen ardından kendi kapısını açmıştı. *Nereye gidiyorsun?* Chelsey çıplak ayağını kaval kemiğine sürterek sormuştu. Ayak parmakları Boris ve Natasha adı verilen koyu mor bir renge boyanmıştı.

Hiçbir yerde. Lydia'nın saçları gevrek ve kıvrıktı, dudakları kestane rengiydi ve üzerinde kırılmış bir hırka, altında dantelli bir kaşkorse vardı; yaşlı giyinmişti ama genç, geniş gözlü ve taze görünüyordu, tıpkı su yüzeyine çıkıp karayı ilk kez gören bir denizkızı gibi. Bir hasat ayıydı ve parıldayan turuncu ışık evi dolduruyordu. Chelsey yerinden kıpırdamadı. Lydia gözlerini devirdi ve yüzünü heyecanlı bir gülümseme aydınlattı. *Oscar'ın evindeki partiye gidiyorum.*

Oscar Swann son sınıf öğrencisiydi. Lydia ikinci sınıf, Chelsey ise birinci sınıf öğrencisiydi. Kızların henüz biriyle çıkmasına izin verilmiyordu. Babaları erkekleri korkutmak için elinde silahla sundurmada oturan biriydi.

Ben de gelebilir miyim? Chelsey sormuştu. Lydia'ya tapıyordu. Aşık bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordu. Onun tavırlarını taklit ediyordu. Onun kıyafetlerini giyiyordu. Ona son Kudos barını sunuyordu.

Hayır, diye cevap verdi Lydia, keskin ve kendini beğenmiş. Oscar'ı görmelisin. Bana kafayı takmış gibi. Ayıldı. Annemle babama söyleme.

Chelsey o zamanlar çok daha kırılgan, çok daha muhtaçtı. Umutsuzca kız kardeşinin onayını istiyordu. Sevilmek istiyordu, bu yüzden de "*Tabii ki hayır*" diye cevap vermişti.

Lydia gülümsedi. *Güzel, çünkü eğer yapsaydın senden sonsuza dek nefret ederdim.* Sonra serçe parmağını uzattı. Chelsey de kendi serçe parmağını uzatmıştı. *Yemin et,* dediler, serçe parmaklarını birbirine bağlayıp sallayarak.

Lydia uzaklaştı, merdivenin başında durdu ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. şşşt. Sakın söyleme. Lydia gitti, çılgınca açıktı.

Keşke Chelsey Lydia'ya tutunabilseydi. Gitmemesi için yalvarsaydı. Ya da onunla gitmesi için yalvarsaydı. Belki Lydia hâlâ burada olurdu. Chelsey ailesine söylemek için beklemişti. Chelsey

itiraf edene kadar tam iki gün geçti. Lydia'nın nereye gittiğini biliyordu. İki gün boyunca Chelsea annesinin ağlamasını izledi. İki gün boyunca polis

evine girip çıkıyordu. Chelsey'nin ailesinin gerçekte ne olduğunu, Oscar ve Lydia'nın öldüğünü öğrenmesine tam iki gün vardı.

Chelsey son bir düşünce olarak sesini alçaltıyor ve ekliyor: "Eğer korkuyorsanız, sizi koruyabiliriz. Seni güvende tutmak için alabileceğimiz önlemler var." Bıçak gibi keskin bir söz: Benimle olduğun sürece kimse sana zarar vermeyecek.

Ellie kısa, neşesiz bir kahkaha atar ve Chelsey kahkahanın ağırlığını hisseder. İçindeki ağır mesajı, yaklaşan tehdidi. Kimse bana yardım edemez. Kimse beni güvende tutamaz.

iii

İŞTE KONU: Büyük hayallerim yoktu. Üniversite için planlarım, Coldwell'den taşınmak için planlarım yoktu. Bir ağaç gibi büyüyen, güneşi yakalamayı umarak hep daha yükseğe uzanan Sam gibi değil. Muhtemelen Danny ile evlenirdim. Birkaç çocuk yapardım. Küçük bir hayat olurdu. Ama önemli olurdu. Hâlâ önemliyim, değil mi?

Otobüste, her gün, küçüldüm. Yavaş yavaş dayanılmaz hale gelene kadar. Çaresizlik. Özlem. Sanırım amaç buydu. Aslında, neredeyse eminim. Çünkü hiçbir şey hissetmediğim anda bir şey oldu.

İkinci gün koltuklardan birinde iki büklüm uzandım. "Her şey yoluna girecek," dedim kendime tekrar tekrar. Üşüyordum ve titriyordum, dişlerim acı içinde takırdıyordu. "Annem olman gereken yerde olmadığını fark edecek. Seni arayacak. Bir saatini alır, belki de en fazla iki." Ellerimi ceplerime soktum. Cep telefonumu genelde orada tutardım ama yoktu. Yağmur çatıda dans ediyordu. Uzaklarda köpekler uluyordu.

"Annem seni arayacak," dedim kendi kendime. "Cevap vermediğinde, alarmı çalacak. Polis devreye girecek. Babam kıyıya dönecek. Danny hücumu yönetecek."

İnancınız
olsun. İnancını
koru.

Onlar sizi bulacaktır. Tek yapman gereken dinlemek. Kısa bir süre sonra, adınızı çağırdıklarını duyacaksınız. Sen de cevap vereceksin.

Ben de bekledim. Kapağın etrafındaki ışık azalana ve alınımdaki ter kuruyup soğuyana kadar bekledim. Tırnaklarımın altını karıştırdım, orada küçük deri parçaları vardı. Kanıt. Saldırganımı tırmalamış mıydım? Deriyi topladım ve cebime koydum. Bulunduğumda bunu polise gösterecektim.

Hafifçe uyudum ve bir başlangıçla uyandım. *Klik. Klik. Klik.* Otobüsün üstünde bir şey vardı. Hayvanlar. Bir sürü. Ama her ihtimale karşı vücudumu açtım ve kapağa geri döndüm. Kare şeklindeki metal kapıyı kaldırırken kollarım sert ve yavaştı. Parmaklarımı tekrar dışarı uzatıp geçici olarak aradım.

"Alo?" Yavaşça seslendim. Islak bir burun başparmağımın ucunu okşadı ve ardından dişlerimi sıyırdı. İstemsizce kolumu geri çektim ama yeterince hızlı değildim. Kapak parmak eklemlerimin üzerine çöktü. Acı içinde uludum. Çatıdaki her neyse kuyruğunu kıstırıp otobüsten sıvıştı. Burnumu çekerek ve morarmış parmak eklemlerimi emerek köşeme döndüm.

Tekrar uyudum ve ağrıyan bir mesaneyle uyandım. Hâlâ geceydi. Otobüsün koridorunda bir aşağı bir yukarı volta attım. "Hadi, işlemem lazım." Sonunda daha fazla tutamadım. Merdivenlerin üzerine çömelip kendimi bıraktım. Aşağılanmış gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Sonra otobüsün arkasına, merdivenlerden ve pisliğimden uzağa çekildim. Bu sefer uyanık kaldım, gözlerim kapağa dikilmişti. Güneş yeniden dış hatları doldurmaya başladığında gözümü kırptım. Bir gün daha başlamıştı. Ve ben hâlâ karanlıkta sıkışıp kalmıştım.

Üçüncü gün, kapağın etrafındaki ışık azalırken, bir gümbürtü duydum. Ve sonra bir tane daha. İnsan ayaklarının ritmik, yavaş ve ağır adımları.

Bir anda köşemden çıktım ve bedenimi otobüsün koridoruna doğru sürükledim. Kapağın altındaki koltuklara tırmandım ve çığlık attım. Ayak sesleri kesildi. Sustum. Metal metale sürtündü ve sonra bir tıkırtı duyuldu. Kapak açıldı. Yüzü kırmızı bir bandana ile örtülü, vücudu ışıkla aydınlanmış bir kişi bana baktı. Elinde bir fener vardı ve yüzüme tuttu. Acıdı. Koşarak bir koltuğa oturdum ve gözlerimi korudum.

"Adın ne senin?" Sesi kalın ve derindi, teni koyun postu renginde beyazdı. Köpekler peşine takılmıştı. Alman çoban köpekleri burunlarını ambarın içine sokup inliyordu.

"El... Ellie." Sarsıldım.

Bir ses çıkardı. Koridora bir şey düştü. Ben daha gözümü kırpamadan kapağı kapattı. "Hayır," diye inledim. Kapağa vurduğum, kollarımdan aşağıya acı yayılıyordu. "Benim adım Elizabeth Black." Hâlâ yukarıda beni dinlediğini biliyordum. Botlarının parmak uçları ışığı kapatıyordu. Köpeklerin pençelerinin tıkırtılarını duyabiliyordum. "Benim adım Elizabeth Black. Lütfen, ailem size her şeyi verecektir." Sessizce beklemeye başladım. Hiçbir şey yoktu. "Ne istiyorsun? Seni orospu çocuğu!" Öfkelendim. Kapaktan geri adım attı. "Hayır, öyle demek istemedim. Ne istersen, lütfen." Botlarının gümbürtüsü geri çekilirken yumuşadı. Köpekler de onunla birlikte gitti. "Lütfen," dedim tekrar tekrar.

Tekrar yere çöktüm, karanlıkta büzüldüm. Bir şeyin üzerine düştüm. Yumuşak ve süngerimsi bir şeydi. Elime aldım. Burnumu yaklaştırdım. Temiz, hafif tatlı. Ekmek. Somunu parçaladım, avuç avuç ağzıma attım.

Sonra iki şeyin düştüğünü hatırladım. Plastik bir şişe su bulana kadar koltukların altındaki zemini yokladım. Uzun, derin bir yudum aldım. Karnım ağrıyordu. Çok hızlı yemiştım ve şimdi ekmek midemde bir kaya gibiydi. Bitirdikten sonra ekmeğin ve suyun zehirli olabileceğini fark ettim. Adam bana enjekte ettiği ilacın aynısını yemeğin içine de koymuş olabilirdi. Belki de kusmalıyım. Ama zarar çoktan verilmişti. Ve her şeyin unutulduğu o karanlık uykuya geri dönmek kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Unutmak istiyordum.

Kalan ekmek ve suyu otobüsün arkasına götürdüm ve kendimi başka bir gece için hazırladım. Başım arkaya düştü ve eski vinilin üzerine yaslandı. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Ailemi evde hayal ettim. En çok da annemi. Hâlâ onun kucağında kıvrılabilecek kadar küçükken, güneş pencereden içeri süzülürdü. Şimdi bunu düşünmek acı verici. Aşkın iyi hissettirdiği zamanları.

Birkaç günde bir, adam kırmızı bandanasıyla gelirdi. Kapağı açar ve bana bakardı. Hep aynı soruyu sorardı: "Adın ne senin?"

Hep aynı cevabı verdim: "Benim adım Elizabeth Black." Ve sonra panik içinde yalvarırdım. *Lütfen. Çıkarın beni. Sana ne istersen veririm. Ne istersen.*

Bana daha fazla ekmek ve su atardı ve ben de yemek masasının altındaki artıklara dalan bir köpek gibi onları toplamak için koşuştururdum. Ekmek ve suyu sakladım ve ikisini de uyuduğum otobüsün arkasındaki koltuğun altına sıkıştırarak karneye bağladım. Günde birkaç yudum içmeme izin veriyordum ve yağmur yağdığında ellerimi kavuşturarak kapaktan su topluyor ve doyana kadar içiyordum. Bazen ekmek küflenirdi. Kokusunu alabiliyordum. Yine de yedim. Ve yalnızlık... Ondan ölebileceğimi düşündüm. Derimin altında yuvalandı ve bir parazit gibi kanımdan ve kemiklerimden beslendi.

Adam geri döndüğünde ona cevap vermeyi reddettim. "Adın ne senin?" diye sordu.

Sessizliğimi korudum, çenemi göğsüme bastırdım ve sürücü koltuğundan kalkmayı reddettim. Kapağı çarparak kapattı ve kilitledi. Bana ekmek ya da su bırakmadı. Sessizliğim için bir ceza.

Adam beş gün boyunca gelmedi. Bu onu görmeden geçirdiğim en uzun süreydi. Ekmeğim ve suyum bitti. Yağmur yağmadı. Açlık ve susuzluk içimi kemirdi ve otobüsün camlarını indirdim. Nemli toprağı dişlerimin arasından emiyor, boğulana kadar tek bir damla su arıyordum. Ben de solucan yedim. Kesici dişlerim onları ikiye bölerken vücutları kıvranıyor ve hareketsiz kalıyordu.

O otobüste yaptığım en kötü şey değildi.

İşte insan vücudu hakkında öğrendiklerim: Yaşamak için yaratılmış. Kalbinizin nazik atışını durdurmasını ne kadar isterseniz isteyin, o dayanacaktır. İçgüdüler devreye girerek sizi uç noktalara sürükler; uyluğunuzu, kolunuzu hissetmek, dilinizde ıslaklık hissini yaşayabilmek için uzantılarınızı kanatmanın yollarını düşünmek gibi.

Ama sonra... sonra ailemi düşünmeyi bıraktım. Yemek istemeyi bıraktım. Hayal kurmayı bıraktım. Artık nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum. Daha fazla

Günler akıp gitti.

Bir daha kalkamayacağımdan emin bir şekilde otobüsün arka tarafındaki bank koltuğuna uzandım. Pes etme zamanı gelmişti. Teslim olma. En dip noktama ulaşmıştım. Gözlerim kapandı, buna hazırdım. Ölüm için, zalim, görkemli ve tatlı.

Ayak sesleri. Kapak açıldı. Hareket edemedim. Çok g  s zsd m. Kavernöz boşluğa ışık doldu. Adamın gölgesi, neredeyse bana değene kadar okul otobüsü koridorunun uzunluğu boyunca uzanıyordu.

"Adın ne?" diye seslendi, sözlerinde bir kesinlik vardı. Eğer cevap vermezsem, geri dönmeyecekti. Köpekler açıklığı kokladılar.

Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Benim adım ne? Benim adım ne? Hatırlayamadım. Artık var mıydım ki? Elimi titreyen bir yumruk haline getirdim. Morarmış parmak eklemlerim içimde şok bir acı dalgası yarattı. Evet, hâlâ oradaydım. Hala hayattaydım. Zar zor.

"Adın ne kızım?" diye sordu. Kız mı? Evet, ben bir kızdım. Bir oğlanı seven bir kızdım. Oğlanın adı neydi? Parmaklarım vinildeki çizikleri gözden geçirdi. Bir zamanlar oraya adımı kazımıştım. Ama karmakarışıktı. İsim, isim, isim. Kelimeler kafamın içinde davul gibi çalıyordu. Ama peşinden hiçbir şey gelmiyordu. Karanlığa gömüldüm.

Adam hareket etti ve kapak yarıya kadar kapandı. Bana hiç yiyecek atmamıştı.  ığlık atmaya çalıştım ama homurdanarak çıkıyordu. Tek yapabildiğim buydu. Kapak tekrar açıldı, en güzel hediye.

"Bana adını söyle kızım." Açıklığın kenarına çömeldi. Botları, güneş ışığında asılı duran bir parıltı gösterisiyle aşağıya doğru uçuşan kir zerrecikleri gönderdi. Köpeklerden biri yanına uzandı ve i  çekti.

Koltuktan kaymayı başardım. Koridorda süründüm. Parmaklıklar ellerime battı. Adam sabırlıydı. Altında durdum, çenemi ışığa doğru eğdim. "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorum?" Yeni kelimeler. Daha önce hiç bu kadar çok şey söylememişti.

Lütfen gitme. Uzuvarım titriyordu, sesim de  yle. "Benim adım. Hatırlamıyorum."

Adam ayağa kalktı. Kapağı kapatacağını sandım. Kendimi otobüste yavaş bir  l me terk ettim. Bu ızgarada  lecektim. Güvenli yerime geri dönemeyecek kadar g  s zsd m. Ben hazırdım.

Ruhum bedenimin üzerine çıksın. Uzaktan annemin hayalet sesinin beni çağırdığını duydum. Düşüncelerimde cevap verdim. Geliyorum. Eve dönmem uzun sürmeyecek.

Ama gitmedi.

Vücudunun üst yarısını otobüsün içine daldırarak uzandı. Bana doğru uzandı. "Elimi tut."

Gözlerim yaşlarla ıslanmıştı. Geri uzandım. Elim bileğine dolandı. Beni gün ışığına doğru çekti, neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyordu. Güneş beni kör etmişti. Kendi adımları ya da sevdiğim çocuğun adını hatırlayamasam da, içimi kaplayan duygunun adını hatırlıyordum. Sevinç. Nihayet.

Bölüm SEKİZ

YERALTI. KARANLIK. KIRMIZI BİR BANDANA. Soğuk. Koku
vinil.

Yeşil gölgeli bir lambanın ışığında Chelsey babasının ofisinde oturuyor ve Ellie Black'le yaptığı röportajı tekrar ediyor, gerçekleri bir kağıda sıralıyor - gevşek, sıralı olmayan bir taslak. Kaydı kapatır ve yıldızları görene kadar avuçlarını gözlerine bastırır. Şaşkındır. Ellie'nin işbirliği yapmayı reddetmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştır.

Ama o buraya daha önce de gelmişti. Kuyunun dibinde duruyordu. Yukarı bakması gerekirken taşla bakıyordu. Yeni bir açığı arıyordu. Ellie'nin dava dosyasını açar, faresi fotoğraflara gider. Görüntüler hâlâ sarsıcıdır. Ellie uzuvlarını uzatmış. Her bir çürük ölçülmüş ve kataloglanmış. Kıyafetlerinin resimleri var. Çelik bir masanın üzerine serilmiş eşyalar. Kirlili beyaz bir sütyen ve aşırı kullanımdan delikler oluşmuş ince bir iç çamaşırı. Bir çift bağciksiz ayakkabı. Kot pantolon. Üzerinde Washington Üniversitesi Voleybol amblemi olan bir sweatshirt. Kan lekesi silinmiş gibi bulaşmış. Bir transfer o zaman. Kurşun ya da başka bir sıçrama değil. Sweatshirt bir şeyin ya da birinin üzerindeki kanı temizlemek için kullanılmış olabilir mi?

Analiz için gönderilmek üzere lekenin ortasından küçük bir kumaş karesi kesilmiştir. Eşleşme için CODIS'te (Birleşik DNA İndeks Sistemi) incelenecek. Eğer kan Ellie'ye ait değilse -ve Ellie'yi kaçıran kişinin daha önceden kanı varsa- ortaya çıkacaktır. Kan her zaman söyler.

Chelsey öne doğru eğilir ve harfler birbirine karışana kadar dudaklarını ovuşturur. Ellie kaçırıldığında ne giyyordu? O

zamanda geriye kayar ve Ellie'nin kaybolduğu günün ertesinde Kat ile yaptığı ilk konuşmayı hatırlar.

Kuşluk vaktiydi. Ellie kaybolalı on saatten az olmuştu. Kat tavana baktı. *Ne giyyordu? Bilmiyorum.* O anda Kat solgun ve bomboştu, şok kelimesinin fiziksel tezahürüydü. *Ellie'yi daha küçük bir çocukken kaybetmiştim. Seattle'da Çocuk Müzesi'ndeydik. Bir an oradaydı, sonra bir baktık ki gitmiş. Başınızı bir saniyeliğine çeviriyorsunuz...* Neyse, onu bir sonraki sergide bulduk. Kız arkadaşlarımdan biri her ihtimale karşı Ellie'nin bir fotoğrafını taşımaya başlamam gerektiğini söyledi. Şimdiye kadar bunu unutmuşum. Kat ellerini sıktı, devam edemeyecek kadar perişandı. Gözlerini sıkarak kapattı, sonra devam etmek için kendini zorladı. *Dün kot pantolonu için kavga etmiştik. Üzerine Sharpie ile bir şeyler yazmıştı. Sen ve annen hiç kavga ettiniz mi?* diye sordu Chelsey'e.

Hayır, diye cevapladı Chelsey, Lydia öldükten sonraki gençlik yıllarını, annesiyle birbirlerinin yörüngesinde ikili yıldızlar gibi nasıl döndüklerini, yollarının hiç kesişmediğini düşünerek. Birbirinizle konuşmazsanız kavga edemezsiniz.

Bu iyi, dedi Kat kaçamak bir gülümsemeyle. Başını salladı. *Üstünü hatırlayamıyorum. Ona dün gece dışarı çıkamayacağını söylemeliydim ama tekrar kavga etmek istemedim. Ellie'yle zor oldu. İlk çocuğumdan çok daha zordu. Sam'e ben 18 yaşındayken hamile kalmıştık. Ellie'yi doğurmak için yaşlanmayı bekledim. Doğru yapmak istedim, anlıyor musun? Sam'le ilgili her şeyi yanlış yaptım. Ama Ellie... O hayal ettiğimden çok farklı. Çok daha zor. Bir yerlerde olduğunu ve yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kafamın içinde, Ellie'nin bana ihtiyacı var kelimelerini duyup duruyorum. Ellie'nin bana ihtiyacı var.*

Chelsey dişlerinin arasından hava emdi ve Kat'le arasında bir yakınlık hissetti. Bu onu da rahatsız ediyordu. Duyamadığı ses. Sık sık Lydia'nın son anlarının nasıl olduğunu merak ediyordu. Ne kadar kan kaybettiğini. Ne gördüğünü. Ne söylediğini. Yalvarıp yalvarmadığını. Annesini ya da Chelsey'i isteseydi. Bu kadar yeter. Chelsey silkindi. *Ellie'nin ne giydiğini hatırlamaman sorun değil,* dedi Chelsey defterini kapatırken Kat'e. *Bundan sonra India'ya gideceğim ve ona soracağım. Bakalım elinde fotoğraf var mı?*

India'da ucuz bir motel odasında şarap içip barış işareti yaptıkları bir fotoğraf vardı. Chelsey o fotoğrafı şimdi açıyor. Babasının eski Dell bilgisayarına yüklenmesi biraz zaman alıyor. Görüntü kendini her seferinde bir santim açığa çıkarıyor. İşte orada. Ellie bordo bir bluz giymiş, üzerine de fanila örtmüştü.

Bunlar Ellie'nin ormanda giydiği kıyafetler değil, hastanede vücudundan çıkarılan kıyafetler değil, metal masanın üzerine serilen kıyafetler değil. Bunlar -bu Washington Üniversitesi sweatshirt'ü, kot pantolon ve tenis ayakkabıları- yeni kıyafetler. Şaşırtıcı değil; iki yıldan fazla olmuş. Onu kaçıran kişi bunları satın almış olabilir. Ama belki Chelsey onların izini sürebilir. Göğsünde bir hafiflik var. Bir ipucu.

Sweatshirt'ü inceliyor. Popüler bir okul. Ellie'yi kaçıran kişi mezunlardan biri olabilir mi? Yakınlaştırıyor. Amblem UW logosu ve altında VOLEYBOL yazıyor. Sweatshirt'ün arkasındaki bir sonraki fotoğrafa tıklar, elli beş numara. Tarayıcısını açıyor ve UW Voleybol'u arıyor. Kadrolar 2011'den kalma. Elli beş numaralı oyuncu yok. Hah. Sweatshirt'ün ön yüzünün fotoğrafına geri dönüyor ve etiketleri yakınlaştırıyor: ONE OF A KIND CUSTOM COLLEGE APPAREL. Şirketi internetten araştırır ve müşteri hizmetlerini arar, hat çalarken koltuğunun kenarına tünür.

Bir telesekreter telefonu açıyor. "One of a Kind Custom College Apparel'ı aradığınız için çok teşekkür ederiz. Mesai saatleri dışında bize ulaştınız..."

Ayrıntılarını içeren bir mesaj bırakıyor. "Ben Chelsey Calhoun. Coldwell Polis Departmanı'nda dedektifim. Şirketinizden satın aldığım bir sweatshirt ile ilgili bir sorum var. Lütfen beni en kısa sürede geri arayın."

Telefon bağlantısını kesen Chelsey ellerini esnetir ve gözlerini ovuşturur. Artık yorgundu. Vücudu ağrıyor. En son ne zaman uyumuştü? Hatırlayamıyor. Hiç iyiye işaret değil. Babasının ofisindeki kanepeye doğru tökezler ve yere yığılır.

Sahili hayal ediyor.

Coldwell'in kayalıklarından. Ve bu artık bir rüya değil, bir sel, sonsuz bir uyku anısı, içinde yaşadığı bir döngüdür. Ezilmiş ve buruşmuş bir arabanın, bir bazalt kama üzerinde tehlikeli bir şekilde tünemiş, devrilmiş

Rüzgar. Telefon geldiğinde Coldwell'de Lydia'yı aramak için arabayla dolaşıyorlardı. Ailesi ona arka koltukta oturmasını söylemişti ama Chelsey onları takip etmiş, kum sazlıklarına kusan üniformalıların yanından geçmiş, soluk pembe puffer ceketıyla patikadan aşağı inmişti. Aşağıda, mavi sedanın Oscar'ın arabası olduğunu fark etti. Şoför kapısı açıktı, Oscar'ın bedeni kapının yarısından dışarıya yayılmıştı. Alnında bir oyuk vardı, sulu kan aşağıya doğru iz bırakıyor ve açık gözlerinde birikiyordu. K-Swiss ayakkabılarından biri bir adım ötede, keskin bir kayaya saplanmıştı. Yumruğu Lydia'nın saçlarıyla doluydu. Sarı teller deniz köpüğüyle şişmiş, kafa derisinden bir parça saçlarını ağırlaştırmıştı. Chelsey'nin annesi çığlık attı ve bedenini uçurumun kenarına fırlatacak gibi oldu ama bir polis onu tuttu. Chelsey'nin babası hareket edemiyordu. Yüzü bembeyazdı. Rengi tamamen ağartılmıştı. Polis sonunda cinayet-intihar olduğuna karar verdi. Oscar önce Lydia'yı, sonra da kendini öldürmüştü.

Tiz bir zil sesi hafızayı ikiye böldü ve Chelsey ayağa fırladı. Telefonunu halının üzerinde bulur. "Dedektif Calhoun," diye cevap verir. Hava aydınlanmıştır ve sahte bir akşamdan kalmalığın acısını çekmektedir. Ağzı pamuk dolu, gözbebekleri yapış yapış ve kuru.

"Evet, ben One of a Kind Custom College Apparel'dan Gino. Sizden bir telefon aldık?" Derin sesi bir soruya dönüşüyor.

"Evet." Chelsey masaya koşar ve bilgisayarı yumruklayarak uyandırır. Sweatshirt fotoğrafları hâlâ ekrandadır. "Bir kayıp vakası üzerinde çalışan bir dedektifim ve elimde bir kanıt var, sizden satın alınmış bir giysi. Siparişi kimin verdiğini bulmak istiyorum."

"Pekala, yardımcı olabileceğimden emin değilim. Haftada yaklaşık beş yüz birim sevk ediyoruz. Ama izin verin kayıtları çıkarayım. Bekle." Duraksıyor. "Belki de müdürüme danışmalıyım. Bunun için arama iznine ihtiyacınız var mı?"

Chelsey'nin tek söylediği "Hayır, bilmiyorum" olur ve hattın diğer ucunda sessizlik hakimdir. "Kayıp bir kızı kaçıranı bulmama yardım edebilirsin." Durdu. Fikrin kök salmasını ve çiçek açmasını bekliyor. Gino bir kahraman olabilirdi.

Kısa bir vuruş. "Stil numaranız var mı? Sekiz hanenin tamamına ve tire işaretinden sonrasına ihtiyacım var. Bu bana yılı bulmamda yardımcı olacak."

"Nerede bulunuyor?" Etiketini yakınlılaştırıyor. Numara yok, sadece şirket adı ve küçük beden.

"Sweatshirt'ün iç tarafı, sol dikiş."

"Bende öyle bir şey yok." Chelsey burun kemiğini ovuşturuyor. "O olmadan-"

"Sweatshirt gri, üzerinde Washington Üniversitesi Voleybol amblemi ve arkasında elli beş rakamı var," diyor keskin, ısrarcı ama sakın bir sesle. "Bu parametrelerden herhangi birini kullanarak arama yapabilir misiniz?" "B e k l e . Bu numara için özel bir taleple gelen herhangi bir sipariş olup olmadığını kontrol edeyim. Bir dakika sürer. Ama biliyorsunuz, bu bilgisayar sistemi sadece beş yıl geriye gidiyor. Ondan önceki her şey artık erişilebilir değil."

Chelsey, "Bir dene," diyor.

Arka planda bir tıkırtı duyulur. "Bir şey buldum," diyor. "2018'den özel bir sweatshirt siparişi, Washington Üniversitesi Voleybol, elli beş numara." Alçak sesle ılık çalıyor. "Dostum, bu büyük şans. Beş yüz adetten fazla gönderdiğimizizi söylemiş miydin?"

"İsim? Siparişteki isim lütfen." Avuçları terlemiş. Bu bir şey olabilir ya da hiçbir şey olmayabilir. Ama bu şans, bu vaat Chelsey'nin ağzını sulandırıyor. Şimdi sallaması gereken bir ağaç var. Kazanması gereken bir savaş.

İç çekiyor. "Althea Barlowe." Chelsey adresi not alır ve cümlelerin ortasında telefonu Gino'nun yüzüne kapatır.

İsmi bilgisayara yazıyor. Bir başlık beliriyor: KAYIP KIZ ÖLÜ BULUNDU. Althea'nın adı, en son beş yıl önce Washington Üniversitesi Voleybol tişörtüyle görülen on altı yaşındaki Gabrielle Barlowe'un büyükannesi olarak vurgulanır. Ve bulundu... yaklaşık bir buçuk yıl önce ölü bulundu. Hikaye Chelsey'nin etrafında gelişiyor. Gabrielle'in cesedi Coldwell'in kuzeydoğusundaki bataklık bir park alanı olan Spencer Adası'nda bulundu. Boğularak öldürülmüş. Tarih dışında başka ayrıntı yok. Gabrielle'in bir fotoğrafı var. Ellie ile aşağı yukarı aynı yaşta. Aynı koyu renk saçlar. Beyaz. Büyük gözler ve kamera için büzülmüş dudaklar.

Chelsey arkasına yaslanır, demir atmamış ve akıntıya kapılmıştır ama akıntının onu götürmesine izin vermekten mutludur. Kendini hangi yeni adada bulacak? Yanağını kemirirken hesap yapar. Gabrielle Barlowe, Ellie'den yıllar önce kaybolmuş ama Ellie kaçırıldıktan altı ay *sonra* bulunmuştu. Onların

zaman çizelgeleri çakıştı. Bu ne anlama geliyor? Aynı anda aynı yerde olabilirler mi? Birlikte bir yerde tutulmuş olabilirler mi? Chelsea'nin vücudunda adrenalin dalgalanır ve ayağa kalkmak için dikleşir.

Ceketini ve anahtarlarını toplayıp arabaya biner. Elleri direksiyonun etrafında esniyor. Hâlâ kuyunun derinliklerindeydi, ama yukarı bakmak yerine, taşla bakmak yerine, şimdi kazıyordu. Ellie ölü bir kızın kıyafetlerini giyerek ne yapıyordu?

Bölüm

DOKUZ

Kapının diğer tarafında bir bebek ağlıyor. Chelsey doğru adrese ulaştığından emin olmak için telefonunu kontrol eder. Tacoma dedektifi bir saat önce ona mesaj atmış ve "BARLOWE DAVASI HAKKINDA KONUŞABİLİRİZ" demişti. DOĞUM İZNİNDEYİM, EVİME GELİR MİSİN?

MUPS rehberinde Gabrielle Barlowe'u bulduktan sonra Chelsey laboratuvar teknisyenini aradı. *Ellie Black'in sweatshirt'ünden alınan kan örnekleri için acele etmeliyim. Bakalım Gabrielle Barlowe ile eşleşecek mi? Dava numarası...* Sonra Gabrielle'in Tacoma'daki davasından sorumlu dedektifi aradı, ancak onun emekli olduğunu öğrendi. Gabrielle'i genç bir dedektif devralmıştı ve Chelsey burada, onun kapısının önündeydi.

Elini kaldırır ve sert ve yüksek sesle vurur. Bir köpek havlar. Kapı açılır. Atletli, açık flanel tişörtlü, eşofmanlı ve omzuna astığı geçirme beziyle bir kadın kapıyı açar. Şımarık bir golden retriever burun kıvrarak kadının yanından geçer, Chelsey'nin bacaklarının etrafında bir daire çizer, sonra zıplayarak içeri girer.

"Merhaba." Gülümsüyor. Yüzü sade, makyajsız, teni kırmızı. "Siz Dedektif Calhoun olmalısınız. Ben de Dedektif Ross."

"Bana Chelsey de." Chelsey elini uzatır.

"Brielle." Chelsey'nin elini sıkar ve kapıyı açar. "İçeri gelsene. Beni evde ziyaret etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Teknik olarak doğum iznindeyim ama işi biliyorsun..." Sözüünü kesiyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Ayakkabılarınızın... sakıncası var mı?"

Chelsey botlarını çıkarıyor. Çorapları Noah'ınkiler, gri burunlu ve topuklu, çok büyük. Brielle, Chelsey'e oturma odasını gösteriyor.

Bir tür mekanizma yavaş, sabit bir hareketle yukarı aşağı hareket ediyor ve içinde yaşlı bir adamı andıran kundaklı bir bebek var. "Çok şirin," diyor Chelsey.

"Evet, sanırım onu alacağım." Brielle tüm annelerin çocuklarından bahsederken yaptığı gibi gülümsüyor. "Senin çocuğun var mı?" Brielle büyük bir koltuğa çöküyor ve Chelsey'ye oturmasını işaret ediyor. Golden Retriever onun ayaklarının dibine yerleşiyor ve başını patilerinin üzerine koyuyor.

"Hayır." Chelsey kendini pütürlü bir kanepenin kenarına bırakıyor. Sehpanın üzerinde bir göğüs pompası var, sarı renkli tüpleri ve vantuzları olan, uzaylı görünümlü bir cihaz.

"Benim tek tavsiyem hazır olana kadar çocuk yapmaman. Hazır olduğunuzu hissettiğinizde bile hazır değilsinizdir. Oh, ve bir çeşit yardım aldığınızdan emin olun. Annem ve kız kardeşlerim olmadan ne yapardım bilmiyorum."

Chelsey rahatsız bir şekilde gülümsüyor. Çocuk sahibi olmayı pek düşünmüyor. Daha önce Noah'la bu konuyu konuşmuşlardı ama uzak bir gelecekte, uzak bir şekilde. Hiçbir plan yapmamış. Söz vermemiş. Çocuk isteyen Lydia'ydı.

Zaman aşınıyor ve Chelsey, Lydia ile yatakta yatıyor. Lydia sekiz yaşında. Chelsey yedi yaşında. Merdivenlerin aşağısında, aileleri yeni yıl için misafirlerini ağırlıyor. Neşeli bir ortam ama alttan alta bir korku akımı var. Y2K. Chelsey'nin babası buna inanmıyor ama annesi ona bir hayatta kalma kiti aldırılmış. Her ihtimale karşı. Ama Chelsey ve Lydia'nın haberi yok. Lydia'nın Barbie çarşaflarının altında birbirlerine sokuldular. Chelsey'nin evlatlık olması ya da Lydia'nın Calhoun'ların biyolojik çocuğu olması önemli değildi. İkiz gibiydiler, birbirlerinden kesinlikle büyülenmişlerdi. Annesi tarafından kucağa alınmak dışında, Chelsey'nin mükemmel bir şekilde sevildiğini hissettiği tek andı. Karanlıkta, gölgelikli bir yatağın altında birbirlerine hayallerini fısıldadılar. Lydia'nın hayali evlenmek ve genç yaşta çocuk sahibi olmaktı. *Annem ve babam gibi*, diyordu yumuşak, beklenti dolu bir gülümsemeyle, dünyanın onun olacağından emin. Daha sonra bu hayal değişti. On üç yaşında *Coldwell'den nefret ettiğini* açıkladı. *Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.*

"Coldwell PD, ha?" Brielle'in sorusu Chelsey'nin düşüncelerini yarıp geçer.

"İki yıldır orada dedektiflik yapıyorum." Uyuyan bebek için sesini alçak tutuyor.

"Fısıldamana gerek yok." Brielle gülümsüyor. "Her şeye rağmen uyur -vakumlar, köpek havlamaları, aklınıza ne gelirse." İç çekiyor. "Teşkilata girdiğimde, bir gün çavuş olabileceğimi hayal etmiştim." Gülümsüyor. "Ama şimdi emin değilim. Bebeğim var ve karakoldaki dört kadından biriyim. İkisi de ön büro personeli."

Chelsey bir parça yumuşar. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyor. Kadın olmak ve kusurlu görülmek. Kaç kez bir subay arkadaşı ona, zayıf bir kadın yerine 240 kiloluk bir adamın arkalarını kollamasını tercih edeceklerini söylemişti? Chelsey'nin herkesten daha iyi ateş edebilmesi önemli değildi. Ya da zeki olması da. O bir sorumluluktuk. "Bölgemdeki tek kadın benim. Çoğunlukla kendime saklarım." Çavuşundan gayet memnundu. Abbott bazı yönlerden Chelsey'ye babasını hatırlatıyordu. Soğukkanlı, esnek olmayan.

"Neden kaldığımı bilmiyorum."

"Babam bir subaydı," diye gönüllü oluyor Chelsey ve neden olduğundan emin değil.

"Bu senin kanında var o zaman."

Chelsey, Brielle'i düzeltmiyor. Sadece kibarca başını sallıyor. Yine de bunun kandan daha kalın bir şey olduğunu düşünüyor. Babası çocuklarının kolluk kuvvetlerinde çalışmasına şüpheyle yaklaşıyordu. Ama sonra Lydia öldürüldü ve her şey değişti. Babası bayrağı ona devretmişti. *Lydia'nın başına gelenlerin senin de başına gelmesine izin verme. Lydia'nın başına gelenlerin başka kızların başına gelmesine izin verme.* Akademiden mezun olduğunda gözlerinde gurur vardı. Kürek kemiklerinin arasından sırtını sıvazlamıştı. Bazen bunu hâlâ hissedebiliyordu. Thwamp-thwamp-thwamp. O parlak anda her şey aydınlanmıştı.

Sessizlik hüküm sürüyor. Sonra Brielle, "Gabrielle Barlowe hakkında bilgi edinmek ister misin?" diye sorar.

Chelsey başını sallar. "Bir gün önce bir kurbanın üzerinde baş harfleri olan bir sweatshirt bulundu."

Brielle'in ağzı açık kalır. "Haberleri gördüm. Elizabeth Black, değil mi?"

"Sanırım Gabrielle'in sweatshirt'ünü giyiyordu. Bana dava hakkında ne söyleyebilirsin?" Chelsey bir not defteri açtı.

Dizlerini ovuşturuyor. "Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim. İlk atanan dedektif emekli olduktan sonra, dava bana miras kaldı.

yıllar önce, yaklaşık kırk kişiyle birlikte."

Öfke Chelsey'nin karnında kıvrılıyor. Tüm bu kızlar iki kez kaybetti. Önce, bilinmeyen koşullar yüzünden. Sonra da emir-komuta zincirine, emeklilere, değişen siyasi manzaralara, bütçe kesintilerine.

Chelsey hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Her şey yardımcı olur," diyor.

"Gabrielle'in ailesi yanında değildi. Anne tarafından büyükannesiyle yaşıyordu." Brielle duraklar. "Büyükannesi kayıp ihbarında bulunmadan önce neredeyse otuz altı saat bekledi. İlk dedektif yaşlı kadının bu işe yarayabileceğini düşünmüş. Komşular Gabby ve büyükannesinin sürekli kavga ettiklerini duyduklarını söylediler - bağırışmalar, kapıları çarpmalar, bu tür şeyler."

"Ama hiç fiziksel bir şey olmadı mı?"

"Hiçbir şey rapor edilmedi. Aile içi anlaşmazlıklar için polise çağrı yok. Hastane ziyareti yok. Öğretmenler Gabby'nin her zaman temiz olduğunu ve iyi bakıldığını söyledi. Büyükanne ipini bırakmışlar. Sonra Gabby'nin arabasını yolun kenarında buldular. Boğuşma izleri vardı. Sürücü tarafının camı kırılmıştı ve bulunan bazı cam parçalarının üzerinde Gabby'nin kanı vardı. Toprakta da bir araca sürüklenmiş gibi izler vardı." Bebeğin ağzı hoşnutsuz bir miyavlamayla açılır ve Brielle'in dikkati başka yöne kayar. Chelsey'den uzaklaşır ve aletin ayarını değiştirmek için eğilir. Şimdi zikzaklar çiziyor. Bebek sustu. "Bu şey üç yüz dolara mal oldu ve şimdiye kadar harcadığım en iyi para." Kalçasına vuruyor. "Başka ne var? Başka ne var?" Parmaklarını şıklatıyor. "Kamera kayıtlarında Gabby'yi takip eden bir station wagon görülmüş ama plakası yok."

Chelsey'nin nefesi boğazında düğümlenir. "Bir station wagon." Chelsey'nin aklına Pentekostal kilisesinin kamera kayıtlarından bir görüntü gelir. İki kamyonetin arasına sıkışmış bir steysin vagon gördüğünü hatırlıyor.

"Evet," diyor Brielle ona. "Araba onu kırmızı ışıktaki takip etmiş. Ama dediğim gibi, plakası yok. Yaşlı dedektif arabayı araştırmaya çalıştı ama tüm kayıtları kontrol edecek gücü yoktu. Nasıl olduğunu bilirsin..." Chelsey'nin boşlukları doldurmasına izin veriyor. Ne yazık ki Chelsey bunun nasıl olduğunu biliyor. Tüm bu sarkan ipler ve onları çekecek yeterli sayıda insan yok.

"Her neyse, hepsi bu kadar. Gabrielle'i bulmak için tüm çabalar tükenmişti. Dava kapanmıştı."

"Sonra cesedi mi bulundu?"

Brielle başını sallıyor. "Popüler bir binicilik parkurunun yakınında. Bir at sahibini tepmiş ve hayvanı cesedi dörterken bulmuşlar. Kadın çıplakmış. Boğulmuş. Bağ izi yok. Ellerini kullanmışlar." Chelsey, Ellie'yi hatırlıyor. Morarmıştı ama boynundan değil. Yine de kaçmış ya da ölüme terk edilmiş olabilir. İzler. Ellie bu yüzden mi bu kadar korkuyor? Hayatta olmaması mı gerekiyordu? Onu kaçıran kişinin işini bitirmek için geri dönmesinden korkuyor olabilir mi?

"Parmak izi ya da DNA var mı?" Chelsey cevabı bilmesine rağmen sorar.

Brielle'in dudakları düzleşir. "Hayır. Adli tabip yaklaşık bir aydır orada olduğunu söyledi. Ama orada öldürülmemiş. Atıldığı çok açıktı. Ölüm nedenini belirleyebildiğimiz için şanslıydık. Adam zekiydi ve cesetten kurtulma zamanını dikkatlice ayarlamıştı. Ve onu derinlere, izlerden uzağa gömmüş. Ani bir sel geldi ve toprak kaymasına neden oldu, Gabby'yi sürükledi. Bulunması bile tamamen şans."

"Başka ne var?"

"Gabrielle'in midesinde vahşi bir av vardı. Geyik. Ve kan dolaşımında Kraliçe Anne'in danteli bulundu."

"Kraliçe Anne'in danteli mi?"

"Yabani ot gibi görünen bir bitki. Her yıl bahçemden çıkarırım. Gabrielle muhtemelen onu yiyordu. Dişleri kötüydü, neredeyse çürümüştü." Brielle durur ve burnunu kırıstırır.

"Hepsi bu mu?"

Brielle başını sallıyor. "Kemiklerinde, bacaklarında ısırık izleri vardı."

Chelsey hâlâ duruyor. "Ne tür bir hayvan olduğunu söyleyebilir misin?" Ellie'nin uluma sesi duyduğunu söylediğini hatırlıyor. Kıyafetlerinde köpek tüyleri bulundu.

"Köpek, özellikle köpekler," diye onaylıyor Brielle. Brielle, "Laboratuar büyük olasılıkla ölmeden önce yapıldığını söylüyor," deyince Chelsey ürperiyor. Başını iki yana sallıyor. "Bunu düşünmek zor, özellikle de çocuk sahibi olduktan sonra. Tüm dosyaları sana göndereceğim ve sen de kendi gözlerinle görebilirsin."

kendin." Kendini sandalyeden çekti. "Sweatshirt'ü doğrulamak istiyorsan, Gabrielle'in büyükannesiyle konuşman gerekecek."

"Onunla iletişime geçsem olur mu?" Dedektifler davaları konusunda hassas olabilirler. Sahiplenici. Chelsey de öyle.

Brielle telefonunu çıkarır ve Chelsey'nin telefonu gelen bir mesajla çalar. "İşte adres. Onunla bu sabah konuştum. Seni bekliyor."

Bölüm ON

DR. CERISE FISCHER kucağında dengede duran bloknotu inceliyor. Üstünde tek bir satır yazılıdır. ELIZABETH BLACK. 05.24.2022. Yukarı bakar. Elizabeth adaçayı rengindeki kanepede o kadar hareketsiz oturmuştur ki, biri onun portresini çiziyor olabilir. Yağmur ince camlı pencerelere sıçırıyor. Dışarıda okyanus şiddetli dalgalarla çarpışmaktadır.

Cerise'in ofisi Viktorya döneminden kalma dönüştürülmüş bir malikanenin en üst katında. Kapılar ağır ve yazın şişerek kapanıyor. Hastaların eve benzeyen bir yere girmesi fikri hoşuna gidiyordu. Döner merdivenlerden kuledeki ofisine çıkma fikri. Burayı kiraladığında Cerise'i de çağıran tuhaf bir şey vardı. Şatolardaki prenseslerin hayali bir düşüncesi.

"Elizabeth?" Cerise söylüyor. Sesi yumuşak ve alçak. Davetkâr. Ona bu ses tonunun Jamaika'dan göç etmiş ve dadılık yapmış olan büyük büyükannesinin sesini anımsattığı söylenmiş. Çocuklarına şarkı söylemeyi çok severdi. En sevdiği ninni "Swing Low, Sweet Chariot"muş.

Ellie göz kırpmıyor. "Herkes bana Ellie der."

"Tamam, Ellie." Cerise gülümsüyor. O ortanca bir çocuk. İnsanları memnun eden biri. Bir yardımcı. Bazı klişeler doğrudur. "Bu ilk seansımız olduğu için birbirimizi tanıyabileceğimizi düşündüm. Biraz sohbet ederiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Ellie cevap vermiyor. Gözleri Cerise'in omzunun üstündeki bir şeye takılır. Cerise, Ellie'nin dikkatini neyin çektiğini görmek için yana kayar. "Bunlardan birini daha önce görmüş müydün?"

Ellie başını sallıyor.

"Bu bir Newton'un beşiği - enerjinin korunumunu gösteriyor." Cerise uzanıp kürelerden birini geri çeker ve düşmesine izin verir. Diğerleriyle çarpışıyor ve karşı uçtaki küreyi sallanarak dışarı gönderiyor. Örüntü, bir metronom gibi sabit bir ritim tutturarak devam ediyor. Hassas çınlama sesleri ofisi dolduruyor. Cerise tekrar Ellie'ye bakmak için arkasına yaslandı. "Fizik hakkında bildiklerim bu kadar."

Ellie'nin dudakları bir gülümsemenin başlangıcıyla seğiriyor ama hemen siliniyor. "Hoşuma gitti. Biraz rahatlatıcı." Bakışları üzerinde sabit kalıyor.

Cerise nefes alıyor ve başını eğerek Ellie'ye bakıyor. "Şu anda, şu anda nasılsın?"

Ellie'nin elleri esniyor ve dudağını ısırtıyor. "Gergin misin?"

"Hayır." İnkârı hızlıdır ve gözleri ofisin her yerinde gezinir.

Beyin her zaman tetiktedir, her zaman tehlikeyi değerlendirir, tehditleri araştırır. Ancak birinin başına travmatik bir şey geldiğinde, beyin aşırı tetikte olur. Düşünmek mümkün değildir. Cerise bunun Ellie'ye de olup olmadığını merak ediyor. İlkel bir duruma mı dönmüştü?

"Evet, aslında. Biraz gerginim," diye itiraf ediyor Ellie.

"Tamam. Bununla devam edelim. Seni ne geriyor? Burada olmaktan dolayı mı gerginsin?" Cerise sandalyesinin kenarına tünemiş, yargılamadan dinlemeye hazır.

Ellie omuz silkiyor. "Burası. Herhangi bir yerde. Canlı." Gülüyor ama kuru bir kahkaha. İçinde mizah yok.

"Senin hayatta olmaman mı gerekiyor?"

Ellie'nin ağzı sert bir çizgi oluşturuyor. Cerise, Ellie'yi yine bir boşluğa kaybettiğini hissediyor.

"Birkaç gündür evdesiniz. Hastane raporunda ışıklar ve sesler tarafından tetiklenen akut anksiyete yaşadığınız belirtilmişti. Nasıl geçti?" Cerise not defterinin altındaki dosyayı karıştırıyormuş gibi yapıyor. Ellie'nin durumuyla ilgili ayrıntıların çoğunu ezberlemişti. Ama Ellie'ye biraz zaman tanımak istiyor.

"İyiyim. Baş ağrılarım daha iyi. Kendimi..." Ellie sözünü kesiyor. "Sen hissetmiyor musun...?"

"Herhangi bir şey," diyor, sesi birdenbire kısılmış. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki selofana sarılmış gibiyim."

Cerise'in kalp atışları yavaşlar. "Bu anlaşılabilir bir şey." "Öyle mi?"

"Evet." Cerise başını sallar. "Sana ne olduğunu bilmiyorum." Ellie'nin açık ağzına bir el sallıyor. "Ve bana şu anda söylemek zorunda değilsin. Bu benim açımdan bir varsayım, ama bir insan bunaldığı zaman... ilişkisini kesebilir. Bu bir hayatta kalma tepkisidir. Ve pek çok şekilde ortaya çıkabilir-amnezi, kimlik karmaşası ya da değişimi, duyarsızlaşma..."

"O da ne?"

Cerise notlarını tutuyor, düşünüyor. "Bir bakalım. Nasıl açıklayabilirim? Duyarsızlaşma bir tür kopukluktur. Kendinizi selofana sarılmış gibi hissettiğinizi söylediğinizde, bu duyarsızlaşma olur. Bu durumda dünya daha rüya gibi ya da gerçek dışıdır."

Ellie'nin gözlerinde yaşlar birikir. Cerise hedefi vurdu.

"Kimlik karmaşası kim olduğunuzu kaybetmektir. Bir tür mücadele. Kimlik değişimi ise bir değişimdir. Davranışlarındaki bir şeyin temelden farklı olması gibi." Duş almayı reddetmek ya da bir sürünme boşluğunda uyumak ya da yatak odanızın kapısının kilidini tekrar tekrar çevirmek ya da yemek yemeyip yiyecek istiflemek gibi. Son birkaç gündür Cerise, Kat ile uzun konuşmalar yaptı. *Saçını kesmek istediğimde garip bir tepki verdi. İzni olmadığını söyledi.* Cerise artık Ellie'nin nasıl biri olduğunu biliyor ya da en azından iyi bir fikri var. Ama önceki Ellie'yi de bilmek istiyor. İyileşme böyle başlar, geçmişteki yaraları sararak. Yaşadıklarınızı, başınıza gelenleri incelediğinizde, bunlar gücünü kaybeder ve o zaman bir seçim yaparsınız: kalmak ya da devam etmek.

Ellie dizlerini kavriyor. "Bu mantıklı."

Kırmızı ve mavi ışıklar pencereden yansıyarak nötr odayı kesiyor. Geçen hafta bölgede artan trafikle ilgili bir e-posta yayılmıştı. Ellie gerildi. "Vali şehirde," diye açıklıyor Ellie'yi sakinleştirmeyi umarak. Ellie'nin alnında ter oluşmuştur ve zorlayıcı bir şekilde sallanmaktadır. Cerise sandalyesinden fırlar ve perdeleri bir çırpıda kapatır. Perdeler dayanıksız ve neredeyse transparan ama aydınlığı filtrelemeye yardımcı oluyorlar. Tekrar yerine oturur. "Bunun için üzgünüm. Daha iyi misin?"

Ellie uzun nefes alıyor, uzun nefes veriyor. Parmaklarını esneterek tekrarlıyor. Gözlerini açtığında kan çanağına dönmüş, dehşetten harap olmuşlardı. "Parlak ışıklar beni hâlâ rahatsız ediyor." Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü.

"Işıkları kısmamı ister misiniz? Yoksa benim oturduğum yere, sırtını pencereye vererek mi oturmak istersin?" Ellie'ye acıyordu. Bu kıza ne olmuştu?

"Hayır. Özür dilerim, çok gerginim." Ellie gülümsemeye çalışıyor ama Cerise'e bakmıyor. Ellie'nin arkasındaki saat ilerlemek üzeredir. Seansın bitmesine on beş dakika var. "Sorun değil."

Bir an için sessizlik. Yağmur pencereye vuruyor. "Ne düşünüyorsun, Ellie?"

Ellie tırnaklarını karıştırıyor. "Doktor-hasta gizliliği nasıl işliyor?"

"Ah." Cerise dudaklarını büzüyor. Bu alışılmadık bir soru değil. İnsanlar her zaman bir yabancıya sırlarını anlatmaktan korkarlar. "Doktorunuz olarak, konuşmalarımızı açıklamam yasal ve etik olarak yasak."

"Yani, ben ne dersem diyeyim, kimseye söyleyemezsin? "Bazı küçük istisnalar dışında tabii ki." "Ne gibi istisnalar?"

"Eğer kendinize veya başkalarına karşı bir tehdit oluşturuyorsanız, bunu ifşa etmek zorunda kalırım. Ya da birinden -ailenden, erkek arkadaşından vs.- zarar görüyorsan, yasal olarak bunu yetkililere söylemekle yükümlü olurum."

"Huh."

"Burası güvenli bir alan Ellie," diye Cerise onu rahatlatıyor. "Şimdi, ne düşündüğünü paylaşmak ister misin?"

"Affetmeyi düşünüyordum," diye yarı fısıldıyor.

Cerise geri çekilir. Artık dindar değil ama kiliseye giderek büyümüş. "Peki ya affetmek?"

"İnsanlar bazen öyle şeyler yaparlar ki, dünyanın onları affetmesi imkânsız hale gelir."

Merak başlar ve Cerise biraz ürperir. Ellie kötü bir şey mi yaptı? Bu fikri hemen reddeder. Kurbanlar genellikle kendilerini suçlarlar. "Bu çok ilginç." Saat ileri doğru tıklar. Saate bir dakika var. Cerise, Ellie ile devam edebilmeyi diliyor.

Bir sonraki seanslarının daha uzun olması gerektiğini not ediyor. Doksan dakika. Ama lobide başka bir hastası var. Köşeye gizlice yerleştirilmiş sarı bir ışık, bekleme odasında birinin olduğunu ona bildiriyor. "Burada duralım ve bir sonraki seansta devam edelim mi?"

Ellie ayrılıyor. Cerise de seans hakkında hızlıca notlar alıyor. *Hasta ayrışmadan muzdarip gibi görünüyor. Gözle görülür şekilde korkmuş ve aşırı tetikte.* Cerise derin nefes alıp verir, kendini toparlamak için birkaç saniye ayırır, Ellie Black'i düşünür, hatta belki Tanrı'ya değil ama dünyaya Ellie'nin bundan sonra sadece iyilik bulması için küçük bir dua eder.

Sonra ayağa kalkıyor. Bir sonraki hastası için hazırlanır. Perdeleri açar. Valinin güvenlik görevlileri uzaklaşmaktadır; kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönen siyah sedanlar ve polis arabaları. Renkler camdaki suya yansıyor, damlacıklar cama kan sıçramış gibi yapışıyor.

Bölüm ON BİR

GABRIELLE'İN BÜYÜK ANNESİ ALTHEA BARLOWE

Bir kadın esintisi. Şişman, kır saçları tepesinde toplanmış. Mutfakta dolaşüyor, Chelsey'nin önüne bir fincan kahve ve bir kâse kabuksuz fıstık koyuyor; sağ orta parmağındaki yakut ışıpta donuklaşıyor.

"Teşekkür ederim." Chelsey bir yudum alır ve kaşlarının kırıışmasını engellemeye çalışır. Kahve berbattı. Çok ekşi.

"Tabii, tabii," diyor Althea. Üst dudağını bir yara izi ikiye bölüyor. Önünde mavi bir albüm var, üzerinde bir çift bebek ayakkabısı kabartması var. "Bu sabah telefon gelince şaşırdım." Gergin ve endişeli görünüyor. Arkasında, yemek odasında, duvardan duvara *Son Akşam Yemeği* gobleni ve altında ipek bir çiçek aranjmanı asılı. "Gerçekten bir şey duymayı beklemiyordum. Gabby'yi bulduktan sonra Dedektif Ross soruşturmayı yeniden açtı ama yeterli kanıt yoktu..." Boğumlu parmaklarını albümün etrafında kıvırıyor. "Tüm ipuçlarının tükendiğini söyledi. Bu cümleyi hayatım boyunca iki kez duyacağımı hiç düşünmemiştim. Önce Gabby kaybolduğunda, sonra da cesedi bulunduktan sonra. Her neyse, hepsini yatağa attım. O artık gömülü. Huzur içinde."

Althea elini arkasına götürdü, iki çocuk açık bir kapı aralığında takılmış, utanmadan onları izliyorlardı. "Kayden" -küçük olanı, kara gözlü oğlanı kastediyor- "Gabrielle kaybolduğunda dört yaşındaydı ve Courtney" -büyük, sırık gibi, asık suratlı genç kız- "henüz on yaşındaydı. Şimdi dokuz ve on beş yaşındalar. Kayden Gabrielle'siz geçirdiği yılları onunla geçirdiği yıllardan daha fazla yaşadı." Althea sanki soluk soluğa kalmış gibi açıklamasına aniden ara veriyor.

"Ailelerini sormamın bir sakıncası var mı?" Chelsey sessizliği doldurarak soruyor. "Yani, torunlarınızı nasıl yetiştirdiğinizi?" Chelsey kahveyi yere bırakıyor ve işaret parmağıyla kaydırıyor.

"Anneleri, kızım Crystal, sorunlu biri. Çocukların önünde çok fazla şey söylemek istemiyorum." Althea sesini fısıltıya düşürdü. "Alkol. Gabby sekiz yaşındayken onların velayetini aldım. Babaları onları istemiyordu. Düşünebiliyor musunuz? Kendi çocuklarını istememek? Bu yaşta tekrar çocuk yetiştireceğim hiç aklıma gelmezdi." Althea'nın sesindeki yorgunluk karşısında Chelsey başını sallıyor.

"Anlıyorum. Peki ya Gabby? Bana ondan biraz bahsedebilir misin?" Chelsey bir not defteri açıyor, kalemi hazır.

Althea derin bir iç çeker. "Gabby en büyük olmanın getirdiği sorumlulukları sevmezdi. Ona her zaman yetişkin olduğunda kardeş sahibi olmanın hoşuna gideceğini söyledim. Eskiden kız kardeşimle kavga ederdim ama şimdi çok iyi arkadaşız." Althea omuz silkiyor. "Belki de ondan çok şey istedim. Dedektifler kavga ettiğimizi ve onun kaçtığını düşündüler. Ama gerçek bu değildi. Gabby mutluydu. Hayatını seviyordu." Albümü arkaya doğru çeviriyor. "İşte burada." Yapışkanlı bir sayfadan bir fotoğraf koparır ve Chelsey'ye uzatır. "Benim Gabby'm. Kaybolmadan birkaç gün önce çekilmiş. Muhteşem değil miydi?"

Fotoğrafta Gabby, başparmağı ağzında, kız kardeşi ve erkek kardeşiyle birlikte duruyor. Her ikisinin de göğsüne birer elini koymuş, iki kara başlarının arasına eğilmiş. "Bu arkadaşlık bilekliklerini yapmak için saatlerini harcardı. O zamanlar olay buydu."

Chelsey başını sallıyor. O lisedeyken saç tüyleri, balık sırtı örgüler ve Silly Bandz vardı. Noah şimdi beyaz göz kalemi ve fanilalar olduğunu söylüyor. Doksanlar geri döndü. "Gabby her zaman yapılacak bir şey ya da gidilecek bir yer hakkında yeni fikirler üretirdi. Kızların hoşlandığı ve erkeklerin sevdiği türden biriydi... belki biraz fazla. Tam bir baş belasıydı ama o küçük kızı çok severdim."

Kızların hoşlandığı ve erkeklerin sevdiği türden biriydi. Chelsey, Althea'nın sevecen ses tonunu fark etti. Lydia da böyleydi. Chelsey yine o bölge pikniğini hatırlıyor. Çocuklar Lydia'ya sataşıyorlardı ama farklı bir şekilde. Gülümsüyor, flört ediyorlardı.

"Dedektif Ross polisi aramadan önce bir süre beklediğinizi söyledi," diyor Chelsey, konuşmayı Gabby'nin kayboluşuna doğru yönlendirerek.

Althea sertleşir ve Courtney öne çıkarak elini büyükannesinin omzuna koyar. "Yaptım," diyor Althea. "Büyükbabası beklemek istedi. Onu dinlememeliydim. Ama arkadaşlarını aradım. Komşuları aradım. Hatta dışarı çıktım ve eskiden ona yemeğe gelmesini söylerken yaptığım gibi adını bağırdım."

"Kocanız neden beklemek istedi?"

"Kendi başına döneceğini düşündü. Gabby hep geç kalırdı. Eskiden kendi cenazesine geç kalır diye şaka yapardım." Gülüşü pişmanlık ve öfkeyle karışık, hüzünlü. "Polis masraflarını ödemek zorunda kalmak istemedi."

"O şimdi burada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır." Althea kahvesini yudumluyor. "O şimdi Teksas'ta yaşıyor. Gabrielle kaybolduktan sonra, biz... biz birlikte kalamadık. Yine de cenaze için eve geldi."

Chelsey anlıyor. Lydia'nın kayboluşu, geriye sadece narin bir kabuk kalana kadar ailelerinin içini kazıyan bir bıçak gibiydi. Parçalanması şaşırtıcı mıydı? Chelsey'nin ailesi cenazeden kısa bir süre sonra boşandı. Annesi hayatına devam etmek istemişti. Babası devam edememişti. Ve doğrusu, Chelsey de öyle. Geride kalmışlardı, asla bilemeyecekleri sivri uçlarda yaşıyorlardı. Evet, Chelsey'nin üzüntüsünü gömecek bir yeri vardı ama kız kardeşinin son günleri onun için hâlâ bir sırdı.

Althea elini sallayınca Chelsey gözlerini kırıştırarak anıyı uzaklaştırır. "Her neyse, dedikleri gibi köprünün altından çok sular aktı," diyor. "Onu dinlememeliydim. Polisi aramalıyım. O sırada her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm. Gabby'ye güvenmiştim. Dünyanın onu eve getireceğine inanmıştım." Bakışlarını kaydırarak kahve fincanının dibine bakıyor. "Sanırım gerçek şu ki, ben de polisi aramak istemedim."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum," diyor. "Belki de bu onu *doğru*."

Bir süre sessizce otururlar. Kayıpların aileleriyle yapılan bu tür ziyaretler Chelsey'i her zaman daha az yalnız hissettirir. Onların hayatları

trajediyle bir araya geldi. Düğüm çok sıkı, neredeyse çözülemez. Chelsey boğazını temizler. "Dedektif Ross son durumu açıkladı mı bilmiyorum-"

"Bazı yeni kanıtlar olduğunu söyledi," diyor Althea.

"İki gün önce iki yıldır kayıp olan bir kız bulundu. Üzerinde Gabby'ye ait olabileceğini düşündüğümüz bir giysi vardı."

Althea doğruldu. "Kaybolduğu gün üzerinde Washington Üniversitesi tişörtü vardı."

"Bu şekilde izini sürdüm. One of a Kind Custom College Apparel aracılığıyla. Arkasında bir numara vardı-"

"Elli beş," diyor Althea. "Onun şanslı numarası. Washington Üniversitesi'nde voleybol oynamak istiyordu. Bu onun hayaliydi."

"Bugün yanımda getirdim ve eğer yapabilirsen doğrulamayı istiyorum." Chelsey Tacoma'ya doğru yola çıkmadan önce kanıt dolabından kontrol etmişti.

Althea kasvetli bir şekilde başını sallar. "Bir göz atacağım."

Althea'nın evinin dışında, Chelsey arabasının bagajını açıp kapatıyor ve plastik sarılı sweatshirt'ü kaputun üzerine yerleştiriyor. Geriye doğru katlanmış, numarası görünüyor. Althea'nın gözlerinde bir şey yanıp sönüyor ve rengi soluyor.

"Gabby," diyor, tişörtlü uzanarak onu açmaya niyetleniyor.

"Özür dilerim," diyor Chelsey, Althea'nın elini keserek. "Bu bir kanıt. Plastiğe dokunabilirsiniz ama asıl giysiye dokunamazsınız."

"Onun mu?" Courtney dışarıda, Kayden'in kollarına dolanmış bir şekilde duruyor. Bir çift karga bahçeye inip kahverengi çimleri gagalıyor.

"Kardeşini içeri götür," diye bağırır

Althea. Courtney tartışmaya hazır görünüyor.

"Şimdi!" Althea lastik bir bant gibi koptu. Bunun üzerine Courtney kardeşinin elinden tutup onu içeri sürükler.

"Althea?" Chelsey ona yaklaşıyor.

Althea'nın gözleri, tüm vücudu kazağa sabitlenmişti. "Bunu ona Noel için almıştık. Çok istiyordu. O gece akşam yemeğinde hindi ve yağlı soslu salata yedik." En soluk karanlık noktanın olduğu kolunu işaret ediyor. "Salatayı lekeledi."

ve onu çıkarmaya çalıştım." Althea'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bu onun."

Adrenalin Chelsey'nin içinden geçiyor ve kolları karıncalanıyor. Sabırlı olmayı hatırlamak zorunda. Sakin olmayı. Kontrolü elinde tutmayı. "Emin misin?"

"Eminim." Althea Chelsey'ye bakar. Öğleden sonra ışığında yüzündeki tüm çizgiler mükemmel bir şekilde ortaya çıkmış, makyajı kırıksıklıklarda toplanmıştı.

Chelsey tişörtü kaldırır, kaldırmaya hazırdır. "Bekle."

Althea onu durdurur. "Kan Gabby'nin mi?"

Chelsey sweatshirt'ü sıkıyor, plastik kırışıyor. Logodaki W harfinin hemen altında, laboratuvarın kanı test etmek için kestiği yerde bir kare kumaş eksik. "Bilmiyoruz. Laboratuvar inceliyor. Hızlandırılmasını ve Gabby'nin davasından toplanan DNA ile karşılaştırılmasını istedim. Aynı zamanda Elizabeth Black'in DNA'sıyla da test ediliyor - onu giyerken bulunan kız."

Althea yukarı bakar. Gökyüzü soğuk ve bir mermer parçası gibi gri bulutlarla kaplı. "Dinle, eğer öğrenirsen, bilmek istemiyorum. Gabby'ye ne olduğunu bilmek istemiyorum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Nerede olursa olsun yıllarca yaşadı. Tanrı bilir nelere katlandı. Yapamam..." Titreyerek konuşmayı kesiyor. Sonra kararlı bir şekilde geri geliyor. "Onu şimdi gömdüm."

"Anlaşıldı," dedi Chelsey. Bu Althea'nın hakkıydı. "Ama bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyorum ve bu soruşturma daha yeni başlıyor." Chelsey daha fazlasını söylemekte tereddüt eder. "Bu umut verici bir ipucu."

Althea, Chelsey'ye dik dik bakar. "Onun yakalanmasını istiyorum." Kulağını çekiştiriyor. "Ama ona ne yaptığını bilmek istemiyorum. Onu eskiden olduğu gibi hatırlamak istiyorum. Bu beni kötü mü yapar?"

"Hayır," diyor Chelsey. "Bu seni insan yapar."

OTOBÜSÜ BİR DAHA ASLA GÖRMEDİM.

Bazen bunu düşünür, bunu dilerdim - sessiz karanlık, kir, vinil ve metal kokusu. Otobüs ve gittiğim yer arasında bir seçim yapmam istenseydi, otobüsü seçerdim.

Ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Tek bildiğim karanlık bir hapishaneden kurtulmuş olduğumdu. Kaçmıştım. Sadece ben kaçmamıştım. Bu en iyi ihtimalle bir ertelemeydi. Gittiğim yer dünyadaki cehennemdi. Ama o oraya "cennet" diyordu.

Nemli sıcak yüzüme tokat gibi çarptı ve gün ışığı gözlerimi yaktı. Boğazım kurudu ve öksürdüm. Tüm vücudunuzu sarsan türden bir öksürüktü bu. Sendeledim, ellerimi dizlerime koydum ve nefesimi düzene soktum. Nasıl konuşacağımı bile hatırlıyor muydum? Ünsüzler ve sesli harfler aklıma geliyordu ama dilim onları şekillendiremiyordu. Vücudumun her yerinde binlerce küçük kağıt kesiği gibi keskin ve yoğun bir acı vardı. Ayakkabısız ayağıma bir taş battı, ucu tam kavsime denk geliyordu.

Adam plastik bir su şişesini bana doğru uzattı. İki elimle avuçladım, su kenarından akıyordu ve höpürdeterek içtim. Öksürdüm ve mideme kramp girdi. Su geri gelirken yanıyordu. Adam geri adım attı, kusmuğun sıçramasını kıl payı önledi. Şişeyi parmaklarımın arasından çekip aldı. Köpeklerden biri öne fırladı ve ayaklarımı yaladı.

"Yudumla," dedi. Şişeyi uzanabileceğim bir yere koydu. Elimi uzattım ama geri çekti. "Yudumla," diye tekrar emretti ve sonunda şişeyi bana uzattı.

Bana söyleneni yaptım ve plastiğin kavisli kenarından onu inceledim. Ambardan bana bakarken çok uzun görünüyordu ama şimdi benden sadece birkaç santim uzun olduğunu fark ettim. Kırmızı bir bandana yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Bu bana Seattle'daki 1 Mayıs protestocularının bir fotoğrafını hatırlattı. Kapitalizme son vermek istiyorlardı. Bu adam ne istiyordu?

"Beni takip edin," dedi ve yürümeye başladı, nefes nefese kalan köpekler de yanında yürüyordu, içlerinden birinin karnı şişmişti, hamileydi.

Ama ben yerimde kaldım.

Etrafımda dev Douglas köknarları ve kızılağaçlar yükseliyordu. Orman sıkı, o kadar sıkı ki herhangi bir yönde iki ya da üç metreden ötesini göremiyordunuz. Bir patika üzerinde değildik. Uzun otlar, çalılar ve dikenli çalılar baldırlarıma sürtünüyordu. Böcekler bir yana, hava boğucu ve durgundu. Yaz mevsimiydi. Her şeyin piştiği zaman. Çürür.

Adam onu takip etmediğimi görünce durdu. Bacaklarım çalışmıyordu. Kaslarım kasıldı ve ağrıyordu.

Geriye doğru tepindi ve eğildi, böylece yüzü görüş alanıma girdi. "Tek bir kural var. Dikkatle dinle, çünkü sadece bir kez söyleyeceğim. Sana bir şey yapmanı söylersem yaparsın, yoksa deliğe geri dönersin." Hapishanemden bahsedilince vücudum titredi. "Anlıyor musun?"

"Sanmıyorum... Hareket edemiyorum," dedim bakışlarımı yere dikerek. Parlak bir böcek önce bir yaprağın altına, sonra da serçe parmağımın etrafına dolandı. Midem çığlık attı. Onu yemek istedim.

"Bana bak," dedi. Başımı kaldırdım. Gözleri ışıltanmış bir göl gibi mavi ve boştu. Bakışlarını tutamadım, bu yüzden bakışlarımı kaçırdım. Omzunun üzerinden bir ağaçkakan, özsuğu sızan bir ağaca vuruyordu. "Doğru miktarda baskı altında vücudun neler yapabildiğine şaşıracaksınız. Şimdi bunu bir kez daha deneyelim. Ya beni takip edersin ya da deliğe geri dönersin." Asker kıyafeti, kamuflaj pantolonu ve kum rengi bir gömlek giymişti. Dilini şaklattı ve başını salladı. "Gülümse. Mutlu olmalısın. Günümüz kadınlarının sorunu bu. Asla mutlu değiller."

Ağır adımlarıyla çalılıkları çiğneyerek yeniden yürümeye başladı. Parlak siyah bir silah belindeki kılıfın içine sokulmuştu.

Bacaklarımı hissedemiyordum ve aşırı nefes alıyordum ama vücudum hareket ediyordu. Bir an için minnettar oldum. Ciğerlerime dolan temiz hava sıcak ama tatlıydı ve ayaklarımın altındaki toprak sağlamdı. Etrafımda hayat vardı. Gözlerimin altındaki ince deriyi ısırarak sivrisineklere aldırıyordum bile.

Eminim kaçmaya çalışıp çalışmadığımı merak ediyorsunuzdur. Herkes bunu bilmek istiyor, değil mi? Neden kaçmaya çalışmadı? Bunu düşündüm. Gözlerim çılgına dönmüştü, ormanın her tarafına dalıp gidiyor, ne yöne kaçmam gerektiğini düşünüyordum. Ne kadar uzağa gidebilirdim? Ama fiziksel olarak üstündüm. Adam daha güçlüydü, daha iyi dinlenmiş ve beslenmişti. Uzaktan su sesi geliyordu. Bir zamanlar izlediğim bir hayatta kalma programını hatırladım. Su hakkında ne diyordu? Kaynağı bul ve kıyılarını takip et, sonunda seni bir yola çıkaracaktır.

Adam iç çekti. "Bu ormanın her karışını bilirim; her ağacı, her kayayı, her dereyi," dedi. "Saklanabileceğin hiçbir yer yok." Döndü ama konuşmaya devam etti, sesi de hızı kadar sabitti. "Eğer kaçarsan, peşinden köpekleri gönderirim." Toplam beş köpek vardı. Siyah gözlü ve keskin dişli, şık Alman çoban köpekleri. Parmaklarını şıklattı ve köpeklerin kulakları dikildi. "Belli bir şekilde ıslık çalıyorum ve saldırıyorlar." Durdu, sessizleşti ve ben konuşmaya korktum. Kaçış fikri beni iyice yıpratmıştı.

İşaretli bir patikayı takip ederek saatlerce yürüdük, ağaçlar turuncu kurdeleyle bağlanmıştı. Pantolonum dikenli çalılara takıldı ve ayak bileklerim zehirli meşeye sürtündü. Ertesi gün bir kızarıklık oluşacak ve kanayana kadar kaşıyacaktım. Adam bir kez durdu ve biraz daha su içmeme izin verdi.

"Kimsin sen?" Dudaklarımı yaladım ve şişeyi geri uzattım.

Başını eğdi. "Michael. Bana Michael diyebilirsin." Tanıdığım ünlü Michael'ları saydım. Aziz Michael. Michael Jordan. Michael Jackson. Michelangelo.

"Neden... neden bunu yapıyorsun?" Gözlerimi çürümeye yüz tutmuş bir kütükten filizlenen eğrelti otuna diktim.

"Ben mi?" Şaşırmış ve kırılmış bir halde çenesini sıktı. "Sorun ben değilim." Tekrar yürümeye başladı. "Bunların hiçbirisi benim suçum değil." Devam etti. Sadece parçacıkları hatırlıyorum. Acı ve uyuşukluktan süzülen kelimeler. İnsanlar terk ediliyordu. Geride bırakılıyorlardı. Başka seçeneği yoktu.

Ondan sonra sessizliğe gömüldük. Ona bir daha soru sormayacağıma dair kendime söz verdim. Asla. Kollarımı kendi etrafımda kavuşturdum ve tüm bunlar kötü bir rüyaymış gibi davrandım. Kollarımın üst kısmını çimdikledim ama uyanmadım. Kaçış yoktu. Yaşamak, takip etmek demekti.

Topuklarımda kabarcıklar oluştu. Çıplak ayağımın altındaki deri yarıldı. Acı baldırlarıma vurdu. Neredeyse iki kez düşüyordum. Ama dik durdum, bacaklarım bir çağrıya cevap verir gibi hareket ediyordu. Köpekler ormanın içinde ilerliyordu ve tepemde bir uçak beyaz bulutların arasından süzülüyordu. Yukarı baktım, her şey bu kadar olağanüstü hissederken bu kadar sıradan bir şey görmek beni şaşırttı. Kollarımı sallamak ya da yardım çağırmak işe yaramazdı; uçak gökyüzünde bir toz zerresiydi. Kayboluşunu izledim.

Bir derenin içinden yürüdük, su gümüş bir ip gibi akıyordu. Ağaçlar inceldi ve bir açıklığa dönüştü. Bir çayır ortaya çıktı. Umutsuzca onarıma ihtiyaç duyan binalar gördüm; paslanmış, yıpranmış, yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Daha sonra depremlerle ilgili kâbuslar görecektim; duvarlar çöküyor, bacaklarımı sıkıştırıyor, kafatasımı eziyordu. Cesedimi kim bulacaktı? Yabani otlar ve sarmaşıklar yapıların tabanlarının etrafında kıvrılıyordu. İnsan faaliyetinin kanıtları her yerdeydi.

-Çöp yığınları, su ve kirli yapraklarla sarkmış mavi muşambalar, tekerlekleri olmayan paslı bir araba, dışkıyla kaplanmış bir sıra köpek kulübesi.

Michael beni merkeze götürdü. Kapısı asma kilitle kilitlenmiş bir silonun yanından geçtik, sonra sığınak gibi toprağa gömülmüş odalara girdik. Pencerelerdeki parmaklıkların arasından kirli şilteler ve buruşmuş uyku tulumları gördüm. Sonunda pencereleri ve kapısı kalın plastik örtülerle kaplı başka bir binada durduk.

Michael plastiği ayırdı ve içeri girmemi işaret etti.

Başımı eğdim ve kımıldamadım. Michael arkamdan dizlerime tekme attı ve düştüm. Köpekler havladı ve uludu. Sertçe yere indiğimde plastik örtü bir vınlamayla arkamdaki yerine düştü. Toprak zemin beton gibi gelmişti. Toz bulutları yükseliyor, neredeyse beni boğuyordu. Hava ağır nefes alıp verme ve vücut kokusundan dolayı nemliydi.

Yalnız değildim.

Bölüm ON İKİ

BİRKAÇ SAAT SONRA, CHELSEY geri dönmüş, Coldwell'in tanıdık sokaklarını arşınlamaktadır. Siyah poşetlerin yığılı olduğu bir çöp kutusunun yanına park ediyor, kapısını çarpıyor ve nemli ellerini silkeliyor. Beklenti başını döndürüyor. Sorular da öyle. Ellie'nin Gabrielle'in sweatshirt'ünü giydiğini doğruladı. Dahası da var. Bir steysin vagon. Köpek ısırıkları. Topuklarının üzerinde hafifçe zıplayarak Ellie'nin kapısını çaldı. Gün soğumaya başlamıştı.

Kat cevap verir ve Chelsey soğan, sarımsak ve ısıtıcı baharatların kokusuyla sarsılır. Noah'ya bu akşam yemeğe evde olacağına söz vermişti. Telefonda ona bir şeyler hazırladığını söylemişti ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyordu. Gabrielle Barlowe'a ne olduğunu, Ellie'nin onu tanıyıp tanımadığını merak etmekle meşguldü.

"Dedektif Calhoun," diyor Kat şaşkınlıkla.

"Hey, Kat." Ellie bir hayalet gibi annesinin arkasında belirir. Ellie'nin bakışlarında Chelsey'yi ürküten bir boşluk vardır. "Hey, Ellie. Davaya biraz ara vereceğimizi söylediğimi biliyorum ama yeni bir gelişme oldu ve birkaç hızlı sorum var."

"Yakında akşam yemeği yiyeceğiz." Kat'in kaşları çatılır. Chelsey ilk kez Black'lerde istenmeyen bir varlık gibi hissediyordu.

"Fazla zaman almayacak. Söz veriyorum." İfadesini parlak bir gülümsemeye tamamlıyor.

Kat tekrar Ellie'ye bakıyor ve Ellie çenesini yukarı kaldırıyor. "Sorun yok," diyor Ellie.

"Ben yemeği bitireceğim," diyor Kat. Mutfığa geri dönüyor. Ellie de bir sandalyeye kıvrılır. Sandalye gıcırıyor.

ve ileri. Chelsey kanepeye tünüyor ve ceketini üzerinde bırakıyor. "Nasılsın, Ellie?"

"Yeni gelişme nedir?" Ellie'nin sesi kısıktı.

Chelsey'nin bakışları boynuna, beyaz, lekesiz derisine kayıyor. Gabrielle'in otopsi raporu artık onda. Brielle göndermişti. Araba kullanırken fotoğraflara göz atmış, neredeyse bir tırla çarpışmış. En iyi anlarından biri değildi. Gabrielle'in boynunun her yerinde izler vardı. Boğularak öldürülmüştü. Kafasında da kel bir nokta vardı. Saçı çekildiği için mi? Kulaklarında biraz kanama vardı. Tırnakları sanki dövüşmüş gibi sivri ve kırıktı. Olağan şeyler. Sonra ısırık izleri. Yırtılmış et. Chelsey irkildi ve arabayı kenara çekip camı indirerek tekrar çalıştırmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Chelsey, Ellie'nin kenetlenmiş ellerine bakıyor. Tırnaklar düzgün. Düzgünce törpülenmiş. Ellie'nin fotoğraflarına geri dönüp muayene sırasında tırnaklarının kırılıp kırılmadığını kontrol etmeyi aklına not etti. Belki de Ellie ölüme terk edilmemişti. Belki de adam bir şey denemeye fırsat bulamadan kaçmıştı. Ellie, Chelsey'nin düşüncelerini sezmiş gibi parmaklarını kalçalarının altına soktu.

Chelsey boğazını temizler. "Sizin davanızdaki kanıtları gözden geçiriyordum. Hâlâ adli tıp, DNA gibi şeyleri bekliyorum. Ama giydiğin kıyafette bir şey fark ettim." Ellie'ye dikkatle bakıyor, herhangi bir şey, bir rahatsızlık, korku, kızgınlık belirtisi arıyor.

Ellie sallanmayı bırakır ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek onlara sarılır. "Öyle mi?"

"Giydiğin Washington Üniversitesi tişörtünde bir numara vardı, elli beş." Chelsey odada bir ceset daha olduğunu hissedip başını kaldırdı. Kat elinde mutfak havlusuyla kapı aralığında durmaktadır. Chelsey dikkatini Ellie'ye verdi ve onun irkildiğini fark etti. Hayır, irkildiğini değil. Kasılıyor. "Giysiler One of a Kind Custom College Apparel'dan geldi. Althea Barlowe tarafından torunu için özel olarak sipariş edildi." Chelsey Ellie'ye uzun ve ölçülü bir bakış attı. Ellie ellerini kulaklarına götürdü ve ileri geri sallanmaya başladı.

"Ellie?" Kat konuşur, sonra Chelsey'ye odaklanır, gözlerinde uyarı vardır. "Dedektif Calhoun."

Chelsey Kat'i görmezden gelip Ellie'ye odaklanıyor. Kazıyor. Kazıyor. Kazıyor. "Gabrielle Barlowe ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Ellie aniden ayağa kalkar, annesini iterek geçer ve mutfağa dalar. Chelsey ayağa kalkar ve Kat sırtını ovarken Ellie'yi lavabonun üzerinde iki büklüm olmuş, kusarken bulur. Ellie tekrar sefilleşir. Şiddetli titremeler vücudunu sarar. Kat, Ellie'nin ağzına bir bulaşık havlusu tutar. Titreyen kızından başını kaldırıp Chelsey'ye bakıyor ve düşmanlık saçıyor. "Bence gitmelisin."

Chelsey başını sallar, bu zemini terk etmeyi reddeder. "Gabrielle'i tanıyor muydun?" Bir çığa yakalanmış ve kendini ondan kurtaramıyor. "Lütfen, anlat bana. Herhangi bir şey." Dışarıda yağmur başlıyor, şiddetli ve hızlı, ve rüzgâr hızlanıyor, kemikler birbirine çarpıyormuş gibi camları tıkırdatıyor.

Ellie annesinden havluyu alır ve ağzını siler. Lavabonun kenarına tutunur. "Artık seninle konuşmak istemiyorum." Kelimeleri fazla telaffuz ediyor. Her biri ağzından dikenli tel gibi yuvarlanıyor ve Chelsey'yi kesiyor. "Bununla işim bitti. Seninle de. Her şeyle."

Chelsey bir an için kendini kaybettiğini fark ederek donakalır. Ve şimdi de Ellie'yi kaybetti. Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışır. "Soruşturmaya katılmayı reddediyor musunuz?"

"Evet. Her neyse." Ellie kabırır. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Artık yok, tamam mı? Sadece artık yok."

Chelsey başını sallıyor.

Kat tezgâha gidip bir şişe hap alır ve bir tanesini sallar. Bir bardak suyla birlikte bir tanesini Ellie'nin ağzına bastırıyor ve ona mırıldanıyor. Sonra omzunun üzerinden Chelsey'ye bakar. "Kendin çıkabilirsin."

Chelsey ellerini kaldırır. "Elbette." Kelimeler boğazını tırmalıyor.

Dışarıda, göğsündeki bir sızıya sürtünerek arabasında oyalanıyor. Ellie konuşmak istemiyor. Ellie soruşturmaya yardım etmek istemiyor.

Chelsey iç çeker, şimdi ne yapacağından emin değildir. Nasıl devam edeceğinden. Kantağı çevirir ve Black'lerin penceresindeki bir ceset gözüne çarpar. Ellie oradaydı, perdeyi geriye çekmiş, başını eğmişti. Chelsey'ye bakıyordu. Onu izliyordu.

Bölüm ON ÜÇ

"O ZAMAN BU KADAR." NOAH sarımsak dişlerini ezmek için bir şef bıçağının düz kenarını kullanıyor ve sonra onları kıymaya koyuluyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve kalın damarlar kollarından sarmaşık gibi süzülüyor. Müzik çalıyor, Pearl Jam. Noah takıntılıdır ve onları konserde izlemek için üç kez Seattle'a gitmiştir.

Chelsey tezgâha yaslanmış, bir elinde kırmızı şarap kadehi, diğerinde emlak ilanları. Kasabadaki eve gönülsüzce bir değer biçiyor. İlanı şarabıyla birlikte yere bırakıyor ve dolabın içindeki turşu kavanozuna uzanıyor. "Biriyle aynı duvarı paylaşmak istemiyorum." Duraksıyor. "Ne demek istiyorsun, hepsi bu mu?"

Sarımsakları tavaya atıyor ve yağın içinde cızırdıyor. "Kurban-"

"Ellie," diye düzeltiyor Chelsey.

"İşbirliği yapmak istemiyor."

"Katılmayı reddetti," diye tekrar düzeltiyor. Kavanozun kapağını çeviriyor ama yerinden oynamıyor. Bir hayal kırıklığı hırıltısı. "Neden her zaman kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi kavanozları kapatıyorsun?"

Noah sarımsağı karıştırmayı bırakır ve Chelsey'nin yanına gider. Yavaşça kavanozu ondan alır ve turşu suyu kokusunun yayıldığı kapağı kırar. "Yemek yapıyorum." Geri uzatıyor.

"Bu bir aperatif." Bir turşu çıtırdatıyor.

Noah ocaktaki pozisyonuna geri döner. "Pekâlâ. Ellie soruşturmaya katılmayı reddetti. Polis olmayabilirim ama bir dava için bir şikayetçinin olması gerektiğini biliyorum."

Adam haklı. Savcılık buna bakmayacak bile. Dava çok zayıf. Kuvuşturma yok. Ama... "Bunu düşündüm. Ellie'ye ihtiyacım yok. Başka bir kurbanım var. Gabrielle Barlowe." Chelsey battı

ve peşini bırakmayacak. Gabrielle Barlowe'un Chelsey'nin yetki alanının dışında olması önemli değil. Peşinde.

Noah bıkkın ve sevecen bir ifadeyle başını sallıyor. Dolaptaki baharatlara uzanırken Chelsey onun sırtına, kaslarının esneme biçimine hayranlıkla bakıyor. Adam ondan dört yaş küçük ve Ilwaco'da yakınlardaki bir okula gitmiş. İlişkilerinden altı ay sonra onu o zamanlar babasıyla birlikte futbol maçlarında gördüğünü itiraf etmişti. Stadyum ışıkları altında tribünlerde otururken. Bu yüzden barda ona yaklaşmış. Onu tanımıştı. *Her zaman çok ateşli olduğunu düşünmüştüm*, dedi.

Noah yemeğin geri kalanını hazırlarken sessizce onu izler - erişteyi kaynatır ve sosu bitirir. Tabakları hazırlar ve masaya oturlar. Işık düşük ve sıcaktır ve televizyonda sessiz bir beyzbol maçı vardır.

"Ellie tam olarak neden bu kadar korkuyor?" Chelsey erişte ısırlıkları arasında söylüyor. "Ona ne yaptı?"

Noah başını ovuşturuyor. "Chels," diye başlıyor ve kadın onun konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştığını anlıyor. İşten uzağa. Kayıp kızlardan uzak.

"Hadi," diye kandırıyor. "Benimle dedektifçilik oyna." Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Noah, Chelsey'nin davaları için bir sondaj tahtası gibi davranıyordu.

Peçetesini toplar ve bir saniye boyunca ona bakar, bir karara varana kadar sessizce düşünür. "Onun profilini mi çıkarmak istiyorsun?"

"Evet." Chelsey heyecanla yumruğunu masaya vuruyor.

Noah sırtıyor ve birden eski günlerdeki gibi oluyor. Noah, Chelsey'nin kariyerinden büyülenmişti. O zamanlar tüm detayları bilmek isterdi. Saatlerce dinler, kulağını ve düşüncelerini verirdi. Önce Chelsey'nin bardağını, sonra da kendi bardağını doldurdu, başparmağıyla şişenin kenarını sıyırdı ve koyu kırmızı şarap damlacıklarını yaladı. "Pekâlâ. İki kızı kaçırmış."

"Gabrielle Barlowe ve Elizabeth Black." Chelsey başını sallar. "Başlangıçta ölüme terk edildiğini düşünmüştüm ama Gabrielle Barlow ile aynı yaralara sahip değil. Boğuşma izi yok. Boynunda çürük yok. Belki de büyük bir fiziksel hasar oluşmadan kaçmıştır? Yine de, bu adamın parkları kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

bir çöplük olarak." Ellie'nin bulunduğu park ve patikada yapılan aramada bir şey bulunamadı. Kamp alanı yok. İlkel konutlar yok. Ama ceset aramıyorlardı.

"Bu iyi bir teori." Yavaşça çiğniyor. "Ama aynı adam olduğundan emin misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İki farklı fail olabilir. Biri Gabrielle'i indirir, kıyafetlerinden kurtulur, diğeri de onları alır."

Chelsey başını sallar. "Çok fazla tesadüf." Bir de steysin vagon var. Köpekler.

Noah iç geçirir. "Tamam, yani büyük ihtimalle aynı adam. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Chelsey düşünürken alını kırışıyor. Elinde fazla bir şey yok. Zihninde gevşek gerçekler dolaşıyor. "Şey," diye başlar. "Gabrielle Barlowe'u boğdu. Bu öfkeli ve samimi bir davranış. Öte yandan, cesedi nasıl attığı planlı ve dikkatli olduğunu gösteriyor. Davayı devralan dedektife göre, Gabrielle'in cesedinin bulunması 'tamamen şans eseri' olmuş. Zeki ve gerektiğinde kontrollü biri."

Noah şarap kadehinin sapını çevirir. Chelsey'nin gözünün önüne Noah'nın onu boynundan tutan eli geliyor, eli sıkılaşıyor, gözlerinde öfke yanıyor. Aptalca. Görüntüyü yok sayar. Bu iş böyle yapıyor. Sevdiğiniz insanları sorgulamanıza, onları gerçekten tanıyıp tanımadığınızı, hatta onlara güvenip güvenemeyeceğinizi kendinize sormanıza neden olur. Ama tabii ki Noah'ya güvenebilir. O iyi bir adam. İyi bir evlilikleri var.

"Birini boğmak için... kurbanınıza bakmanız, gözlerinin içine bakmanız gerekir," diye devam ediyor Chelsey. Gabby'nin katili cinayeti işlerken ona baktı mı? Ve neden onu çıplak bıraktı? Onu küçük düşürmek için mi? Aşağılandığı için mi? İkisi de mi? "Hem Ellie hem de Gabby'nin cinsel saldırıya uğradığına dair kanıtlar vardı" diye ekliyor.

"Belki de onlarla bir ilişki içinde olduğunu düşünüyordur..."

Chelsey başını sallıyor. "Gabby'yi yıllarca sakladı." Onları sevdiğini mi düşünüyor? Terk edilmekten mi korkuyor? Mantıklı. Böyle erkekler, kadın düşmanları, kadınları güçsüzleştirir. Özgüvenlerini yok ederler. Güvenliklerini. Bağımlı olana kadar. Ayrılmak için çok zayıf.

Noah elini yüzünde gezdiriyor. "Onu yıllarca sakladı... ve sonra da onu öldürdün? Ne oldu? Çok mu yaşlandı?"

"Ben de bunu düşündüm. Belki de diğeri artık tercihlerine uymadığında birini seçiyordur."

"Tercihleri neler?" Tabağını itiyor, spagettiye unutuyor. Chelsey de artık yemek yemiyor. Tartışma şimdi onu besliyor.

"Sadece iki kişiyle bunu söylemek zor. Genç. Ellie on yedi, Gabrielle ise on beş yaşındaydı." Chelsey duraklar. "Gabrielle'in midesinde vahşi av hayvanları vardı. Ellie'nin doğal olmayan ışığa karşı bir tiksintisi var. Bu muhtemelen elektriksiz, kırsal, belki de şebekeden uzak bir yerde tutuldukları anlamına geliyor." Bir çeşit kamp mı? Bir çiftlik mi?

"O yalnız biri."

"Evet."

"Narsist."

"Kadınlara karşı düşmanca," diye bitiriyor Chelsey. Artık gülümsemiyorlar. Cinsel saldırı eylemden çok tahakkümle ilgilidir. Chelsey, Ellie ve Gabrielle'i düşünüyor. Boyunların yumuşak etinin etrafındaki çürük halkalarını. Sokaklarda dolaşan çakalları. Ormanda yuva yapan çakalları. "Bir erkeği canavar yapan nedir?" diye fısıldıyor.

"Çocukken yeterince ağlamadım," diyor Noah. Bu bir şaka ama şaka değil. Araştırmalar bir erkeğin duygularını gösterememesini şiddet içeren davranışlarla ilişkilendiriyor. Sessizlik yeniden çöküyor ve Chelsey ile Noah'nın etrafındaki hava sönüyor.

Noah sonunda, "Belki annelik sorunları vardır," dedi.

"Ya da baba sorunları." Chelsey, Noah'ya acımasız bir gülümseme fırlatır. Chelsey kaç kez eşlerini döven erkeklerden babalarının da annelerine aynı şeyi yaptığını gördüklerini duymuştu? Neden kadınlar çoğunlukla öfkeli erkeklerin hedefi oluyor?

"Resmen iştahımı kaybettim." Ayağa kalkıyor ve tabağını temizliyor. Lavabonun musluğunu ve çöp öğütücüsünü çalıştırarak sümüksü erişteleri giderden aşağı boşaltıyor.

Chelsey Noah'ya yaklaşır ve ona arkadan sarılır. Bir an hareketsiz kalır, sonra ıslak ellerini onunkilerin üzerine koyar. "Teşekkür ederim. Son zamanlarda mesafeli davrandığım için özür dilerim." Çenesini Noah'ın kürek kemiklerinin arasına dayıyor.

Dönüyor ve gözleri onunkilere kilitleniyor. Yanaklarını okşuyor. "İşi eve getirmemenin zor olduğunu biliyorum ama denemelisin. Bu sadece bir iş, bebeğim."

Ama ona değil. Ve sorun da burada yatıyor. Bu Chelsey'nin *hayatı*. Lydia'yı yutan karanlık Chelsey'e de dokundu. Artık burada yaşıyor. Gölgelere çekiliyor. Her dava kişiseldir. Chelsey sessiz kalıyor, o kömür parçasını katlayıp bir kenara koyuyor. Hissettiği ama söyleyemediği tüm sevgiyle ona bakar. Gülümsüyor.

Adam kaşlarını kaldırıyor, sonra bir kaşını kıza koyuyor. Ve kadın vücudunu ona bastırır. Adamın gözleri bulanıklaşıp kararıyor ve kadın onu yatak odasına götürüyor.

Tüm ışıklar açıkken uzun ve yavaş sikişiyorlar. Daha sonra yan yana uzanıyorlar, vücutları kaygan ve yapış yapış. "Hey, gidip şu konağı kontrol edebiliriz." Chelsey tavana bakar ve çarşafı göğsünde tutar.

Noah kayıyor ve onun üzerinde geziniyor. Her zaman taktığı madalyonu parmaklarının arasına alıyor, metal soğuk. Yüzüne, sakalına dokunuyor. Her zaman, sakallarını keserse onu sıraya dizseler bile seçemeyeceği konusunda şaka yapar. Gözlerinin kenarları kırışır. "Öyle mi? Sence iyi görünüyor mu? Güzel bir arka bahçesi var. Bir köpek alabiliriz," diyor Noah. Tek istediği basit şeyler. Bir eş. Bir ev. Belki bir maça bilet.

Miyavlayarak onaylar ve tekrar denemeye karar verir. Garajdaki bir kutuyu açmak, oturma odasına taşımak, içine bir vazo ya da resim çerçevesi yerleştirmek. O kadar zor olamaz. Birden ellerinin nemli olduğunu farkına varır.

Yüzündeki saçları düzeltiyor. Gözleri parlıyor, mutluluktan uçuyor. Onu bir kez öpüyor. İki kez. Kadın ona sokuluyor ve içine çekiyor. Noah yaz kokuyor, yeni biçilmiş çimenler, zaman kaçınılmaz olarak ilerliyor. "Ben ayarlarım. Yarın uygun mu? Ben çıktıktan sonra gidebiliriz."

"Evet, yarın iyi. Zaman ayıracağım," diye söz verir ama babasının evini toparlama fikrinin dayanılmazlığıyla küçük bir sızı hisseder. Noah ve Chelsey'nin yeni bir evin peşinatı için babasının evinin satışından gelecek paraya ihtiyaçları olduğu gerçeği de bu sıkıntıyı daha da artırıyor.

Noah arkasına yaslanır ve uykuya dalar. Chelsey hiç çaktırmadan yer değiştirir ve telefonunu açar. Noah ile yaptığı konuşmadan notlar, fikirler alıyor. Noah hışırdıyor, bir kolunu başının üzerine atıyor. Ama nefes alış verişi sabit. Göğsü inip kalkıyor, aziz madalyonu zayıflamış ay ışığında parlıyor.

Telefonuna geri döner ve Ellie'nin sınav fotoğraflarını açarak ellerinin fotoğraflarını bulur. İşte orada. Ellie'nin parmakları beyaz bir bez parçasının üzerine yayılmıştır. Tırnaklarının altında kir vardır ama tırnakların kendisi temiz kesilmiştir. Gabby'ninki gibi değil. Onun tırnakları yırtık pırtıktı, kopmuştu. Bir kavgada kaybolmuş.

V

SORUNUZA CEVAP VERECEK OLURSAK: Evet, onu tanıyordum. Evet, Gabby'yi tanıyordum. Evet, onu hatırlıyorum.

Onu ormanda hatırlıyorum. Yaz mevsiminde. Gülümsüyordu, vücudu bal gibi ılık ışıktaki asılı duruyordu. Onu kamp ateşinin yanında hatırlıyorum, vücudu amansız soğuktan titriyordu. Onu karanlıkta hatırlıyorum, çığlık atıyor, ayakları yere basıyordu. Onu hatırlıyorum.

Dünya ona Gabby diyordu. Ama ben... biz ona Hope derdik.

Plastik örtülü bir odadaydım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde toz öksürüyordum. Ayak sesleri ve sonra biri önümdeydi. Yeni biri. Ayakkabıları beyazdı, doğal olmayan bir şekilde temizdi. Parmaklarım kire karşı kıvrıldı. Bir taşla baktım ve onu almayı düşündüm.

"Ben David," dedi yeni kişi. Sesi hoş, neredeyse nazikti.

Çenemi kaldırdım.

Daha sonra, günler geçtikçe, hafızamda yerini bulmaya çalışarak profilini inceledim. Onu tanıyor muydum? Onunla sokakta mı tanışmıştım? Babamla birlikte rıhtımda çalışmış olabilir miydi? Her seferinde boş çıktım. Zayıf ama güçlüydü, şık bir koşucu vücuduna ve dikkat çekmeyen ve kolayca unutulabilen bir yüze sahipti. Onu daha önce görmüş müydüm? Hayır, onu tanı mıyordum.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" David sordu. Pille çalışan bir müzik setinde müzik çalıyordu. "You Are My Sunshine" şarkısı dönüp duruyordu. "Lütfen," dedim. Tek bir kelimenin sahip olabileceği çok farklı anlamlar var. Lütfen bunu yapmayın. Lütfen bana yardım edin. Lütfen bana izin ver.

Git. "Sadece eve gitmek istiyorum."

David garip bir şekilde genişçe gülümsedi. "Evindesin."

"Annemi istiyorum." Ölecektim. Bundan emindim.

Başını öne eğdi. "Anlıyorum."

Solgun eller omuzlarımı sıyırdı - David'in değil, başka birinin, kıvrıkcık saçlı bir kadının. David ona Serendipity diyordu. Bana doğru uzandı, bitkin ve kaba görünüşüne rağmen ifadesi şefkatliydi. Elimi kavradı. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim, ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim, ayağa kalkarken beni kucaklamasını kabul ettim. Kolları sağlam ve güçlüydü. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki ona doğru eğildim. Doğal bir insan içgüdüsü, şefkat aramak, sığınağa yönelmek. Çenemi omzuna yasladım. Odanın köşesinde bir piyano duruyordu, onca pisliğin içinde parlak ve gülünçtü.

Benden uzaklaştı ve kuru, çatlak elleriyle yanaklarımı tuttu. Sonra tekrar yaklaştı. Sarılmak için değil, "Heyecan verici bir gün" demek için. Alt dişlerinden biri eksikti. Nefesi şıra ve çürük kokuyordu. Beni yeni bir isimle vaftiz ederken ağzının karanlık çukuruna baktım. Gizli bir isim. Gerçekleştirilmesi gereken bir kader. Sonunda uzaklaştığında diğerlerini gördüm. Bir araya toplanmışlardı. Biri ince, beyaz ve uzun boyluydu, sağlam bir yapısı ve kare şeklinde çukurlu bir çenesi vardı; güzeldi. Diğeri de beyazdı. Ama daha kısa boylu ve daha dolgun kalçalıydı. Hepimizin yüzünün bir güneş ışığıyla gölgelendiğini hayal ettim.

aynı bakış - acı ve açlık, korkuyla köşeye sıkışmış.

David gülümsedi ve bu gülümseme kendi büyüklüğüne çok fazla inanan bir adamın gülümsemesiydi. Beni kız kardeşlerimle tanıştırdı -Charity ve Hope. "Onları en az benim kadar seveceksin," diye söz verdi. Ama David bir şeyleri sevmezdi. Onlara sahipti. Bir çeşit koleksiyoncuymuş. Her zaman onu istediği şekilde sevmeyen bir kadının peşinde koşan bir adam.

Serendipity yeni adımı söyledi ve gözleri suya batırılmış bir kumaş parçası gibi karardı. "Sen çok şanslı bir kızsın." Bana tekrar sarıldı. Yüzüm onun kemikli omzuna gömüldü. İçime çektim. Islak yün. Vücudum gevşedi.

"Hadi kutlayalım." David alkışladı.

Kırmızı sıvı dolu plastik bir bardak elime tutuşturuldu. David'in ve Serendipity'nin omuzlarının üzerinden Hope en ufak bir hareket yaptı. Gergin bir şekilde başını salladı. Konuşamayacak kadar korkmuştum.

"Susamadın mı?" David dedi ki. "Sana verilenin kıymetini bilmeyi öğrenmelisin. Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir. Babam hep böyle derdi." Yanağıma dokundu. Fincan elimden düştü. Kırmızı kan toprağa karıştı. "Beceriksiz," dedi. "İyi bir başlangıç yapmadık. Bugün benim doğum günüm, biliyorsun. Bana mutlu yıllar bile dilemedin."

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Mutlu yıllar."

David kıkırdadı. Yanağıma öptü, belimin küçük kısmına dokundu ve fısıldadı, "Sen bir baştan çıkarıcısın. Benimle dans eder misin?"

Bedenim reddetmekten titriyordu. Ama Hope ve Charity'nin gözlerinin beni isteklendirdiğini hissettim.

Avuç içleri kalçalarımda yumuşak ve nemliydi. Müzik eşliğinde sallanıyorduk. İçime kapanmıştım. Kendimi sadece dışarıdan görebiliyordum. Sanki çok yüksek bir yerden, rüzgârla savrulan güçlü bir çıkıntıdan aşağı bakıyordum.

"Bana eski hayatından bahset. Terk ettiğin hayatından" dedi.

Cevap vermedim. Parmakları tenimi ısırdı. "Ben Coldwell'denim. Bir kız kardeşim var," diye boğuk bir sesle söyledim. O anda aklıma neden Sam geldi bilmiyorum. "O benden büyük."

Durdu. "Ne kadar yaşlandın?"

"On yıl."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre bir hata yapmış olmalısın." David güvensizliklerimizi buldu ve onları kemirdi. Bir fare gibi. "Hope ve Charity artık senin kardeşlerin. Bir daha asla diğer kardeşinden bahsetmeyeceksin."

Çenemi aşağı doğru eğdim ve ağlamaya başladım.

"Zavallı şey," dedi David. Şarkının sözlerini mırıldandı. *Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığımsın. Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun.* Ondan sonrası puslu oluyor. Plastik örtülü odadan çıktığımı hatırlamıyorum. Ama David'in metal bir kancadan bir anahtar aldığını hatırlıyorum. Paslı bir kilide soktuğunu hatırlıyorum. Koridordaki benzer kilitlere sahip diğer kapıları hatırlıyorum - Charity'nin ve Hope'un odaları. Beni takip ettiğini hatırlıyorum.

Sonra, fotoğraf ya da slayt gösterisi gibi hareketsiz çekimler var. İnce, lekeli bir şilte ve buruşuk bir uyku tulumu olan metal bir çerçeve. Duvarın üst kısmına açılmış küçük bir pencere, benim için yeterince büyük.

dışarı bakmak için. Gümüş ay ışığı odanın içinde parlıyordu. Hava durgun ve hastalıklı bir tatlılıktaydı, böceklerle uğulduyordu.

Ellerime baktım ve parmaklarımı birbirinden ayırdım. Tırnaklarımı otobüste yemiştım ve tırnaklarımın ucu ısırılmıştı. Tırnak etlerim kir içindeydi. Sağ elimdeki serçe parmağında tek bir parça kırmızı oje vardı, Önceden kalma son bir renk sıçraması.

David omuzlarıma dokundu. Gömleğimi bedenimden sıyırdı. Pantolonumu indirdi. Beni en çok öldüren şey... Hayır bile demedim. Diyemedim. Orada öylece uzanıp mırıldandım, tekrar tekrar, "Bunun iyi olup olmadığından emin değilim. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim."

İşi bittiğinde yanağıma dokundu ve yatağın yanında durdu. Orada uzanıp duvara, bir çatlağa baktım, gözlerimle tekrar tekrar izledim. "Mutlu bir çocukluk geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet," diye kekeledim, gözlerim titreyerek kapandı ve anılarımın ilğini emdi. Sıcak bir battaniyenin altında kıvrıldığım yatağım. Annem saçını boyadığında evin kokusu. Doğum günü mumlarına dilek dilemek. Tüm bunların üzüntüsüyle acı içinde titredim.

"Ben de öyle. Mükemmel bir çocukluk geçirdim." Arkamda hışırdadı, kıyafetlerini geri giyme sesiydi bu. "İyi uykular." Şakağıma bir öpücük bıraktı, saçımın bir tutamını çekiştirdi. "Saçların çok kısa. Hoşuma gitmiyor."

O gittiğinde, pencereden dışarı bakmak için kendimi yukarı kaldırdım. Gece kapalıydı ama bulutların arasından bir an için Köpek Yıldızı Sirius'u görebildim. Ben kaçırıldığımda görünmüyordu. Mevsim için çok erkendi. Parlaklığına ve konumuna bakılırsa, neredeyse iki aydır karanlıkta tutsaktım.

Ertesi sabah Hope ve Charity ile ateşin etrafında toplandık. Hava sıcak ve yoğun, yazın pelerini gibiydi. David Hope'un yanına çöktü, kalçası Hope'un kine sürtünüyordu. Hope yana kaydı. Gözlerim yaşardı. Tişörtünün üzerindeki U ve W harfleri birbirine karıştı.

David mükemmel bir çekicilikle gülümsedi. "Çok güzel bir gün." Hiçbirimiz konuşmadık.

Serendipity bize bir çeşit et ikram etti. Geyik ya da Kanada geyiği. Toynaklı bir leş gözetleme kulesinin yanına asılmıştı. Midesi

yarılmış, kırmızı bağırsakları altındaki zemine dökülmüştü. Köpekler artıkları çiğniyordu, ağızları kanlıydı. Midem bulandı. Etin dışı kömürleşmiş, neredeyse siyaha dönmüştü ama içi hâlâ pembeydi.

David iç çekti. "Bugün hepiniz ruh halindesiniz. Bugün hepsi ruh halinde," diye seslendi Serendipity'ye.

Kenarları ahşap panelli mavi bir steysin araba yerleşkeye girdi. Yüzü kırmızı bir bandana ile örtülü olan Michael kapıyı açtı ve sürücü koltuğundan indi. Arabanın etrafında döndü ve arka kapıları açtı. Sık sık uzun süreliğine ayrılır ve erzakla geri dönerdi. David'i tanıımıyordum ama belki Michael'ı tanıyordum. Bu yüzden mi yüzünü hep saklıyordu? Onu tanıyabilir miydim? Sesinin alçak notalarını tanıdık bulmuş muydum?

"David," diye seslendi Serendipity, arabaya doğru yürürken. Bir an onu izledim. Onu merak ediyordum. Ne kadar rahat hareket ediyordu. Buraya nasıl gelmişti? O da bizim gibi kaçırılmış mıydı? Yoksa burada olmak istediği için mi buradaydı?

David Hope'un dizini kavradı, sıktı ve ayağa kalktı. "Görev çağırıyor." Hamile köpek koşarak geldi ve yere uzandı, nefes nefese ve sıcaktı.

David Serendipity'ye katılırken ona baktım. Sonra bakışlarımı yaklaşık elli metre öteye çevirdim. Michael'ın geçtiği, dalları hâlâ dalgalı bir sıcaklıkta olan ağaçların arasına. Diğer tarafta bir yol olabilirdi. Özgürlükten birkaç metre uzakta olabilirdim. Vücudum gerildi, koşmaya hazırdım. Saklanacak bir yer bulacak, günü bekleyecek ve geceyi siper olarak kullanacaktım. Yıldızlar bana yolu gösterecekti.

"Yapma," diye fısıldadı Hope.

Ona doğru döndüm.

"Çok uzağa gidemezsin," dedi. Sonra Charity'ye döndü. "Sen geldiğinden beri kaç kız oldu?"

Charity'nin başparmakları tabağının kenarına sürtündü. Bir tanesi biraz geriye doğru eğilmişti. Daha sonra bana kırıldığı için olduğunu söyledi. Birçok kez. "İki."

"Ondan önce üç kişi vardı," dedi Hope. "Toplam beş. Ve kim bilir kaç kişi daha var. Sadece birkaçı otobüsten inebildi."

Midem bulandı. Otobüsü düşündüm. Acımasız karanlığı. Kemiklerimi sızlatan yalnızlığı. "O beş kızın hepsi kaçtı. Onlar

geri gelmedi."

"Kaçabilirlerdi." Kelimeler inanılmazdı, dilimde ekşimişti. "Biri bizi bulabilirdi."

Charity ve Hope bakışlarını paylaştılar. Bana acıyorlardı - iyimserliğime, kör inancıma. "Bizim gibi kızlar bulunmaz," dedi Hope. Henüz ne demek istediğini anlamamıştım ama önümüzdeki birkaç ay içinde öğrenecektim. David bizi olmadığımız her şey için aldı. Zengin değildik. Olağanüstü değildik. Ailelerimiz dışında özlenmeyecektik.

"Peki ya o?" Çenemi Serendipity'ye doğru salladım. Hope homurdandı.

Charity eğildi. "Serendipity'den yardım isteme. Kaçma. Karşılık verme. Ve eti yeme." Charity omzunun üzerinden baktı. David ve Serendipity'nin dikkati dağılmıştı. Tabağını ateşin içine attı. Et cızırdadı ve yağlar patladı. Hope da öyle yaptı. İkisi de bana beklenti dolu bakışlar attı. Ben de aynısını yaptım.

Sessizlik uzadı. "Korkuyorum," diye fısıldadım metal tabağıma.

"David bir süre seni ziyaret etmeyecek," dedi Hope. "Dönüp dolaşıp

Bize. Artık sen buradasın, sadece dört gecede bir gelecek."

Ağlamaya başladım. Hiperventilasyon.

Hope yaklaştı ve eski bir gazoz kutusunu elime tutuşturdu. Bir gece önce içtiğim kokteyli hatırladım. "Su," dedi. "Bu su."

Yudumladım ve sıvı boğazımdan aşağıya soğuk ve pütürlü bir şekilde indi. Charity'nin eli benimkine dokundu ve ben de onu kavradım. "İyi olacaksın,"

Charity söyledi. Tamam. Eskiden bunu kendime tekrarlardım. Sorun yok, derdim. Bir saat içinde binlerce kez fısıldayabileceğim iki kelime.

"Al bunları." Umut bir avuç dolusu tüylü kahverengi tohumu bana doğru itti. "Nedir bunlar?"

"Şşş, sesini alçalt," diye tısladı Hope. Çenesini Charity'ye doğru salladı ve Charity dönüp etrafı kolaçan etti. Ateş çıtırdıyordu. Duman koyu mavi gökyüzüne doğru süzülüyordu. Küçük kahverengi tohumlar avucunun kıvrımına yapışmıştı. "Bu Kraliçe Anne'in danteli," dedi. "Bebek sahibi olmanı engelleyecek. Onun istediği de bu."

Gözlerimi kapattım, görüşüm dalgalanıyordu. "İstemiyorum-"

"Sorun değil," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Bende çok fazla yok. David bunun ne için kullanıldığını biliyor ve yerleşkeyi temizledi ve

bir mil yarıçapındaki her şeyi." Yumruğunu kapatmaya başladı.

"Bekle." Tek hece dilimden döküldü. Çekirdekleri ondan aldım ve ağzıma attım.

"Çiğne onları," dedi. "Yarın sana daha fazlasını vereceğim. Sana biraz kramp girecek. Belki kanamana neden olur, ama daha iyi-"

"Teşekkür ederim." Ağzımın tadı acıydı. Öğürerek yutkundum.

İşte o andı. Sanırım dönüm noktası. O tohumlar.

Kim bilebilirdi ki? Bizim çöküşümüz olacaktı.

Bölüm

ON DÖRT

FISHTRAP MEŞGUL. Akşam yemeği telaşı saat altıda başladı ve hiç dinmedi. Restoran sohbet, gümüş çatal bıçak ve bardak tıkırtılarıyla uğulduyor. Okyanus kokuyor: taze balık, midye, pişmiş deniz ürünleri. Danny barın arkasında, içki raflarına yaslanmış. Telefonuna bakıyor. Bir mesaj sohbeti açık ve Ellie'nin numarası en üstte. Bunu daha önce de yapmıştı. Ellie gittiğinde eski mesajlarını tekrar tekrar okumuştı. Numarasına bakmış, hatta sesini dinlemek için aramıştı.

Göz ucuyla, sadece üyelere özel ceket giymiş bir müdavim bardağını kaldırır ve yeniden doldurmasını işaret ederek bardağa dokunur. Danny onu görmezden geliyor. Başparmakları klavyenin üzerinde geziniyor. Ellie'nin geri döndüğünü biliyordu. Onu haberlerde görmüş ve mahallesinin sokaklarında dolaşmıştı ama onu aramak için fazla korkak davranmıştı. Ta ki bu sabah Ray'in marketinde babasını görene kadar. Sarılmışlar ve havadan sudan konuşmuşlardı. Sonra Jim, Danny'nin uğraması gerektiğinden bahsetti. Kat'i gör. Ellie. *Aynı telefon numarası onda da var, diye araya girdi Jimmy.*

Danny bütün gün ne söyleyeceğini düşündü. Nasıl söyleyeceğini. Siktir et, diye karar verdi ve sustu: MERHABA. SENİ DÜŞÜNÜYORUM. Hemen kendini pislik gibi hissetti. Seni düşünüyorum. Kulağa zayıf geliyor. Klişe. Bir zamanlar paylaştıkları samimiyetten eser yok. Barı siler ve birkaç içki doldurur. Telefonu bir aramayla aydınlanır. Ekranda Ellie ismi yanıp sönüyordu. Kalbi çarpmaya başlar. Tanrım, çok gergin.

"Mola veriyorum," diye bağılıyor barmene, mutfak kapısını iterek arka kapıdan çıkıyor. Ara sokaktaydı ve nefes nefese kalmıştı.

cevap verdiğinde. "Alo? Ellie?" Çılgına dönmüş, onu yine kaçırmış olmaktan korkuyor.

O gece motele gitmişti. Astoria'ya kadar araba sürmüştü ve arabada oturup kendini azarlamış, uzak duramadığı için kendine korkak demişti. Bütün parti Ellie yeni bir telefon istediği içindi. Aptalca bir fikirdi. Arabada kendi kendine fısıldayarak ona aptal kız demişti. Ondan bıkmıştı. Hayatı onun kadar ciddiye almamasından. Ellie'nin kötü biri olduğunu ilk kez o zaman düşünmüştü. Etrafında olması gereken kötü bir insan olarak. Ellie ortadan kaybolduktan sonra da, sanki bunu kendisi ortaya çıkarmış gibi, kendinden nefret etti. Danny iki yıl iki hafta boyunca bir pişmanlık otobanında yaşadı.

"Ellie, orada mısın?" Danny'nin kollarında tüyler diken diken olur. Yanında durduğu çöp konteyneri balık bağırsağı kokuyor. "Ben buradayım."

Yandaki metadon kliniğinin duvarına yaslanıyor. "Gerçekten sensin," diye iç geçiriyor ve havanın tekrar ciğerlerine dolduğunu hissediyor. İki yıldır ilk kez tamamen huzura kavuşuyor.

"Herkes bunu söyleyip duruyor." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha. Sesi boğuk, hatırladığından daha alçak ama Ellie'nin sesi.

"Şu anda sesini duyduğuma inanamıyorum." Danny sigara içen biri olmak isterdi. Yakmak isterdi. Ellerıyla bir şeyler yapmak. Zaman aralarında uzayıp gider. Tek ses Ellie'nin nefes alışydı.

"Ben de uyumak üzereydim," diye ağzından geçiriyor.

"Ah." Hayal kırıklığını sesinden uzak tutamıyor. Göğsünde yankılanan sıkıcı acıyı. "O zaman gitmene izin vereceğim."

"Hayır, yani, sorun değil. Seninle konuşmak istedim."

Yüzü ısınıyor, kadının sözleri iliklerine karışıyor. "Ben de seninle konuşmak istiyorum."

"İstiyor musun... meşgul müsün? Yani, gelmek ister misin?"

"Emin misin?" Bektan arabasının anahtarlarını almak için bara geri dönmeye başlamıştı bile.

"Evet," diyor ve restoranın gürültüsünden onu duymak için çalışması gerekiyor. "Sokağın aşağısına park et," diyor ona. "Kimsenin seni görmesine izin verme. Bir sürü basın mensubu var. Yolu hatırlıyor musun?"

Bayan Johnson'ın bahçesinden, çitin üzerinden ve ağacın tepesinden Ellie'nin penceresine. Her zaman gizlice girerdi. Onun yatağında seks yaparlardı. Birbirlerine doyamazlardı. "Kimsenin beni görmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Yola çıkıyorum."

Ellie'nin yatak odasının penceresi aralıktır ve Danny pencereyi sonuna kadar açar. Pervazın üzerine tırmanır ve rüzgârı keserek pencereyi arkasından kapatır. Odasında hiçbir ışık yanmıyordu. Ama mobilyaların dış hatlarından her şeyin aynı yerde olduğunu anlayabilir. Ellie'yi halının ortasında bulur. Giysileri, sanki kumaşa sarılmış bükülmüş bir tel gibi, bedeninden gevşekçe sarmaktadır. Elinde bir telefon ve ekranda bir kızın resmi vardır. Tanımadığı bir kız. Koyu renk saçları var, bileğinde bir yığın arkadaşlık bileziği var ve ağzı büzülmüş, tipik bir selfie pozudur. Ellie telefonu yere bırakır ve başucu lambasını yakar.

Birbirlerine bakıyorlar. Kadın iyi görünmüyor. Ve adam onun da kendisi hakkında aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak eder. Bazen aynada kendini gördüğünde şaşırıyor. Her şey yüzüne yansıyor, bir ömür boyu süren keder birkaç yıl içinde dağılıyor.

"Danny," diyor Ellie ve ilişkileri, geçmişin tamamı ona geri geliyor, bir dalga gibi etrafını sarıyor ve onu alıp götürüyor.

Çıkmaya başlamadan önce Danny, Ellie'yi okul koridorlarında görmüştü. Coldwell küçük bir kasabaydı, lise daha da küçüktü. Birinci sınıfta Will Gunner'la yattığını ve bazen yalan söylediğini herkes biliyordu. Özellikle de ailesinin zengin olduğu ve Seattle'daki malikânelerinin inşaatı bitene kadar sadece Coldwell'de yaşadığı yalanını. Üçüncü sınıftaki kimya dersine kadar birlikte ders almamışlardı. Yan yana oturmuşlardı. Boynuna plastik bir gerdanlık takmıştı ve ders sırasında masasına bir not bırakarak ona muzipçe gülümsedi. Notta kimya öğretmenlerinin kafası yerine siki olan bir karalaması vardı. Danny gülmemek için yumruğunun içine öksürmüştü.

Okuldan sonra Ellie dolabında ona yaklaştı ve elini göğsüne koydu. *Sahilde şenlik ateşi, dedi. Sen de gelmelisin.*

Danny plaja gitmemesi için bir sürü neden düşündü. Geceleri orada neler olduğunu biliyordu. Orada ne tür çocuklar takılırdı - uyuşturucu bağımlıları ve dalkavuklar. Ama akşamları ve hafta sonları ailesinin restoranında çalışarak büyümüştü. Çocukluğunun çoğunu kaçırmıştı. Ellie eğlenceliydi. Danny eğlenmek istiyordu, çocuk olmak istiyordu. Ellie sinir bozucu, büyüleyici ve değişken bir ruh haline sahipti. Ve şenlik ateşinde onu öptüğünde, Danny kendini kaybetmişti. Onu eve bırakmakta ısrar etmiş, o da ona siktirip gitmesini söylemişti.

Benimle eve kadar yürümene ihtiyacım yok, demişti, kelimeleri geveleyerek, sarhoş bir halde kışını kaldırıp adamın göğsünü iterek. O geceden sonra çıkmaya başladılar. Birbirlerini aradılar. Birbirlerine mesaj attılar. Sonra adam ona aşık oldu. Ve hepsi, hepsi duman gibi kolayca uçup gitti.

Şimdi Danny ellerini açıyor. "Sana bir şey getirmeliymişim gibi hissediyorum." Gülümsüyor ama yüzü asık.

"Sorun yok."

"Hiçbir gazetecinin beni gördüğünü sanmıyorum." Kolları iki yanında seğiriyor ve ona doğru uzanıyor. "Ellie," diyor.

Yüzünü bir gölge kaplamış bir halde kaçıyor ve bir köşeye çekiliyor. "Sevmiyorum... Dokunulmaktan hoşlanmıyorum." Kendi içine kapanıyor.

Danny'nin midesinin etrafında bir lastik bant gerilir. "Pekâlâ." Ayaklarının üzerinde kayar, ellerini ceplerine sokar, başparmaklarını dışarı çıkarır. "Burada durmam senin için sorun olur mu? Yoksa biraz geri çekilmemi mi istersin?"

Çenesi titriyor. Danny kendinden nefret eder gibi oldu. "Orada kalabilirsin," diye mırıldandı. "Sadece bir daha bana uzanma."

"Yapmayacağım."

Ellie'nin vücudundaki gerginlik azalır. Danny mesafesini koruyor.

"Bu benim hatam. Eğer moteldeki partiye gelseydim..." Sanki bir idam mangasıyla karşı karşıyaymış gibi doğruldu. Ellie'nin onu azarlamasını istiyor. Onu suçlamasını. Ama yapmaz. Sessiz kalır. O da öyle yapıyor. Sonunda kendini toplar. "Yapabileceğim bir şey var mı? Sana yardım edebilecek bir şey?"

Danny her zaman biraz kahraman kompleksine sahip olduğunun farkındadır. Hangi erkekte yoktur ki? diye düşünür. Belki de onu Ellie'ye çeken ilk şey buydu. Onun kurtarılması gerektiği fikri. Sonra, Ellie

"Benimle eve kadar yürümene ihtiyacım yok" dediğinde kendini soyulmuş, çıtırçıtlak hissetmişti.

Ellie şimdi, "Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum," diyor. "Tamam."

Kız ona rahatlamış bir gülümseme atıyor ve Danny ölmek istiyor. Derisini yüzmek. Ona daha fazlasını istemesini söylemek istiyor. Para. Kan. Hayatını. "Oturabilir miyim?"

"Elbette."

Olduğu yerde oturuyor ve gözlerini sürekli Ellie'den ayırmıyor. Aralarında üç adım var. Fısıldaşmak için yeterli bir mesafe ama dokunmak için değil. Eğer bu iki yıl önce olsaydı, Ellie'nin ikiz yatağına sıkışmış olabilirlerdi. Ellie kollarını onun boynuna dolayabilirdi.

Ellie yere çökerken "Başka ne gibi kurallarınız var?" diye soruyor. Ellie'nin her iki yanında da boşluk bırakmaya dikkat ettiğini not ediyor. Gözlerinin pencerelere, kapılara ve çıkışlara kaydığını not eder.

Yutkunuyor. "Sadece dokunmak ve konuşmakla ilgili şeyler. Ve bana nasıl hissediyorsun gibi sorular sormak yok. İyi misin?"

Düzgün, sakın bir sesle "Anladım," diyor. Vücudunun gevşemesine izin veriyor. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bacaklarını yukarı çeker ve çenesini dizlerine dayar. Ayaklarına bakıyor. "Sam birkaç gün önce geldi. Valerie ve bebeği getirdi."

"Öyle mi?" Danny kayar ve elleriyle ağırlığını toplayarak arkasına yaslanır.

"Sam dışarıdaki muhabirlere göt herifler dedi," diyor sesinde bir gülümsemeyle.

Danny kıkırdar. "Kulağa doğru geliyor. Başka ne oldu?" Ellie'nin pikabı ışığın ulaşmadığı bir yerde duruyordu. Ona şöyle bir bakar.

"Biraz müzik dinlemek ister misin?" diye soruyor, onun sorusunu duymazdan gelerek. Bir zamanlar Ellie'ye, onu bir gün Dönen plakta ve şarkı sözlerinin satır aralarında gelecek.

"David Bowie olmadığı sürece."

"Hâlâ hayranı değil misin?" Danny'nin saç gruplarını gizlice sevdiğini hatırlıyor mu? Müzik yüzünden nasıl kavga ettiklerini, ki bu aslında üstü kapalı bir flörttü, hatırlıyor mu?

"Müziğinin tek bir kurtarıcı özelliği olmadığını savunuyorum."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz." Bir gülümseme daha ve Danny'nin göğsü hafifliyor. Dünyası tembel ve yavaş dönüyor. Mükemmel. "Bowie yok o zaman. Sen seç."

Danny plak çalara doğru ilerler. Albümleri karıştırır ve Johnny Cash'i seçer. Plağı takar. Plak döner ve Johnny'nin derin, melodik sesi başlar. Kendine gelen ve tele takılmış bir kuş gibi yaşayan bir adam hakkında şarkı söyler. Danny başını duvara yaslar ve gözlerini kapatır. Şarkı değişir. "Sen benim güneş ışığımsın," der Johnny. Müzik aniden durur ve Danny gözlerini açar. Ellie pikabın yanına çömelmiş, plağı elinde öyle sıkı tutmaktadır ki neredeyse çatlamak üzeredir. "Bu şarkıyı sevmiyorum," der ve bunu söyleme şekli onu ürkütür.

Ne söyleyeceğinden, nedenini sorup soramayacağından emin değil, bu yüzden basit bir "Tamam" ile cevap veriyor.

"Başka bir şey seç." Plağı titreyerek kılıfına geri yerleştirir.

Danny bir süre Ellie'nin duvara yaslanmasını bekledi. Sonra kayıtları tekrar gözden geçirir. "Dylan iyi mi?"

Bir kez başını sallar. Dylan'ın en iyi şarkılarını açıyor. Ve Ellie'nin gözleri kapanır. O da gözlerini kapatır ve Johnny Cash'in "You Are My Sunshine" şarkısını merak eder. Daha önce hiç nefret etmemişti. Sonra Ellie'yi artık tanıyamayabileceğini düşünür ve bu son derece rahatsız edicidir. İki yıl boyunca sanki zamanda donmuş, kehribarın içinde hapsolmuş, sonsuza dek on yedi yaşındaymış gibi. Ama gerçek bu değil. Gerçek, Ellie'ye bir şey olduğu.

Etrafındaki hava değişir ve gözlerini açar. Ellie yanında durmaktadır. Bekler. Hareket etmez. Nefesini tutuyor. Ellie erir ve onun yanına oturur. İkisinin de bacakları uzanmış, dokunmuyorlar ama yine de.

"Çıldırıldığım için özür dilerim. Koktuğum için de özür dilerim." O kadar sessiz, o kadar yumuşak söylüyor ki, sesi karanlıkta sadece bir leke, silinmesi gereken bir gözyaşı gibi kalıyor. "Az önce kustum."

"Sorun değil," der. Koku Danny'ye onun burada olduğunu hatırlatır. O yaşıyor. Gittiği iki yıl boyunca ona her ne olursa önemli değil, der kendi kendine. O hâlâ aşık olduğu kişidir. Onu yok edebilecek tek kişi, dünyadaki tek kız.

Bölüm

ON BEŞ

"Elimdeki tüm birimleri toplayıp Thurston ve Lewis ilçelerine mavi bir station wagon aramak için çağrı yapmamı mı istiyorsunuz?" Çavuş Abbott sandalyesinde arkasına yaslanırken zarif bir şekil çiziyor. Bugün takım elbise giymiş, kravat takmış ve rozetini boynuna asmış. Teni soluk, neredeyse yarı saydam ve yanakları toz pembe, somon renginde. Ofisi seyrek. Çıplak duvarda tek bir saat, sekizi beş geçiyor ve tik tak ediyor. Üstünde çerçeve olan bir dosya dolabı. Çavuş, daha genç bir adamken, teknesinde - çünkü Coldwell'de herkesin bir teknesi var - *Good Fortune*, adını o zamanki karısından alıyor; karısı ayrıldıktan sonra, Coldwell'in derisini vücudundan sıyırdıktan sonra, hem ilk hem de son lakabını değiştirmiş.

Chelsey ayakta duruyor ve parmaklarını çavuşun masasının üzerine koyarak eğiliyor. "Thurston, Lewis ve Grays Harbor," diye nitelendiriyor. Abbott'ın önünde Ellie Black ve Gabrielle Barlowe'un kayıp dosyalarından iki siyah-beyaz fotoğraf duruyor: Ellie'nin kaçırıldığı arabalarla dolu park yeri, bir steysin vagonun etrafında kırmızı bir daire ve aynı steysin vagonun Gabrielle'in arabasını takip ettiği güvenlik kamerası görüntüsü.

Doğruluk ve Abbott'un dudaklarının omzunun üstündeki bir şeye doğru seğirdiğini fark eder. Pencereden arkasına bakınca havalandırmada bir televizyonun açık olduğunu görür. Sesi duyamazlar. Abbott'un kapısı kapalıdır. Vali Pike'ın bir haber filmi. Önceden Bayan Abbott. Meclis üyeliğinden belediye başkanlığına ve valiliğe hızlı bir yükseliş göstermiş ve özel hayatı hakkında açık sözlü olmuştur. Berbat evliliği, aile içi şiddeti ima etmesi, kocasıyla kaçmaktan başka çaresi olmaması.

Hiçbir şey. Babalarının tarafını tutan çocuklarını bile geride bıraktı.

"Efendim?" Chelsey soruyor.

Abbott'un dikkati Chelsey'e döner. Yanaklarındaki somon rengi bir ton daha koyulaşır. O bölge pikniğini tekrar hatırlar. Abbott'ın karısı, şimdiki vali ve çocuklarıyla birlikte nasıl orada olduğunu. Doug, Chelsey'e bento kutusuyla gelip gelmediğini sormadan önce. Karpuz dilimlenmeden önce. Haşlanmış yumurtalar tüketilmeden önce. Abbott bir Gatorade şişesinden yudumluyordu, nefesi ve cildi tarçın kokuyordu.

Lydia öldürüldüğünde içmeyi bırakmıştı. Onun ölümü tüm kasabayı ayıltmıştı. Şefin kızı Coldwell'in altın çocuğu tarafından öldürüldü. Bu nasıl olabilirdi? O zamana kadar karısı onu terk etmişti ve Lydia'nın bulunmasından iki gün sonra elinde Ray'in dondurulmuş reyonundan aldığı güveçle Calhoun'ların kapısına gelmişti.

Çok üzgünüm evlat, demişti Chelsey kapının eşiğinde boş boş dururken. Annesi ve babası kapıya gelmiyordu. Sürekli ziyaretçi akınıyla başa çıkamıyorlardı. Telefonlara bakmak on dört yaşındaki Chelsey'ye kalmıştı. Cenaze düzenlemelerini yapmak. Lydia'nın en sevdiği çiçek olan şakayıkta ısrar etmek. Yabancıların sarılmalarını kabul etmek. *Bu asla olmamalıydı. Ailene uğradığımı haber verdin mi? Taziyelerimi ilettiğimi?*

O zamandan beri hayatını değiştirmişti. Bu yavaş bir çözülme idi ve birkaç noktada nüksetmişti. Birkaç yıl önce, Chelsey geç saatlere kadar çalışıyordu ve onu ofisinde yine tarçın kokarken buldu. Goldschläger sevdiği ortaya çıktı. Bu, eski karısının valiliğe adaylığını açıkladığı zamanlara denk geliyordu. Chelsey'e *"O benim hayatımın aşkıydı"* diye zırvalamış.

Sizi eve bırakayım, efendim, diye teklif etmişti.

Ona el salladı. Ertesi gün ayıktı ve Chelsey'ye bir toplantıya gitmek için erken çıkacağını söyledi. Bu konudan bir daha hiç bahsetmediler. Ama Chelsey Abbott'a saygı duyuyordu. Adam çabalıyordu. Chelsey'e göre o bir sarhoştu ama tacizci miydi?

Şimdi kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Thurston, Lewis ve Grays Harbor. Bu çok fazla insan gücü demek."

İçi uğuldası da sesinin titremesini engelliyor. "Öyle."

Sağ yanağındaki kas esniyor. "Diğer kanıtta, gömlekteki kanda ne durumdayız? Barlowe ile eşleştirdi mi?" Chelsey, kan Gabby'ye ait olsa bile bunun pek bir ipucu olmayacağını düşünüyor. Bu sadece Gabby ve Ellie'nin aynı kişi tarafından kaçırılmış olabileceğini ve iki kızı birbirine bağlayan bağı güçlendirir. Chelsey'nin arabaya ihtiyacı var. "Henüz gelmedi. Vagon-"

Ayağa kalkarak onun sözünü keser. "Bu yeterli değil, Chelsey. Bu çok fazla tesadüf. Bana daha sağlam bir şey getir, ben de senin için mücadele edeyim." Ses tonu kızgın değil. Gerçekçi.

Chelsey'nin çenesi kilitlenir. "Kesinlikle katılmıyorum. Vagon en iyi ipucumuz." Aslında Ellie en iyi ipucuydu ama artık öyle bir seçenek yok. Chelsey, Ellie Gabby'nin adını duyunca kustuğunda Kat'in yüzündeki ifadeyi hatırlar. Yavrusunu koruyan bir dişi aslan.

"Anlaşıldı," der Abbott, masanın etrafından dolanır ve anahtarlarını avucunun içine sıkıştırır. Chelsey'nin önünde durur ve büyüklük taslayarak gülümser. Bazen Abbott ona kendini çocuk gibi hissettiriyordu. Sanki hâlâ ailesinin evinin önünde duruyorlarmış, ona güveç ikram etmiş ve ona çocuk demiş gibi. Onun onayını almak istemesi daha da sinirlendiriyor. İyi yapılmış bir iş için gözlerinin parladığını görmek. "Ben senin tarafındayım."

Chelsey ağzının kenarlarını yukarı kaldırmaya zorluyor. "Öyle olduğunu biliyorum," diyor.

"Kan geldiğinde bana haber ver," diyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Chelsey kaldırımın kenarına park ederken Black'lerin evinde garip bir sessizlik vardır. Muhabirler kaçmış, yeni bir haberin peşine düşmüşlerdir. Geriye sadece çamurlu oyuncak ayılar, solan çiçekler ve Black'lerin ön verandasındaki ıslak kartlar kalmıştır. Chelsey içerideki kızı düşünür. Neden korkuyorsun, Ellie Black? Ne saklıyorsun? Chelsey bu soru karşısında kaşlarını çatır. Yaptığı çıkarıma. Ellie'nin kasten bir şeyler saklıyor olabileceği. Bunu kafasından atıyor. Ve yine de.

Ön kapı açılır ve Kat kolunun altına sıkıştırdığı çantasıyla dışarı çıkar.

Chelsey arabasının kapısını açıyor. "Kat," diye sesleniyor, onu işaret ediyor ve koşarak caddenin karşısına geçiyor.

"Markete gidiyorum," diyor Kat, kaputun etrafında dönüp sürücü kapısını açarken. Kat, Chelsey'yi hiç başından savmamıştı. Hiç soğuk davranmamıştı.

"Ellie nasıl?" Chelsey'nin sesi endişeyle kıvrılıyor. "O iyi mi?"

Kat'in gözleri eve kayar. Chelsey omzunun üzerinden bakar ve perdelerden biri pencerede sallanır. Ellie. Yine izliyor.

Bir siren çalıyor. Her ayın ilk pazartesi günü tsunami tatbikatı yapılır. Chelsey gökyüzüne bakar, geçmesini bekler. Geçer geçmez şöyle der: "Geçen gün olanlar için özür dilerim. Ellie'yi çok zorladım. Artık bunu biliyorum." Chelsey Kat'e biraz daha yaklaşır. Tek yapmak istediği yardım etmektir. Kat neden aynı takımda olduklarını göremiyor? "Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini biliyorum. O iki yıl boyunca Ellie'ye ne olduğunu merak ettin. Jim'in ofisime geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

Kat irkildi. "Jimmy ofisinize mi geldi?"

Chelsey'nin kaşları çatıldı. Jimmy Kat'e hiç söylemedi mi? Neden? "Evet. Gelip karakola çörek getirir, kanıtları incelemek isterdi."

Anahtarlar Kat'in elinde şingirdiyor. "Bilmiyordum."

"Başka bir aile daha var," diye üsteliyor Chelsey, bir açık yakaladığını hissederek. "Gabrielle Barlowe'un ailesi." Büyükannesi Althea ayrıntıları bilmek istemeyebilirdi ama adalet istiyordu. Chelsey de istiyor. Daha fazla istediği bir şey yok. Tüm hayatını kefaretin peşinde koşarak geçirecek. "Gabrielle öldü ve Ellie ona ne olduğunu bulmak ve bu adamı yakalamak için elimizdeki en iyi ipucu. Ellie hakkında bana söyleyebileceğin her şey, paylaştığı her şey..." Durur, sesi aniden duygularla boğulur.

Kat derin bir iç geçiriyor. "Çok az konuşuyor ama konuyla ilgili bir şey olursa sana haber veririm." Kat arabanın kapısının kenarına tutunur, gitmeye hazırdır ama sonra duraklar, Chelsey'ye bakar ve bir dakika düşünür. "Danny dün gece geldi. Penceresinden gizlice girdi." Yüzü değişiyor ve hüzünlü bir ifadeye bürünüyor. "Sesini duvarlardan tanıdım. Belki de ona bir şey söylemiştir."

Chelsey geri çekilir ve minnetle başını sallar. "Teşekkür ederim." Kat arabayla uzaklaşırken kaldırımından onu izler.

O öğleden sonra geç saatlerde, Chelsey Fishtrap'e girer ve kendini bara doğru yönlendirir. Dağınık halde birkaç müşteri vardır, gündüz vakti içki içenler. Arka duvarda bir sıra kumar makinesi durmaktadır. Chelsey Charlie'yi hemen tanır, sarhoşluk tankının müdavimlerinden biridir ve makinelerden birine dolar atmaktadır. Danny barın arkasındadır, omzuna beyaz bir havlu asmıştır. Kasları sanki bir kavgaya hazırlanır gibi gerilir. Oturuyor ve Danny'nin çenesi onu görünce esniyor.

"Bir fincan kahve lütfen," diyor.

Danny homurdanıyor ve ona bir tane dolduruyor. Bardağı onun önüne koyarak, "On iki dolar tutuyor," dedi.

Chelsey yanaklarını içine çeker. "İyi bir fincan kahve olmalı."

"Yaklaşık sekiz saatlik," diye kestirip atıyor. Üstünde şöyle yazan bir tabela var: PİÇLER GİREMEZ. Bir diğerinde de bu gecenin spesiyali yazıyor: ANTRİKOT, BİR ALANA İKİ BEDAVA.

Chelsey, Danny'nin soğuk tavırlarına şaşırılmaz. Ellie'nin kayıp olduğu bildirildiğinde onunla ilk karşılaştığı zamanı hatırlar. Olası her ipucunu kovalamakla meşgulken. Motelin kamera kayıtları Danny'nin arabasının otoparka girişini gösteriyordu. Ellie kaybolduğunda evde olduğu konusunda yalan söylemişti.

Chelsey onu bir polis arabasıyla karakola götürmüş ve sorguya çekmeden önce bir saat boyunca bir kutunun içinde terletmişti.

Sinirli misin, Danny? O kıpırdanırken, kadın onun üzerinde gezindi. Ellie o gün tam bir sürtüktü, değil mi? Seni çok iyi anlıyorum. Çalışmak zorunda olduğun için sana kendini bok gibi hissettirdi. Adam kontrolsüzce titreyip yumruklarını masaya vurana kadar ona yüklendi.

Oradaydım, çılgınca tükürdü. Motele gittim. Ve haklısın. O gün benimle kavga etmişti. Otoparkta oturdum, arabamdan indim, tekrar bindim ve eve döndüm. Ve düşündüm ki, siktir et bunu, siktir et onu. Ağlamaya başladı ve gözyaşlarını öfkeyle sildi. Aman Tanrım, aman Tanrım, nefes nefese kalmıştı, tüm vücudu

ürperdim. *Bağışlayın beni. Eğer o benimle olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı.*

Chelsey o gün onu kırmıştı. Çocukluğunun bir parçasını koparıp almıştı. Ve olduğu şey buydu. Bir çocuk. Kafası karışık, üzgün ve kendini suçlayan bir çocuk. Yine de özür dilemeyi kendine yedirememişti. Daha sakın anlarda, onu böylesine çaresizliğe sürükleyen şeyin ne olduğunu sorguladı ve cevap kısa sürede netleşti: Lydia'nın katili Oscar Swann. Herkes Oscar'ın çok iyi bir adam olduğunu, bir karıncayı bile incitemeyeceğini, böylesine iğrenç bir eylemde bulunamayacağını düşünüyordu.

Fincanına krema koyarken Chelsey'nin gözleri Danny'ye kayar. Evet, iki yıl önce onu değiştirmişti. Onun tüm öfkesini hak ediyordu. Onun suçunu. "Dün gece Ellie'yi gördüğünü duydum."

"Yani?"

"Yani..." Chelsey kaşığı fincana vurarak yavaşça tekrarlıyor. "Sana bir şey söyledi mi merak ediyorum." Duraksıyor. "Ve benim için ona göz kulak olup olamayacağını merak ediyorum."

"Onu gözetlememi mi istiyorsun?" Danny homurdanıyor. "Tam bir baş belası, değil mi?" Chelsey ile göz hizasına gelene kadar dirseklerini barın üzerine yerleştirir. "Senin hakkında her şeyi biliyorum." Ona uzun ve sert bakıyor. "Kız kardeşin lisedeyken kayboldu." Genellikle insanlar Lydia'dan söz ettiklerinde gözleri acıma ve sempatiyle parlar ama Danny'ninki öfkeyle keskinleşir. "Ailen yarım milyon dolarlık bir ödül koydu. O kadar paraya sahip olmak nasıl bir şeydi? Tüm o kaynaklara? Emrinde olan karakollar?" Barın arkasındaki bardakları kurulumak için havlusunu kullanarak doğruldu. "Eyalet çapında bir arama? Ormanları tarayan helikopterler? Ulusal bir basın toplantısı?"

Bir suçluluk duygusu daha. Bu doğru. Lydia, Ellie ve diğer kızların yararlanamadığı her şeyden yararlanmıştı. Lydia genç, beyaz ve varlıklı biriydi. Babası ofisinde bir komuta merkezi kurmuş, Lydia'yı bulmak için tüm siyasi bağlantılarını devreye sokmuştu. İsimsiz bağışçılardan para yağdı. Haber muhabirleri Lydia'nın hayatını anlatan etkileyici biyografik filmler hazırladılar. Kırk sekiz saatlik kesintisiz yayın, bir helikopterin kaza mahallinin üzerinde gezinmesiyle son buldu. Bundan sonraki hikaye Oscar Swann'a odaklandı. Komşu çocuk katile dönüşmüştü - kimse bunun olacağını nasıl tahmin edememişti? Ellie'nin davası Lydia'nınkinin onda biri kadar bile ilgi görmemişti. Hayırseverler yoktu. Politik iyilikler yok.

Chelsey, yüz ifadesini kasıtlı olarak boş tutarak Danny ile yüzleşir. Tam o sırada telefonu bir mesajla yanıp söner. Noah'tan: KASABADAYIM. YOLDA MISIN?

Kahretsin. Noah'a verdiği sözü. Unutmuştu. Hızlıca bir mesaj attı: ÖZÜR DİLERİM. HEMEN GELİYORUM.

"Biliyor musun, bu kahve berbat." Chelsey fincanı Danny'ye doğru geri itiyor, sıvı kenarından sıçırıyor.

Danny kahveyi barın arkasındaki lavaboya dökerken, "Hâlâ ödemeniz gerekiyor," diyor.

Chelsey'nin telefonu yine çalıyor. Bu sefer Noah değil, laboratuvar. "Gitmem gerekiyor." Chelsey bir yirmilik çıkarır ve barın üzerine bırakır.

"Yabancı olmaktan korkmayın," diye sesleniyor Danny.

"Dedektif Calhoun," diye cevaplıyor telefonunu, Fishtrap'in ahşap kapısı arkasından kapanıyor.

"Dedektif Calhoun. Ben Teknisyen Kinsley."

Yaklaşan akşam serin ve ıslak bir havayla yüklüdür. Ana cadde sessiz. Plastik bir poşet kaldırımdan aşağı uçuyor. "Sweatshirt'teki kan DNA'sını aldınız mı?" Chelsey, arka camında eski bir PIKE İÇİN OY VER seçim çıkartması olan bordo bir sedanın yanında duraklıyor.

"Evet." Teknisyen kelimeyi çıkarır. "Aslında erkek ve kadın DNA'larının bir karışımı bulundu. İkisi de Gabrielle Barlowe'a uymuyor."

"Hayır mı?" Chelsey'nin aklı karışır. Gabby'nin kanı değil. O kadar emindi ki. Gabby'nin değilse, kimin? Başka bir kurbanın mı? Onları kaçıranın mı?

"Hayır," diyor Kinsley. "Ama Philadelphia'daki Riverbank İslahevi'nde bir mahkumla ilgili bir şey bulduk. Yirmi yıllık cezasının on beşinci yılında. Adı Timothy Salt."

"On beş yıldır mı içeride?" Sıkıntısını gizleyemiyor. Kafa karışıklığını. Yer sanki altından kayıyormuş gibi hissediyor. Tüm bu küçük depremler ve Chelsey'i bir bez bebek gibi tutup sallayan bir çift hayalet eli hayal etmekten kendini alamıyor. Timothy Salt on beş yıldır hapisteyse, Gabby'nin ölümünden, Ellie'nin kaçırılmasından sorumlu olamaz.

"Evet, ama sadece kısmi bir eşleşme," diye ekliyor Kinsley.

Onunla akraba biri o zaman. Chelsey, "Bana raporun tamamını gönder," der ve telefonu kapatır. Chelsey, aile sonucuna varır. Salt'ın ailesine bakması gerekiyor.

Gözlerini bir süreliğine kapatıyor, vücudunun sıfırlanmasına ve havanın soğukluğunun onu yeniden şarj etmesine izin veriyor. Zihninde araştırma değişiyor, yeni bir şekil alıyor, kazılacak başka bir tünel, keşfedilecek başka bir mağara. Noah'ın beklemesi gerekecek.

vi

Bildiğim zamanın varlığı sona erdi. Günleri gökyüzünde ilerleyen güneşle ölçerdik. Geceleri değişen ayla. Saatleri David'e göre. "Kızlarının" programlı olmasını severdi. Her sabah derede yıkanır ve parıltılı bir şişeden bacaklarımıza şeftali losyonu sürerdik. Günde üç kez banyoyu kullanmamıza izin verilirdi. David saçlarımızı kesmemize izin vermiyordu. Tırnaklarımızı törpü ile güzelleştirmemizi isterdi. Bize gülümsememizi, teşekkür etmemizi, mutlu olmamızı söyledi. Neşeli. Hoşnut. Bizi istemeyen bir dünyadan kurtarmıştı. Şanslı kızlar değil miydik? O şanslı bir adam değil miydi?

"Yakında David'le benim sıram gelecek," dedim Hope'a. Dizlerimizin üzerine çökmüş, köpek kulübelerini fırçalıyorduk. Ön kolumla alnımı sildim. Gölgede bile sıcak boğucuydu. Her dört gecede bir David beni ziyaret ederdi. Sırtını usulca kaşıırken bazı kelimeler söylememden hoşlanırdı. Gecenin içinde fısıltılar. Hayır, onu asla terk etmeyeceğim. Evet, hep kalacaktım. Kafamın içinde gitmeyi öğrendim. Hepimizin başa çıkma yöntemleri vardı. Hope yemek yemeyi reddeder ya da yediklerini kusardı. Charity gecenin bir yarısı çığlık atar ve bizi uyutmazdı. "Daha fazla tohuma ihtiyacım var."

Hope eğilip metal bir kulübenin kenarındaki kıl fırçayı kullanarak, "Tükeniyoruz," dedi. "Yazın sonuna kadar dayanamayacağız."

Başımı eğdim ve karnıma dokundum, orada bir bebek olduğunu düşünüyordum. Hope, benden önce başka bir kızın hamile kaldığını ama bebeğin sıkıştığını ve başaramadıklarını söyledi. Nefes aldım ve araziye baktım. David'in silahlarını kilit altında tuttuğu siloya. Birkaç ay önce ektiğimiz bahçeye. Pek bir şey çıkmamıştı. Birkaç ince havuç. Bir yaratığın hemen yediği marul başları. Bir böcek sürüsü tarafından tüketilen bir parça çilek. David

kendini bir doğa adamı sanıyordu. Gerçek şu ki, berbat bir hayatta kalma uzmanıydı. Sık sık yiyeceğimiz tükenerdi. Kimse akmaksız ateş yakmayı bilmiyordu. Ve yağmur yağdığında tüm barınaklar su sızdırıyordu. Michael geldi ve gitti. Bazen onu birkaç gün göremezdik ve başka bir hayatı olup olmadığını merak ederdim. Bir işi. Bir yerlerde bize işkence etmek için işe gitmeden önce elinde beslenme çantasıyla veda öpücüğü verdiği bir karısı ve çocukları. Konserve yiyecek, jeneratör için benzin ve bir keresinde de bir geyik leşi getirmişti. David hayvanı ok ve yayla vurduğunu söylemişti.

"Onları yetiştirmeyi deneyebiliriz," diye teklif ettim. Köpeklerden biri yavrularıyla birlikte bir akaağacın altında yatıyordu. Birkaç hafta önce yavrulamıştı. Bir keresinde David'i ısırımıştı ve onu vurabileceğini düşünmüştüm. Ama o gülümsemişti. *O sadece işini yapıyor,* dedi. *Annelerin yavrularını koruması gerekir.*

Hope alnını sildi. Başka giysilerimiz olmasına rağmen Washington Üniversitesi Voleybol tişörtünü giymeyi bırakmayı reddediyordu. Koltuk altları sıırıslılandı ama cildini güneşten, sıcak tavadaki yumurta sarısı gibi pişmekten koruyordu. "ok tehlikeli."

Dereden aldığım bir kova suyu kulbemin üzerine döktüm. "Yabani olarak byyorlarmış gibi gösterebiliriz."

"ok riskli-"

Durdum. "Sadece dinle-"

"Hayır." Bir sonraki kulübeye doğru ilerledi. Dakikalar geçiyor. "Bunu nasıl yapardık?" diye sordu sessizce.

Cevap vermek için acele ettim. "Yabani olarak yetişiyormuş gibi görünmelerini sağlayabiliriz," diye tekrarladım. "Birlikte çalışırsak, onları ekebiliriz ve böylece bütün kış için tohumlarımız olur."

"Evet." Hope hareketsiz kaldı, başi ne eğikti. "Evet, tamam. Hadi deneyelim."

Ciddiyetle başımı salladım. Hope da yle. Günün sonunda kulübeleri bitirmiştik ve bir planımız vardı.

Ertesi gün Charity ve ben ıra topladık ve tohumları saabileceğimiz yerleri araştırdık. Bir ayır. Ağaçların dibine. Derenin daha aşağısında, tohumlar kayaların arasına serpiştirilebilirdi, burada su damlayıp kökleri ıslatabilirdi.

Ertesi gün gizlice ekim yapmaya başladık. Birimiz gözcülük yaparken diğeri değerli tohumlardan birini toprağa yerleştirmek için toprağı gevşetiyordu.

Sonra bekledik. Elimizden geldiğince sık kontrol ettik. Ağaçların yakınında hiçbir şey yetişmiyordu. Ya da çayırdı. Ama bir gün... bir gün Charity dereyi yıkamaktan döndüğünde ağzının kenarlarında bir sırtış seğiriyordu. "Orada büyüyorlar," diye fısıldadı heyecanlı bir telaşla. O gece hepimiz akşam yemeğı sırasında gizli gizli gülümsedik. Çok kolaydı. Neredeyse zahmetsizdi. Bir uçurumdan serbest düşüşe adım atmak gibi.

Yazın sonuna doğru çiçekler açmıştı.

Bir tanesi dantelli başını filizlendirir filizlendirmez onu koparır ve tohumlarını toplardık. Ağaçlar renk değiştirip yapraklarını döktüğünde, kış için ve yeniden dikmek üzere saklayabileceğimiz kadar tohumumuz vardı. O gece soğuktan korunmak için büyük bir ateş yaktık.

Charity kollarını ovuşturdu ve ateşe doğru eğildi. "Şu jeneratör ısısının birazı için her şeyi yapardım." David yerleşkenin diğeri tarafında, her şeyi gören bir odada uyuyordu. Geceleri hapishanemden görebiliyordum. O ve Serendipity'nin orada elektriğı vardı. Bir ısıtıcı ve televizyon. David kovboy filmlerini severdi. Kovboyar ve Kızılderililer, o tür şeyler. Patlama sesleri, gecenin karanlığına karşı kişneyen atlar, ağlamalarımıza karışırdı.

"Biraz gerçek yemek için her şeyimi verirdim," diye karşılık verdim. Yolun karşısında David ve Serendipity ayrı ayrı yemek yiyorlardı. Bazen Michael bir şarküteriden yemek getirirdi. Serendipity David'e hizmet eder, onun üzerinde gezinirdi. Tabağının dolu olduğundan ve peçetesinin ulaşabileceğı bir yerde olduğundan emin olurdu. O gece, ikisinin paylaşmasını izlerken ağzım sulanmıştı. Dişler soğuk tavuğı parçalıyordu. Makarna salatasını kemiriyorlardı. Dudakları tereyağı, lapa lapa bir ekmekten yağlanmıştı.

Charity gri lapasını karıştırdı. Bakışlarını yere indirerek, "Başardık," diye fısıldadı. Yemeğine doğru gülümsedi. "Gerçekten başardık."

Bir heyecan göğsüme saplandı.

Hope sırtarak çenesini omzuna yasladı. "Bize bir şey yaptım. Kutlamak için." Gömleğinin kolunu yukarı çekerek bileğinin etrafına küçük ip parçaları ördü ve bağladı.

İki tanesini çözdü ve her birimize birer tane verdi. "Arkadaşlık bilezikleri."

Arkadaşlık. Bu kelime boğazımda düğümlendi ve yeni gözyaşlarımı kırıştırdım. Coldwell'deyken pek arkadaşım olmamıştı.

"Eskiden dirseğime kadar elli tane falan vardı," dedi Hope onları bileklerimize bağlarken. Sesine bir sıcaklık yayılmıştı. "Kız kardeşimle birbirimiz için yapardık."

"Benim de bir kız kardeşim vardı," dedim ciddiyetle. "O hamileydi." Sam muhtemelen o zamana kadar bebeği doğurmuştu. Ailemin beni hâlâ düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Ya da unutulmuş muydum? Öyle olduğumu düşünmek kolaydı. Dünyadan o kadar uzaklaşmışım ki. David benim bir hata olduğumu söylemişti. *Ailen seni isteseydi şimdiye kadar bulmuş olmazlar mıydı sence?* demişti bir gece.

"Ben tek çocuğum," dedi Charity. "Ama hep bir kardeşim olsun istedim."

Umut ortamıza oturdu ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kütüğün üzerine koydu. "Kardeşlerim," dedi parmaklarını oynatarak. Charity ve ben ellerimizi onunkilere koyduk. Bir an için birbirimize tutunduk. Parmaklarımız iç içe geçti, birbirimize sahip olursak hayatta kalabileceğimizi düşündük. Yine de uzun süre öyle kalmadık. Kalamazdık. David ve Serendipity çok yakın davranmamızdan hoşlanmazlardı. İçlerinden biri bizi ayırmak için üzerimize çullanırdı. Bu yüzden birbirimizi serbest bıraktık ama üzerimize sıcak bir battaniye örtülmüş gibi hissetmeye devam ettik.

İşte böyle başladı. Tam on dakika boyunca eski hayatlarımızı paylaştık. Charity'nin babası müzisyen, annesi kokteyl garsonuydu ama ona bakamadıkları için uzun süre koruyucu ailede kalmıştı. Uzun boylu ve atletik olduğu için insanlar onun basketbol oynaması ya da koşması gerektiğini düşünüyordu. "Ama ben dans etmek istiyordum," diyor. İnternette dersler izliyor ve grup evindeki ortak bir odada dönerek adımlar atıyordu. Bazen tepki videoları izliyordu. Bruce Springsteen'i ilk kez dinleyen ve ağlayan bir adamın videosunu beğendi. Ya da otoyolda devriye gezerken rap yapan polisi. Hope ve ben de onu izlemiştik. Eskiden nasıl bir kız olduğumu hatırlamak güzeldi. Şimdi hangi kız olduğumdan emin değilim.

Hope bir ev temizleyicisi olan büyükannesiyile birlikte yaşıyordu. "Büyükanemden nefret ederdim çünkü fakirdik. Madem paran yetmiyor neden bizi yanına almayı kabul ediyorsun?" diyor. Ve

devam etti. Günün olayları bizi cesur hissettirdi, geçmişimize iki elimizle sarılmamızı sağladı,

bize derin üzüntüyü unutturdu. Gözlerimizde zaferle karanlık sulara daldık. Ve sonunda, gerçek isimlerimizi birbirimize fısıldadık, kelimeler aramızda birer anıt gibi durdu.

Gabrielle.

Elizabeth.

Hannah.

"Eğer biri adınızı her zaman hatırlarsa, yüksek sesle söylerse, asla gerçekten gitmiş sayılmazsınız. İşte gerçek öbür dünya budur," dedi Gabby. Sonra özgür olduğumuzda yapacağımız her şeyi söyledik. Ailelerimize sarılmak. Ne istersek yiyecektik. Seyahat etmek. Arkadaşlarımızı, sevgililerimizi, hatta belki de çocuklarımızı çekerek ağlarımızı geniş tutacaktık. Tekrar şans verilse bir ömür boyu sahip olabileceğimiz her şeyi. Kulağa kötü bir country şarkısı gibi mi geliyor? Ateşin başında mırıldandığımız, uzun süredir terk edilmiş madenlerde sıkışıp kalmış küçük kuşların ciğerlerinden çıkardığımız.

Gabrielle. Hannah. Elizabeth. Yalnızken bazen isimlerimizi tekrarlıyorum. Onlara güvenmenin tehlikeli olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Bana asla güvenmemeliydiler.

Bölüm

ON ALTI

CHELSEY, Olympia'nın dışındaki kırsal bir kasaba olan LACEY'de, ağaçların gölgelediği sessiz sokaklarda ilerleyen bir polis arabasının yolcu koltuğunda oturuyor. Siyah taktik botlarının içindeki ayak parmaklarını esnetip açıyor. Nadir bahar günlerinden biri, soğuk ama açık.

"Neredeyse geldik," diyor Montoya. Chelsey dikkatini yol kenarındaki yanmış bir otobüsten uzaklaştırır ve Montoya'ya yeniden odaklanır. O da bir dedektif. Ve başkentin terörle mücadele birimindeki etkileyici görevi de dahil olmak üzere sayılamayacak kadar çok övgüye sahip. Ama en çok White Mountain seri katil davasındaki çalışmasıyla tanınıyor. Zeki biri. Anlayışlı. Ve yakışıklı bir çocuk. Ayrıca Creedence Clearwater Revival'ı seviyor. "Born on the Bayou" favorisi, "Have You Ever Seen the Rain?" ise ikinci sırada. Müziği kapatıyor. Parmakları ince, tırnakları temiz ve yuvarlak. Ona ayda bir manikür yaptırdığını itiraf etmiş. Çok abartılı bir şey değil. Sadece kırpma, törpüleme ve parlatma.

Chelsey tüm bunları son yirmi dört saat içinde öğrenmiş, arama emirlerini takip etmek, ekibi bilgilendirmek ve baskını düzenlemek için Montoya ile yakın bir şekilde çalışmıştır. Chelsey'nin elinde Lewis Salt'ın bir fotoğrafı ve mülkünün drone ile çekilmiş görüntüleri var.

Lewis Salt işsiz bir inşaat işçisi. Riverbank'te tecavüz ve silahlı soygun suçlarından hapis yatan ve DNA'sı Gabrielle Barlowe'un sweatshirt'ündeki kanla kısmen eşleşen Timothy Salt'ın oğludur. Lewis Salt'ın polisle üç kez başı derde girmiş ve bunların hepsi de kız arkadaşıyla yaşadığı tartışmalarla ilgili. Ancak bu ihlallerin hiçbirisi tutuklama ya da mahkumiyetle sonuçlanmamış. DNA'sı sistemde yok. Lewis'in gizli silah taşıma ruhsatı var. O yaşıyor

Ormanın ortasında on beş dönümlük iki katlı bir evde. Arazide yıkık dökük bir ahır da var. Çatısı kısmen çökmüş, tahtaları çatlamış ve parçalanmıştır. Chelsey, buranın Gabby ve Ellie'yi tutabileceği bir yer olduğunu düşünüyor. Ve Lewis Salt'ın tabutuna çakılan son çivi: Mavi bir steysin araba kullanıyor.

Chelsey ellerini birbirine sürter ve önlerindeki arabaya odaklanır. Toplamda on polis birimi ve bir SWAT minibüsü vardı. Biraz daha sade bir şey istemişti ama Abbott daha gösterişlisini tercih etti. Coldwell, Tacoma ve Olympia PD arasında Calhoun ve Montoya tarafından yönetilen ortak bir görev gücü. Onu yakaladıklarında, Chelsey Ellie'nin o kadar korkmayacağını umuyor. Bir sıralama için Olympia'ya geleceğini. Kolunu kaldırıp camdan Lewis Salt'ı gösterebilecek. Bu o. Aradığı kişi o. Belki o zaman gözlerindeki perili bakış kaybolur.

"Yöntemi nedir?" Montoya çenesini Lewis Salt'ın bir eli direksiyonda olan resmine doğru eğiyor. "Bu adamları neyin harekete geçirdiğini hep merak etmişimdir."

Chelsey başparmağını Salt'ın fotoğrafının üzerinde, dağınık sakalının tam üzerinde gezdiriyor. "İşte bunu öğreneceğiz."

"Evet." Üzerinde Ayı Smokey'nin bulunduğu ve BUGÜN YANGIN TEHLİKESİ DÜŞÜKTÜR yazan parçalanmış ahşap bir tabelanın yanından geçerler. "Bazen deliliğin bir yöntemi yoktur."

Çoğu zaman öyle görünüyor. Ama Chelsey şiddet uygulayan erkeklerin kaçınılmaz olmadığını biliyor. Onlar doğal değiller. Doğanın. Doğuştan. Şiddet yanlısı erkekler dövülür. Yaratılırlar. Bunların hepsi... hepsi önlenabilir.

Arabalar yolun kenarına sürükleniyor, park etmek için çalıları biçiyor. Kapılar çarpılıyor ve polisler çelik yelek ve kask giyip kulaklarına mikrofon takıyor.

Chelsey telsizden "Kuzey yolu güvenli" sesini duyar. Sonra başka bir ses: "Güney girişi güvenli."

Montoya kulaklığına konuşuyor. "Anlaşıldı." Chelsey'e bakar. "Karar sizin. Emrinizle saldıracağız." Ekip ağızlarına siyah maskeler takar, başlarına kasklarını geçirir, kalkanlarını yerlerine yerleştirir, silahlarını hazırlar.

Chelsey nefes alıyor, teni çalkalanıyor. Gözlerini kapatır ve kendini toplar. Bir an için, Lydia'nın ölümünden bir yıl sonra yeniden on beş yaşındaydı.

Cenaze. Babasıyla birlikte bir GI Joe's mağazasında, artık faaliyette olmayan bir mağaza, ancak açık hava eğlence ekipmanları konusunda uzmanlaşmıştı. Chelsey için kamuflaj, bir ok ve yay, bir tüfek alıyorlar. Lydia'dan sonra artık hafta sonları bale resitalleri ya da Barbie'ler yoktu.

Bunun yerine, Şef Calhoun son kızını Cuma'dan Pazar'a kadar ormana götürdü, Chelsey'nin beladan uzak durabileceği ve bela onu bulursa kendini nasıl idare edeceğini bileceği bir yere. Chelsey'e ilk öğüt verdiğinde, ağzı "yapmalısın "larla doluydu.

Lydia o gece dışarı çıkmamalıydı. Lydia o çocukla buluşmamalıydı. Lydia kendini nasıl savunacağını bilmeliydi. Lydia hâlâ burada olmalıydı. Siz kızlara çok fazla özgürlük verdim, diye bitirdi sonunda elinin bir hareketiyle. Bu kadar yeter.

Bu şekilde kaçmak, bir silahla ormana kaçmak rahatlatıcıydı. Annesi harap olmuştu. Okuldaki çocuklar ona bakıyordu. Kendini çok yabancı hissetmişti. Lydia, Chelsey'nin ana gezegeniydi; kız kardeşi olmadan Chelsey başıboştu. Ama Chelsey sık sık babasının, genel olarak insanların kızlarını korumak için daha az, oğulları için daha çok zaman harcamaları gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Erkeklerin yaptığı tehlikeli şeyler. Onların nasıl farklı yetiştirilebileceğini. Bir keresinde babasına benzer bir şeyden bahsetmişti ve babası ona sertçe bakmış, sonra daha da sert bir şekilde, *benim hiç oğlum yok, demişti.*

Şimdi gözlerini açıyor ve sokağı, ekibi, patlamak üzere olan mükemmel günü inceliyor. Montoya'ya "Ben hazırım" diyor.

Sırıttırıyor, yanaklarında gamzeler beliriyor ve kulaklığına dokunuyor. "Tüm takımlar başlasın."

Chelsey ve ekibi, yanlarına cıvatalanmış metal tutamaklara tutunarak siyah bir SWAT minibüsü olan BearCat'in içine ve kenarına yığılırlar. Sirenle birlikte ışıklar da yanar ve çiftliğe akın ederler. BearCat hızla Salt'ın arazisine giriyor ve ön kapıya varmadan durup geri dönüyor. Beş kişilik ekipler sağa sola dalıp binanın etrafını sarar. Chelsey ve Montoya SWAT'ı ön kapıya kadar takip eder, basamakları tırmanıp çürümüş verandaya çıkarlar.

Bir memur yumruğunu Salt'ın kapısının ince tahtasına vuruyor. *Bang-bang-bang*. "Lewis Salt. Olympia Polisi. Tutuklama emrimiz ve DNA'nız var." Kapının diğer tarafından ses yok. Ses bile yok. Üstünde tek bir ışık titriyor. Üzerinden örümcek ağları ve kurumuş güveler sarkıyor. Ön bahçede, mavi bir muşambayla gelişigüzel örtülmüş vıcık vıcık bir kanepede, sarkan plastikte biriken suyun üzerinde sivrisinekler dolaşıyor. Çatının yarısı neredeyse çökmek üzere ve evin boyası soyuluyor. Böğürtlen sarmaşıkları temelin etrafını sarmış. Her şey tamamen durgun. Çok sessiz. Chelsey'nin sinirleri bir kademe daha geriliyor.

Ekip bir koçbaşı kullanır ve kapı patlayarak açılır. Lewis Salt oturma odasının ortasında durmaktadır. O da ev kadar kirlidir. Lekeli Grateful Dead tişörtü. Yırtık pırtık kot pantolon. Yağlı saçlar ve sarı dişler. Chelsey onu görünce yüzünü buruşturuyor. "Ellerini başının arkasına koy," diye bağıyor öndeki memur, silahını kaldırmış.

Salt hafif bir güneyli aksanıyla, "Ben hiçbir şey yapmadım," diyor. Kollarını başının arkasında kavuşturuyor. Bir düzine polisin otomatik tüfeklerinin kırmızı noktalarını eğittiği göbeğine bakar. "Ben hiçbir şey yapmadım!" diye tekrarlıyor.

Başka bir ekip evin arkasından gelir. Salt'ın etrafı tamamen sarıldı.

"Dizlerinin üzerine çök," diyor Chelsey. Öne doğru adım atıyor, fast food paketleri ve sigara izmaritleri ayağının altında çıtırdıyor.

"Yapamam..." Lewis Salt sallanır ve gözle görülür bir şekilde soluklaşır. "Ben bir şey yapmadım... Yemin ederim. Aman Tanrım, hasta olacağım." Sonra pis halinin üzerine kusuyor ve kusmuğu Chelsey'nin botlarına sıcıyor.

"Ah, kahretsin. Onu kelepçelemek ister misin?" Montoya tüfeğini Salt'a doğrultmuş halde Chelsey'e soruyor.

Chelsey başını sallar. "Onu yakaladım." Silahını indirir ve harekete geçerek Salt'a Miranda haklarını okur ve ellerini birbirine bağlar. Oda kustumuk kokuyor. Ekip geri çekilir ve Montoya onları evi aramaya başlamaları için yönlendirir.

Chelsey, Lewis Salt'ın yanına çömelir, ön koluyla alnını siler ve ona bakar. Başını öne eğiyor. Bu o mu? O adam bu mu? Chelsey... etkilenmemiş, hayal kırıklığına uğramıştır.

Salt, "Avukatımı istiyorum," diye homurdanıyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Bu durum Chelsey'nin onun için üzülmesine neden olmaz. Kaç tane daha

Ellie'nin tutsakken ağladığı zamanlar. Gabby elleri boğazındayken ağladıysa. Lydia ölmeden önce kaç gözyaşı döktü?

"İstasyona varır varmaz bir tane alabilirsin," diyor Chelsey. "Ama önce DNA'nı toplamam gerekecek." Bir laboratuar teknisyenini öne doğru yönlendiriyor. "Hadi, uslu bir çocuk ol ve bana ağzını aç."

Chelsey'nin ayaklarının dibine tükürmek için dudaklarını büzer ve yukarı çeker. Chelsey öne atılır ve onun yanaklarını sıkar. İyi ki eldiven giymiş. Teknisyene "Devam et," diyor. Teknisyen öne çıkıyor ve steril bir çubukla Salt'ın ağzının etrafında dolaşıyor.

Chelsey doğrulur ve evi gözden geçirir. Görecek pek bir şey yok. Minderlerinden birinde bir kesik olan kahverengi bir kanepa, dolgusu dışarı dökölüyor. Yetmişli yıllardan kalma hantal bir sehpa. Duvarlar çıplak ve sarı lekeli. Salt'ın yatak odasına giriyor. Yerde bir şilte ve altında bükölmüş kirli beyaz bir çarşaf var. Bir dolap kapağını açar. Kancada bir kemer asılıdır. Yanında kırmızı bir bandana vardır. Chelsey'nin kollarındaki tüm tüyler diken diken olur. Ailesinin oturma odasında Ellie'yle yaptığı röportaja gider. *Yüzünü göremedim. Çok parlaktı. Bir bandana takıyordu, demişti Ellie, sonra da kırmızı diye eklemişti. Kırmızıydı.*

Chelsey bir teknisyene bağırır, göğsüne yayılan sıcaklık, heyecanın yavaşça yanması, rahatlamanın sıcaklığı. Onu yakaladı. Neredeyse bitti. Teknisyen beyaz bir tehlikeli madde giysisi içinde belirir. Bandana'yı göstererek, "Bunu poşetleyin," der.

Bölüm YEDİ

"BUGÜN NASILSIN, ELLIE?" Dr. Cerise Fischer not defterinin üst kısmına bir başlık karalıyor. *Ellie Black, 2. seans.* Aydınlık bir gün ve Cerise, Ellie'nin ışıklardan hoşlanmayacağını tahmin ederek perdeleri kapatmış. Köşede tek bir lamba yanıyor, ampulü sıcak *sarı bir parıltı yayıyor.*

Ellie kayıyor ve bir omzunu kaldırıyor. Saçları kirli ve yıkanmamış. Duş almamış, diye not ediyor Cerise zihinsel olarak. "Aynı."

Ellie'ye eski bir arkadaşymış gibi gülümsüyor. "Hâlâ selofana sarılmış gibi mi hissediyorsun?"

Bir omuz silkme daha. "Bazen."

Not defterine bir not düşer. *Müşteri hala fiziksel olarak içine kapanık ve kopuk hissettiğini belirtiyor.* "Peki ya diğer zamanlar?"

Ellie parmaklarını birbirine geçirip öyle sıkı kavriyor ki parmak eklemlerinin etrafındaki et beyazlaşıyor. "Kapana kısılmış. Korkmuş. Ve diğer şey," diye devam ediyor. "Bilirsin, artık kim olduğunu bilmediğin zaman."

"Kimlik kaybı mı?" Cerise bir not daha yazar ve altını çizerek. *Kendini anlamlandıramıyor.*

"Evet, artık kim olduğumu bilmiyorum." Ellie elleriyle gözlerini kapattı. Cerise bunu daha önce başka müşterilerde, başka kurbanlarda da görmüştü, bir uysallık jesti. Utanç, tam bir çaresizlik. "Ben... Geçen gün saçımı kesmeye çalıştım."

"Ve?"

"Bilmiyorum... Açık makası saçıma tuttum ve yapamadım. Yapamadım işte. Elime kramp girene kadar öyle kaldım."

"Annene saçını kestirmene izin verilmediğini söylemişsin," diye girişimde bulunuyor Cerise. "Nedenmiş o?" Ellie'nin çenesi çalışıyor, dişleri sıkılıyor. Sessiz kalır. Cerise rotayı değiştirmeye karar verir. "Ailen bana daha fazla insanla görüştüğünü söyledi."

"Sadece Danny," diyor Ellie. Bir kez daha sessizlik hakim olur. "Nasıl gitti?" diye nazıkçe bastırıyor.

"Tamam." Ellie kazağının kollarını aşağı çekip yumrukluyor. "Yani, tamam değil. Bana dokunmaya çalıştı. Ama bu şekilde değil." Ellie'nin gözleri irkilerek Cerise'e kaydı.

"Ne gibi?" Cerise ifadesini dikkatle kontrol eder. Ellie'nin ayrıntılara girmesini sabırla bekler.

"Sanırım bana sarılmak istedi. Hepsi bu. Ama kendimi çok korkmuş hissettim." Durdu.

"Devam et."

"Bilmiyorum." Başını salladı. "Dokunulmak istiyorum ama buna dayanamıyorum."

"O da zamanla gelecek. Belki de henüz fiziksel şefkate hazır değilsin." Ellie son iki kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu. "Kendine karşı sabırlı ol." Cerise, Ellie'nin tepkisini ölçmek için duraklar.

Ellie gözlerini sıkıca kapattı. "Yeni konu lütfen."

Cerise nefes alır. "Elbette. Eve geldiğinden beri başka arkadaşlarını görmedin mi? Neden görmedin?"

Ellie başını sallar ve pencereden uçsuz bucaksız okyanusa bakar. Su bugün sakin. "Çok fazla arkadaşım yoktu. Önceden," diye nitelendiriyor.

"Anladım," diyor Cerise. Notlarını bir kenara bırakıyor. "Bugün biraz sanat terapisi hoşuna gider diye düşündüm. Konuşmaya gerek yok. Buna açık mısınız?" Cerise resim yapmanın konuşmaktan daha kolay olacağını umuyor. Ellie anlatamadıklarını gösterebilecek.

Ellie saçlarını yüzünden uzaklaştırır. "Elbette.

Sanırım." Cerise gülümsüyor. "Harika."

"Seni memnun etmek kolay," diye geveliyor Ellie. Sonra dehşete kapılarak ağızını kapatır. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," der, hızlı hızlı, vücudu sanki vurulacakmış gibi gerilir.

"Hey, hey," der Cerise. Ve Ellie sakinleşir. "Sorun yok. Bu komikti."

Ellie ona, "Eve döndüğümünden beri herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum," diyor.

"İyileşmenin doğru bir yolu yoktur," diyor Cerise ve sanat malzemelerini çıkarıp sehpanın üzerine yerleştirmekle meşgul oluyor. Güdük kömür çubukları, keskin renkli kalemler, bir sıra parlak yağlı pastel, büyük bir çizim defteri.

"Bir şeyleri doğru yaptığımı hissetmek güzel."

"Her şeyi doğru yapıyorsun. Biraz müzik açacağım, tamam mı? Biz dinlerken senin de bir şeyler çizmeni istiyorum."

Ellie kalın defteri iki eliyle tutarak eline aldı. "Ne çizmeliyim?"

Cerise bir an düşünür. Ellie'nin söylediklerini düşünür ve içgüdüsünü takip eder. "Arkadaşlığın neye benzediğine ne dersin?" Ellie daha önce pek arkadaşı olmadığını söylemişti. Peki ya sonrası? Peki ya kayıp olduğu o iki yıl?

"Evet, tamam, bunu yapabilirim." Ellie gergin bir nefes alır, bir parça kara kalem alır ve çizmeye başlar.

Bir saat bulanık bir şekilde geçiyor. Cerise bilgisayarında çalışıyormuş gibi yapıyor ama Ellie'yi dikkatle izliyor, Ellie anıların içinde kaybolmuş, neredeyse transa geçmiş gibi görünüyor. Saatin dolmasına beş dakika kala Cerise müziği kapatıyor ve Ellie işaret parmağıyla başparmağı arasındaki pastel boyayı gevşeterek ayağa fırlıyor.

"Pekala, Ellie. Zamanımız doldu. Bakalım neler yapmışsın." Cerise ellerini açarak Ellie'yi çalışmalarını göstermeye davet eder. Ellie defterden iki çizim koparır ve onları sehpanın üzerine koyar.

Cerise parmağıyla resmi kendisine doğru çeviriyor, hiçbir şeyi lekelememeye dikkat ediyor. Ellie ellerini birbirine sürterek avuçlarını yağlı pastelden maviler, morlar, siyahlar, yeşiller ve sarılarla boyuyor. Çürüklerin ve ormanın renkleri.

Cerise iki çarşafı da özenle kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Bir tarla mı?" Sağ elindeki çizime odaklanır. Ellie bir sıra huş ağacı çizmiş, arkalarında kanlı bir gün batımı var. "Ve bir...?" Huş ağaçlarının altında siyah bir boşluk var.

"Bir delik." Ellie parmaklarının ucunu sıyrıyor. Pastel boya parçaları derisinden sıyrılıp adaçayı rengindeki kanepenin üzerine düşüyor.

Cerise'in omurgasında tedirginlik belirliyor. "Bu senin için dostluğu mu temsil ediyor?" diye soruyor. Bu resim bir mezara mı benziyor?

"Sanırım arkadaşlıktan çok aşk." Ellie önce dizlerine, sonra Cerise'e bakıyor, aşk kelimesi aralarında asılı, havada boş bir ilmik gibi duruyor.

"Anlıyorum," diyor Cerise. Çizimi kenara koyar ve bir sonraki çizim için kendini hazırlar. Ellie bu resimde sadece karakalem kullanmış. Ve dört kız resmetmiş. Üçü uzun, biri kısa. Daha genç mi? Daha büyük olan kızların bileklerine birer halka çizmiş Ellie. Zincir mi? İp mi? Küçük kızların bilekleri çıplak. Halka belirgin bir şekilde yok. Son olarak, tüm kızların gözleri iki X ve ağızları da korkmuş bir oval ile resmedilmiş. Ölü oldukları için mi? "Bunlardan biri sen misin?" diyor alçak sesle.

Ellie terli avuçlarını kot pantolonunun dizlerine sildi. "Oradayım."

Cerise nefesini bırakır. Belki ölmemiştir? Ama yaralı? "Peki ya diğerleri, onlar da gerçek insanları mı temsil ediyor?" Cerise'in sesinde hafif bir çatlak var, korku süzülüyor.

Ellie başını sallıyor. "Öyle."

"Bana isimlerini söyleyecek misiniz?" Cerise büyük kızları işaret eder.

Ellie'nin göz kapakları seğiriyor. Ellerini büküyor. "Ben... bir şeyler oluyor," diye mırıldanıyor, göğsünü tutuyor. Panik atağın başlangıcı.

Cerise'in klinik eğitimi devreye girer. "Nefes al, Ellie. Güvendesin. Burada, benimle, bu odadasın. Bana geri dön. Ellie?" Cerise tekrar söylüyor.

Faydası yok. Ellie başını sallıyor, gözlerini açmıyor. Korkunç bir anının içinde kayboldu.

"Bir topraklama tekniği deneyelim. Talimatlarımı takip edebilir misin?" Cerise sesinin tonunu eşit ve alçak tutarak Ellie'yi karanlık sudan çekmeye çalışıyor. "Ayaklarını sertçe yere bastır." Cerise, Ellie'nin ayak parmaklarının ayakkabısının ince kumaşının arasından esnediğini görür. "Güzel. Altındaki kanepeyi hisset." Ellie'nin elleri kanepeyi kavırıyor ve vücudundaki titreme hafifliyor. "İşte böyle. Omurganıza ve sizi nasıl desteklediğine dikkat edin. Mücadele ettiğinizi kabul edin. Belki endişelisin, üzgünsün ya da acı verici bir anıyı yeniden yaşıyorsun... ama acı hissettiğin gibi, bu acının etrafında kontrol edebileceğin sağlam bir beden var. Şimdi gözlerini aç." Ellie açıyor. "Bana bu ofiste gördüğün beş şeyi söyle."

"Sandalye, sarı yapışkan notlar, altın tabanlı bir lamba, gümüş bir kalem..." Ellie sözünü keser ve kâğıttaki çizime odaklanır. Ağzı hareket ediyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ne oldu, Ellie? Ne söylemek istersin?"

"Arkadaşlarım, arkadaşlarımı görüyorum." Elini uzatıp kızların resimlerine dokunuyor, yüzünde hüznün var. Sevilen ve kaybedilen şeyler için ayrılmış türden bir hüznün - giden insanlar.

"Onlar senin arkadaşların mıydı?" Cerise soruyor.

"Hayır, arkadaştan da öte." Ellie kızların bileklerindeki halkalara dokunuyor, sonra parmaklarının eteğiyle dördüncü kıza, daha kısa olan kıza dokunuyor, dokunuşunda hürmet var. "Kız kardeşler. Onlar benim kız kardeşlerimdi."

Bölüm SEKİZ

CHELSEY, LEWIS SALT'ı ekip arabasının arkasına bindirir, sonra da kendini Montoya'nın yanına kapatır. Motor mırıldanarak çalışır ve ışıklar yanıp söner. Montoya Salt'a dönüp bakar ve "CCR sever misin?" diye sorar. Salt hiçbir şey söylemez. Elleri kelepçelenmiş ve arkasına bağlanmıştı. "Creedence Clearwater Revival mı? Tüm zamanların en iyi grubu," diye açıklıyor. "Hayranı mısınız?"

"İlk tercihim değil," diye tükürüyor Salt, bir burun deliğinden sümük akıyor, saçları yüzüne dökülüyor.

"Bu çok kötü. Çok fazla seçeneğinizin olmayacağı bir yere gidiyorsunuz. Buna şimdiden alışsan iyi olur." "Have You Ever Seen the Rain?" şarkısını açıyor, arka hoparlörlerden çalması için sesini ayarlıyor. Arabayla uzaklaşırlarken, Chelsey kendi kendine sırıtıyor. İyi uygulanmış planından dolayı heyecanlıydı.

Olympia Polis Karakolu'nda Chelsey, Lewis Salt'ı iki yönlü aynadan izler.

"Hâlâ konuşmuyor musun?" Montoya onun yanında duruyor, elinde sarı sıvı dolu kâğıt bir bardak var - kahve yerine Mountain Dew tercih ediyor. Taktik teçhizatını çıkarmış, tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, rozeti boynunda bir zincirle asılı. Chelsey de sivil kıyafetlerini giymiş; flanel tişört ve kot pantolon giymiş, rozetini beline takmış.

"Bir şey yapmadığı dışında tek kelime etmedi." Chelsey kollarını kavuşturur. Sabrı tükenmek üzeredir. Beş saat oldu. Tam bir itiraf istiyor. Daha azı olmaz.

"Daha kötü haberlerim var," diyor Montoya.

Chelsey ona ters ters bakar. Gözünün altındaki bir kas kıpırdıyor. O yorgun.

Hepsi bu kadar. "Ne?"

Fincanını yere bırakıyor ve telefonunu Chelsey'e uzatıyor. "Salt'ın mülkünün geri kalanına baskın yaptıktan sonra hiçbir şey bulamadılar." Telefonunda grenli vücut kamerası görüntüleri oynuyor. Polis harap ahır tarıyor. Bir el feneri ışını çürüyen bir samanlıktan, toprak bir zeminden geçiyor ve sonra bir kapak üzerine yerleşiyor.

"Burada," diye bağırır memur. Başka bir polis memuru ortaya çıkar ve kapıyı çekerek açar. Silahlarını hazırlayan polisler tozlu merdivenlerden odaya koşarlar.

"Boş," diye anons ediyor memur, kamera dönüyor. "Burada birkaç raf ve eski bir kavanoz dışında hiçbir şey yok..." Eline aldı. "... turşu. İnsan yaşadığına dair bir kanıt yok." Bir duraklama. "Hey, Bo. Bu turşulardan birini yersen sana 50 dolar veririm..." Montoya telefonu kapattı.

"Temizlemiş olabilir," diyor Chelsey. Mantıklı olabilir. Ellie kaçır; Salt korkar, mülkünü temizler.

"Olabilir di," diyor Montoya sakın bir şekilde. "Köpekler yolda. Eğer kızlarınız oradaysa bunu anlayacaklardır."

Aklındaki kanıtları gözden geçirir. Mavi steysin vagon. Kırmızı bandana. Hiçliğin ortasındaki çiftlik evi. "Salt'ın ikinci bir arazisi olabilir. Onları sakladığı başka bir yerde." Chelsey yüksek sesle düşünür.

"Bakalım bir şey bulabilecek miyim?"

Chelsey başını eğiyor. İçgüdüleri Salt'ın işin içinde olduğunu söylüyor. Bu bir önsezi. Polisin iki ilçe ötede takip ettiği gibi. Üç yaşında bir çocuk annesinin evinden kaybolmuştu. Ailesi velayet için kavga ediyormuş. Babanın evini aramışlar. Bir şey çıkmamış. Ama sonra... polis diğerleriyle uyuşmayan bazı döşeme tahtaları fark etmiş. Küçük kızı oranın altına saklanmış, iPad ve kulaklıkla kıvrılmış halde bulmuşlar. "DNA henüz gelmedi," diyor. Chelsey'nin hâlâ oynayacak kartları varken, şimdi pes etmenin anlamı yok.

"Welp." Montoya duvardaki saate bakar. "DNA birkaç gün sürer. Şu anda en iyi umudunuz onu konuşturmak. Elimizde onu kırk sekiz... çiziktirin kırk üç saat tutmaya yetecek kadar var."

"Güzel." Chelsey çenesini kaldırıp camın ardından Salt'a bakıyor. "Onunla işim henüz bitmedi."

Lewis Salt'a atanan savunma avukatı saat 5'e kadar gelmedi.

"Özür dilerim," diyerek karakola girdi, Chelsey'ye kendini tanıttı ve kartını bir çırpıda verdi. "Mahkemede tam gün," diye bitiriyor. Kulaklarında fildişi inciler, sade kahverengi bir blazer ceket, uyumlu bir etek ve çıplak topuklu ayakkabılar giyiyor. İki yönlü aynanın önünde durur ve aynadan Lewis Salt'a bakar. "Bunca zamandır onu orada mı tutuyordun?" Saatini kontrol ediyor. "Baskın sabah 10'daydı. Yedi saattir bağlı mı?"

Chelsey, "Ona biraz yiyecek ve su verdik ve tuvalet molası verdik," diye savunuyor.

Kaşlarını çattı. "Ücret nedir?"

"Adam kaçırma, tecavüz ve cinayet şüphesiyle getirildi..."

Avukat özenle alınmış bir kaşını kaldırır. "Ve?"

Chelsey iç çeker ve alnını kaşır. Her şeyi anlatmak zorunda. "Eşyalarından bir şey çıkmadı ama bir kurbanın tarifine uyan kırmızı bir bandana bulduk. Ayrıca arabasının markası ve modeli de olay yerindeki kamera kayıtlarında görülenle aynı."

Avukat, "Tasadüfi," diye itiraz eder.

"Belki." Chelsey omuz silkiyor. "Köpekler şu anda araziye tarıyor. Ve," diye vurgulayarak ekliyor, "kurbanın giydiği bir sweatshirtte bir yıl önce bulunan bir cesetle bağlantılı DNA bulduk. DNA, Salt'ın hapis yatan babasıyla kısmen eşleşti. Salt'tan bir örnek aldık. Laboratuvar şu anda inceliyor. Eğer eşleşirse..." Chelsey olduğundan daha özgüvenliymiş gibi konuşuyor.

Savunma avukatı burnunu sıkıyor. DNA Salt'a ait çıkarsa ne olacağını ikisi de biliyor. Her şey bitmiş sayılır; suçlu bulunacak bir duruşma, uzun bir ceza.

Chelsey, "Sen onu konuştur, ben de ADA'ya iyi şeyler söyleyeyim," diyor. Salt'ın konuşmasına ihtiyacı var. Bu doğru. Ve eğer konuşursa bölge savcısıyla konuşacak. Bu da doğru. Ama Salt için değil. Ellie için. Gabby'nin büyükannesi için. Eğer DNA eşleşirse, dava açıksa ve

Kapa çeneni. Chelsey mahkeme için bastırmayacak, anlaşma için bastırarak. Ellie ve Gabby'nin büyükannesini kurtarmak için. Bunu tekrar yaşamak istemeyen. Montoya daha önce *kızlarınız* demişti. Ama yanılmıştı. Ellie ve Gabby, Chelsey'e ait değil. Chelsey, Ellie ve Gabby'ye ait.

Plastik örtünün üzerine şiddetli yağmur yağıyordu; dışarısi bulanıktı ama seçilebiliyordu. Gökyüzünde bir kuş uçuyordu. Uçuş şeklinden, görkemli kanat açıklığından tanıdığım bir kel kartal. O kadar yüksekteydi ki kartal her şeyi görebiliyordu. Yaşadığımız beton binalar yarım dönümlük bir alana yayılmıştı. Uyuduğumuz bir sığınak. Siloya benzeyen bir cephanelik. David'in mermi odası ve subay odalarıyla birlikte kullandığı batarya. Bu yerleşke İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon denizaltılarının kıyıya ulaşması ihtimaline karşı inşa edilmişti.

İçeride David'in elinde bir İncil vardı. Mezmurlar'dan bir bölüm okudu. "Güvendiğim en yakın dostum, ekmeğimi yiyen kişi, bana karşı topuğunu kaldırdı." İncil'i bir gümbürtüyle kapattı. Hava sıcaktı ve iki kez solunan havayla nemlenmişti. "Aramızda bir hain var."

Charity, Hope ve ben sessizce yan yana diz çöktük. Serendipity kollarını kavuşturmuş, bir kenarda duruyordu. Yüzünde belli belirsiz bir korku parıltısı vardı. Serendipity'yi daha önce hiç korkarken görmemiştim. Midem bulandı.

Plastik örtü açıldı ve Michael içeri girdi. David'in yanına doğru yürüdü. Gözlerimi kaçırmıştım. Tek hatırladığım, kirden kabuk bağlamış botlarının uçları ve dizimin yanındaki sert toprağa serpilen tohumlardı. Hope'un yanımda titrediğini hissettim. Değerli tohumlarımız.

"Bilmeyeceğimi mi sandın? Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" David bağırdı. "Bana bak!"

Michael yanaklarımı sıktı ve bakışlarımı yukarı doğru zorladı. Ağzımda kan tadı aldım. "Kimin fikriydi bu?" David sordu, gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Kimse konuşmadı. Boğulur gibi bir ses çıkardım. Michael yanaklarımı bıraktı.

David bana baktı. "Konuş." Başımı öne eğdim.

Sonra David güldü. Hastalıklı bir kıkırdama. "Anlıyorum," dedi. "Topla onları," diye emretti, tohumlara başıyla işaret ederek. Hope'a baktım ama bakmamalıydım. Michael'ın eli parladı ve Hope'un yanağına değdi. "Topla onları dedim," diye tekrarladı David.

Biz tohumları toplarken Hope yanağını tuttu. Tohumları avuçlarımıza koyduktan sonra David bizi dışarıya, ateşin yanına götürdü. "Onları ateşe atın," diye emretti.

Tohumları teker teker ateşe attık. Bazıları elime yapıştı ve onları kazımak zorunda kaldım. David bizi izledi, gölgeler ve karanlık yüzünden sekiyordu. Tohumlar siyaha ve küle dönüşürken "Aptal kızlar," dedi. "Aptal, aptal kızlar."

Gözlerimi sıkarak kapattım, başka bir yerde olmayı diledim. Bir kuş ya da böcek olmayı ve uçup gitmeyi diledim. Bileğime sıcaklık değdi. David parmağını Hope'un benim için yaptığı bileziğin altına sokmuştu. "Çok güzel," dedi. "Ve uyumlu." Bakışları Hope'un ve Charity'nin bileklerine kaydı. "Onlar da ateşe gidecek."

Düğüm üzerinde çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başladı. Arkadaşlık bileziğini ateşe attım. Hope ve Charity de kendilerinininkine aynısını yaptı. Hepsinin yanışını izlerken daha fazla gözyaşı dököldü.

Aradaki boşlukları hatırlamak zor. Sonra ne oldu, bir kısmı boş. Bir saniyenin tik takları.

Bir göz kırpma.

Metal kapı gıcırdarak açıldığında ve David içeri girdiğinde yatağımda kıvrılmışım. Michael da yanıdaydı. Oda küçölmüş gibiydi ve bedenim gerildi.

David yatağın kenarına oturdu ve yanındaki koltuğu sıvazladı. Parmak eklemleri çürük ve kanlıydı. Bacaklarım kenardan sarkana kadar öne doğru kaydım. Michael kapıyı koruyordu, köpekler ayaklarının dibindeydi, dilleri sallanıyordu. Bir köpek yavrusu da oradaydı. Alnındaki beyaz izden dolayı adını Yıldız koymuştım. Michael bir gün diğer yavruları götürmüş ve tek başına geri gelmişti.

"Kimin fikriydi bu tohumlar?" David bir yılanın tıslaması gibi sessizce, usulca sordu. "Ve sen cevap vermeden önce, ben zaten biliyorum. Bana gerçeği söyle ve sonra yolumuza devam edelim."

Tırnaklarım avuç içlerimi ısırды, neredeyse kan akıyordu. Charity ve Hope ne demişti? Bunun benim fikrim olduğunu mu? Ne yapacağımı bilemez halde başımı salladım. Nasıl bir oyun oynuyordu? Ne iğrenç bir numara? Belki de doğruyu söylüyordu. Kafam çok karışıkty. David bize küçük tuzaklar kurmayı severdi ve tuzaklara düştüğümüzde bizi kurtarmak için orada olurdu.

"Yaralıyım. Bunların hepsini sana veriyorum. Yemek. Barınak. Peki karşılığını nasıl alıyorum?" Dizimi sıktı. Sertçe. "Michael tohumları senin odanda buldu. Şaşırdın mı? Sana göz kulak olmayacağımıza mı inandın?" Sözleri boynuma dolandı, bir ilmik gibi gittikçe sıkılaştı. "Babam eskiden odamı süpürürdü. Ve bu en iyisiydi. Ben sana göz kulak oluyorum. Benim işim senin yolundan sapmamayı sağlamak." İç çekti. Kollarımı göbeğime doladım, titrememe engel olamadım. "Birbirinize nasıl gülümsediğinizi gördüm. Charity ve Hope'u seviyorsunuz." Dokunuşu yumuşadı. "Bu senin hatan değil. Sevilme ihtiyacın konusunda çok çaresizsin, değil mi? Ama onlar seni benim sevdiğim gibi sevmiyorlar. Ve onlar senin arkadaşların değil. Arkadaşlar bana bunun senin fikrin olduğunu söylemezdi."

"Hayır," diye bağırdım, ona inanmayı reddederek. Parmaklarım dostluk bileziğini aradı. Ama gitmişti, ateşte yanmıştı. Şeytanın oynadığı en büyük oyun, diğerlerini var olmadığına ikna etmek değil, dostlarınızın düşmanınız olduğuna inandırmaktı.

"Senden hoşlandıklarından bile emin değilim," diye bitirdi. "Tekrar deneyelim."

Tohumlar kimin fikriydi?"

Ufaldım, bir an için gözlerimi kapattım. Ne yapmam gerektiğini düşündüm. "Hepsi benim fikrimdi. Onları dere kenarına dikmek ve büyütmek."

"Tohumları nereden buldun?" Gözleri değişti, gölgesi koyulaştı, güçlü olduğunu bilen birinin bakışlarıydı. Kontrolün kendilerinde olduğunu bilen birinin. Kazandıklarını bilen birinin.

Orada durmalıydım. Kendimi feda etmeliydim. Savaşmalıydım. Yapmamız gereken bu, değil mi? Asla teslim olmamak.

Zamanın içindeki küçük anları hiç düşündünüz mü? Saniyeler sürenleri? Geriye dönüp çözmek için her şeyi yapabileceklerinizi? Bu benim anımdı. O terk edilmiş otoparkta işemekten, Danny ile kavga etmekten daha çok pişmanlık duyduğum bir an. İçimde karmakarışık siyah bir top, her zaman bağırsaklarımda oturuyor.

Ağzımı açtım, gerçeği söylemeye, suçu üstlenmeye hazırdım. "Tohumları Gabby buldu ama onları yetiştirmek benim fikrimdi. Lütfen hiçbirini cezalandırma-" Aniden durdum, ağzımdan kaçırdığım kelimeyi, ismi fark ettim. Asla yüksek sesle söylemeyeceğime yemin ettiğim isim. Umut. Onun gerçek adını söylemişim, Gabby. Kapımın kilidi yerine otururken boğazıma bir yalvarış düğümlendi.

Göz kırp.

Bir kapının açılıp çarparak kapanmasıyla uyandım. Sonra bir çığlık. Acı dolu bir çığlık.

"Lütfen David." Duvarın diğer tarafından Hope'un sesi geliyordu. Odayı geçtim ve kapıya vurdum.

"Umut," diye bağırdım. "Umut."

"Sen benim altın kızımdın," dedi.

"David," dedi Serendipity'nin temkinli sesi. "Üzgün olduğunu söyledi-" "Kapa çeneni!" David bağırdı. *Güm*. Bir yumruğun vuruşunun sessiz sesi

Et.

Sessizleşti. Yatağımı pencerenin altına kaydırdım ve üzerinde durup çıkıntının üzerinden baktım. Köşeden döndüler. Michael'ın eli Hope'un koluna kilitlenmiş, onu sürüklüyordu. Hope karşı koydu ama işe yaramadı, tıpkı bir gelgit dalgasına karşı gözlerini kapatmak gibi. David köpeklerle birlikte onu takip etti, ağızları köpürüyor, kinleri yükseliyordu. Serendipity toprakta diz çökmüş, sallanıyor ve yüzünü tutuyordu. Sanırım o da benim bazen yaptığım gibi uzaklaşmıştı. Yavru köpeğim Star toprağı tırıs tırıs geçti ve parmaklıkların yanına uzandı. Parmaklarımı soğuk metalin etrafında kıvırdım ve Star parmak eklemlerimdeki tuzu yaladı. "Umut," dedim. Kaybolana kadar tekrar tekrar.

Sonra sessizlik oldu.

Kafamı parmaklıklara vurdum. Yıldız inledi ve kaçtı. Bağırıışlarım hiçliğe dönüşene kadar bağırdım. Sonra kendi içimde bir mağara inşa ettim, içine girdim ve bağıışlanmak için dua ettim.

Göz kırp.

Bölüm

NINETEEN

SORGU ODASI penceresiz, beyaz duvarlı, çift yönlü aynası olan bir kutudur. Chelsey, Salt ve savunma avukatının karşısındaki metal masaya yerleşmek için acele etmiyor.

"Bay Salt," diye başlar Chelsey. "Ellie Black hakkında konuşalım."

Salt avukatına döner, o da çenesini hafifçe eğerek ona izin verir. Chelsey'nin içeri girmesine izin vermeden önce yirmi dakika konuşmuşlardı.

Lewis Salt kıpırdanıyor, bileklerindeki zincirler şingirdiyor. "Adını hiç duymadım."

Chelsey, Salt'ın vurdumduymaz yüzünü inceliyor. "Gabrielle Barlowe'a ne dersin?"

Salt parmaklarını masaya vuruyor, tırnaklarının kenarlarına kir parçaları yapışıyor. "Bir şey çağırıştırmıyor."

Dosyayı çevirerek açıyor ve metal bir masanın üzerine serilmiş Washington Üniversitesi tişörtünün fotoğrafını çıkarıyor. "Bir hafta önce Ellie Black bu tişörtü giyerken ortaya çıktı. Üzerindeki kan, babanla ailesel bir eşleşme sağladı. Şu anda DNA'nızı inceliyoruz-"

Salt dudak büküyor, Chelsey'nin yüzüne yaklaşabildiği kadar öne eğiliyor. "Bu bir maç olmayacak. Bana karşı bir bok yapamazsın."

Kapı çalınır. Montoya içeri girer, Chelsey'nin önüne yüzü aşağı bakacak şekilde bir kâğıt koyar ve çıkar. Chelsey kâğıdı masanın kenarına çeker ve bir poker eli gibi okumak için çevirir. *Köpekler bir şey bulamadı.* Notu ikiye katlıyor. Salt'ın arazisinde Ellie ya da Gabby'ye dair bir iz yok. Salt'ın ikinci bir mülkü daha olabilir, diye düşünüyor ama şimdi daha az ikna olmuş hissediyor. Lewis Salt değilse, o zaman kim?

"Kötü haber mi?" Salt'ın yüzünde bir gülümseme belirir.

"Sadece merak ediyorum." Chelsey kendini toparlar. Duvardaki radyatör tıkırdayarak küçük odaya ılık hava girmesini sağlar. "Düşünüyorum da..." dedi yüksek sesle, Lewis Salt'ı bağladığı suçluluk iplerinin çözülmesine, uzaklaşmasına, onu farklı bir yöne götürmesine izin vererek.

Chelsey'nin babası onu ilk kez ormana getirdiğinde avlanmamışlardı. Kamp kurmuşlar ve günlerini ağaç kesilen yollarda geçirmişler, kesilen ağaçların arasında geyik ya da Kanada geyiği bulmak için dürbünleriyle park etmişler - *Where's Waldo'nun çarpık* bir versiyonu gibi. Bir keresinde, çalılıkların arasında nefes nefese kalmış aç bir puma bile görmüştü. Burada göremediği neydi? Salt'ın parmakları nikotinden sarıya boyanmış ellerine, sonra bileklerine, birkaç dövmeyle dikkat kesiliyor. Müzik notaları, üzerinde 1 Şubat 2013 tarihi olan bir dizi bebek ayak izi.

Chelsey'nin kollarındaki tüm tüyler diken diken olur. "Çocuğun mu var Salt? Geçmiş kontrolünde bu çıkmadı." Emin olmak için dosyasını karıştırdı.

Salt onunla alay ediyor. Koruyucu bir hareketle kolunu geriye doğru kıvrıyor. "Annesi beni doğum belgesine yazdırmadı."

"Annesi mi?" Chelsey boğuk bir sesle, kelimeleri havada bükülerek konuştu. "Bir kızın mı var?" Chelsey'nin emin olduğu her şey hızla paramparça olur, cam kırılarak yeni bir çarpık resmi yansıtır. Ya... ya sweatshirt'teki kan başka bir kurbanı aitse? Kinsley kadın ve erkek DNA'larının karıştığını söylemişti. Bir keresinde Fishtrap'in dışında başka bir kurban olabileceğini düşünmüştü ama sonra Lewis Salt'a gelmişti. Kırsaldaki evine, kilerli ahırına ve mavi steysin arabasına.

Salt'ın bakışları titriyor. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyene kadar konuşmayacağım."

Chelsey toparlanır ve bir süre düşünür. Burada en iyi hareket tarzı nedir? Ne kadarını ifşa etmelidir? Sorgulama, gerçeği ortaya çıkarma ve gizleme konusunda dikkatle koreografisi yapılmış bir yelpaze dansıdır. "Bir kaçırılma vakasını araştırıyorum. Kurbanın üzerinde bulunan sweatshirt'teki kanın DNA'sı sizinkiyle kısmen eşleşti. Düşündüm ki-

"Baba gibi, oğul gibi düşündün," diye araya giriyor. "Babam bir tecavüzcü olduğu için ben de tecavüzcü olurdum."

Chelsey gözlerini kırptırır ve sesini eşit tutar. "Bir profile uyuyorsunuz. Uyan diğer bazı önemli kanıtlarla birlikte." Salt gözlerini kısarak Chelsey'e bakıyor. Ve şimdi, Chelsey insanların yanılabilirliği tüm yolları düşünüyor. Varsayımların bir kanıtı. Lewis Salt masum. "Kızınızı en son ne zaman gördünüz?" Chelsey devam eder.

Salt bir yanağını çevirir ve kollarını kavuşturur. "Onu altı yıldır görmedim. Bir keresinde kumarhaneye gitmek için onu arabada bırakmıştım" -parmağını kaldırıyor- "bir keresinde. Orada sadece bir saat kaldım. Ondan sonra annesi onu görmeme izin vermedi. Beni mahkemeye verdi. Velayeti kaybettim." Aynı parmağı sallıyor ve masaya doğru itiyor. "Ve bir buçuk yıl önce... bir buçuk yıl önce polisler kapıma dayandı ve bana Willa hakkında bir sürü soru sordular. Onu görüp görmediğimi. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi. Annesi kayıp olduğunu bildirmiş sanırım. Daha fazla polisle konuşmak istemiyorsam kusura bakmayın. Hepiniz aynısınız. Gerçek suçlular serbest kalırken masum insanları taciz ediyorsunuz."

Kayıp. Bu kelime Chelsey'nin beynini tırmalıyor. İçindeki her şey patlayacak gibi olsa da kıpırdamadan durmaya çalışıyor. "Kızınız kaç yaşında?"

"Willa," diyor, "kaybolduğunda yedi yaşındaydı. Şimdi dokuz yaşında olacaktı."

Çok genç. Chelsey zor yutkunuyor. Bu uymayan ilk parça. Ellie'yi kaçıran kişi neden yedi yaşında bir çocuğu kaçırsın ki? Cevaplayamadığı sorular yerine cevaplayabildiği sorulara odaklanır. "Eğer kayıpsa, neden DNA'sı sistemde yok?"

Salt uzun bir süre Chelsey'ye bakar. "Eski sevgilim örnekler verdi. Polisler benimkini topladı. Nedenini sen söyle." Sesini kızgınlık kaplıyor.

Chelsey çok iyi bildiği için başını sallar. Şüpheli yoksa DNA sonucunun çıkması bir yılı bulabilir. Sonsuz karakollardaki raflar dolusu tecavüz kitinin işlenmeden kaldığını hayal ediyor. Maliyet yüzünden. İnsan gücü. Çünkü kadınlar ya da onların çıkarları için inşa edilmemiş bir kurumda çalışıyor. Bir kızın hayatı ne kadar değerli? "Bunu düzeltebiliriz." Chelsey Salt'ın dosyasını karıştırıyor. "Bu yeni ifşaatın ışığında, artık kızınızın da bu adamın kurbanı olabileceğine inanıyorum."

"Sonunda bir şeyleri doğru yapıyorsun." Tekrar kollarını kavuşturuyor ve Chelsey'nin omzunun üzerinden duvara bakıyor. "Doğduğum gün kadar masumum."

"Not edildi," dedi Chelsey. "Şimdi lütfen bana kızınızdan bahsedin. Her şeyi anlat."

Bir an için oda ölüm sessizliğine büründü. "Anlatacak pek bir şey yok. Dediğim gibi, onu iki yaşından beri görmedim. Adı Willa. Tatlı bir bebektir. Yanağında bir doğum lekesi vardı. Kırmızı." Yüzünün üst kısmını ve gözünün altını daire içine alıyor.

"Soruşturma hakkında ne biliyorsun? Ona ne oldu?"

Salt parmaklarını masaya vuruyor. "Bisikletiyle dışarıdaymış ve sokaktan kaçırılmış. En azından eski karımın bana söylediği bu. Bana sorarsanız, annesinin erkek arkadaşının bu olayla bir ilgisi var."

Chelsey yeterince dinledi. Artık Salt'a ihtiyacı yok. Masadan kalkıyor. Savunma avukatına teşekkür eder ama Salt'a ikinci bir bakış bile atmaz. Montoya yan odadadır. Her şeyi çift yönlü aynadan izlemiştir.

"Willa'nın bir fotoğrafına ihtiyacım olacak," diyor.

"Çoktan hallettim," diyor adam, elinde telefon.

Chelsey'nin kalbi iki kez atar. "Ve DNA'sı, ilk kaybolduğunda ne topladıysa. Ellie'nin kazağında bulunan kanla karşılaştırmak için laboratuvarı almamız gerekiyor."

"Elime geçer geçmez dava dosyasını e-posta ile göndereceğim."

Chelsey köşeye doğru yürür ve yıldızları görene kadar avuçlarını gözlerine bastırır. Kızgın. Kafası karışmış. Üçüncü bir kız. Ellie ona Willa'dan neden bahsetmedi? Bunu saklamak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Tedirgin bir sis içinde Coldwell'e geri döner. Yolun yarısında Montoya, Willa'nın iki fotoğrafını gönderir. Chelsey onlara bakmak için bir dinlenme tesisinde durur. İlki bir okul fotoğrafıdır. Willa kameraya gülümsüyor, yanağındaki kırmızı doğum lekesi açılmamış bir gül gibi buruşmuş. Diğeri ise Willa'nın oyun parkında, maymun demirlerinden sarkarken çekilmiş, çocukluğunun en güzel günlerini andıran fotoğrafı; kutsanmış, güzel, kırılmamış. Eve taşınmayı bekliyor.

viii

Muhtemelen bir sonraki kızı merak ediyorsunuzdur. Çünkü her zaman başka bir kız vardır, değil mi? Kapılmayı bekleyen bir kız. Süpürölüp götürülmeyi. Sana onu anlatacağım. Nasıl geldiğini. Kışın. Her şey ölü ve soğukken. Nasıl da parlıyordu. Parlak. Yenilenen umut. Yaşamak için bir neden. Kurtuluşa giden yolum.

David Hope'u öldürdükten sonra bütün gün odamda kilitli kaldım. Gün batımına doğru anahtarlar şingirdadı ve kapı açıldı. Serendipity girişte duruyordu. Sağ yanağı şişmiş ve morluklardan neredeyse simsiyah olmuştu. Sol paçasından ipliği çözülmüş, yırtık pırtık bir kazak giymişti.

"Sana biraz yiyecek getirdim." Elinde bir parça ekmekle içeri girdi. Maya kokusu benzin kokusuyla karışıyordu; David birkaç saat önce Kraliçe Anne dantellerinin yetiştiği küçük toprak parçasını yakmıştı. Serendipity'nin kolunun altında bir yığın giysi vardı. Washington Üniversitesi'nden bir sweatshirt, kot pantolon, çoraplar ve yarım numara büyük bir çift koşu ayakkabısı. Hope'un eşyaları. "Ve bunlar," dedi hepsini yatağın üzerine koyarak. "Bunları almak istersin diye düşündüm."

Yatağın üzerinde süründüm ve Serendipity'ye baktım. "Bana yardım et." "Ekmek yakındaki bir fırından taze geldi," dedi, sırtı kaskatı kesilmişti.

"Michael bugün getirdi."

Dizlerimin üzerine oturdum, yalvardım. "Bak sana ne yaptı."

Bir elini yanağında gezdirdi ve saçlarının seyreltiği başının arkasında gergin bir karmakarışıklığa bıraktı.

düşüyordu. Kadın ihtiyatla gülümsedi. "David son zamanlarda kendinde değil. Ne kadar stres altında olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bir gün seni öldürecek. Hepimizi öldürecek." Midem bulandı. Gözyaşlarım kabardı. "Sadece birkaç dakikalığına gözlerini kapat, ben de buradan çıkıp gideyim. Sen de benimle gelebilirsin."

Bir titreşim. "Oh, gidemedim." Sesini alçalttı. "David'in benim için ne kadar fedakârlık yaptığını, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezsin." Durdu, bir düşünce kaşlarını çattı. "Bazen ona ne söyleyeceğimi prova ediyorum," diye sessizce itiraf etti. "Bunu deneyebilirsin." Dilini gıdıkladı ve başını salladı. "Tırnaklarına bak." Onları duvarlara sürtmüş ve kırmıştım. "David bundan hoşlanmayacak."

Geriye dönüp baktığımda, şimdi anlıyorum. Her şey kafeslere bağlıydı. Benimki bir orman, köpekler ve kızgın adamlardı. Serendipity'ninki bağımlılıktı. Ama o zamanlar anlamamıştım. "Siktir git." Öfke boğazımda düğümlendi. "Sen de tıpkı onun gibisin."

Serendipity'nin ağzı gevşedi. "Ben değilim."

Odadaki hava değişti, üçüncü bir kişiyle birlikte genişledi. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" David sordu.

Serendipity yer değiştirdi. "Sadece biraz yiyecek ve giyecek getiriyordum..."

David Serendipity'yi öne çağırdı. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Serendipity küçük hıçkırıklarla yere yığıldı ve David ona sarıldı, şakaklarını öptü, ince yağlı saçlarını düzeltti. Yanaklarını avuçladı ve kız hafif dokunuş karşısında irkildi. "Bunu sana yaptığım için nefret ediyorum." Onu bıraktı. "Bana bir dakika izin verir misin?"

Serendipity başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Köşeden David'i izledim. Tavana baktı ve uzun uzun iç çekti. Sonunda önümde çömeldi ve çenemi kavradı. Boğazımın arkasından bir sızlanma kaçtı. Serendipity'den kaçmama yardım etmesini istediğimi duymuş muydu? "Bugün herkes için zor bir gün." Gözleri uzayın derinlikleri gibi soğuk ve karanlıktı. Hope'un iniltisini hâlâ duyabiliyordum. *Lütfen David.* "Hope... şey..." Elini bıraktı ve sahte bir sırıtişla gülümsedi. Azarlanmış bir okul çocuğu gibi. "Onun gibi kızlara karşı bir hastalığım var. Aslında hepiniz, silah gibi gülümseyen, sözler verip tutmayan kızlarsınız..." Sözüünü kesti. "Önemli değil. Telafi etmem gereken çok şey var. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Daha dikkatli olmalıyım. Hepiniz beni küçük parmaklarınıza doladınız, değil mi? Ne yapabilirim ki?"

ne dersin? Ne de olsa ben sadece bir çocuğum." Durdu. Ayıldı. "Ben dersimi aldım. Umarım sen de kendininkini öğrenmişsindir. Aşkımın sınırları vardır. Sakın unutma." Yer değiştirdi ve kalçalarını sıktı. Tenim sanki böcekler sarmış gibi gıdıklandı. "Başkalarına asla çok fazla güvenemezsin. Umut bir koltuk değneğiydi. Ben ikimizi de özgür bıraktım. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

O gittikten sonra Hope'un tişörtünü yanağıma bastırdım. Hâlâ kokusunu alabiliyor, onu görebiliyordum. Kıyafetleri giydim - kot pantolon, ayakkabılar, sweatshirt. Dışarıda bedenim titremeye devam ediyordu ama içimde hareketsizdim. David'in yaptığı buydu. Sizi bir hiç olana kadar parçalar. Boştunuz ve sizi doldurmasını bekliyordunuz. Ağzıma zorla ekmek parçaları attım. Kotun dizlerinde çamur lekeleri vardı. Bunun dışında giysiler iyi durumdaydı. Temiz ve sıcak tutuyordu.

Kan lekeleri daha sonra gelecekti.

Sabahın erken saatlerinde bir ağlama sesiyle uyandım. Vücudum kaskatı kesilmişti. Zayıftı. Dinledim. Hiçbir şey duymadım. Geceden başka bir şey duyamıyordum - rüzgâra kapılmış ağaçlar, cırcır böcekleri, arada bir baykuş.

Çığlık tekrar geldi. Tiz. Doğal olmayan. İnsani. Yüzüm otomatik olarak uzaktaki ince feryada doğru döndü. Yine geldi, hafif bir inilti. Yumruklarım sıkıldı, çözüldü ve tekrar sıkıldı. Derim nemlendi. Ses kadınsıydı. Gençti. Köpeklerden biri havladı. Uzakta bir kız ağlıyordu. Ve ben de onunla birlikte ağladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Lekeli yatağın oluklarına düşmelerine izin verdim.

David başka birini kaçırmıştı.

İki hafta geçti ve ağlamalar azaldı. Nedenini düşünmemeye çalıştım. Metal kapı açıldığında neredeyse uyuyordum. Köşeye çekildim ve bacaklarımı göğsüme çektim.

Michael yeni kızı içeri atarken hiçbir şey söylemedi. Mor bir gömlek ve pembe bir kadife pantolon giymiş, akçaağaç rengi saçları olan bir kemik yığını halinde yere yığılmıştı.

"Hey," diye fısıldadım kilit tıklandıktan sonra. Gömleğinin üzerinde yavru kediler vardı. Omzunu d rtt m. Başını  evirdi. Gözlerinden birinin saçları sarkıyordu, büyük, yumuşak kahverengi gözleri. Onları sıkıca kapattı. Burnu morarmıştı ve kan fışkırıyordu. Hope'un eşofmanının altına sadece sütyen giymiştim ama yine de eşofmanı çıkarıp kıza uzattım ve hafifçe burnuna bastırdım. Kan eşofmanın önünü ıslatmıştı. "Adın ne senin?" Bana cevap vermedi. Çok küçüktü, benden çok daha gençti.

Ona yeni adımı söyledim.

Bir süre sessizlik oldu. Kanama azaldı ve tişörtü tekrar giydim. Titremeye başladı. Büyük, kontrol edilemeyen titremeler. "Sakinleşmelisin," dedim ona. O tam tersini yaptı. Titreme daha da arttı ve sonra mırıldanmaya başladı. Hope'un bir keresinde bana gösterdiği arı kovanını hatırlatan yumuşak bir vızıltı. Dişi işçi arıları göstermiş ve kısır olduklarını açıklamıştı. Tek amaçları nektar toplamak ve kovanı korumaktı. Bir işçi arı bir şeyi soktuğunda o şey ölürdü. Doğanın intihar bombacısı.

"Dinle, sadece nefes al. Kendini hasta edeceksin. Lütfen." Ellerime baktım, küçük ve acizdiler. "Bir hikâye dinlemek ister misin?" O kadar küçükken hangi hik yeleri severdim ki? Aklıma hiçbiri gelmiyordu. Ama onu sakinleştirmek için  aresizdim. Ve sanırım ne kadar çok konuşursam, onun üzüntüsü ve korkusu için daha fazla yer kalmayana kadar daha fazla yer dolduracağımı düşündüm.

Yıldızların haritasını  ıkarabileceğimi ve yerleşkeden eve olan uzaklığı hesaplayabileceğimi düşünerek duvarıma takımyıldızları  izmiştim. Aptalca düşünceler. Ona gökyüzünde binlerce parlak galaksiyi barındıran Büyük Ayı Ursa Major'dan bahsettim. "Biz onların arasında sadece bir toz zerresiyiz," dedim.

Büyük Ayı'nın kutbun etrafında nasıl döndüğünü anlattım. Onun nasıl bir gözcü, bir bekçi ve eski Yunanlıların yalnızlığa ve soğuğa dayanabileceğine inandıkları tek hayvan olduğunu. Kızın göğsünün kabarması yavaşladı. Hareketsizleşti. Ursa Minor'a, Küçük Ayı'ya, konuşan takımyıldızına geçtim. Küçük Ayı olarak da bilinir. Bu sefer kulağına dokundum.  rkilmedi ya da uzaklaşmadı. "Kuzey Yıldızı Polaris'i kuyruğunda taşıyor," dedim. Başını kaldırıp bana baktı. Yanağında kırmızı ve küçük bir doğum lekesi vardı.

Çilekli. Ağzımın rahatlatıcı bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. "Hey, işte buradasın. Kaç yaşındasın?"

Yedi parmağını havaya kaldırdı. Charity ve Hope daha önce David'in bu kadar genç birini kaçırdığından hiç söz etmemişlerdi.

Gözlerinden iri yaşlar dökülüyor, kirli yanaklarında izler bırakıyordu. Kollarıma atladı. İdrar ve yıkanmamış saç gibi kokuyordu. Onu kucakladım ve dünyanın tünele girdiğini, amacımın değiştiğini hissettim. Sanki annesiymişim gibi başını göğsüme, tam göğüslerimin arasına koydu. Ona yorgun olup olmadığını sordum. O da evet dedi. Yatağa uzanmasına yardım ettim.

Çoraplarını çıkardım ve ayaklarını ovdum, ısıtmak için karnıma bastırdım. Sonra çoraplarını dikkatlice değiştirdim ve bunu yaparken ayak parmaklarını nazikçe sıktım. Başını kolumun altına soktum ve ona "küçük ayı" diye seslendim.

O zamana kadar kaçmayı düşünmüştüm. O gecedan sonra düşünmedim. Onu güvende tutmak için yapacağım şeylerin bir listesini yaptım. Liste kısaydı. Tek bir kelime içeriyordu: her şey. Onun adını bile bilmiyordum. Ama bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve ihtiyaç çok güçlü bir şeydir.

Geriye dönüp baktığımda, bu David'in planının bir parçasıydı - beni dış dünyayla olan dolaşımımı kesecek kadar sıkı bir iple yerleşkeye bağlamak. İşe yaradı.

Sonunda konuştuğunda güneş doğmaya başlamıştı. Sesi küçük ve boğuktu, tenimde bir jilet etkisi yaratıyordu. "Bisikletimi sürüyordum," dedi. "Bana Grace dediler. Ama benim adım bu değil. Ben Willa'yım."

Zayıf omuzlarını sıktım, sonra pencere kenarından bir törpü getirdim ve ellerini düzeltmeye başladım. Ona tırnaklarımızı nasıl uzun ama yuvarlak tutmamız gerektiğini anlattım. Ona Grace'in güzel bir isim olduğunu söyledim. Eskiden kendisine ne dendiğini unutmasını söyledim. Bunu bir daha asla konuşmayacaktık. Artık bir aileydik. Birlikte yaşayacağımız çok şey vardı.

Bölüm YİRMİ

CHELSEY, Black'lerin evinin önüne park ettiğinde hava çok sıcaktır. Kat'in arabası garaj yolundan kaybolmuştur. Jimmy'nin kamyoneti de.

Willa Adams. Bu isim Chelsey'nin içini parçalıyor. Küçük bir kız. Kaçırıldığında sadece yedi yaşındaydı, eğer hala yaşıyorsa şimdi dokuz yaşında. Willa kayıp, hâlâ dışarıda olabilir. Acil, Chelsey'nin hissettikleri için yeterince güçlü bir kelime değil. Kaotik. Çaresiz. Korkuyla elektriklenmiş.

Chelsey metalik korkunun tadını geri yutar. Daha önce görülmemiş bir bölgedeydi. Ellie bir kurban. Ama aynı zamanda başka kızlara karşı işlenen suçların da tanığı olabilir. Chelsey'nin zihninde *ihtiyatla ilerle* kelimeleri yanıp söner. Gabby öldü ve gitti. Ama Willa hâlâ dışarıda bir yerde. Willa hâlâ hayatta olabilir. Willa'nın hâlâ bir şansı olabilir. Artık Chelsey için her şey değişti. Willa ön koltukta oturuyor. Ellie arkada.

Ellie'nin evinin içinde, oturma odasında bir ışık yanmaktadır, perdelerdeki çatlaktan televizyonun ışığı sızmaktadır. Chelsey, Ellie'ye mesaj atıyor:

SENİNLE KONUŞMAM GEREK. EVİNİN DIŞINDAYIM. EVDE MİSİN?

Işık kapanıyor, televizyon da. Peki o zaman. Chelsey'nin telefonu çalıyor. Ellie'den bir mesaj: ÜZGÜNÜM, EVDE DEĞİLİM. ANNEMLE BİRLİKTE.

İnsanlar neden yalan söyler? Sebepler çok çeşitli ve geniştir. Birini korumak için. Kendilerini duygusal ya da fiziksel olarak korumak için. Bir şey kazanmak için, bir tür ödül. Bir sırrı saklamak için. Aşağılanma veya utançtan kaçınmak için. Güç veya kontrol uygulamak. Takdir kazanmak için. Ya da cezadan kaçınmak için.

Chelsey arabayı çalıştırır. Ellie bilerek bir şey saklıyor olabilir. Ve bu Chelsey'i şüphelendiriyor. Bu Chelsey'nin

Daha da hızlı kaz. Daha hızlı ve daha hızlı. Ta ki bu kızların gözlerindeki kir silinene, ağızlarından temizlenene kadar.

Chelsey yıllar boyunca pek çok insanın sırrını ortaya çıkardı. Evleri, konakları ve karavanları araştırdı; çöplerle dolu ya da kaşmir bir bezle cilalanmış her türden aracı temizledi - bunların hepsi ona bir şey söylüyor, ama ona en çok ne söylüyor? Diğer insanlar.

Dr. Cerise Fischer'ın ofisine girdiğinde güneş, fırtına bulutlarıyla savaşıyor soluk bir kaymadır. Düğmeye basarak terapistin bekleme odasında birinin olduğunu haber verir. Aradan tam beş dakika geçer ve Chelsey küçük alanda volta atmaya başlar. Dr. Fischer'ın ofisinin kapısı nihayet açıldığında parmaklarının arasında sahte bir bitkinin yaprağını ovuşturmaktadır.

"Dedektif Calhoun," diyor Dr. Fischer, sesinde şaşkınlık ama aynı zamanda hoşnutluk var.

"Böyle daldığım için özür dilerim," diyor Chelsey.

"Sorun değil. Müşterilerimin arasındayım. İçeri gelin."

Chelsey, Dr. Fischer'ı ofisine kadar takip eder. Samimi görünen bir yer. Yumuşak bir kanepeler. Havadar perdeler. İnce sanat eserleri.

"Sohbet ederken bir şeyler yememin sakıncası var mı?" Dr. Fischer küçük buzdolabından kapaklı bir salata çıkarır.

"Tabii ki hayır," diyor Chelsey.

"Tamam o zaman." Dr. Fischer masasının arkasına oturur ve yeşil dağınıklığın üzerine pansuman yapar. Chelsey en son ne zaman yapraklı bir şey yediğini hatırlayamıyor. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Elizabeth Black." Chelsey, Dr. Fischer'ın kanepesine oturur, topaklı bir kenara tüner.

Dr. Fischer'ın ağzı bir parça geriliyor. "Chelsey."

"Cerise," diye karşı çıkıyor Chelsey.

"Sana hiçbir şey söyleyemem-"

"Evet, biliyorum, gizlilik." Chelsey el sallıyor.

Dr. Fischer Chelsey'ye kaşlarını çatarak bakar, marulları mızraklar ve ağzına atıp özenle çiğner. "Bunca yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm. Size yardım edemem."

Chelsey bir sonraki hamlesini düşünüyor. Kullanabileceği tekniği. Gerçeği seçer ve onu bir olta gibi atar. Will Cerise

Isırmak mı? "Buraya gelmeden önce Ellie'nin evine uğradım. Konuşabilir miyiz diye mesaj attım ve Ellie evde yokmuş gibi davrandı."

Dr. Fischer durur. "Oh?"

Chelsey yavaşça başını sallar. Dr. Fischer'ın ilgisini çeker ve doktorun bakışlarında sıkıntılı bir şeyler olduğunu fark eder. "Artık soruşturmaya katılmak istemiyor."

"Bu çok kötü." Dr. Fischer bir parça havucu bıçakladı. "Ama sanırım anlaşılabilir bir durum."

Chelsey başını sallıyor. Pek çok kurban polise yardım etmeyi reddediyor. Ceza adaleti sistemi tırmanılması gereken kendi başına bir dağdır. İhbar edilen her bin tecavüz vakasından sadece yedisi ağır mahkumiyetle sonuçlanıyor. Anlıyor, anlıyor ama... "Ellie biraz şifre gibi, değil mi?" Chelsey bir şeyleri kaçırıyor. Yine bir önsezi. Cerise'e bakıyor. "Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Ama Ellie'de yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Dr. Fischer'ın arkasında, ısıtma devreye giriyor. Ilık hava odayı karıştırır. "Ben öyle demezdim. Artık farklı bir insan olduğunu söyleyebilirim. Ellie'nin eskisi gibi olmasını bekleyemezsiniz." Dr. Fischer'ın yüzü sempatik. "Travma insanları değiştirir."

Chelsey botlarına bakıyor. Örgü halının üzerine küçük kir parçaları bırakmıştı. Dr. Fischer'a dönüyor ve üzüntüsünün bir kısmını bilerek gösteriyor. Endişenin yüz ifadesini karartmasına izin veriyor. Yelpaze dansı -şu anda yaptığı şey bu. "Ellie'nin vakasıyla ilgili yeni bir gelişme oldu." Dışarıda dalgaların, martıların ve sahilin sabit mırıltısı var. Dalgalanıyor ve akıyor. "Durum acil bir hal aldı. Ellie'nin içinde bulunduğu sweatshirt beş yıl önce kaybolan Gabrielle Barlowe adında bir kıza aitti. Cesedi yaklaşık bir buçuk yıl önce boğulmuş halde bulundu." Dr. Fischer irkildi. "Sweatshirt'te kan vardı. Gabrielle'e ait olduğunu düşünmüştüm ama değildi."

"Öyle değil miydi?" Dr. Fischer'ın ifadesi gerginleşir. Chelsey doktorun gözlerindeki yorgunluğu da fark eder. İşi yüzünden yıpranan tek kişi Chelsey değildir. Kadınlar bunu neden yapıyor? Neden hep vermeye, hep vermeye şartlandırılmışlardır? Binde yedi vakayı düşünüyor. Belki bir gün sekiz olur, sonra dokuz, sonra on. Alabileceği tek şey küçük ısırıklar. Ve onlar da yeterli olacak. Asla doymayacak.

Chelsey başını sallar. Sesini cilalı bir tahta gibi düz ve pürüzsüz hale getiriyor. "Hayır. DNA henüz gelmedi ama kanın başka bir kıza ait olduğuna kesinlikle inanıyorum. Hâlâ kayıp olan bir kıza. Adı Willa Adams. Şu anda dokuz yaşında olmalı."

Dr. Fischer'in eli kendini sakinleştirmek istercesine karnına, dönüp duran midesine gidiyor.

"Ellie'nin Willa ile etkileşime geçtiğine inanıyorum. Willa hakkında bir şeyler biliyor ve korkudan ya da kasıtlı olarak bunu saklıyor. Ellie sana başka kızlardan bahsetti mi?"

Dr. Fischer masasının üzerinde duran ve üzerinde ELIZABETH BLACK yazan bir dosyaya bakar. Chelsey içindeki bir kâğıdın kenarını seçebiliyor, üzerine siyah pastel boya ya da kara kalemle bir şeyler karalanmış. Bir çizim mi? "Bir şey söylemekten çekiniyorum ama bu haberin ışığında... Son seansımızda bir şey çizmişti..."

"Göster bana." Chelsey öne doğru eğilir.

Dr. Fischer dosyayı açar ve içindekileri Chelsey'nin önüne koyar. Haklıydı. Bunlar çizimler. İki tane. Biri yerde delikler olan bir tarla. Diğerinde dört insan. Kızlar, diye düşündü Chelsey. Bir kız diğerlerinden daha küçük. Büyük ihtimalle Willa. "Özür dilerim, sizi hemen aramalıydım ama çizimi bir sonraki seansta Ellie'yle tartışacak ve bu konuda sizinle konuşması için onu teşvik edecektim. Eğer bilseydim..." Dr. Fischer'ın sözleri kesildi.

"Sorun yok," diyor Chelsey ama gözlerini kızlardan ayırmıyor. Açık ağızlarına. Sürekli çıgılıklara kilitlenmişler.

Bölüm

YİRMİ BİR

DANNY kapının pervazına yaslanmış, Ellie'yi ve yatak odasını değerlendirmektedir. Giysi yığınları. Buruşuk kâğıt parçaları. Yatak çarşaflarından arındırılmış. Çıplak şiltenin üzerinde çaprazlama oturmuş, dağınıklığa, yayılan bir enfeksiyon gibi duran giysi yığınlarına kaşlarını çatarak bakıyor. Bol bir eşofman altı ve ince bir tişört giyiyor. Kendisinin değil. Büyük ihtimalle Jimmy'nin.

Danny boğazını temizler. Ellie irkilir. "Özür dilerim," der. Danny'nin Fishtrap'te çift vardiya çalışıyor olması gerekiyordu. Ama Ellie aradı ve gelmesini istedi. O anda zaman kendi kendine gevşer gibi oldu ve Danny yeniden Ellie yerine işi seçmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Hayatının geri kalanını aynı hatayı ikinci kez yapmamaya çalışarak geçirecekti, bu yüzden annesini arayıp hasta olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi.

"Yeniden dekore mi ediyorsun?" diyor Ellie'ye, kaos ortamını işaret ederek ve havayı yumuşatmaya çalışarak.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak ona doğru sallanıyor. Ayakları çıplak, parmakları boyasız. "Bu öğleden sonra tüm kıyafetlerimi denedim. Artık hiçbir şey üzerime olmuyor. Bu odanın tamamı doğru değil." Ağzı seğiriyor, gülmekle ağlamak arasında bir yere sıkışmış. "Dünya ne zaman bu kadar düşmanca bir yer oldu?"

Danny anahtarlarını şifonyerin üzerine, huş ağaçlarının resmedildiği bir kartpostalın yanına bırakır. Gözleri bir David Bowie plağının koluna takılır. Kedi gözlü adam, elini göğsüne bastırmış, diğer eliyle havayı işaret ediyor. Ellie'yle birlikte bu albümü ilk kez dinlediklerinde ot içmişlerdi. Beyinleri bulanık ve gülümsemeleri geniş, siyah-beyaz kapağa bakmışlar ve kapaktaki alıntıyı okumuşlardı

tekrar ve tekrar. *Yarın, onun geldiğini duyabilenlere aittir.*

"Kötü bir gün mü?" diye soruyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Başka bir tür var mı?" "Bunu inkar etmeyeceğim. İyiden çok kötüyle karşılaştım."

Ellie pencereden yağmura bakıyor. "Sence daha iyi olacak mı?"

"Zaman tüm yaraları iyileştirir." "Saçmalık."

Sonunda bir gülümseme.

Ağzının bir tarafı da kıvrılıyor. Bir giysi yığınının etrafında dönüyor ve Ellie'ye dokunmamaya dikkat ederek onun önünde kamburunun üzerine oturuyor. "Bu tamamen saçmalık. Yaralar hep orada olacak, değil mi? Şu anda sırtına bağlanmış bir kaya gibiler. Taşınması imkânsız gibi gelen bir şey. Ama bir gün şekil değiştirecekler. Cebinizdeki çakıl taşlarına dönüşecekler. O zaman bu kadar bunaltıcı olmayacak."

"Bunu bir yerde mi okudun?"

"Annem her öğleden sonra barda bize *Dr. Phil'i* izlettiriyor."

"Buna inanmıyorsun, değil mi?"

Başını öne eğiyor. "Sanırım yapmalıyım." Ayağı gök mavisi kapüşonuna dolanmıştır. Birdenbire bir anının pençesine düştü. Ellie o sweatshirt'ü giyiyordu ve Ana Cadde'de dolaşıyorlardı. Gökyüzü açıldığında Ellie ona atar i salonundan doldurulmuş bir fil kazanmıştı. Seaglass Müzesi'ne girdiler. Tezgâhın arkasında kimse yoktu ve el ele sergilerin arasında dolaşmaya başladılar. Mavi şişelerden oluşan bir kutunun önünde, adam elini kızın kalçasına koydu ve yüzünü ona çevirdi. Her şey bir öpücükle başlamıştı. Ama sonra kadın onun yanaklarını kavrıdı ve öpücük derinleşti. Kadın adama doğru bastırdı ve adam sertleşti. Bir vitrine çarptılar, camlar şangırdadı ve karada sıkışıp kalmaktansa bir gemide olması gereken bir adam gibi görünen sahibi tarafından gitmeye davet edildiler.

Birdenbire Ellie'nin eli onun dizine geldi. O garip çömelve pozisyonunda hareketsiz kalır. "Tamam mı?"

"Tamam," diyor.

Ellie'yi bir an için kaybederek oturmak için kayar, ama sonra Ellie geri döner ve yataktan kayarak onun yanına gelir. Elini onun elinin üstüne koyar. Kararsız. Emin değil. Yavaşça avucunu dikleştiriyor. Ellie'nin parmakları onunkilerin arasına giriyor ve ellerini birbirine geçiriyorlar. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

soruyor. Arzu hakkında düşünmek. Nasıl değiştiğini. İsteddiği tek şeyin Ellie'yi incitmemek olduğunu. Çünkü sevdiğin birini incitmezsin. Ya da incitmemeye çalışırsın.

Ellie başını onun omzuna yasladı. "Bana iyi bir şey söyle."

Kaskatı kesilmiş, hareket etmekten korkuyor. "İyi bir şey mi?" Kadının başını salladığını, elmacık kemiğinin keskinliğini hissediyor. Pencereden dışarı bakar ve konuşmaya başlar. Ona şimdiye kadar gördüğü her güzel şeyi fısıldıyor. Güneş ışığı. Yüksek gelgit. Sahilde geyikler. Bir kambur balina sürüsü. Yağmurdan hemen önceki gökyüzü. Şu anda burada. Sen ve ben.

"Keşke bana eskiden baktığın gibi baksaydın." Teninin sıcaklığı kazağının içinden sızıyor.

"Nasıldı?" Danny'nin içindeki her şey yumuşak ve sessiz, durgun su. Ne üzücü bir zafer, diye düşünüyor. Birine dokunmak ve korkmamak.

"Bilmiyorum... güzel ve kırılmamış olduğum gibi. Sanırım aynı olmasını istiyorum."

Ona artık eskisi gibi olmadığını söyleyecek yüreği yoktur. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Ellie'nin tanıdığı "Danny" gittiği gibi, Danny'nin tanıdığı "Ellie" de gitmiştir.

"Ben sadece... Ben sadece eski kızımı özlüyorum." Yüzünü siliyor ve ona bakıyor, yeşil gözleri cam gibi hüzünlü havuzlar. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Onun elini sıkıyor. "Senden bir iyilik isteyecektim. Beni bir yere götürür müsün?"

Gece oldu. Güneş battı. Yol engebeli. Danny ve Ellie'nin bedenleri arabanın hareketiyle sarsılıyor. Danny radyoyu açar ve istasyonlar arasında gezinir, duraklar ve bir Hristiyan gospel programının üzerinden geçer-yargılama günü yaklaşmaktadır. Blues'da karar kılar ve sesi kısar.

"Yolu bildiğine emin misin?" Ellie soruyor.

Danny başını sallar. Elleri direksiyonun etrafında gerilir. Bundan hoşlanmıyordu. *Bulunduğum yere gitmek istiyorum*, demişti Ellie. Ve tüm sağduyusuna rağmen onu götürmeyi kabul etmişti. Telefonu titrer ve onu çıkarır. Bir bakış Danny'ye Coldwell Polisi'nden, muhtemelen Dedektif Calhoun'dan geldiğini gösterir. Ellie görmezden gel tuşuna bastı.

"Onu geçen gün gördüm. Lokantaya geldi." Son kısmı, altında milyonlarca soru olan bir soru gibi söylüyor - soruşturmaya ne oluyor? Calhoun neden seni gzetlememi istiyor? Sana ne oldu? Nereye gittin? Ellie sessiz kalır.

Danny hıncını vites kolundan çıkarır. Kadının bunu neden yapmak istediğini, ona neden yardım ettiğini anlamıyor. Orman sıktır ve gri bir bulanıklık içinde geçip gider. Danny başka bir şey söylemeye başlar ama ağızını kapatır.

Kamyonu yavaşlatıyor. Geldiler. Yolun diğerk tarafında, Ellie'nin tökezleyerek çıktığı patikanın ağızı, kana bulanmış ve yara bere içindeydi. Sarı olay yeri bandı yolu kapatıyor. Bir kısmı kopmuş ve rüzgarda dalgalanıyor. Bu, bir süre sonra her şeyin unutulduğunu hatırlatıyor.

"Sanırım bir el fenerim var." Danny motoru durdurur ve arka koltuğı karıştırmaya başlar -giysiler, kamp malzemeleri, hatta büyük bir balıkçı bıçağı. Ağır hizmet tipi bir el feneriyle yeniden ortaya çıkar ve ona uzatır.

Kadın arabadan iner ve adam da onu takip eder. İ ışıklar ve farlar söner ve birdenbire gece onları yutar. O kadar karanlıktır ki Danny ayakkabılarının uçlarını bile seçemez. Ellie el fenerini yakar ve yere, spor ayakkabılarının solmuş beyazına doğru tutar.

"Tek başıma gitmek istiyorum," der ona. Danny yemin eder. "Hayır, El."

"Birkaç dakikada bir sana mesaj atarım." Sanki onu ikna etmeye yardımcı olacakmış gibi cep telefonunu cebinden çıkarıp sallıyor.

Ensesini tutuyor, emin değıl ve perişan. "Bilmiyorum..."

"Buna ihtiyacım var," diye ısrar ediyor.

İ çekiyor ve onu inceliyor. Bu onun başa çıkma yolu mu? Başına gelenlerle uzlaşma yolu mu? Onun için hâlâ bir muamma. Hâlâ çok inatçı. Kızın nceki halini bir anlığına görüyor. Başı eğık. Kollarını kavuşturmuş. nemli olduğunu düşündüğü bir şey için ölmeye istekli. Bir lanet daha savuruyor. "Birkaç dakikada bir mesaj mı atacaksın?"

"Kalbimin stne." Göğsünün tam ortasına bir *X işareti* yapıyor.

"Bana telefonunu ver. Çekip çekmediğinden emin olayım." Kadın gözlerini deviriyor, adamın duyamayacağı bir şeyler mırıldanıyor ve telefonu uzatıyor.

Danny kontrol ediyor, düğmelere basıyor. "İşte." Avucunun içine yerleştirdi, ekran karanlıkta saçma bir şekilde parlak ve doğal değildi. "Tam hizmet."

Hemen döneceğine söz verir ve caddenin karşısındaki patikanın ağzına doğru koşmaya başlar. Adam durur, ellerini ceplerine sokar ve onu izler. Bir ileri bir geri adım atıyor, başı eğik, kendini vazgeçirmeye çalışıyor ama sonra siktir et diyor ve onu takip ediyor.

Ormanın esneyen ağzına doğru koşar adımlarla ilerliyor, ona yaklaştığında yavaşlıyor. Kadın bir süre yürüyor ve Danny onun arkasından sürünerek, eşit bir mesafede tempo tutuyor. Bir dönemece yaklaştığında patikadan ayrılır. Onu bir baldıran otunun altında dururken bulduğunda kalp atışları hızlanır. Kadın etrafına bakınır ve Danny gözden kaybolur. Bunca temiz havaya rağmen Danny nefes almakta zorlanıyor, ciğerleri endişeden daralıyor.

El feneri yerde, bir ışık konisi sahneyi aydınlatıyor. Ellie çömeliyor, bir toprak yığınının dokunuyor ve sonra kazmaya başlıyor. Çok geçmeden elleri küçük bir paketin etrafına dolanır. Başparmaklarını içine sokup yoğurdukça içindekiler yumuşak bir hal alıyor. Paketi beline sokuyor ve gizlendiğinden emin olmak için montuyla örtüyor.

Rüzgar hızlanır ve uğuldar. Danny bu sesi siper olarak kullanır ve patikaya geri koşar. Bir süre koştuktan sonra ağzını kapatıp Ellie'nin adını haykırır ve onu aramak için bu yoldan geldiğine inanmasını umar.

Hafif bir yağmur pıtırıtısı başlar ve şiddetli bir sağanağa dönüşene kadar giderek artar. Danny bekler. Sonra Ellie oradadır. Saçları başına yapışmıştır. Danny'nin nabızı ensesinde ağır ağır atıyor ve korkuyor. Ama neden? Karanlıktan mı? Bu patikadan mı? Ellie'den mi? Silkindi.

"Her tarafın kir içinde." Kızın ne diyeceğini görmek için söylüyor. "Düştüm."

Bir yalan. Ay bir bulutun arkasında kayboluyor ve Ellie'nin yüzünü seçmek zorlaşıyor. "Aradığın şeyi buldun mu?" Saçlarından su damlıyor ve uzun kirpiklerine takılıyor. Hafızasında Ellie'nin bir görüntüsü belirliyor, ormanda, sırtı eğilmiş, kazıyor ve kazıyor.

"Henüz değil," diyor.

Ne yapacağını bilemez. Bununla nasıl başa çıkacağını. Ellie'yi bir şeyle suçlamak doğru gelmiyor. Bu yüzden varsayılan moda geçer, Ellie'ye karşı her zaman yapmak istediği şeyi yapar. Onunla ilgilenmek. Kahraman olmak. Eşofmanını çıkarır ve Ellie'nin omuzlarına atar. "Hadi," der. "Seni eve götüreyim."

Kamyonun içindeki hava nemli. Yolun birkaç mil aşağısındalar. "Isınıyor musun?" Danny düğmeye uzanıp ısıyı düşürüyor. Ellie cevap vermiyor. Usulca ağlıyordu. "Sorun nedir?" Bunun aptalca bir soru olduğunu düşünüyor.

Ellie titriyor ve ürperiyor. "Bir şey yok... Ben sadece... Çok korkuyorum," diye boğuk bir sesle konuşur.

"Sorun yok," diye yatıştırmaya çalışır.

"Bu iyi değil." Sözcükler ayağını yere vurur gibi ağzından dökülüyor. Her şey çok pürüzlü. Çok keskin. "Bu iyi değil ve asla iyi olmayacak. Bir sürünme boşluğunda uyuyorum. İnsanlara vurmak istememe neden olan bir öfke taşıyorum. Bulduğum her odada çıkış arıyorum; tüm pencerelerin açılabilirdiğinden emin oluyorum. Dokunulmaya dayanamıyorum. Saçıma kesemiyorum. Ve ne zaman biri bana Ellie dese, ona bunun benim adım olmadığını söylemek istiyorum. Tutulduğum yerde... bana Destiny derlerdi." Bir duraklama. "Bunu söylememeliydim. Unut gitsin."

Ellie'nin itiraf ettiği her şey akıl almaz. Yaşadıkları çok iğrençti. Danny hayatta kalmak kadar çirkin bir şey görmemişti. "Unutulmuş," der ama ismi dosyalar. Kader. Bir anlamı var mı? Ellie'yi ne tür insanların çaldığına dair bir ipucu mu? Bir tarikat mı? "Her şey yolunda ya da öyle olacak." Duraklıyor, direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "Emekleme odasında uyumak istersen, sana orada bir yatak yaparım. Birine vurmak istersen, bana vurabilirsin. Çıkışa ihtiyacın varsa, pencereleri açarım. Dokunulmak istemiyorsan, yanına otururum. Paniğe kapılırsan, içine nefes alman için bir kese kağıdı bulacağım" diye söz veriyor.

Ellie'nin boğazından bir hıçkırık kopuyor, keder dayanılmaz kadar büyük.

Baskı azalır. "Korkuyorum," diye tekrarlıyor.

"Ben de," diye itiraf ediyor. "Burası keşfedilmemiş bir bölge. Ama sen dayanırsan ben de dayanırım."

Ellie bir şey söylemiyor ama emniyet kemerini çözüp ona doğru kayıyor ve başını onun omzuna yaslıyor.

Bölüm YİRMİ İKİ

GECE YARISINA YAKIN ve Chelsey babasının ofisinde. Duvarlardaki hayvan kafalarını, resimleri ve plaketleri temizlemiş. Onların yerine küçük iğneler, yapışkan notlar ve fotoğraflarla dolu dev bir Washington haritası asmış. Toplamda on üç resim. Hepsi eyalet çapındaki Faili Meçhuller Birimi'nden Gemma Kincaid'in izniyle. Hepsi çözülmemiş kayıp kişiler. Hepsi on dört ila on yedi yaşlarında kızlar. Hepsi fakir. Beyaz. *Gabby* Barlowe da dahil olmak üzere on üç kişiden dördünün cesedi bulundu; hepsi de boğularak öldürülmüş ve çeşitli eyalet parklarına atılmıştı. On üç kişiden biri, evlatlık Hannah Johnson, en son mavi bir steysin arabanın yanında görülmüş. Tıpkı *Gabby* gibi. Ellie gibi. İki bir tesadüf. Üç, bir model.

Chelsey Willa'ya dönüyor. Hâlâ bir anomali. O uymuyor. Fotoğrafını diğer kızlardan uzağa, bir kenara iliştirmiş. Neden onu aldı? Ne değişti? Bir şeyler oldu. *Gabby* bulunan son cesetti. Ve Ellie sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Chelsey, Ellie'nin boynunu, temiz beyaz etini düşünüyor. Tırnakları düzgünce törpülenmişti, kırılmamıştı. Ellerinde ya da dizlerinde, sanki bir araçtan atlamış gibi hiçbir sıyrık izi yoktu. Belki de kaçmamıştır. Belki de ölüme terk edilmemiştir. Bu ne anlama geliyor? Ellie'de bir sorun var demek. Ellie bir şey söylemiyor demek.

Chelsey gözlerini ovuşturur ve tekrar duvara bakar. Bu çılgınlık mı? Bütün bu kızların bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünmek? Chelsey'nin, bu küçük kasaba polisinin, bu kadar büyük bir davaya, bu kadar üretken bir katile rastlamış olması? Ellie'nin bir şekilde her şeyin anahtarı olduğunu mu?

Keşke bu kızlar konuşabilseydi. Ne söylerlerdi? Hangi dehşeti fısıldarlardı? Chelsey'nin yediği yarım düzine Clif Bars

midesinde küçük kayalar gibi oturuyor. Omzunda Lydia'nın soğuk silüetini hissediyor. Kız kardeşi birdenbire her yerdedi. Kahkahası. Kokusu. Sözleri: *Pinkie yemin ediyor*. Sonra Chelsey'nin arkasında daha fazla gölge var. Kayıp kızların çılgınlığı. Cevap vermiyorlar. Olanlar hakkında konuşmuyorlar. Fısıldıyorlar: *Bizi bulun. Lütfen*. Kelimeler bir ilahiye, bir emre dönüşüyor. Başını haritaya doğru eğiyor ve sessizce "*Bulacağım*" diyor. *Söz veriyorum. Kalbimin üstüne yemin ediyorum ve ölmeyi umuyorum*. Sanki çok kolaymış gibi. Bu çocukluk yeminleri. Kızlar gençken yapılır. Peri ışıklı yatakların altında uyudukları, hava karardıktan sonra sokaklarda koştukları, bisiklete bindikleri ve evden uzaklaşmanın tehlikeli olmadığı zamanlarda.

Telefonunu eline alır ve arar.

Telefon çalıyor. "Dedektif Calhoun, saat gece yarısını geçti," diye cevap verir Kat.

"Geç aradığımı için üzgünüm," diyor Chelsey, üzgün olmasa da. İki kat daha hızlı işleyen bir saate karşı yarışmış gibi hissediyor. "Ama yarın sabah ilk iş Ellie'yi karakola getirmeni istiyorum," diyor otoriter bir sesle. Willa'nın fotoğrafına bakıyor. Chelsey kararında kararlıdır. Artık düşünmesi gereken tek kişi Ellie değildir. Gabby Barlowe'dan beri tek kişi değildi. Ama Chelsey zamanın kendi tarafında olduğunu hissetmişti, Gabby çoktan gömülmüştü. Şimdi, Willa hala dışarıda bir yerde yaşıyor olabilir. Şimdi, Ellie onu oyuyor, ona yalan söylüyor. Artık birbirlerinin rakibiydiler. Bir alanın iki ucundan birbirlerine bakıyorlar.

"Ne? Neden?" Kat sinirlendi, biraz da telaşlandı.

Chelsey kazananı olmayan bir savaşa girmek üzereymiş gibi hissediyor. Ama başka ne seçeneği vardır ki? Willa'yı bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Hatta Ellie'ye düşman bir tanık gibi davranacaktır. "Biraz..." Duraklıyor, kelimelerin dilinde bükülmesine izin veriyor. "... davayı kapatmak için toparlayıcı sorular."

"Bunun için karakola mı gelmesi gerekiyor?" Kat soruyor.

Chelsey'nin kulaklarında bir çınlama başlar. Bir alarm zili uyarısı. "Evet, bu resmi bir süreç. Bazı evrakların notere onaylatılması gerekiyor." İşte Chelsey, ayakları çok kaygan bir yokuşun kenarında tünemiş. Ne kadar ileri gidecek? Bunu kendine itiraf etmiyor ama bir hayat kurtarmak için her şeyi, her şeyi yapar. Keşke. Keşke. Keşke. Bu adamı yakalamak için ne kadar derine inebileceğini fark etmek onu biraz ürkütüyor.

"Oh, tamam. Elbette," diyor Kat. "Onu yarın getiririm."

"Harika," diyor Chelsey. Bir zaman ayarlarlar, sabah sekizde, tam istasyon açıldığında.

Chelsey babasının ofisinden ayrılır. Koridorda Lydia'nın odasının kapısını iterek açar. Aynı kokuyor. Bebek pudrası ve ayçiçeği parfümü. Lydia gibi. Chelsey ışığı yakar ve beyaz kuşgözü yorganın üzerindeki yatağa oturur. Kapının üstünde, her biri tek bir sayfayı dolduran yedi kalın kabarcıklı harf var. Birlikte özgürlük kelimesini heceliyorlar. Lydia işareti kendisi yapmıştı. Chelsey kız kardeşinin harflerin ana hatlarını çizişini, havada Sharpie ışığının kokusunu, sonra da her birini noktalar, çizgiler ya da küçük papatyalarla dolduruşunu izlemişti.

Oscar onu öldürmeseydi Lydia'nın ne olabileceğini merak ediyor. Seyahat ederdi, Chelsey bundan emin. Evden ayrılır ve müzik festivallerine, belki de Burning Man'e katılırdı. Ama her zaman yol yorgunu, yorgun ve bulldog babaları, telaşlı anneleri ve yapışkan kız kardeşi için minnettar olarak geri dönerdi. Chelsey ile birlikte Lucite masada oturur ve hala babalarıyla evli olan anneleri akşam yemeği-tavuk tetrazzini yaparken ona uzaklardan hikayeler anlatırdı. Lydia Alabama'da cevizli turta, Kansas City'de barbekü, Louisiana'da kerevit yemiştir ama annesinin yemekleri hâlâ tattığı en güzel şeydir.

Chelsey'nin boğazında bir yumru oluşur ve onu yutar. Gözyaşlarının akmasına izin vermiyor. Bütün bu kızlar. Bu parlak, cesur, güzel kızlar. Tüm bu potansiyel boşa gitti. Tüm o olasılıklar söndü. Ne olabilirdi? Soru sonsuza kadar uzanıyor. Lydia'nın Beatrix Potter tavşanlarından birini yataktan çeker ve parıldayan, iktidarsız bir öfkeyle ona bağırır.

ix

LÜTUF BİR HEDİYEYDİ. Dünyada hala iyi şeylerin var olduğunu hatırlatan bir hediye. Çoğu gece, benim sıram olmadığında, David onun benimle uyumasına izin verirdi. Bunu sorgulamadım. Bedenimi onunkinin etrafına doladım ve mavi parmaklarını kalçalarımın arasına, başını göğsüme bastırarak onu acımasız bir kış boyunca sıcak tuttum. Soğuk geçti ve ilkbaharda uzun otların arasında yılanları kovaladık ve bir tavşan yuvası bulduk. Hatta bir keresinde huckleberry çalılarının arasından kayan bir tilki bile gördük.

Ona bir çubuk kullanarak ve bir toprak parçasına sayıları kazıyarak çift basamaklı sayıları nasıl toplayacağını öğrettim. Baykuş parçalarını da inceledik. İlkokulda bana gösterildiği gibi ona fare kemiklerini gösterdim. Yaz geldi ve yerleşke çürük kokuyordu. Ama sığağın tadını çıkardık ve içtik. Akşamları serinlemek için derede yıkanırdık. Ben ellerimi kavuşturup suyun ejderha kuyruğu dediğim omurgasından aşağı akmasına izin verirken o kambur dururdu. "Ring Around the Rosie" şarkısını söyler ve sicimle kedi beşiği oynardık.

Ve o zamanlar mutlu olduğumu hatırlıyorum.

Bu yanlış mı? Kötü bir şey mi? En küçük neşe tohumunu bulup onu beslemem? O benim kızımdı. Ve onun için her şey olmak istedim. Her şeyi olmaya çalıştım. Kardeş. Anne. Öğretmen. Kurtarıcı. Her neyse, şu söz neydi? Günler uzun ama aylar kısaydı? Böyle mi oluyor? Benim için de öyle oldu. Zamanın giderek daha az anlamı vardı. Sanırım sonunda ona teslim olmuşum. Sonunda kendimi David'in dünyasının prizmasında kaybetmiş, sonsuza dek nöbetçi ağaçlara, kül bloklarına ve plastik kaplamalara hapsolmuşum. Vahşi doğanın içime girmesine izin verdim. Karanlığın beni yutmasına izin verdim ve yol boyunca gülümsedim.

Sonbaharın kıyısı havadaydı. Gökyüzü koyu griydi. Bütün gün dağların üzerinde gittikçe büyüyen ve okyanus yağmurlarına gebe olan bulutları izledim. Somonlar derede yumurtluyordu. Su mavi sırtlı ve parlak kırmızı bedenlerle doluydu. Hemen uzanıp bir tanesini kopardık. Ateşte pişirdiğimiz yumurtalarla dolu bir dişi.

Grace tabağını karıştırdı. "Keşke bunlar tavuk nugget olsaydı," diye fısıldadı.

"Tavuk nugget olduğunu farz et," diye kandırdım. Köpekler kamp alanının etrafında yatıyordu, ağızları açık, nefesleri buğulu. Star yanımdaydı. O da Grace'den hoşlanmıştı. Her zaman bizi takip ediyor, peşimizden ayrılmıyordu. Ağaçların arasında bizi kovalıyordu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. David izliyordu. "Bir ısırık al," dedim Grace'e, alçak sesle.

"Aç değilim," dedi Grace yüksek sesle. Çok yüksek sesle.

David sandalyesinden kalktı. "Grace," diye seslendi, sesi kötü bir kehanet gibi yerleşkede yankılanıyordu. "Bana gel."

Bir çırpınış. Korku kanatlarını çırpıyor.

"Hayır." Grace kollarını belime doladı ve burnunu karnımın en yumuşak yerine bastırdı. "Hayır."

Ben beş, Sam on beş yaşındayken, Sam'in boğazına bir cankurtaran simidi takılmıştı. Sam dışarıdan mutfağa dalmıştı, yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi, nefesi sanki küçücük bir iğne deliğinden geçiyormuş gibiydi. Annem 911'i aradı, bir yandan da Sam'in kolunu okşuyor ve ona ne kadar cesur olduğunu söylüyordu. Annemin eşsiz bir yeteneği vardı; hareket halindeki bir trenin önünde durup her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirdi. Sadece iyi. Sen merak etme. Her neyse, Heimlich hareketini yapamadı çünkü teknik olarak Sam boğulmuyordu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. "*Seni seviyorum Sam*" diye hüngür hüngür ağladım. *Seni çok seviyorum.* Sonunda cankurtaran çözüldü. Sam nefes alabildi. Ama o birkaç dakika içinde, en ufak bir hava için savaşmak zorunda kaldığında, onunla yer değiştirebilirdim. Grace için de aynısı geçerliydi.

"Benim hatam," diye yalan söyledim. "Tavuk nugget'larını ben getirdim."

David bize doğru süzüldü, elleri cebindeydi. Dudakları kıpırdadı. Son zamanlarda keyfi yerinde değildi. Odasında daha çok vakit geçiriyor, televizyon izliyordu. Sonra da dışarı fırlayıp yerleşkeyi arşınıyordu,

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor, çenesi bükölüyor, yaralı gözleri çılgınca bakıyor ve ağzından saçma sapan sözler dökölüyordu. Hükümetin nasıl tehlikeli ve dramatik bir değişim geçirdiği gibi. Otoriter bir kontrol istiyordu. Yepyeni bir dünya düzeni vardı. O geride bırakılıyordu.

"Bazı kültürlerde yalan söylemek ölümle cezalandırılır." Bizden bir metre uzakta durdu.

Ağzımı açtım.

"Yapma," diye fısıltıyla araya girdi Charity.

"Disiplin olmazsa düzensizlik olur," dedi David yaklaşarak. "Yanlış yapanlar cezalandırılmalıdır."

Grace'in sırtını, kemikli omuzlarının arasındaki boşluğu okşadım. "Katılıyorum." Başımı salladım. Sonra Grace'in kollarını belimden çekmeye başladım. Tutuşu gevşedi. Ayağa kalktım, omurgamda çelik bir çubuk, onun yerini almaya hazırdım. David'in gözleri o kadar ince bir şekilde parladı ki neredeyse fark etmeyecektim. Ama fark ettim. Ve bu tüylerimi diken diken etti.

Gökyüzü gri ağzını açtı ve iri yağmur damlaları yağmaya başladı. Grace benden uzaklaştı. Michael onu belinden yakalamıştı. Tekmeledi, çığlık attı ve yeni ismim Destiny'yi haykırdı. Öfkesi çok güzeldi. Öyle bir meydan okuma, öyle bir ruh. Onu bundan vazgeçirmeliydim.

Bir dirsek çarpışması, iyi yerleştirilmiş bir diz ve Grace kurtulmayı başardı. Bana tekrar yapıştı. "Gitmeme izin verme," dedi, kolları zincir gibi beni aşağı çekiyordu. O anda, bir yerlerde öfkelenmekten korkar hale geldiğimi fark ettim.

David bekledi. Hasta. Sakin. Testini geçip geçmediğimi görmek için bekliyordu. Eğer Grace'in üzerine kapanırsam, cezası daha kötü olacaktı. Teker teker parmaklarını kalçalarımın ayırdım. Onun iradesi güçlüydü. Ama benimki daha güçlüydü. Eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Devam et," diye fısıldadım, dilim tuz kadar kuruydu. Gözyaşlarımı tuttum. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Daha fazla ağlamasını istemedim. "Bir Valkyrie olduğunu düşün. Gücünü yıldırımından alan cesur bir savaşçı."

Charity bana başını salladı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Grace'i kendimden uzaklaştırdım. "Hayır," diye feryat etti. Michael onu kollarına aldı. Onu beton sığınaklara taşıdı. Ve tüm bu süre boyunca Grace kollarını açmış bana seslendi. Ondan uzaklaştım ve oturdum, yağmur sırtıma vuruyordu.

"Onu çok fazla şımartıyorsun," diye fısıldadı Charity, kaşık ağzına yaklaşmıştı, gözleri omzumun üzerinden David'e kayıyordu şüphesiz.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. İnkârım zayıftı. Belki de biliyordum. Yıldız bana burun kıvrıdı. Birkaç ay önce birkaç dişini kaybetmişti ve ben de onlarla çubuklardan küçük bir mobil yapmıştım.

Charity solgun bir gülümsemeyle yetindi. "Öyle. Çok yaklaşmamakta fayda var," dedi, sesi yağmurun etkisiyle kısılmıştı. Umut hakkında konuşmadık. Tohumlarla daha önce yaptıklarımızdan. Sonra ne yaptığımdan. Ya da bunu neden yaptığımızı, hamile kalmamak için yaptığımızı ve şimdi hamile kalabileceğimizi. Bundan çok korkuyordum. Tüm senaryoları hayal ettim. Ya hamile kalırsam? Kendi başıma kurtulmaya çalışır mıydım? Yoksa bebeği doğurur muydum? Ya David bebeğimi Serendipity'ye verip istediğini aldıktan sonra beni öldürürse? Keşke Charity ile bu konuyu konuşabilseydim. Ama o kendi içine kapanmıştı. Zar zor konuşuyordu. Ve gözlerinde hayaletlerle hep biraz perili görünüyordu.

"Grace'e bazen ondan nefret ediyormuş gibi bakıyorsun."

Charity sessiz kaldı. Bunu inkar etmedi. "Sen doğru olanı yaptın," dedi sonunda. "David durumu daha da kötüleştirebilirdi."

Kabul ettiğimi mırıldandım. Grace'e olan sevgim korkumla doğru orantılıydı. Sürekli tedirgin bir endişe içindeydim. Çok zayıflamıştı, çok çelimsizleşmişti. Çoğu gece o uyurken, ciğerlerinin şişip indiğini hissetmek için elimi göğsüne koyuyordum. Gerçekten güvende olduğumu bildiğim tek an nefes alış verişlerini sayabildiğim zamandı. Omzumun üzerinden Grace'in kilit altında tutulduğu sığınağa bakmaya cesaret ettim. Bakışlarım David'e takıldı. Küçük, vahşi bir tebessüm etti, yüz ifadesinin derinliklerinde bir şeyler süzülüyordu. Ve sonra, midem ağrısı da, somon balığının her bir lokmasını yedim. Hepsini. Çıtır çıtır, yanmış derisini bile.

Bölüm YİRMİ ÜÇ

ERTESİ SABAH, CHELSEY Nuh'u İZLER

masada önünde bir tabak dolusu kahvaltı malzemesi biriktiriyor. İkinci fincan kahvesini yudumlarken saçları hâlâ ıslaktır. Noah otururken başını ona doğru eğiyor. "İyi misin? Yorgun musun? Dün gece geç geldin."

Chelsey babasının ofisini hatırlar. Kayıp kızların fotoğraflarını ilıstırmek için ekose duvar kağıdında açtığı küçük deliklere. Gecenin bir yarısı Kat'i aramasına. Gerçeği çarpıtmasına. Ellie'nin kırk dakika içinde karakolda olması gerekiyordu.

"Ellie bugün geliyor. Tamamen kafeinlenmiş olmak istiyorum" diyor.

"Vay canına. Sonunda onu bir röportaj için mi sıkıştırdın? Bunu nasıl başardın?"

Chelsey'nin dudakları seğiriyor. Tabağına, kenarına yapışmış yumurta kırıntılarına odaklanıyor. "Tabii ki ısıltılı kişiliğimle," diyor kuru bir sesle. Nefesini üflüyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Gerginim," diye itiraf ediyor. "Bu ona karşı son şansım olabilir ve..." Willa'yı zihninde görüyor. Willa'nın ölmüş olabileceğini düşünmeyi reddediyor. Onun yerine, bir yerlerde kapana kısılmış dokuz yaşında bir kız çocuğu hayal ediyor, üzerinde büyüyen bir gölge. Tüm bunları Noah'ya anlatmakta tereddüt eder. Chelsey'nin teorisi hakkında ne düşünebilir? Diğer kızların Ellie'yle birlikte tutulduğunu. Ellie'nin sakladığını. Peki ya Chelsey'nin yöntemleri? Chelsey'nin Ellie'yi sahte bahanelerle bugün karakola çektiğini. Ama Ellie soruşturmaya kasten engelliyorsa... bu ne anlama geliyor? Aklıma tek bir kelime geliyor. Suç ortaklığı. Yakında Noah'a her şeyi açıklayabilecek. Tüm gerçekleri öğrendiğinde. "Her şey doğru gitmeli. Hepsi bu."

Ağzının kenarları yukarı doğru çekildi. "Düzinelerce kurban görüşmesi yaptınız."

Böyle değil, diye düşünüyor.

Uzanıp aralarındaki mesafeyi kapatıyor ve bir elini onunkinin üzerine koyuyor. "Bu iş sende." O kadar kararlı ki. Coldwell Plajı'nda gelgitten yükselen sivri kayalardan biri gibi, dalgalar ona çarpıyor. Avuç içi yukarı bakacak şekilde kolunu çeviriyor. Parmakları birbirine geçiyor.

"Haklısın," diyor. Onun elini kavırıyor. Bir an için sıkıca tutuyor. Ona kendisinden istediği her şeyi verebilmeyi diliyor. Bir gün bunu yapabileceğini düşünüyor. Ellie davasını çözdükten sonra. Gerçeği öğrendikten sonra. Chelsey özgür olacak.

Chelsey, "Bugün geldiğiniz için teşekkürler," diyerek Ellie'yi istasyona doğru yönlendirdi. Chelsey geldiğinde Kat ve Ellie bekliyorlardı. Kat kalmak istemişti. Ellie'yle birlikte olmak için. Ama Ellie annesini kovmuştu. *Bir iş yapması için ısrar etmişti.*

Konferans odasına varırlar ve Chelsey kapıyı sonuna kadar açarak Ellie'ye önce içeri girmesini işaret eder. Bakacak pek bir şey yoktur. Köşede eski bir kutu televizyon. Üzerinde analog bir saat olan bir beyaz tahta. Chelsey orada çalıştığından beri temizlenmemiş bir kahve makinesi.

Ellie ayaklarını sürüyerek içeri girer ve kendini bir sandalyeye bırakır. Üzerinde babasıyla rıhtımda giydiği büyük boy ceket var.

Chelsey kaşlarını kaldırdı, elleri kapının etrafında kıvrılmıştı.

"Sakıncası var mı?" "Hayır." Ellie doğruldu. "Sorun değil."

Chelsey, dışarıdaki sesleri ve çalan telefonları susturarak kapıyı sessizce kapatır. "Dediğim gibi, bugün buraya geldiğiniz için minnettarım." Ellie'nin karşısına bir sandalye çekip oturdu, elinde bir yığın kâğıt vardı.

"Annem yapmam gerektiğini söyledi," diyor Ellie asık suratla. "İmzalamam gereken bazı evraklar olduğunu söyledi."

Chelsey iç geçirir. "Gerçek şu ki... gerçek şu ki seni buraya getirirken biraz samimiyetsiz davrandım."

Ellie çarpılmış gibi sendeledi. "Ben gidiyorum." Ayağa kalkmaya başlar.

"Hayır. Bekle." Chelsey ayağa kalkıp Ellie'ye doğru yürüdü. "Seninle konuşmam gerek."

Ellie kapının yarısında duraklıyor. Başını iki yana sallar. "Sana yardım edemem."

"Neden bana yardım edemiyorsun?" Chelsey Ellie'yi inceliyor. Ağzının tek bir beyaz çizgi halinde kapanışını. Ellerinin iki yanında nasıl büküldüğünü. Bir şeyler saklıyordu. Ellie'nin gözleri kapıya kayıyor. Chelsey, "Beş dakika, tek ihtiyacım olan bu," diye atıldı. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece seninle konuşmama izin ver."

Ellie tekrar koltuğa gömüldü. "Beş dakika."

"Teşekkür ederim," diyor Chelsey ve kâğıt yığınını tutarak birkaç saniyenin geçmesine izin veriyor. "Biraz keyifsiz olduğum için özür dilerim," diye söze başladı. "Bu sabah çok fazla kahve içtim ve bütün gece uyanıktım. Dün de Lacey'deydim. Sweatshirt'ündeki kanda ailesel bir eşleşme bulduk. Yani Gabby'nin tişörtünde." Lewis Salt'ın fotoğrafını masaya koyarken Ellie'nin yüzünü buruşturmasını izliyor. "Bu Lewis Salt. Lacey'de yaşıyor. Ahır ve yeraltı mahzeni olan geniş bir arazide. Mavi bir steysin arabası var." Ellie bir kez daha irkildi. Chelsey kirpiklerini indirdi. "Seni kaçıranın o olabileceğini düşündüm."

"O değil," diye mırıldandı Ellie. "O değildi."

Chelsey'nin ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Biliyorum. Bir kızı var." Yığından bir fotoğraf daha alıp Ellie'nin önüne koydu. "Willa Adams. Giydiğin sweatshirt'te onun kanı vardı." Sonuç, Chelsey'nin Ellie ile buluşmasından birkaç dakika önce geldi. Montoya gelirken Chelsey'e mesaj atmıştı: WILLA'NIN TIŞÖRTÜ EŞLEŞTİ. Ellie'nin parmakları masanın etrafında kıvrılıyor. Chelsey devam etti. "Seni kaçıran kişinin onu da kaçırmış olması garip."

Chelsey durur. Ellie'nin inkâr etmesini bekler. Ama Ellie'nin bakışları metanetli ve Chelsey bunu onaylama olarak okuyor. "Geçmişte gençleri götürmüştü. Senin yaşındaki kızları." Chelsey diğer kızların on üç fotoğrafını sıralamaya başlar; hepsi tamamen varsayımdır, ama bir şeylerin peşinde olduğuna, bu işin kapsamının bu kadar geniş olduğuna inanmaya başlamıştır.

Chelsey, ikisi de aynı yıl içinde kaybolan Gabby Barlowe ve Hannah Johnson'ın kayıp kız ilanlarını bitirir. Koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Bu Hannah Johnson."

Birisi onu kaybolmadan hemen önce mavi bir steysin arabaya binerken görmüş."

Ellie gözlerini kapatır ve gözyaşları yüzünden aşağı akar. Tam bir dakika geçer ve Ellie cevap vermez. Ama o hala burada, hareketsiz ve perili, cılız bir gölge.

Chelsey devam ediyor. "Size kendimden pek bahsettiğimi sanmıyorum. Beni neyin motive ettiğini. Adalet duygumu harekete geçiren şey. Ben lisedeyken kız kardeşim kayboldu ve öldürüldü. Sanırım buna benim polislik hikâyem diyebilirsiniz." Ellie gözlerini açtı ve Chelsey ona alaycı bir sırıtışla baktı. "İki gün boyunca ona ne olduğunu bilmiyorduk. Nereye gittiğini. İyi miydi yoksa bir yeri mi ağrıyordu. Bunu çok düşünüyorum, bilmemeyi. Ayrıca neyi farklı yapabileceğimi de çok düşünüyorum. Onu en son canlı gören bendim," diye nazikçe itiraf ediyor Chelsey.

Gece Chelsey'e geri döner. Lydia'nın merdivenlerden inişini ve hayatından sonsuza dek çıkışını izlemek. Bazen bunu zihninde tekrarlıyor. Farklı bir seçim yapıyor. Kendini yatağına geri sokmak yerine, ailesini silkeleyip uyandırmalı, tüm ışıkları açmalı ve Lydia'yı kapıdan dışarı kadar kovalamalıydı. Bazı açılardan şimdi de bunu yapıyor, diğer kayıp kızları kovalıyor. Eylemsizliği yüzünden bir başkasının daha kaybolmasına izin vermeyi reddediyor. "O geceyle ilgili çok fazla pişmanlığım var. Keşke onu durdurabilseydim."

"Kız kardeşin için her şeyi yaparmışsın gibi geliyor." Ellie'nin sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Chelsey başını sallar. "Yapardım. Onun için her şeyi yapardım." "Anlıyorum," diyor Ellie.

Chelsey, Sam ve Ellie'yi düşünüyor. Kat onların yakın olmadıklarını söylemişti. Chelsey, "Bir keresinde kız kardeşinle bir bardak su için kavga edebileceğin ama böbreğe ihtiyacı olduğunda ilk sıraya senin geçeceğinle ilgili bir anekdot duymuştum," diyor. Ellie'nin zayıf gülümsemesinde bir yerlerde bir anı var.

Chelsey eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Benim gibi pişmanlık duyma, Ellie." Chelsey'nin sesi yumuşak. Karanlıkta bir yalvarış. "Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Ellie tereddüt ediyor. Bir yanağını çevirip içini çiğniyor. Sonra elini ilk on kızın üzerinde gezdirerek geri döndü. "Onları tanımıyorum."

"Tamam." Chelsey fotoğrafları ters çevirerek Gabby, Hannah ve Willa'nın yüzlerini yukarı kaldırıyor ve gözlerini onlara dikeyyor. "Peki ya Gabby ve Hannah? Onları tanıyor muydun?" Ellie çenesini eğip hayalet gibi başını sallıyor. "Hannah hâlâ hayatta mı?"

Ağzı kapalı olan Ellie başını sallıyor.

"Hannah öldü mü?" Chelsey sorar.

"Evet." Ellie ağlıyor ve avuçlarının içlerini gözlerine bastırıyor.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Onu dinlendirmek istiyorum."

Ellie dizlerini kavrayıp sıkıyor, parmakları önce beyaza, sonra kırmızıya, sonra da mora dönüyor. "Bilmiyorum... Cesede ne yaptığını bilmiyorum."

"Sorun değil," diyor Chelsey. "Çok iyi. Şu anda bana çok fazla bilgi verdin, Ellie. Çok iyi gidiyorsun. Şimdilik Hannah'yı unut. Sweatshirt'ünün üzerinde çok fazla kan vardı. Willa için çok endişeliyim. Yaşıyor mu?"

Ellie'nin yüzünden sümük ve gözyaşı akıyor. "O yaşıyor."

Hava Chelsey'nin ciğerlerine geri doluyor. Sonunda gerçeğe doğru ilerliyor. Ama sabit durmak zorunda. Çok hızlı giderse Ellie'yi ürkütebilir. "Bu iyi, Ellie. Bunu duymak gerçekten güzel."

Ellie kollarını kavuşturur. "Onu güvende tuttum."

"Eminim öyledir," diye hemen kabul eder Chelsey ve zihninde bir resim oluşmaya başlar. Ormanda tek başına küçük bir kız, Ellie onun elini tutuyor. İkili, eve dönüş yollarını kapatan karanlık bir figüre karşı durmaktadır. "Artık sadece sen olmak zorunda değilsin. Artık ben de buradayım. Willa'ya yardım edebilirim. Willa'ya yardım etmeme yardım eder misin?" Chelsey nazikçe ikna eder.

Ellie'nin çenesi titriyor.

Chelsey kâğıtları karıştırır ve Washington Eyaleti'nin haritasını çıkarır. Haritayı açıp Ellie'nin önüne koydu. "Bana yerini göster, Ellie. Tek yapman gereken işaret etmek."

Ellie haritayı itiyor. "Biraz ara verebilir miyiz?"

Chelsey söner. Gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Elbette. İçecek bir şey ister misin? Yemek?"

Ellie gözlerini duvara diker. "Eve gitmek istiyorum. Karnım ağrıyor." "Peki ya Willa, Ellie?" Chelsey neredeyse *ekleyecekti, eminim o da*

ama dişlerini diline *geçiriyor*. Çok fazla ilerleme kaydetti. Çok ileri bir adım atmak istemiyor.

Ellie masaya bakar. "Bunu burada yapmak istemiyorum. Bırakın gideyim." Gözleri konferans salonunda geziniyor, sanki birinin izlediğinden endişeleniyormuş gibi kapının küçük penceresine takılıyor. "Yarın gel, sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Chelsey gözlerini kısarak Ellie'ye bakıyor, onu okumaya çalışıyor. "Elbette," diyor. "Yarın. Söz mü?"

Ellie ayağa kalkarak, "Evet," dedi. "Söz veriyorum." Kapının eşiğinde durur, eli tokmağın üzerindedir ve bir an için dayanılmaz derecede üzgün görünür. Ama bu sadece bir parıltı, bir saniye önce var, bir saniye sonra yok. "O adam. Kız kardeşini öldüren adam, onu yakalayabildiler mi?" diye soruyor, gözlerinde bir fırtına.

"Oh." Chelsey ayağa kalktı. "O... o da onunla birlikte öldü. Adı Oscar Swann'dı. Onun erkek arkadaşıydı. Kimse onun bunu yapabileceğini düşünmedi. Çok çekiciydi. Önce onu sonra da kendini öldürdü."

Ellie'nin bakışları yere düşer. "Özür dilerim."

"Bu adamı yakalayacağız." Chelsey'nin alını iyi niyetle kırışıyor.

Ellie'nin tek söylediği "Teşekkür ederim," oldu.

Kapı Ellie'nin arkasından kapanırken Chelsey, "Teşekkür ederim," dedi. Bir süre bekler, verdiği söz havada asılı kalmıştır. *Bu adamı yakalayacağız.* Bu elle tutulur bir şey. İsteğine karşı yutkunuyor. Çok yakın. Çok yakın. Neredeyse Chelsey'nin ulaşabileceği mesafede. Ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, Chelsey'nin avucunun içinde olacak.

Bölüm

YİRMİ DÖRT

KAT, arka kapının açılma sesini duyduğunda henüz bir sigara yakmıştır.

Ellie çıkarken Kat, "Hey," diyor.

"Selam." Ellie eski bir alüminyum koltukta annesinin yanına oturur.

Kat sigarasının külünü savuruyor. İlk nefeste her zaman küçük bir vızıltı alır. Şimdi azalıyor. "Söndürmemi ister misin?"

Kat onu karakoldan aldığından beri Ellie pek konuşmadı. Ama Kat, Ellie'nin arabada hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturup ellerini ovuşturduğunu fark etmişti. Ellie'ye nasıl gittiğini sorduğunda, Ellie "iyi" demiş, sonra da odasında kaybolmuştu. Kaybolmak; Kat bu kelimeyi düşünüyor. Sahip olduğu tüm farklı anlamları. Birinin gözünüzün önünde olmasına rağmen hâlâ kayıp olması gibi.

Kat bütün gün kulağını kapıya dayayarak Ellie'yi kontrol etti. Tahtanın arkasından gelen sesler tuhaftı; bazen bir çığlık, bazen boğuk bir patlama. Belki de Ellie yine kızgındı? Kat birçok sabah uyandığında Ellie'nin yatak odasının bir bölümünü tahrip ettiğini gördü

-Fotoğrafları yırttı, yatağı devirdi ve bir keresinde bir bardak kırdı. Ama şimdi Ellie sakın görünüyor.

Ellie başını sallar. "Hayır. Sorun değil. Hoşuma gidiyor." Bir duraklama. "Bana 4 Temmuz'u hatırlatıyor."

Ellie küçükken barbekü yaparlardı. Kat güzellik salonundaki kadınları davet etmiş, Jimmy de ızgara yapmıştı. Bir zamanlar bu ev bir toplanma yeri idi. Bir zamanlar burada pek çok hayat yaşanmıştı. Çok fazla kahkaha paylaşılmıştı. Kat bu anıya gülümsüyor. "Belki bu yıl bir parti verimiz." Yaz yaklaşıyor, ama sen

yağışlı havadan anlamazsınız. Havada hafif bir ozon kokusu var. Yaklaşan bir fırtınanın kokusu.

Ellie omuz silkiyor ve ceketinin fermuarıyla oynuyor. "Bu iyi olurdu."

Kat, Ellie'yi inceliyor. Kızının bu katlanmış versiyonunu. Her zaman Ellie'nin biraz dramatik olduğunu düşünmüştü. Dizinin derisi yüzüldüğünde ulurdu. Peynirli makarna yerken ağzını yaktığında çığlık atardı. Sanki gökyüzü düşüyormuş gibi davranırdı. Ellie çok yoğun yaşardı. Neden Ellie'yi delip çıkarmak istemişti? Neden onu susturmuş ve sessiz olmasını söylemişti? Ama şimdi görüyor. Görüyor. Kahkahaları. Kavgayı. Ağlamaları. Hepsi bir hediye idi. Hepsi.

Kat sigarasını tekrar yakıyor. "Sam hamileyken bu sandalyelere oturmayı reddetti çünkü ağırlığının altında çökeceklerinden korkuyordu. Baban onun aptallık ettiğini düşündü. 'Bu sandalyeler sen doğmadan önce yapıldı ve sen öldükten sonra da burada olacaklar' dedi." Nefes veriyor. Duman yukarı doğru kıvrılıyor, bir sarmaşık gecenin içine doğru kıvrılıyor. "Her neyse, birkaç hafta sonra bir tanesinde oturuyordu ve ayakları kırıldı."

Ellie kıkırdıyor. Kat de gülüyor ama sonra gülümsemesi değişiyor. "Senden sonra ilk kez güldüm, gerçekten güldüm..." Bir baş sallaması daha. Göz kapakları sıcak, tanıdık gözyaşlarıyla ılık ılık ışıyor. "Kendimi çok suçlu hissettim."

"Mutlu olman senin için sorun değil." Ellie bu sözleri son bir dilek gibi fısıldıyor.

Kat boş boş başını sallıyor, bakışları kahverengi çimenlerde kayboluyor. "Hep kız çocuk istemişimdir. Sadece kızları." Bunu daha önce de söylemişti. Sayılamayacak kadar çok kez. "Seni asla terk etmezler. Erkekler yaşlanır, maceralar yaşar, sonra evlenirler ve artık senin değildirlers. Kızlar da bunları yapar ama her zaman eve dönerler."

Ellie'nin gözünden iri bir damla yaş kaçır. "Özür dilerim."

Kat'in ifadesi yumuşar. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Senin için bir şeyleri düzeltmek isterdim. Sen küçük bir kızken, sıyrılan dizine bir öpücük kondurmak yeterliydi." Sigarasını söndürür.

"Anne," diye başlıyor Ellie, sonra yön değiştiriyor. "Sence yarın arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Ah." Kat bunu düşünerek kaşlarını çatı. Ellie'nin gitmesine izin vermeyi düşünüyor. Belki daha önce Kat, "Ne zararı var ki?" diye düşünmüş olabilir. Olabilecek en kötü şey nedir? Şimdi ise tüm bu belirsizlikle nasıl yaşayacağını merak ediyor. Kızının bulunduğu yerden çıkmasına nasıl yardım edeceğini ve aynı zamanda kendini nasıl gömmeyeceğini. "Seni götürebilirim." Bugün Ellie'yi karakola bırakırken ayak işlerini hallediyormuş gibi yapmıştı ama aslında bir blok öteye gidip park etmiş ve bekliyordu.

"Sam'i görmeye gideceğimi düşündüm." Ellie Kat'e bakar.

Kat'in yüz hatları şaşkınlıkla parlıyor ve hemen yumuşuyor. "Evet, tabii, tamam," diyor. "Bu iyi olur, sanırım." Tek istediği buydu. Sam ve Ellie'nin arkadaş olması. Yaşlandıkça geride bırakacakları konusunda daha da endişeleniyor. Ellie ve Sam'in yakın olmalarını, kendisi öldüğünde birbirlerine sahip olmalarını ister.

"Teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum." Ellie ayağa kalkmak için sandalyeyi geri iterken sandalyenin alüminyum iskeleti betona sürtünüyor. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Ellie kapıda duraksıyor. "Görüşürüz," sonra daha da alçak sesle, "Seni seviyorum," diyor.

Kat, "Ben de seni seviyorum," der ama kapı çoktan kapanmıştır. Ellie çoktan gitmiştir.

Jimmy uyurken ısıklık sesi çıkarıyor. Rüyasında okyanusu ve kızlarını -Kat, Sam, Ellie, Valerie ve Mia- görüyor. *Turmoil*'in güvertesindeler. Gün açık, parlak ve soğuk. Yanakları rüzgarla şişmiş, burunları pembe ve gülümsemeleri geniş. Çizgiler atıyor ve gülüyorlar. Motown dinliyorlar. The Beatles. Bir an, aynı sahne, sadece Ellie daha genç ve sadece ikisi var. Adam ona balık ayıklama sanatını öğretiyor. Bir başka görüntüde akşam olmuştur ve adam güvertede güneşin altında mutlu bir şekilde sızmaktadır. Ellie hala oradadır. Hala onunla birlikte. Dudaklarının yanağını sıyırdığını hissediyor ve gözlerini açıyor.

Şu an uyanık. Evde. En sevdiği sandalyede ve Ellie bir genç kız. Hayır, ergen değil. Neredeyse yirmi yaşında. Kendine zamanın geçtiğini hatırlatıp duruyor. Dolaşması gerektiğini

Yaşadığı mağaradan. "Seni uyandırmak istememiştim," diyor. "Sadece iyi geceler demek istedim."

"İyi geceler." Sesi hırçındı. "Annen nerede?" Ellie başını salladı. "Dumanı takip et."

Jimmy o şeylerin Kat'i nasıl öldüreceği hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ama söylemiyor. Dilini tutuyor. Artık ölüm hakkında şaka yapmıyor. Ellie televizyonu kapatır, bir battaniyeyi katlar, bir yastığı kabartır. "Yarın öğleden sonra tekneyle açılmak ister misin?" diye sorar.

Kaşları çatılır. Yüzünün üzerinden bir gölge geçer. "Evet, yapardım."

Bu hoşuma giderdi."

Bir kez başını sallıyor. "O zaman bir randevu." Ayağa kalkıyor. "Gidip annenle konuşacağım. Çok geç kalma."

Kat'i arka bahçede bulur. Bir sigara daha yakıyor. İnce bir kazağın altında göğüsleri sarkık. Parmak eklemleri çarpık ve topuzlu. Saçları tel tel ve gri. Jimmy'ye hâlâ bir rüya gibi görünüyor. Her zamanki gibi güzel.

Oturur, Kat'in paketinden bir sigara çıkarır ve dişlerinin arasına sıkıştırıp yakar.

"Ellie'yi gördün mü?" diye soruyor. "Yatağına gidiyor."

Sessiz ol o zaman. Birlikte sigara içiyorlar. "Bana hiç söylemedin," diyor Kat. "Ellie yokken Dedektif Calhoun'u görmeye gittiğini. Ben de seninle gelirdim. Neden bana söylemedin?"

Nedense okul bahçesini, peltekliğiyle dalga geçen çocukları, sonunda metanetle bastırdığı tomurcuklanan terörü hatırlıyor. Sonra Jimmy iyi bir kocayı neyin oluşturduğunu merak eder. İyi bir baba. İyi bir adam. Bazen kendini tanıdığından emin olamıyor. Ama Kat'i tanıyor.

"Seni bağışlamak istedim," diyor. Kat'i şimdi nasıl sevdiğini düşünüyor. Onu her zaman nasıl seveceğini. Okyanustan daha çok. *Turmoil'den daha* fazla. Bir karar verir. "Biraz düşündüm." Ellerini kavuşturur. "Tekneyi ve ruhsatı satmanın zamanı geldi mi diye düşünüyorum."

"Öyle mi?" Kat rahatça soruyor, ama gözlerinde bir parıltı var - umut. "Evet," diye yanıtlıyor. "Özür dilerim, Kat. Ben yeterince kazanamazken senin çalışman beni hep bok gibi hissettirdi."

Yetersizlik ve öfke

Jimmy'nin içinde tekrar yükselir. Bazen bir şeyleri kaçırdığını, dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu hissediyor.

"Bunu hiç umursamadım," diyor

Kat. Adam gözlerini karısına diker. "Aldırmadın mı?"

"Hayır, Jim. Biz bir takımız. O zamanlar belki utanıyordum ama şimdi değil. Sam'le geçirdiğimiz Noel'i hatırlıyor musun? Sadece bir kutu boya kalemi ve bir dolarlık dükkândan bir kâğıt alabildiğimiz zamanı. Üzülmüştüm ama şimdi düşündüğümde gurur duyuyorum. Bunu başardık. Anlıyor musun?" diye soruyor.

Seviyor. Eğer kendine karşı dürüstse, evlendiklerinde Kat'i sevmemişti. Ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyor. Kat hamile kaldığında sadece birkaç aydır çıkıyorlardı. Jimmy on dokuz yaşındaydı. Kat 18. Bu bir pratiklik meselesiydi. Dünyaya karşı iki kişi, bir kişiden daha iyiydi. Ama yıllar içinde, özellikle de çocuk sahibi olduktan sonra Kat'e aşık olmuştu. Evet, o zamanlar bir takım olmuşlardı. Az para ve az uykuyla çalışıyorlardı. Birbirlerinin sevgisini kazanmışlardı.

Yıldızlara bakıyor. Coldwell gibi küçük bir kasabada bile çok fazla ışık kirliliği var. Okyanus daha berrak olurdu. Bir parçası hep suyu isteyecek. Ama tekneyi satacak. Kat için, Ellie için, Sam için sahip olduğu her şeyi satar. Ailesi için.

Bölüm

YİRMİ BEŞ

SABAH VE müzik için çok erken. Özellikle de bu tür müzik için. Sam'in karısı ne zaman Jimmy *Buffett* çalsa, kadın seçimini sorguluyor. Yine de Valerie'nin etrafta dans edip kızları Mia'ya cennette çizburger olmakla ilgili bir şeyler söylemesini yarım bir gülümsemeyle izliyor. Nedenini anlıyor. Açık bir gün. Gökyüzünde bulut yok ve güneş parlak sarı bir disk. Dün gece hızlı ve öfkeli bir fırtına çıkmış ve sabaha karşı dinmiş.

Coldwell böyle bir gün için yaşıyor. Valerie de öyle. Florida'lı ve Coldwell'de sürekli titriyor. Ama bugün gülümsüyor, Jimmy Buffett çalışıyor ve kalın yün kazağını atıp daha ince bir gömlek giymiş, tabii yine uzun kollu. Sam kalçasını mutfak tezgahına yaslayıp esniyor. Mia beş gündür

Bir süredir sabahları erken kalkıyor ve tam olarak sabah dokuzda kestiriyor. O her zaman erken kalkan biri olmuştur. Fok yavrularının genellikle gün doğumunda sahilde olduğunu öğrendiğinde başladı. Şafaktan önce tencere ve tavalara vurarak tüm evi uyandırır. Annesi Ellie'yi sırtına bağlar, babası da kahve yapardı. Kum tepelerinin üzerinde uzun otların arasında otururlar ve fok yavrularının havlamalarını, yuvarlanmalarını ve tombul vücutlarını kumla kaplamalarını izlerlerdi. O zamanlar altın zamanlardı.

Kapı çalındı. "Ben bakarım," diyor Sam. Oturma odasına doğru ilerler ve giderken müzik setinin sesini kısar.

"Ellie," diyor Sam. Mia paytak paytak yaklaşıp pantolonunun paçasından tutuyor. "Hey." Ellie ellerini ceplerine soktu.

"İçeri gel." Sam genişçe gülümser, hafif maniktir. Odanın öbür ucundaki Valerie'nin gözlerini yakalar. Karısı cesaretle başını sallar. Onlar

Ellie'yi tartışarak saatler geçirdi. Onunla nasıl konuşulacağını. Ne söylemeli ve söylememeli. Onu en iyi nasıl sevebilirim. Ellie ayaklarını sürüyerek odaya girdi ve ortada durdu. "Umarım aramadan geldiğim için kızmamışsındır."

"Tabii ki hayır," diyor Sam. "Oturmak ister misin?"

"Tabii. Belki sadece bir dakikalığına." Ellie kanepenin kenarında dengede duruyordu. Sam'in hangisini alacağına karar vermesi tam bir yılını almıştı. O zaman Valerie'nin ondan boşanabileceğini düşündü. Sam doğru seçimler yapmak konusunda çok endişeleniyor. Domino taşlarının düşmesi gibi bir seçimin diğerini nasıl etkilediğini. Mia doğduktan sonra kaygıları katlandı. Kızının nefes almayı bırakacağı korkusuyla uyuyamıyordu. Bebek maması ve en iyi kundaklar hakkında bloglarda saatlerce gezindi.

"Ee, ne var ne yok?" Sam yere, Mia'nın yanına yerleşiyor, tüm annelerin yaptığı şeyi yapıyor, bebeğini eğlendirmek için yerde oyuncaklar bulurken bir yandan da odadaki yetişkinlerle göz temasını sürdürüyor.

"Yok bir şey. Sadece merhaba demeye geldim," diyor Ellie.

"Merhaba," diyor Sam. İnsanlar Sam'in Ellie için ikinci bir anne gibi olduğu konusunda şaka yaparlardı. Küçük kız kardeşinin üzerine titrer, biberonla besler, soğutmak için yemeğine üfler, yürümeyi ilk öğrendiğinde elinden tutardı. Ellie'nin ne zaman acıktığını anlayabiliyordu. Yorulduğunda. Daha sonra, okulda kötü bir gün geçirdiğinde, sadece Ellie'nin gözlerindeki bakıştan. Birinci sınıfta bekâretini Will adında bir çocukla kaybettiğinde, Sam'in ehliyetini çaldığında; Ellie'deki değişimi her zaman hissedebiliyordu. Gün ışığı geliyordu. Fırtınalar yaklaşıyor. Bir kız kardeş bunu her zaman anlayabilir. Ellie'nin yalan söylediğini şimdi böyle biliyor ama Ellie'nin üzgün olduğunu da biliyor. Bunu zorlamamaya karar verir.

Ellie evin etrafına bir göz attı. "Burası güzelmiş."

Bu doğru. Ellie bu eve daha önce hiç gelmemiş. Valerie ve Sam, Ellie kaybolduktan sonra satın almışlar. Sam kağıtları imzaladıkları gün hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Ellie bunun bir parçası olmak için orada değildi. Sam hayatına devam ediyordu ve suçluluk duygusu onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Mia huysuzlanıyor. "Aç," diyor Valerie, kızlarını kucağına alarak. "İşler değişmeden önce onu beslesek iyi olur. Gidip ona bir şeyler hazırlayayım."

"Biliyor musun?" Sam avuçlarını dizlerinin üzerinde yumuşatarak şöyle der. "Hadi yemeğe çıkalım. Hep beraber yemeğe çıkalım. Ne

dersiniz?"

Ellie'ye soruyor, yerden kalkıyor. Dizleri patlıyor. Bebek sahibi olduğundan beri Sam kendini çok yaşlı hissediyor. Eklemleri her gıcırdaadığında, vücudu bunu onaylıyor.

"Hayır, teşekkürler. Danny ile buluşmam gerekiyor," diyor Ellie. Valerie omzunda bir bebek bezi çantası taşıyor ve Mia onun kollarında kıvranıyor. Ellie'nin bakışları yeğeni Mia'ya kayıyor. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

Aradan bir süre geçer ve Sam Valerie'ye sert bir bakış atar. "Elbette yapabilirsin," diyor Sam sonunda.

Valerie Mia'yı Ellie'nin kollarına bırakır ve Mia ağırlıkla birlikte yere düşer. Sam'in gözleri buğulandı. "Düşündüğümde daha ağırmış." Ellie'nin burnu Mia'nın başının üstünde geziniyor, içine çekiyor. Sam'in kızı eski mısır gevreği gibi kokuyor. Bunu örtmek için bu sabah ona biraz losyon sürmüştü.

Dışarı çıkarlar. Valerie arabanın kapılarını açar ve Ellie Mia'yı koltuğuna oturtur ama kemerini bağlamaz.

"Ben yaparım," diyor Sam. "Bunlardan birini kullanmak için mühendis olmanız gerekiyor."

"Tamam." Ellie bir süre kapının önünde çömelmiş, Mia'ya bakıyor. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve yay gibi buklelerinden birine dokundu. "Umarım harika bir gün geçirirsin."

Mia kemerini bağlamıştır ve Valerie direksiyon başındadır. Sam, Ellie'yle birlikte arabanın dışında duruyor. "Danny'yi bırakıp bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Güneş gözlüklerini yüzüne takıyor. "Ya da Val ve Mia dışarı çıkabilir. Ben kalabilirim."

"Hayır, sorun değil. Danny beni bekliyor." Ellerini tekrar ceplerine soktu.

Sam çalışan arabaya yaslanır. Motor kışına sıcak bir şekilde temas ediyor. "Yakında takılmalıyız, kızlar gecesi yapmalıyız. Konuşalım."

"Evet, bu iyi olur." Sam, Ellie'nin hiçbir şey için söz vermediğini belirtiyor. Ama sorun değil. Zaman olacak, diye düşünüyor. Bütün bu acı sonsuza dek süremez. Ellie Sam'e hafif bir gülümseme verir. "Hey, ehliyetini bulamadığın zamanı hatırlıyor musun?"

Sam güneş gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Değiştirmek bana yirmi dolara mal oldu."

"Beni onu almakla suçladın."

"Evet," diyor Sam gülümseyerek -bazen kötü anılar iyi anılara dönüşür.

"Ben aldım," diye itiraf ediyor Ellie.

Sam yüzünü buruşturur. "Duh." Arabanın içinde Valerie tekerlemelerden oluşan bir çalma listesi açmıştır. Sesler camlardan içeri sızıyor. Peter, Peter, balkabağı yiyen, bir karısı vardı ve onu elinde tutamadı.

"Özür dilerim." Ellie güneşe karşı gözlerini kısıyor. "Önemli değil."

Sessizlik başlar. Sam veda etmeye hazır değildir. Güneş kayar. Tekerleme değişir. Mia bir ağlama sesi çıkarır. "Gitmeliyim," diyor sonunda. "Uğradığın için teşekkürler. Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," diyor Ellie.

Annelerinin arabası kaldırımın kenarına park edilmiş. Camın arkasından Sam aşırı doldurulmuş bir sırt çantası görür. Tedirginlik derisini diken diken eder. Sam aniden tuhaf bir déjà vu hissine kapılır. Zaman kendini tekrar ediyordu. Dünya bir çemberin içinde hareket ediyor. Bunu silkeleyip atar ve Ellie'ye gülümser. Ellie'yle ilgili endişesi, telaşlanan Mia'ya geçiyor. "Pekâlâ, yakında görüşürüz."

Bölüm

YİRMİ ALTI

Chelsey, Black'lerin evinin önüne geldiğinde SABAH KUŞLARI hâlâ cıvıdamaktadır. Kat'in arabası yolda değildir ama Jimmy'nin kamyoneti oradadır. Kapıyı çalar ve Kat kapıyı sonuna kadar açar. "Dedektif Calhoun," der şaşkınlıkla.

"Selam Kat," diyor Chelsey dostça bir gülümsemeyle, Kat'in unvanını nasıl kullandığını fark etmesine rağmen. Artık ilk isim temeli yok. "Ellie'yi görmeye geldim."

Kat'in kaşları çatılır. Ağzının etrafındaki çizgiler kaşlarını çatarak derinleşiyor. "O burada değil."

"Gitti mi? Burada buluşmamız gerekiyordu. Bu sabah."

Kat başını sallıyor. "Bu sabah arabamı ödünç almak istedi. Sam'i ziyaret etmek istedi."

"Neler oluyor?" Jimmy, Kat'in arkasında belirir.

"Dedektif Calhoun Ellie'yi görmeye geldi." Kat kocasına sıkı bir gülümseme verir.

Chelsey, "Dün istasyonda yaptığımız konuşmayı bitirmek için bugün, bu sabah ilk iş burada buluşmamız gerekiyordu," diye açıklıyor. Cildi endişeyle karıncalanıyor.

Kat girişten sıvışır. "Ellie'yi arayacağım."

"İçeri gelin." Jimmy kapıyı daha geniş açar ve Chelsey onu oturma odasına kadar takip eder. Pencereleler açıktı. Bir zamanlar beyaz, şimdi sarı olan perde esintide dalgalanıyor. Karışan hava yumuşak ve tatlıdır, biraz da tozludur.

Kat bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde telefonla geri gelir. Yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Ellie cevap vermiyor."

Jimmy boğazını temizler. "Sam'i dene."

Kat başını sallar ve arar. "Hey, tatlım," der. "Ellie seninle mi? Dedektif Calhoun burada ve onu görmek istiyor." Kat'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Değil mi?" Chelsey zorlukla yutkunur ve bakışlarını Kat'te sabit tutar. "Danny'lere gideceğini söylemişti?"

Chelsey, "Ne kadar zaman önce olduğunu sor," diye yönlendiriyor.

Kat yapar. "Bir saat mi?" Bir duraklama. "Hayır, endişelenmenize gerek yok. Eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur. Seni sonra ararım, tamam mı? Mia'ya benim için bir öpücük ver." Kat telefonu kapattı. "Bir saat önce Sam'lere uğradı ama Danny'lere gideceğini söyleyip çıktı." Kat başını sallar. "Anlamıyorum. Danny hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Danny'yi dene," diyor Chelsey.

Kat sorar ve Chelsey dinler. Kat, Danny'ye Ellie'yi görüp görmediğini sorduğunda dinler. Danny görmediğini söylediğinde Kat'ın sesindeki hayal kırıklığını dinler. Telefonu kapatırken Kat'ın nefesinin titreyişini dinler. "Onu görmemiş. Bugün planları olmadığını söyledi." Kat'ın eli Jimmy'nin havada asılı duran elini bulur. Ve Chelsey birbirlerini nasıl sıktıklarını kaçırmaz.

Chelsey ağzını açar ve telefon çalar, sesi tizdir. Kat ekrana bakar. "Ben Sam." Kat cevap verir. "Merhaba." Sam'in sesi hattın sonundaki bir mırıltıdan ibarettir ve Chelsey ne söylendiğini anlayamaz. Ama Kat'ın yüzü dehşetten bembeyaz kesilir. Black'lerin evindeki hava kalınlaşır, esinti biraz daha boğucu bir hal alır.

"Ne diyor o?" Jimmy soruyor.

Kat onu görmezden gelir. "Eminim endişelenecek bir şey yoktur," diye Sam'i rahatlatır Kat. "Dedektif Calhoun'la konuşmama izin ver, seni sonra ararım, tamam mı?" Kat, sanki biri mezarının üzerinden geçmiş gibi bakarak bağlantıyı keser. "Sam, Ellie'nin arabada bir sırt çantası olduğunu söyledi."

Dehşet Chelsey'nin göğsünü sıkıyor. Sırt çantası mı? Neden? Kaçmak için mi?

"Anlamıyorum," diyor Kat. Ve yorgun görünüyor. Jimmy de öyle. İkisi de sanki güneşe bakıyormuş gibi.

"Başka bir yere gitmekten bahsetmediğine emin misin?" Chelsey soruyor.

"Hayır," diyor Kat. "Hayır." Gözlerini ovuşturuyor. "Anlamıyorum. Neler oluyor? Ellie nerede?"

Chelsey, Lydia'nın kaybolduğu geceyi hatırlar. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde esniyor, halıyı tekrar hissediyor. Lydia'nın peşinden koşma dürtüsü. Eğer

Sadece. Ortalık sessizdir ve Chelsey, Kat ve Jimmy'nin bakışlarının kendisine kilitlendiğini, cevaplar aradığını fark eder.

Chelsey yüksek sesle, "Doğru olmayan bir şeyler var," diye düşünür. Ellie kayıp. Yine. Jimmy ve Kat'e bakar. Ellie şimdi nereye gitmiş olabilirdi? Sam'le konuştular. Danny ile. İkisinin de hiçbir fikri yoktu. Ellie döndüğünden beri zamanının çoğunu nerede geçiriyordu? Chelsey, Black'lerin evinin etrafına, gölgeli merdivenlere baktı. "Odasını aramamın bir sakıncası var mı?"

Chelsey, Ellie'nin odasının ortasında bir çift lateks eldiven giyer. Kat ve Jimmy kapı aralığında geziniyor. Tanrım, oda mahvolmuş. Chelsey buraya daha önce de gelmişti. İki yıl önce. Geçmişteki halini Ellie'nin eşyalarını karıştırırken görüyor: aromalı dudak nemlendiricisi tüpleri, arkadaşlarının fotoğrafları, dolabının üst rafında yarısı boş bir votka şişesi. O zamanlar farklı bir odaydı. Dağınıktı ama yine de düzenliydi. Şimdi ise karmakarışık. Burası saçları koparılmış, yüzü tırmalanmış, çılgılık atmaktan boğazı kurumuş bir oda. Çorak, harap bir yer.

Chelsey yavaşça kıyafet yığınlarını karıştırmaya başlar. Sonra pencereden dışarı bakmak için bir çarşafı kaldırıyor. Ellie'nin şifonyerinin çekmecelerini açıyor, içini süpürüyor, sonra çekmeceleri çıkarıp arkasını kontrol ediyor. Hepsi temiz. Sırada dolap var; aramak için el feneri kullanıyor. Hiçbir şey yok. Ellerini kalçalarına koyar. Hiçbir ipucu yok. "Ellie'nin evde takıldığı başka bir yer var mı?"

Kat ve Jimmy ağır bir bakış paylaşırlar. "Onu birkaç kez tavan arasında uyurken yakaladım," diyor Kat. "Sam'in eski odasında."

"Göster bana," diyor Chelsey.

Chelsey çömelir ve Ellie'nin uyuduğu yere sürünerek girer. Dar ve klostrofobik bir yerd, ancak bir bedenın kıvrılıp yatabileceğı kadar yer vardı. Karanlıkta gözleri zorlanıyor. Buruşuk bir yorganın üzerine diz çöküyor ve bir elini yumrulu bir yastığın üzerine koyuyor, kumaş parmaklarının altında pürüzsüz ve serin. Chelsey Ellie'nin burada olmadığını biliyor ama küflü havada, her bir toz zerresinde onu hissedebiliyor. El fenerini yaktı.

İşte orada. Ahşap bir kirişin arkasındaki bir şey gözüne çarpıyor. Uzanıyor. Eli kahverengi bir paketin etrafına dolanır. Ayrıca bir boru kalıntısı ve iki buruşuk kağıt parçası da vardır. Chelsey hepsini çıkarır ve bulduklarını misafir odasının gri halısının üzerine sererek yeniden ortaya çıkar. Kalçalarının üzerine oturur ve kâğıtları çözer.

Hepsi aynı fotoğrafın kartpostalları. Bir sıra huş ağacı. Jimmy boğuk bir ses çıkarır. "Bunu daha önce de görmüştüm." Yüzü bembeyaz oldu. "Sen bizi görmeye geldiğinde Ellie rıhtımdaki kamyonun yanında bir tane tutuyordu. Ön cama rastgele bırakılmış bir broşür ya da onun gibi bir şey sandım..." Sözünü kesiyor.

Chelsey o günü hatırlar. Ellie'ye, kamyonun yanında durmuş, elinde beyaz bir kâğıt parçası, çakılların üzerinde uçuşmasını izliyordu. "Onunla ne yaptın?" Chelsey'nin omurgası karıncalanır.

"Kamyonetimin arkasına attım. Ben alırım." Dönüyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Jimmy gittiğinde, Chelsey paketi açar. Boştur ama köşelerinde ve çatlaklarında kalıntılar vardır. Birkaç leke çıkarır. Kokmuyor ama ne olduğunu anlıyor. Barut.

Kat'e omzunun üzerinden "Evde hiç ateşli silahınız, tabancanız var mı?" diye sorar. Chelsey'nin babası eskiden kendi mühimmatını yapardı. Ve Chelsey barut havuzunu parmağıyla döndürerek Zen bahçesi gibi eşmerkezli tekrar eden halkalar yaptığını hatırlıyor.

"Hayır." Kat kapı aralığında soluyor.

Chelsey Kat'e sırtını döner. Plastik boruyu inceliyor. Barutu parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Boru tipi bombanın iki ana malzemesi Chelsey'nin önünde.

Chelsey'nin zihni karanlık düşüncelerle, düşünmek, inanmak istemediği şeylerle doluyor. Ellie kendine zarar vermeyi planlıyor olabilir mi? Ya da başkalarına? İçini bir korku sarsıntısı kaplar.

Jimmy nefes nefese döndü. "İşte." Kartpostalı Chelsey'ye uzatır. O da açıyor. Aynı huş ağacı resmi. Üç kartpostalı sıraya diziyor, sonra teker teker çeviriyor. Arkalarında numaralar var. Onları sıraya dizmek için tek parmağını kullanıyor.

Üç, iki, bir.

Kat ve Jimmy'ye bakıyor, sanki eriyip gittiğini, boşluğa doğru kaydığını hissediyor.

"Ne oldu?" Kat sorar.

Chelsey başını sallar. Odanın sessizliğinin üzerine çökmesine izin verir. "Emin değilim." Kendi kulaklarına sesi cızırtılı ve uzak geliyor. Görüşü puslu. "Ama sanırım bu bir geri sayım."

X

Muhtemelen bunu neden yaptığımı merak ediyorsunuzdur. İşte bu yüzden

Bunu okuyorsun, değil mi? Tüm bunların sizin için karmakarışık bir mücevher düğümü gibi olduğunu hayal edebiliyorum. Bir parçayı çözerken başka bir düğüm ortaya çıkıyor. Ta ki her şey içinden çıkılmaz bir karmaşaya dönüşene kadar. Sanırım işlerin ne zaman karışmaya başladığının bir önemi yok. Sadece son hırıltı önemlidir. Eğer çok sert çekersen, zincir kopabilir.

Ya da benim gibiyseniz, her şeyi kurtarmanın bir yolunu bulursunuz. Ben ruhumu şeytana sattım ve pişman değilim.

Hava neredeyse donmak üzereydi. Gökyüzü gümüş ve mor renkteydi, kar yağmadan hemen önceki renk. Tüm ışık yeryüzünden çekildiğinde. Bir gece önce Grace dişini kaybetmişti.

"Sence diş perisi beni burada bulur mu?" diye sordu parmağını ağzına sokup sakızlı deliği kurcalayarak.

Ateşin etrafında oturuyorduk. Charity homurdandı ve kömürleri dürttü.

Grace'in saçlarını geriye doğru düzelttim. Uzamaya başlamıştı. David kesmemize izin vermediği için saçlarını yüzünden uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. "Elbette," diye söz verdim.

Grace kayarak bana baktı. "O zaman annem neden yapamıyor?" "Onu susturamıyor musun?" Charity atıldı.

Charity'ye kaşlarını çatarak baktım ve Grace'in dizini okşadım. "Onun hakkında konuşmaman gerektiğini biliyorsun."

Biraz sicim bulup dişle değiştiririm diye düşündüm. Grace'e nasıl satacağımı planlamıştım. Vay canına, diş perisi sana bir parça ip mi bıraktı? Bu çok havalı. Gerçekten özel biri olmalısın.

Herhangi bir şeyi yeterince coşkuyla söylerseniz, insanları bunun gerçek olduğuna ikna edebilirsiniz.

Buz gibi bir rüzgâr sırtımızı yırttı ve neredeyse ateşi söndürüyordu. Bir kapı çarpıldı. "Aman Tanrım," dedi Charity, gözlerini yerleşkenin diğer ucuna dikerek. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Cephaneliğin kapısı ileri geri sallanıyordu. "Kapı açık." Sanki transa geçmiş gibi ayağa kalktı.

"Yardımseverlik. Hayır."

"Bu bizim şansımız." Charity bana baktı. Gözleri sanki bir büyü'nün etkisindeymiş gibi donuk ve dipsizdi. Hızla ilerledi.

"Burada kal," diye emrettim Grace'e ve Charity'nin peşinden koştum. Onu cephanelikte buldum. Kulenin tepesindeki küçük bir açıklıktan hasta, solgun güneş ışığı süzülüyordu. Charity gülümsedi, biraz vahşi, biraz kayıp, çok derin bir gülümseme. "Onu öldüreceğim." Bir tabanca aldı ve gözlerimle buluştu.

Özgür olabilirdik. Söylenmemiş kelimeler aramızdan geçti, donmuş havada kayarak. Yaz ortasında sıcak, olgun bir şeftaliyi ısırmak gibi baş döndürücü bir his.

Bir gölge üzerimize düşerek ışık kırıntılarını yok etti. "Silahını indir, Charity," dedi David'in sesi. Vücut ısını, göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordum. İlerledi ve etrafımda dolandı. "Dikkatli ol. Kimseyi incitmek istemezsin," diye ekledi, ellerini iki yana açarak. Sakin. Çok mu sakindi? Bir şeyler ters gidiyordu. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Sanki kendisine zarar gelmeyeceğinden eminmiş gibi.

Charity iki elini tabancanın üzerine koydu ve David'i nişan alarak silahı çekti. Saniyeler sonsuzluğa uzanıyordu. Kar yağmaya başladı, sessiz, uykulu bir dans. David'in göğsü telaşsız nefeslerle inip kalkıyordu.

Bana baktı. "Destiny, Charity'den silahı al."

Zaman yine yavaş ilerliyordu. Bir ağaçtan aşağıya doğru pekmez gibi süzülüyordu. Charity silahı David ve benim aramda ileri geri salladı.

David yeni adımı tekrar söyledi. "Destiny, Charity'den silahı al," diye tekrarladı. "Bunu Grace için yap."

Başımı yerleşkeye doğru çevirdim. Michael'ın elleri Grace'in omuzlarındaydı. Bir iki santim yukarı kaldırsa, ellerini boynuna dolayabilirdi. Sıkabilirdi. Işığı söndürürdü. Onun hayatını.

Her şey dengesiz bir bulanıklık içinde oldu. Charity'nin üzerine atıldım, omzumu onun orta kısmına koydum ve onu cephaneliğin

Zemin. Silah bir takırtıyla yere düştü. Charity altımdan çekildi ve çığlık attı. David bir yumruk salladı. Bir kez. İki kez. Ellerinden kan aktı ve küçük damlacıklar dışarıda bile betona sıçradı. Bazen gözlerimi kapattığımda görüyorum. Karda kan. Göğsü kabararak ayağa kalktı. Charity iki büklüm yatıyordu, yüzü çoktan şişmiş, morarmıştı.

"Başardın." Charity'nin üzerine yürüdü ve gülümsedi, garip bir şekilde sersemlemişti, biraz nefessiz kalmıştı. "Geçen günkü yemekten sonra bunu yapabileceğine dair içimde bir his vardı." Kendimi Grace'le takas etmek istediğim zaman. "Ama emin olmalıydım."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, perişan bir halde. Şaşkın.

"Ne, ne? Bunların hepsi bir testti." David silahı yerden aldı. Bana doğrulttu ve tetiğe bastı. *Klik*. Acı çekmeye hazır bir şekilde irkildim. Hiçbir şey olmadı. Göğsüme bir darbe gelmedi, dışa doğru kırmızı bir leke oluşmadı. David'in gülümsemesi ikiye katlandı. "Boştu. Boştu," diye böbürlendi. "Grace'i gerçekten seviyorsun, değil mi? Onu kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim." Yutkundum ve Grace'i aradım. Kulübelerin yanındaydı, diz çökmüştü ve Star'ı sevmek için elini parmaklıkların arasından sokuyordu. Çenem titredi. Hepsi bir test miydi? Bir test yüzünden Charity'ye zarar mı verecektim? Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor, boğazımı tırmalıyordu. Bir sis çöktü ve aynı anda hem hiperventilasyona hem de gülmeye başladım. Şimdi David kadar deli miydim? Parmaklarım yanlarıma battı.

"Kes şunu," dedi David dişlerinin arasından. Elinin geldiğini görmedim. Yüzüme düştü. *Tokat*. Anında ayıldım, parmaklarım sağ yanağımdaki sızıya gitti. "Sessiz ol," diye buyurdu. "Grace'i odasına götür," diye seslendi Serendipity'ye. Grace'in götürölüşünü izledim. Ona bunu öğretmiştim - söyleneni yapmayı, sessiz olmayı, mücadele etmemeyi. Hayatta kalmamızın yolu buydu, ama yaşamamanın yolu bu değildi.

"Özür dilerim. Lütfen, çok-" Dizlerimin üzerine çöktüm, ayaklarına doğru eğildim. Bazen onu seviyordum. Bazen sevgisini istedim. Bazen şefkatini arzuladım, bana saklamak istediğı bir hazineymişim gibi bakmasını arzuladım.

David iç çekti ve beni dirseklerimden tutarak yukarı çekti. Yanağım, vücudumun diğer kısımlarıyla birlikte acıdan çığlık atıyordu. "Zavallı kız," diye mırıldanarak beni kollarının arasına aldı. Bir süre öyle kaldık. Sallanıyorduk. Kafatasımın dibinde bir çığlık

başladı.

Sonra durdu, göz göze gelecek şekilde uzaklaştı. "Kader." Garip bir şekilde gülümsedi ve saçımın bir tutamıyla oynadı. "Yoksa sana Gılgamış mı demeliyim?" Yukarıda iki kartal daire çiziyordu. Bir tanesini yavruluğundan beri izliyordum. Artık çiftleşmişti ve yuvası yakınlardaydı. Beni dudaklarımdan öptü. "Seni seviyorum," dedi.

İçim karmakarışık. Biçimsizdim. Sonsuz bir zaman çizgisinde bir toprak zerresi olana kadar dönüyor ve sürükleniyordum. Patlayan bir güneş. Tüketen bir kara delik. "Ben de seni seviyorum," dedim. En çok korktuğun şeyi sevmek için bir kelime var mı? Alnımdan öptü. Dokunuşu bir virüs gibi içime yayıldı.

Bölüm

YİRMİ YEDİ

CHELSEY SİY AHLARIN EVİNDEN ÇIKAR ve arka bahçede adımlar atar, çimenler ayakkabılarının altında katlanır, göğsünde panik kabarır. Cebinden telefonunu çıkarır ve arar.

"Dedektif Calhoun," Dr. Fischer ilk zil sesinden sonra cevap verir.

"Cerise, Ellie kayıp," diyor Chelsey, sesi kasvetli.

"Hayır," diye haykırır Dr. Fischer. "Nasıl? Nasıl... ailesi nasıl?"

Chelsey eve bakar. "İyi değil." Pencereden Kat'i görür, vücudu kaskatı kesilmiş, kollarını kendini tutuyormuş gibi kavuşturmuştur. Chelsey yüzünü sokağa dönüyor.

Dr. Fischer iç çekti. "Nedenini anlıyorum."

Chelsey saatini kontrol ediyor. Şu anda saat 10:15. Yeni bir zaman çizelgesi başlattı. Ellie iki saat otuz dakikadır yok, aşağı yukarı. Yanında bir sırt çantası ve boru tipi bomba için gerekli tüm malzemeler vardı. Chelsey telefon verileri için arama emri çıkartabilir ama bu saatler alır. Ve bunu yapmak Ellie'nin kendisi ve başkaları için bir tehdit olduğunu kabul etmek demek. Chelsey'nin önce nedenini bilmesi gerekiyor.

Bir teorisi var.

Chelsey zihninde huş ağacı kartpostallarını görüyor. Arkalarındaki kalın keçe uçlu numaralar. Ellie'nin eve geldikten sonra izlendiğine dair kanıtlar. Bu ifşaatla birlikte yapbozun parçaları birleşmeye başlar. Ellie temkinli ve tetikte davranıyordu - çünkü temkinli ve tetikte olmak zorundaydı. Birinin onu izlediğini biliyordu. Soruşturmaya yardımcı olmak için Chelsey ile konuşmak istememesine şaşmamalı.

Diğer ayrıntılar da yerine oturur. Chelsey, Ellie'nin kaçtığını ya da ölüme terk edildiğini düşündü. Ama fiziksel bir kanıt yoktu.

bu teoriyi destekliyor. Yeni çürük yok. Düzgün tırnaklar. Ya Ellie özgürlüğüne kavuşmak için savaşıyor muydu? Ya geri dönseydi? Bu çok saçma. Chelsey bu fikri düşünecek kadar bile aptal. Ama bu fikir içinde kıvılcımlar çaktırıyordur, zihnini bir yangın gibi yakıyor.

"Bana biraz daha bilgi verebileceğinizi umuyorum. İkinizin konuştuğu şey hakkında," diyor Chelsey Dr. Fischer'a. Göğsünde bir şey kasılır - çaresizlik ve korkudan oluşan bükülmüş bir düğüm. "Ellie'nin hayatının tehlikede olduğuna inanıyorum. Biri tarafından takip ediliyordu ve şimdi de onu izliyor olabilirler." Ve... Chelsey bunu Çavuş Abbott'a söylediğinde Pandora'nın kutusu açılacaktı. Boru bombasından bahsedildiği anda anti-terör birimi devreye girecek. Tüm noktalarda bülten yayınlanacak. Bütün komşu ilçelerdeki polisler Ellie'yi arayacak. Cehennem ateşi yağdırmaya hazırlar. "Hiçbir ayrıntı çok küçük değildir."

Hatta bir an sessizlik oldu. Ağır bir sessizlik. "Ellie travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip. Konuşmalarımız çok giriş niteliğindeydi. Sadece birkaç seans yaptık. Kendisini başka biriymiş gibi hissettiğini söyledi ki bu cinsel saldırı mağdurlarında sık görülen bir durumdur," diye vurguluyor Dr. Fischer. "Son seansımızda biraz sanat terapisi yaptık. Ve Ellie iki çizim yaptı. Size onları gösterdim." Dr. Fischer duruyor. "Kızlara kız kardeşim dediğini söylemiş miydin?"

Chelsey'nin dik durması için büyük bir çaba gerekiyor. Düne geri kayıyor. Ellie, "*Kardeşin için her şeyi yaparsın,*" demişti. *Yapardım. Ben de onun için her şeyi yapardım,* diye cevap verdi Chelsey. *Anlıyorum,* dedi Ellie ve bütün kalbi bu ifadenin içindeydi.

Herhangi bir şey? Hayatından vazgeçmek gibi mi? Ellie birini kurtarmaya mı çalışıyor? Willa'yı belki. Ellie, *onu güvende tuttuğumu* söylemişti. Ellie hâlâ Willa'yı güvende tutmaya mı çalışıyor?

"Kız kardeşleri. Emin misin?"

"Evet," diyor Dr. Fischer kararlı bir şekilde.

Chelsey, Dr. Fischer'a teşekkür eder ve telefonu kapatır. Ellie diğer kızlarla birlikte tutuluyordu. Onlara kız kardeşlerim diyordu... Chelsey'nin aklı karışıyor. İçeride Siyahlar bekliyor ve beklemeye devam etmeleri gerekecek. Tik, tik, tik. Chelsey saniyelerin azaldığını hissediyor. Ellerini esnetip kendini sabitliyor. Eve tekrar girer ve Jimmy'ye

ve Kat'in geri geleceğini. Karakola gitmesi gerektiğini. Ellie'yi hemen ihbar etmeli. Kat'in arabası için arama emri çıkartın. Sürücü silahlı. Ama tehlikeli mi? Chelsey emin değil. Ellie'yi başkalarının eline teslim etmek Chelsey'i öldürecektir. Artık tek umudu önce kızı bulmak.

Lütfen, Ellie, diye düşünüyor. Hepimizin pişman olacağı bir şey yapma.

xi

KÜÇÜK BİR KAÜÇUK LASTİK, çatlamış bir far ve plastik bir kapı - uzaktan kumandalı yeşil kamyonun geriye kalanlar etrafında parçalara ayrılmış bir şekilde duruyordu.

Odanın ortasında plastik örtülerin olduğu yere oturdum. Hava sıcaktı ve odanın içi bunaltıcıydı. Bahar geliyordu. David kısa kollu giysiler içindeydi, kılsız kolları damarlarla zonkluyordu. Üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Gözlerinde özel bir bakış vardı, tam olarak doğru olmayan vahşi bir parıltı. Elimde biri beyaz, diğeri kırmızı iki kablo tutuyordum; ikisi de kamyonun içinden toplanmıştı.

David yanıma çömeldi. "İşte bu, Destiny," dedi. Adım ağzında yağ gibi kaygandı. "Kabloları tüpe bağla." Dili dışarı fırladı, üst dudağındaki teri yaladı. Bana söyleneni yaptım, ellerim titriyordu.

Tüp daha önce hazırlanmıştı. İçine bir delik açılmıştı. Sonra kara barut ve kırık camla doldurulmuş ve kapatılmıştı. Vazelin tüpün bir ucuna yapışmıştı ve parmaklarımın kaymasına neden oldu, teller neredeyse birbirine bağlanıyordu.

"Sakin ol," dedi David. Elimi okşadı. Avuçları nemliydi. "Herhangi bir kaza istemiyorum."

Tüpü ve kabloları birbirlerinden uzağa yerleştirdim. Parmaklarımı esneterek ellerimi sabitlemeye çalıştım. Renkler birbirine karışana kadar kırmızı ve beyaz kabloları baktım.

David arka cebinden bir saat çıkardı. "Saati ayarla ve tak." Saati ondan aldım. Yavaşça yüzünü açtım. Eski bir parçaydı, güzeldi, muhtemelen antikaydı. Ne kadar yazık. Saati kurdum.

beyaz ve kırmızı kabloları bağladım. İki saat içinde kesişeceklerdi ve sonra... BOOM.

Bölüm

YİRMİ SEKİZ

CHELSEY her zamanki sürenin yarısı kadar bir sürede istasyona varır. Karakolun içine adım atar. Her zamanki konuşmalar. Telefonlar çalıyor. Kağıtlar karıştırılıyor. Resepsiyondaki Suzette Chelsey'ye gülümser, Chelsey de karşılık vermeye çalışır ama ağzı acımasızca seğirmektedir. Umutsuzluk içini kemiriyordu. Kulübenin üzerindeki düz ekran son dakika haberleriyle yanıp sönüyor ve dikkatini çekiyor. WASHINGTON VALİ KONAĞINA BOMBA ATILDI manşeti.

Bomba. Bu kelime onun ruhunda yankılanıyor. Korkunç çalan bir zil. Bomba. Bomba. Bomba. Televizyona yaklaşıyor. O mu, yoksa birdenbire duymak mı zorlaştı? Görmek mi? Görüşünün kenarları kararıyor, tünelleşiyor. Boğazı daralıyor. Doug'ın masasındaki kumandayı buluyor ve televizyonun sesini açıyor. Konuşmanın uğultusu kesiliyor, yerini haber sunucusu alıyor.

"Şu an itibarıyla çok az bilgi var. Ama on bir civarında Bugün sabah saatlerinde bir güvenlik görevlisi intihar bombacısıyla karşı karşıya geldi. Bu olayda alışılmadık olan şey, failin bir kadın olması. Bu güvenlik kamerası görüntülerinde görülüyor," diyor Fox London.

Ekran kayar. Beyzbol şapkalı, büyük beden bir ceket giymiş, ellerini karnına bastırmış bir kadın, yeşil çimenlikte ilerlemektedir. Chelsey o lanet ceketini tanır. Jimmy'ninki, Ellie'nin giydiği. Chelsey'nin ağzı kupkuru oldu. *Ellie. Ellie mi? Hayır.*

"Bombacı valinin konvoyunu kapıda bekliyordu ve şans eseri planları gerçekleşmedi. Vali patlak bir lastik yüzünden yolda kaldı. İç Güvenlik Bakanlığı kadının kimliğini doğrulamadı.

Kimlik," diyor Fox London grenli görüntülerin üzerine. "Ama bir görevli kadını tanıdı."

Ekran, polar yelek giymiş kır saçlı bir kadına kayar. "Adı Elizabeth Black. Onu haberlerde görmüştüm. Kayıptı, değil mi?" Bölüm vali konağının helikopter görüntülerine geçiyor. Dışarıda bir polis arabası denizi, SWAT teçhizatı giymiş adamlar. Bir anda telefonlar çalmaya başlar; ses tiz ve acildir.

Chelsey tökezleyerek geri çekildi. Ellie, ne yaptın sen?

Çavuş Abbott'un ofis kapısı hızla açılır. "Chelsey," diye bağırarak onun füğünü yarıda keser. "Ofisime, hemen."

Kalbi çarpan ve biraz da başı dönen Chelsey, Çavuş Abbott'un ofisinde durmaktadır.

Bir an için şaşkın bir sessizlik içinde var olurlar. Abbott'un elleri esniyor. Çenesinde de bir kas.

"Bundan hiç haberin var mıydı?" Abbott sandalyesinde dik oturmuş, Chelsey'yi bir şahin gibi süzmektedir.

Başını sallıyor, korkunç bir şekilde konuşamıyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Aslında bu doğru değil. Ellie'yle görüşmek için Blacks'e gittim ve kendine ya da başkalarına zarar verme niyetinde olabileceğine dair kanıtlar buldum. Bunu rapor etmek için buraya geliyordum. Ama Ellie'nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapmayı planladığını da." Ellie vali konağını bombaladı. Ya da bombalamaya teşebbüs etti. Anlamı önemli değil. Bu nasıl oldu? Bu Chelsey'nin hatası. O kaçırdı. Çok büyük bir hata yaptı.

Dünya yok oluyor. Chelsey sırtüstü yatmış, tüfeğini doğrultmuş, bir geyiği gözüne kestirmişti. Alnında boncuk boncuk ter var ve onu silmek için hareket ediyor. Geyiğin kulakları seğiriyor. *Ateş et, diye* fısıldıyor babası. Tetiği çekiyor ve kurşun geyiğin sol böğrüne saplanıyor. Geyik ölmüş. *Kahretsin, Chelsey*, babası onu azarlıyor. *Bu senin hatan.*

"Özür dilerim efendim," der Chelsey. Ve o gün ormanda babasından af dileyen kendisinin yankısını duyar. Kendinden şüphe ediyor. Bu işi yapabilme yeteneğinden.

Abbott, "Bu tam bir karmaşa Chelsey," diyor.

Suzette kapıyı çalıp kafasını içeri soktu. "Efendim, kötü zamanlama için özür dilerim ama İç Güvenlik hatta. Durumu açıkladım. Sizinle konuşmak için ısrar ediyorlar."

"Bağla onları," der ve Suzette karakolun sessiz kaosuna doğru uzaklaşır. Pencereden polisler aval aval bakmamaya çalışmaktadır. Chelsey başını sallar. Bunu nasıl görmemişti? Ellie garip davranıyordu. Kaçamak, hatta. Chelsey bunu travmaya bağlamıştı. Ama travma geçirmiş ve dönüşmüş olabilir miydi?

Abbott telefonundaki bir düğmeye dokunur ve hoparlörden sesler yükselir. Kısa tanıtımlar vardır. Chelsey isimlerini hatırlamıyor, Müdür ve Özel Ajan gibi bir şey. Karnı sanki yumruk yemiş gibi acımasızca sıkışıyor.

Telefondaki kişi, "Elizabeth Black ile ilgili tüm dava dosyalarınıza ihtiyacımız olacak," diyor. "Alması için bir ajan gönderiyoruz."

Chelsey'nin eli çalışıyor. Telefonunu tuttuğunu unutmuştu. Ellie'nin ailesi arıyor.

"Dedektifim, adamınız geldiğinde her şeyin yolunda olduğundan emin olacak," diye söz veriyor Çavuş Abbott. Ayağa kalkar, ellerini masasının üzerine koyar, ağzı hoparlöre yakındır. Chelsey, Abbott'un tavırlarında babasının hayaletini görür. Lydia öldürüldüğünde de benzer şekilde davranmıştı. Robotik bir duruma geçmişti. Onun ne hissettiğini merak ediyor. Neredeyse öldürülen eski karısı hakkında. Onun hayatının aşkı olduğunu söylemişti. "Başka ne var?"

Ellie hakkında sorular var. Kimi ziyaret ettiği, onu kimin ziyaret ettiği. Chelsey, Ellie ile olan tüm etkileşimlerini gözden geçiriyor. Şimdi onu düşünüyor. Chelsey'e sanki dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi bakışını. Evet, Ellie bir şey saklıyordu ama bir terörist miydi? Bir katil mi? Chelsey buna inanamıyordu.

Chelsey'e Ellie'nin ailesini ziyaret etmemesi söylendi. Bunu federal bir ajan yapacak. Parça parça, Chelsey davadan uzaklaştırılıyor. Ellie'nin ağından çözülüyor.

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye soruyorlar.

Chelsey'i anlık bir rahatlama kaplar: Eğer soruyorlarsa, Ellie kaçmış demektir. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Ama sonra endişe Chelsey'nin boynundan aşağı süzülür. Ellie kaçıyor. Tek başına. Kafası karışık. Korkmuş. Dr. Fischer, Ellie'nin artık kim olduğunu bilmediğini söylüyor. Belki Chelsey onu bulabilir, Ellie'ye eskiden olduğu kızı hatırlatabilir. Sen

Kaybolmadın. Sen gitmedin. Bu dünyada hala yapabileceğin çok şey var. Acı çektiğin için çok üzgünüm. Ama bu senin hikayenin sonu değil. Chelsey buna izin vermeyi reddediyor.

"Dedektif?" Abbott havlıyor.

Chelsey vücudunu kaskatı keser. "Hayır. Bilmiyorum. Soruşturmanın her aşamasında beni oyaladı."

Abbott, "Şu anda bildiklerimiz göz önüne alındığında mantıklı," diyor. "Mantıklı," diye katılıyor yönetmen.

"Başka bir şey var mı?" Çavuş Abbott, Chelsey'e bakar.

Chelsey ellerini kalçalarında yumuşatıyor. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyor. Sonunda sersemlikten kurtulur. Oynayabileceği tek bir kart kalmıştır, onları dinletmenin tek bir yolu vardır, geri çekilmek. "Ellie'nin birini kurtarmaya çalıştığına inanıyorum. Başka bir kayıp kızı. Willa Adams adında bir çocuk." Hoparlöre doğru aceleyle konuşuyor, kelimeler ağzından küçük oklar gibi fırlıyor. "Willa çok genç, sadece dokuz yaşında. Yaklaşık bir buçuk yıl önce kaçırıldı. Zaman çizelgesi Ellie'nin kayboluşuyla örtüşüyor. Birlikte tutulduklarına inanıyorum. Willa'nın bir pazarlık kozu olarak kullanıldığına ve Ellie'nin de onu kaçırانlar tarafından zorlandığına inanıyorum. Kötü görüldüğünü biliyorum ama..." Sesinin çaresizliğini belli etmemesini umarak nefesini içine çekiyor. Onu ciddiye almalarına ihtiyacı var. "Bu onun hatası değil. Bunu yapması onun suçu değil," diye yalvarır. "Ona geleneksel bir şüpheli gibi davranamazsınız. O da burada bir kurban."

Özel ajanlardan biri "Araştıracamız," diyor ama araştırmayacağı sesinden belli. Umurunda bile değil. Chelsey kaç kez teknik olarak imkânsız bir şey için söz vermiş, prosedür meseleleri için ayrılmış o düz tonlamayı kullanmıştı? "Ama şimdilik Elizabeth Black silahlı ve tehlikeli olarak kabul ediliyor," diye bitiriyor.

Chelsey bunun ne anlama geldiğini biliyor. Önce ateş et. Soruları sonra sor. Dudaklarını birbirine yapıştırır. "Ben de dahil olmak istiyorum. Onu aramaya yardım etmeme izin verin. Altmış dakika içinde Olympia'da olabilirim, en fazla bir buçuk saat."

"Teklifiniz için teşekkür ederiz," diyor başka bir ajan. Sesi, ses tonu bir baş okşama gibi - elinizden geleni yaptınız, bundan sonrasını adamlara bırakın. "Ama bu artık İç Güvenlik'in meselesi." Bir duraklama. "Ve departmanınızın valiyle olan kişisel ilişkisini göz önüne alırsak, en iyisi bu işi bize bırakmanız."

Çavuş Abbott özel ajanlara teşekkür edip departmanının işbirliği yapacağına söz verirken Chelsey kendini çaresiz hisseder. Telefonu kapatırlar.

"Olympia'ya gitmek istiyorum." Chelsey ayağa kalkıyor. Abbott başını sallar, ona bakmaz. "Hayır, Chelsey." "Ama-"

"Davadan alındın, Chelsey. Davadan *çekildik*," diye kesin bir dille ifade etti, başını kaldırdı, gözleri bir uyarı gibi parlıyordu. "Beni bu konuda zorlama. Dosyaları topla ve evine git."

Ayağa kalkar ama Abbott'un ofisinden çıkmayı reddeder. "Efendim-"

"Bu bir emirdir, Chelsey. Git," diye neredeyse gürlüyor. Sonra yumuşar. "Ben... Ben şu anda bununla uğraşamam. Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var. Çocuklarım..." Alnını ovuşturuyor. "Dosyalar ve ev, Chelsey."

Chelsey bir elini kapıya koyar. "Dosyalar arabamda. Ben getiririm." Daha fazla bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Abbott'ın başı eğik, telefonunda bir şeylere dokunuyor.

Chelsey istasyonun dışına çıkar ve bir arama yapar.

Telefon üç kez çalar. "Dedektif Calhoun," diye cevap verir Montoya. "Sesini duymak güzel."

Chelsey başparmağının tırnağını çiğniyor ve yeniden toparlanmaya çalışıyor. "Haberleri gördün mü?" Caddenin karşısında, bir grup genç lokantaya girmeden önce gülüşüp birbirlerine dirsek atıyor.

"Evet," diyor yavaşça.

"Nereye gittiğini biliyorlarsa, nerede olduğuna dair bir şey duydun mu?" Chelsey, Montoya'nın birkaç yıl terörle mücadele biriminde çalıştığını hatırlayarak sorar. Belki onun kullanabileceği bir istihbaratı vardır.

"Bir şey yok. Rüzgarın içinde. Ama yakında gökyüzünde helikopterler olacak. Eyalet çapında bir insan avı başlatılacak. Telefon kayıtlarını almak için arama emri çıkartacaklar. Olayı biliyorsunuz... Kuleleri dinlemeye başlayacaklar ve yerini tespit edecekler. Hiçbir yerde saklanamayacak."

Ellie'nin bulunmadan önce ne kadar zamanı var? Chelsey daha önce çalıştığı ya da bildiği bomba içeren davaları gözden geçiriyor. Ellie'ninkine benzeyen var mı? Bir konserin etrafına bomba yerleştiren ve yakalanmadan önce başka bir eyalete giden, hoşnutsuz bir müteahhit olan bir adam vardı. Ne kadar sürmüştü?

On beş, on altı saat mi? Onu bir hurdalıkta saklanırken bulmuşlardı.

Bahçede. Onu omurgasından vurmuş. Şimdi boynundan aşağısı felçli.

"Onu bulduklarında ne yapacaklar?" Chelsey Montoya'ya soruyor, her ne kadar bir fikri olsa da. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüyor, başparmağını çiğneyip derisini yüzüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Taktikler çok hızlı değişiyor. On yıldır ekipte değilim ama ben ekipteyken inisiyatifimiz önce müzakere etmektir. Waco'dan beri FBI'nın sivil trajedilerden kaçınma direktifi var. Ama bu bir İç Güvenlik meselesi. Çok farklı. Eğer onun bir tehlike olduğunu düşünüyorlarsa... Yani, elinde daha fazla bomba olabilir."

Chelsey donup kalır, bilgiyi özümser. "Teşekkürler," diyor. "Bu çok yardımcı oldu. Bir şey duyarsan bana haber verir misin?"

Montoya yapacağına söz veriyor.

Arabasında, Chelsey yolcu koltuğundan Ellie'nin dosyasını alır. Elleri titriyor. Kayıp kızların fotoğrafları asfalta dökülüyor. Gabrielle dudaklarını kamera için büzmüş, dirseğinin yanında bir yığın dostluk bileziği. Hannah, yüzü dönük, uzakta bir şeye bakıyor. Willa bir dizi maymun demirinden sarkıyor. Ve Ellie sahilde, kollarını açmış, rüzgara karşı kendini destekliyor.

Chelsey fotoğrafları dosyaya geri koyar. Bir süre bekler, gözlerini karakola diker, dışarısı sessizdir. Babası ona durmamasını söylerdi. Onu ormanda geyik kovalamaya zorlamıştı. Peşinden *git, diye* emretmişti.

Baba, beni zorlama, demişti babasına dönerek. Lütfen yapma.

Sert ama şefkatliydi. *Bu şekilde bırakmak doğru değil. Hiçbir iyi şey acı çekmemeli.* Altı saat boyunca hayvanın kana bulanmış izini takip etti, babası peşindeydi, gözlerinden yaşlar akıyordu. Geyik bir eğretili otu yuvasına yığılmıştı. Tekrar babasına baktı. Babası başıyla onayladı. *Devam et.* Tüfeğini kaldırdı ve geyiği tam gözlerinin ortasından vurdu.

Dosyayı kavriyor ve tam o anda, tam orada bir karar veriyor. Kendinden şüphe etmekten kurtulur. Ne yapması gerektiğini biliyor. Arabasına biner, dosyayı da yanına alır ve yola koyulur. Hayır, şimdi durmayacak.

Bölüm

YİRMİ DOKUZ

CHELSEY babasının evinin önünde çığlık atarak durur. Ön kapıdan içeri dalar ve dosyasının içindekileri yere atarak ofise doğru ilerler. Washington haritasını duvara iğnelerken elleri titriyor.

Ellie'yi bul. Ellie'yi bul. Ellie'yi bul. Kelimeler içinde çarpıyor. Ellie'nin bir görevde olduğu fikrini düşünüyor. Ellie geri döndü.

Manzara yeniden şekillenmeye başlar. Kayalar yer değiştirir, dağlar erir, Chelsey davanın topografyasını zihinsel olarak yeniden ayarlarken göller ortaya çıkar. Ellie'nin kaçtığını ve yaya olduğunu varsaymıştı. Ama ya kaçmadıysa ya da yaya olarak gitmediyse? Ya onu kaçıran kişi dönüşünde suç ortağıysa? Ya bir yere götürüldüyse? Bırakıldıysa? Evet, öyle. Yapbozun parçaları yerine oturuyor. Ellie geri getirildi. Ellie'nin onu kaçıran kişi adına bir görevi yerine getirmesi gerekiyordu. Ellie bombalamayı beceremedi.

Peki, Ellie bundan sonra ne yapacak? Nereye gidecek? Eve gidemez.

Ama belki... belki de öyledir. Belki de Ellie, Chelsey'nin bildiği, Jimmy ve Kat'le birlikte olduğu eve değil, son iki yıldır yaşadığı eve gidiyordur. Willa orada. Ellie, Willa'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemişti. Ellie onun için geri dönüyor olabilir mi? Onunla birlikte olmak için?

Chelsey haritaya bakar, bir adım geri çekilir, kayıp bir kız ilanı topuğunun altında ezilir. Aşağı bakar ve onu alır. On dakika sonra hepsini haritaya iğnelemişti. Masanın üzerinde kırmızı bir kalem var ve Chelsey kalemi eline alıp ağzıyla kapağını kapatıyor. Polisler cep telefonlarına ping atarak birinin yerini tespit edebilir. Sinyaller kulelerden seker ve

üçgenleme, yaklaşık bir konumu daraltırlar. Chelseý de şimdi aynı konsepti kullanıyor. Bir kızdán diğérine çizgileri takip ediyor.

Merkezi belli olan bir örümcek ağı. Olimpiyat Ulusal Ormanı. Ellie'yi kaçırán kişi tarafından kaçırıldığına inandığı her kız, bu net merkezin üç saatlik sürüş yarıçapı içindeydi.

Chelseý o kadar sert ve hızlı nefes alıyor ki başı dönüyor. Orman. Ormandan daha fazlası. Kıyı şeridi, dağlar ve aşılmaz orman boyunca yayılan bir milyon dönüme yakın bir milli park. Noah'nın ailesinin oraya yakın bir kulübesi var. Eskiden babasıyla birlikte orada avlanırmış. Bir Ekim ayında iki hafta boyunca kamp yapmışlar ve siyah ayların izini sürmüşlerdi. Bir an babası onun önündeydi, bir an sonra ise gitmişti. Olduğu yerde kalmayı bilmiyordu. Onun yerine, başıboş dolaştı. Kaybolmuş, korkmuş ve boynundaki düdüğü unutmuştu. Birkaç saat sonra hatırladı ve düdüğü çaldı. Düdüğü bir vuruş sonra cevap verdi. Babası onu titrerken ve burnu sümüklüyken bulmuş, etrafında ateşe hazır askerler gibi yükselen ağaçlardan korkuyormuş. Önünde diz çöktü. *Ağlamayı kes artık. Üzülecek bir şey yok. Düdüğü kullanarak doğru şeyi yaptın,* dedi tüfeğini omzuna atarak. *Bir adam burada kaybolabilir ve asla bulunamaz.*

Mantıklı. Ellie uzakta bir yerde tutuluyordu. Elektriksiz. O gün kamp ateşi ve kustumuk kokuyordu. Birisi vahşi doğada kendine bir yer yapmış. Bir çiftçi. Bir hayatta kalma uzmanı. Bir kız bakıcısı.

Bir davanın açılması baş döndürücüdür ve Chelseý bunu şimdi hissediyor. Kesinlik neredeyse sarhoş edici, yeni bir av vaadiyle onu cezbediyor. Çözmek ve aklanmak için. Ama bu heyecan, kapıdaki bir figürle çabucak azalır.

Noah.

Bir an durur, önündeki her şeyi içine çeker. Toplanmamış ev. Dava dosyalarıyla dolu masa. Renkli ilanlar ve kırmızı çizgilerle dolu harita. "Ne oluyor lan?"

"Noah. Burada ne yapıyorsun?" diyebildi. Tek yapabildiği hareketsiz kalmak. Donmuş.

"Ciddi misin?" Ağzı aşağı doğru kıvrılıyor. "Seni arıyordum. Haberleri gördüm. Seninle olmak için okulu bıraktım. Karakola gittim.

Suzette, Abbott'un seni eve gönderdiğini söyledi. Davadan alındın. Ama sen eve gitmedin, değil mi? Buradasın." Yanakları kızardı, kızgın kırmızının korkunç çizgileri. "Peki sen neden buradasın? Belli ki evi toplamıyorsun." Ofise, duvara, oradaki çılgınlığa doğru çılgınca hareketler yapıyor. "Bu da ne böyle?"

"Çalışıyorum," diyor Chelsey açıkça, kendini tamamen dik konuma getirerek.

Çenesi kilitlenir. "Sanırım senin ve benim 'dava dışı'ndan anladığımız farklı."

"Anlamıyorsunuz. Onu bulurlarsa Ellie'yi öldürecekler. Onu önce ben bulmalıyım."

Noah elini alnına götürüp Chelsey'nin baş ağrısı sandığı şeyi ovuşturuyor. Bazen onun için çok fazla olduğundan korkuyor. Babası eskiden kadınların ve kızların çok karmaşık olduğunu ima ederdi. Aşırı duygusal.

"Ellie'yi her kim kaçırdıysa bunu yıllardır yapıyor. Şu kayıp kızlara bir bakın." Chelsey hemen harekete geçer. Fotoğrafları açmaya başlar ve Noah'ya doğru ittiği bir yığın oluşturur. "Bence Ellie geri döndü ve bunun bir nedeni var." Sesini eşit tutmak için çok çaba harcıyor, ama çılgınlık içine sızıyor. Saplantının sınırı. Yapbozun son parçası da yerine oturana kadar rahat etmeyecektir. "Bak," diyor tekrar. Fotoğrafları sallıyor. Zihni kızlarla dolu. Washington Üniversitesi tişörtü giyen kızlar. David Bowie dinleyen kızlar. *Into the Wild*'ı seven kızlar. Dünyanın onları nasıl yüzüstü bıraktığını. Dünyanın onları olması gerektiği gibi sevmediğini. "Onlara bir bakın. Hepsi belli bir profile uyuyor. Willa Adams hariç, ama bence... Ne düşündüğümü, onu neden kaçırdığını bilmiyorum, ama Ellie'nin vali konağını bombalamaya zorlandığına inanıyorum. Willa için geri dönüyor olabilir."

"Chelsey." Noah'nın gözlerindeki merhamet onu ürkütür. "Bunu herhangi bir kayıp çocukla, öldürülen herhangi biriyle yapabilirim. Yeteri kadarını bir araya getirdiğinizde ortak noktalar bulursunuz. İstatistikler böyle çalışır. Ellie Black'in yaşadıklarını anlıyorum ama onun bir şekilde dönüştürüldüğü fikrine mi kapıldın? Bu-"

"Şimdi de bana deli mi diyeceksin?" Chelsey gözlerini ona diker. O da ağzını kapatır. İçinin Noah'dan uzaklaşmak için katlandığını hissediyor. Ona sert bir bakış fırlatıyor. "Bana inanmıyorsun."

Onun sözleriyle oturup iç geçiriyor. "Mesele sana inanmak değil." Katılmıyorum, Chelsey öyle düşünüyor. Önemli olan tek şey inanç. Noah ellerini kalçalarına koyar ve başını öne eğer. "Hadi eve gidelim, Chelsey." Anahtarlarını çıkarır, yürümeye hazırdır ve Chelsey'nin de onu takip etmesini beklemektedir.

"Hayır," diyor yumuşak ve kararlı bir şekilde.

"Hayır mı?" Ona dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Burada mı kalacaksın?"

"Burada kalmayacağım." Bakışlarını Noah'da sabit tutuyor. "Ellie Black'in peşinden gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Dişlerini gıcırdatıyor. Gözlerinde Chelsey'nin hoşuna gitmeyen tuhaf bir ışık var. Daha önce görmediği bir öfke.

"Öyleyim." Kollarını kavuşturuyor.

"Chelsey. Kes şunu. Eve gel." Onu yakalamak için elini uzatır ve Chelsey sarsılarak uzaklaşır.

Yüzü daha yumuşak bir maskeye dönüşüyor. "Bu dava sona erdi. Bu işin peşini bırakmalısın. Her şeyi unutmalısın." Sessizce konuşuyor. "Sende işin ötesinde bir şeyler var. İçinde bir şeyler var Chelsey," diyor. "Babanla ilgili şeyler-"

"Bunun babamla hiçbir ilgisi yok."

"Bunun babanla bir ilgisi var." Yarı güler. "Bunu gerçekten göremiyorsun, değil mi?" Bir adım öne çıkıp doğrudan Chelsey'ye hitap edince Chelsey geri çekilmek istiyor. Çıplak hayal kırıklığı. "Baban yas tutmana izin vermek yerine seni ava götüren, kendini beğenmiş bir pislikti."

Chelsey'nin midesi bulanıyor. Gözlerinden affedilmez yaşlar süzülür. Ekose duvar kâğıdına bakar, sonra prize, prizin üstündeki çıplak alana kayar. Lydia beş yaşındayken oraya bir Lisa Frank çıkartması yapıştırmıştı, neon bir kaplan. Babaları o kadar sinirlenmişti ki... Lydia o anıyı hatırlamıyor. "Bu doğru değil."

"Öyle. Bir şey hissetmekten çok korkuyorsun. Hayatına devam edemeyecek kadar korkuyorsun. Bir seçim yapmalısın -Ellie Black, bu dava, bu ev ya da ben. Şimdi söyle bana, Chelsey."

Başını öne eğiyor; tüm vücudu inançla yanıyor. "Bunu sonuna kadar götürmek zorundayım."

"İyi. Belki de bir süre burada kalmalısın. Kendini benim kadar adamamış biriyle evlenebileceğimden emin değilim."

İfadesini özümserken bocalıyor. Şaşırmamalıydı. Noah onun hayatında bir öncelik olmak istiyor. Tekil bir varlık. Ama Chelsey onun etrafında dönüp duramaz. Lydia öldükten sonra annesinin söylediği gibi, *bu başka bir gezegende yaşamak gibi bir şey*. Bu doğru. "Tamam."

"Tamam mı?" Adam sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırır, kirpikleri titrer ve Chelsey yüzünü buruşturur. Geri adım atma dürtüsü. Ama artık çok geçtir. Artık Noah'dan çok uzaktadır. Çok uzun zamandır ondan uzakta. Boşlukta sürükleniyor. "Bu kadar. Fikrini değiştirirsen beni ara. Ama burada durup kendini yok etmeni daha fazla izlemeyeceğim."

Adam gider ama kadın onun gidişini izlemez. Evliliğinin sona erdiğini, her şeye sahip olmaya ne kadar yaklaştığını düşünmez.

Chelsey'nin çenesi titriyor ama ağlamayı reddediyor. Dışarıda bir araba kapısının çarptığını duyuyor. Bir motor çalışıyor. Noah uzaklaşıyor. Ofiste bir ileri bir geri yürüyor. Onun peşinden gitmek yerine volta atıyor. Annesi gittiğinde, babası ofisine kapanmıştı. *Bırak gitsin*, demişti Chelsey'e. Ve Chelsey onun kanepesine oturmuştu. Annesi eşyalarını toplarken ikisi de gergin ve sessizdi. Annesi gittiğinde babası iki elini masasına koymuş ve ayağa kalkmıştı. *Akşam yemeği vakti. Dışarı çıkacağız*.

Telefonu çalıyor; bu ses bir can simidi gibi, tutunabileceği bir şey. Burnunu siliyor ve derin nefes alıyor, bayat hava ciğerlerine doluyor. Numarayı tanımıyor ama Coldwell yazıyor. "Dedektif Calhoun," diye mırıldanıyor.

"Bunu Ellie yapmadı," diye patlıyor Danny'nin sesi telefonun ucundan.

Chelsey duvara bakıyor. Fotoğraflara. "Katılıyorum," diyor. Haritaya doğru ilerleyerek Olympic Ulusal Ormanı'nın yeşil genişliğinin görüşünü bulanıklaştırmasına izin verir. "Ellie'nin izlendiğine, kontrol edildiğine inanıyorum." Yaptığı kırmızı çizgilerin izini sürüyor. "Onu İç Güvenlik bulmadan önce ben bulacağım. Zor bir ihtimal. Sanırım tutulduğu yere doğru gidiyor ama bölge... çok büyük."

"Seninle geleceğim," diyor.

Chelsey refleks olarak "Hayır," der. Bu çok riskli. Çok tehlikeli.

"Ben de seninle geliyorum," diye ısrar ediyor. "Geçen gece, onu keşfedildiği yere götürmemi istedi. Çok garipti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Telefonunun çekip çekmediğini kontrol ederken Arkadaşlarımı Bul uygulamasını açtım. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine Chelsey sarsılır. İç Güvenlik Ellie'nin telefonunu izleyebilecektir, ancak bunu yapmadan önce bir yargıçtan izin almaları gerekecektir. Danny'nin Ellie'nin tam olarak nerede olduğunu bilmesi, Chelsey ve onu onlardan birkaç saat öne geçirir.

"Olympia'nın dışında, I-5'ten kuzeye doğru gidiyor."

BİR KERESİNDE PİŞMANLIKLAR HAKKINDA KONUŞMUŞTUK. Hatırladın mı? Bana nasıl yalvarmıştın, Dedektif Calhoun? *Benim gibi pişmanlık duyma, Ellie*. Keşke hiç pişmanlığım olmadığını söyleyebilseydim. Ama var. Çok fazla. Varlığımın goblenindeki küçük pürüzler.

Yani, pişmanlıklar. Evet, var. Geri dönüp pek çok şeyi yeniden dikmek isterdim. Sanırım David'in veda etmek için eve birkaç gün erken gelmeme izin vermesi iyi oldu. Tekrar yapmama izin verdi. Vedalar tuhaf değil mi? Tüm hayatınızı bunu söylemeye çalışarak geçirmeniz, ama iş gerçeğe geldiğinde bunun neredeyse imkânsız olması komik değil mi?

Ellerim yanımda asılı duran parlak kırmızı sırt çantamın etrafında kenetlendi. İçinde, zamanlayıcının saniyelerinin ilerlediğini duyabiliyordum. David ve ben bir süredir yürüyorduk. Tahminime göre sadece birkaç dakikamız kalmıştı. Omzumun üzerinden ona baktım; çayırın diğer tarafında durmuş, gözlerini bana dikmişti.

Gökyüzüne doğru uzanan huş ağaçlarına baktım ve en yakın ağacın soyulmuş kabuğunu kopardım. Huş ağaçlarını severdim; beyaz gövdeleri, tırtıklı yapraklara dönüşen uzun dalları vardı. Bu ağaç yaşlıydı. Gövdesi ince olmasına rağmen uzundu, bu da uzun bir ömrün işaretiydi. Neredeyse doluydu, yaprakları baharla birlikte geri dönüyordu. Etrafı aynı boyda ağaçlarla çevriliydi.

Sırt çantasını ağacın dibine bıraktım. Gözümün önünde tutarak geri geri yürüdüm. Birkaç metre uzaklaştığımda döndüm ve koşmaya başladım. Başımı eğerek, körlemesine David'in olduğu yöne doğru ilerledim.

David ben yaklaşırken bir kolunu belime dolayarak beni durdurdu. "Sakin ol," dedi kulağıma, "güvenli bir mesafedeyiz."

Bedenim gevşedi. Beni bıraktı ve ben de dik durup koruya baktım. Kırmızı sırt çantası yeşil manzarayı kesen kızgın bir yara iziydi. Başka bir şey söylemedik.

Uyarı vermeden geldi - keskin, hızlı bir patlama. Sesle birlikte havanın karıştığını neredeyse görebiliyordum. Ve sonra bunu hissettim, kulaklarımda kaynayan bir çaydanlığın içi gibi bir basınç. Kulaklarımı kapattım ama işe yaramadı. Sanki kanıyorlarmış gibi hissettim. Sanki kulak zarımı patlatmıştım. Turuncu alevler ve yoğun siyah duman gözlerimi yaktı. Bir yığın halinde yere yığıldım.

Birkaç saniye içinde her şey bitmişti. Koru ürkütücü bir sessizliğe büründü. Sırtıma bir şey vurdu. Yağmur mu? Kollarımın kozasından dışarı baktım. Etrafıma odunlar, yapraklar ve toprak düştü.

Korunun karşısında, huş ağacım kendi üzerine çökmüştü. Dizlerinden kesilmişti. Diğer huş ağaçları da parçalanmış ve kararmıştı. Patlama alanının etrafındaki kavrulmuş toprak yanıyordu. Yanımda David konuşuyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Sessizlik çok güzeldi. Ondan uzaklaştım ve ayağa kalktım. Yangın sönene kadar, gökyüzü aydınlanana kadar, ben eriyip yok olana kadar ormanın yanışını izledik.

"İyi iş çıkardın," dedi David. Onun odasındaaydık. Jeneratörü çalıştırdı, odaya ısı doldu ve parmaklarımı esnettim. "Otur, otur." David yatağının kenarını işaret etti.

Kulaklarım hâlâ çınılıyordu. Adımlarım yavaştı. Ağaçlar ölmüştü. Gabby ölmüştü. Hannah ölmüştü. Yolumun açık ve derin bir şekilde oyulduğunu görebiliyordum, en kara topraklarda bir hendek... Serendipity gibi, David'in uşaklarından biri olacaktım, onsuz yaşayamayacaktım. Ellerime baktım, bu kadar çok yıkımın sorumlusu olan ellerime. Bir can aldığınızda, kendinizden de biraz kaybedersiniz. Aynı anda hem ölü hem de canlı olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Yatağın kenarına sıkıca oturdum. Konuşmak acı veriyordu. Biraz duman solumuştum ve boğazımın içi asit gibi hissediyordu. Konuşmaya başladım.

eşofmanımı çıkarıyorum. İstemsiz ve ezbere bir hareketti. David beni hiç odasına getirmemişti ama ne istediğini biliyordum.

"Bunun için burada değiliz." Eşofmanımı tekrar yerine çekti.

Pencereden Serendipity'yi çamaşır asarken yakaladım, arada bir gizlice omzunun üzerinden bakıyordu.

"Sende çok büyük bir potansiyel görüyorum." David odanın içinde dolaşarak bir yığından bir gazete aldı. "Sen hayatta kalan birisin. Benim gibi bir savaşçısın. İnsanları derinden önemsiyorsun ve bu seni güçlü ve yetenekli kılıyor."

"Değilim," dedim.

"Öylesin," diye ısrar etti. "Olacaksın," diye daha da ısrar etti. Gazeteyi kucağıma koydu. Yerel bir gazetenin baskısıydı. Kelimeler yavaşça bir araya geliyordu. Yıllardır hiçbir şey okumamıştım. VALI PIKE'IN WASHINGTON'IN GELECEĞİ İÇİN PLANLARI. "Onun artık bu dünyada yürümemesi benim en büyük arzum." Sesi sertleşti. "Bunu benim için yapmak istiyorsun, değil mi? Kendini feda edeceksin."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Gözyaşlarım dışarı sızdı. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Ben onun gibi değildim. Onun gibi olmak istemiyordum. Dünyayı ikiye bölmek isteyen yüz­süz bir kabuk.

Parmakları etimi ısırdı. Beni salladı ve dişlerim birbirine çarptı. "Bunu yapacaksın."

Dehşet içimi pençeledi. "Yapamam." Yerleşkede ölmeyi tercih ederim. Köpekler kemiklerimi didiklesin. "Bu imkansız."

"İsteyen adam için hiçbir şey imkansız değildir. Sen yapabilirsin." Beni sallamayı bıraktı ve kollarımı aşağı yukarı ovdu. Yukarı ve aşağı. "Hava çok güzelleşiyor. Küçük Grace suda oynamayı çok seviyor. Derede onun için endişeleniyorum. O çok küçük. Muhtemelen onu tutmak için sadece bir elime ihtiyacım olacak. Ama yine de onu kaybetmekten nefret ediyorum. On dört yaşına gelmesine sadece birkaç yıl kaldı. O zaman olgunlaşmış olur."

Korku etrafımı sardı. "Hayır," dedim. "Ona zarar verme.

Lütfen." "Grace'i seviyor musun?" Başını eğdi.

"Var," diye itiraf ettim, midem betonla doluydu.

Ona baktığımda, gözleri neredeyse farklı bir tonda, daha koyu bir mavi, zaferle ıslanmış gibiydi. "Söyle bana, sevdiğin biri için ne yapardın?"

"Her şeyi," dedim. "Her şeyi yaparım."

Sonra öne eğildi ve tatlı bir söz fısıldadı. "Grace'in gitmesine izin vereceğim. Onun hayatına karşılık senin hayatın." Benim tek değerim David'le olan ilişkimdi. Onun için yapabileceklerim.

İrkildim ve sonra düşündüm. Göğsümdeki ağrıdan, uyuşukluktan, sürekli acı çekmekten çok yorulmuştum. Grace'e gömleklerimi, uyku tulumumu, yiyeceklerimin bir kısmını vermiştim. Yapmadığım tek şey onun için kanımı akıtmaktı. Grace'in hâlâ hayalleri vardı. Onun için dünya hala geniş ve açıktı. Peki ya benim hayatım? O bir hataydı. Çekilecek, koparılacak bir iplik. Atılacak ve değersiz. Benim bir önemim olmayabilirdi ama Grace'in vardı.

"Tamam," dedim ve bu basit bir seçimdi. "Yapacağım. Ben hazırım." O anda Grace'e tüm yarınlarımı vereceğime söz verdim.

Bağışlanmanın bedeli nedir? Bağışlanmanın?

Cevap basitti: bir hayata karşılık bir hayat.

Bölüm OTUZ

"BURADAN SOLA." DANNY işaret eder ve Chelsey 101. yola sapmak için flaşörünü yakar. Bir tabelada OLİMPİK ULUSAL ORMAN ZİYARETÇİ MERKEZİ, 68 MİL yazıyor.

Polis telsizi açık ve yoğun bir şekilde konuşuyor. Ellie'nin annesinin arabası olan 1996 model Corolla için bir APB; çatışmaya girilmemesi ve İç Güvenlik'in beklenmesi talimatı. Şüphelinin silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor. Chelsey gözlerini kırıştırır ve Ellie'nin yine terli tetik parmağı olan bir polis tarafından köşeye sıkıştırıldığını hayal eder.

Danny telefonunu tutuyor, harita açık, mavi nokta Ellie'nin konumuyla yanıp sönüyor. Hızla ilerliyor. Onun bir saat kırk yedi dakika gerisindeler. Dudakları korku dolu tek bir çizgi halinde birbirine yapışmış.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye tekrar deniyor Chelsey. Yol boyunca pek konuşmadılar. İkisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ama her birkaç dakikada bir, Chelsey bir tutam sıcak pişmanlık hissediyordu. Onun arabaya binmesine izin vermemeliydi. "Bana telefonunu verebilirsin, ben de seni bir yere bırakırım. Seni alması için yerel bir birimle telsiz bağlantısı kurabilirim."

Başını salladı. "Yapamam..." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve gözyaşları fışkırıyor. Chelsey'nin koltuğunda kaymasına neden oluyor, onun hassasiyeti bir şekilde dayanılmaz. "Daha önce onun için bir kez bile gelmedim."

Kararlılığı ve pişmanlığı Chelsey'nin kulaklarında yankılanıyor. Onu karakolda sorgulamayı düşünüyor. Barda ona yaklaşmayı. Her iki durumu da nasıl farklı şekilde ele alabileceğini. Daha iyi. Danny'nin içinden geçen karanlık gölgenin bir parçasıdır. "Dinle, özür dilerim."

Bar hakkında. Senden Ellie'yi gözetlemeni istememeliydim. Genelde böyle çalışmam-"

"Evet, görünüşe göre onu takip etmek istemekte haklıymışsın. Bu çok boktan bir durum." Danny pencereden dışarı bakar. Burası artık oldukça kırsaldır. Atların, ineklerin ve hatta birkaç lamanın bulunduğu dönümlerce arazi üzerine kurulu evler. Arada bir benzin istasyonu. Otel yok. "Bak, ben... kız kardeşin hakkında söylediklerimi söylememeliydim. Ben böyle yetiştirilmedim. Birinin kişisel trajedisini yüzüne vurmak."

Sözleri arabanın içinde asılı kalarak küflü havayla birleşiyor ve Chelsey boğazındaki haşlanmaya karşı yutkunuyor.

Gösterge panelindeki kırmızı ışık yanıp sönüyor. "Kahretsin, benzine ihtiyacımız var," diyor.

Yolun bir mil aşağısında bir benzin istasyonu görür ve geri döner. Danny arabada kalır. Pompanın başında telefonunu karıştırır, çeşitli haber sitelerini kontrol eder.

Hâlâ bu sabahki görüntüleri kullanıyorlar. Valinin malikanesinin ekran görüntüleri, kalkanların arkasında dizilmiş bir SWAT timi, tasmlarında zorlanan köpekler. Chelsey duyamıyor ama sunucuların Ellie'nin gerekçeleri hakkında spekülasyon yaptıklarından emin, bu yüzden kamuoyu mahkemesinde yargılanabilir.

Chelsey'nin telefonu bir mesajla aydınlanır. Noah'dan: SENİN İÇİN ENDİŞELENIYORUM.

Onu siler. Yolcu kapısı çarptı ve Danny ayağa kalktı. yanında. Danny arabanın üzerinden ona seslenerek, "Bir sorunumuz var," dedi.

Chelsey ona başını sallar. "Ne?" Başlığı tanktan çıkarır. "Sorun ne?" Adamın asık suratını inceliyor.

"Ellie'yi kaybettim. Servis dışı kaldı."

Chelsey arabayı benzin istasyonunun otoparkına park eder. Kaputun üzerine Olimpik Ulusal Orman'ın bir haritasını yayar. Danny'nin telefonunda da ikinci bir harita var. Siyah bir kalemle Ellie'nin bilinen son yerini daire içine almış. Beş yöne ayrılan, sonra tekrar tekrar ayrılan eski bir ağaç kesme yolu.

"Her birini aramak saatlerimizi alır," diyor Danny. "Çok uzun. Bu mümkün değil."

Chelsey başını sallıyor. Ufku tarıyor. Mandalina ve allık pembesi gökyüzüne bakıyor. Bir helikopter sesi duymak için beklemeye devam ediyor. Telsizden Ellie'yi bulduklarını anons etmelerini. Ellerini kalçalarına koyuyor ve başını öne eğiyor. Neyi görmüyor? Hangi soruyu sormuyor? Hangi ipi henüz koparmadı?

"Neden vali?" diye yüksek sesle sorar. Aklına Pike'ın bir görüntüsü geliyor. Televizyonda gördüklerini. Cilalı ve parlak saçlı, kameralara el sallayan, bir podyumda duran, dudakları kıvrılmış, hararetle kadın hakları vaat eden. Chelsey karakol pikniğini hatırlıyor. Çocukluğuna geri dönüyor. Valinin vali olmadığı zamanlara. Abbott'un karısı olduğu zamanları. Chelsey onu görüyor. Tribünde oturuyor, beyzbol maçı devam ediyor, yüzünde garip, acı dolu bir gülümseme, vücudu gergin, kopmak üzere olan bir ip.

"Ne?" Danny uzun süren sessizlik üzerine sorar.

"Hiçbir şey," diyor Chelsey. "Patronum eskiden valiyle evliydi. Uzun zaman önce."

"Patronunuz eskiden Regina Pike ile evli miydi?"

Chelsey başını sallar. "O zamanki adı bu değildi. Ondan boşandıktan sonra değiştirdi." İlk adını göbek adıyla, soyadını da kızlık soyadıyla değiştirdi. "Onu tanıdığım da adı Destiny Abbott'tı."

Danny'nin yüzü kül gibi oldu. "Ellie bana ona Destiny dediklerini söyledi." "Ne?" Omurgasında kemikli parmaklı bir ürperti dolaşıyor.

"Onu kim kaçırdıysa ona Kader adını vermiş."

Anı yeniden ortaya çıkıyor. Destiny Abbott metal tribünlere tünemiş. Sırtını dik tutmuş, elleri pedal itici giymiş kalçalarının arasında. Resim açılıyor. Abbott yanında, ayakta, ellerini yumruk yapmış, çocuklarından birini destekliyor. Bu doğru mu? Chelsey bu kısmı nasıl unutmuştu? Abbott'un çocuklarından biri tökezliyor, bir oyunu batırıyor. Abbott tribünden fırlıyor, sahaya inip çocuğuna, Doug'a bağıyor. Evet, Chelsey Doug'ın saçlarının nasıl savrulduğunu, gözlerini nasıl kapattığını hatırlıyor. Destiny'nin tribünlerden nasıl fırladığını, dudağının nasıl titrediğini ve Doug'ı Abbott'tan uzaklaştırmak için sahaya nasıl yürüdüğünü. Destiny ve Abbott arasında birkaç kısa kelime geçti. Abbott

tepinip gitti. Sonra Destiny tribünde Doug'ın yanına oturdu, elini gömleğinin altına soktu ve tırnaklarıyla sırtında rahatlatıcı daireler çizdi.

İleri sararsak, Chelsey kendini karakolda, Abbott'un ofisinde görür. Eski karısını hâlâ sevdiğini itiraf ettiği zaman. En çok sevdiği şeyden nefret mi ediyordu? Abbott bu kızları almış olabilir mi? Hayır, Chelsey sertçe düşünüyor. Abbott olamaz. Suç zaman çizelgelerini gözden geçiriyor. Kim ne zaman kaybolmuş. Abbott'la birlikteydi. Bunu onun düzenlemiş olmasına imkân yok. Ama... şüphe devam ediyor. "Patrick Abbott hakkında ne bulabileceğine bak. O benim çavuşum, valinin eski kocası."

"Sence bununla bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum." Chelsey'nin zihni dönüyor. "Ama bunu her kim yaptıysa, bu onlar için kişisel bir şey. Çok kişisel. Abbott ve valinin evliliği iyi bitmedi."

Danny'nin parmakları telefonunun üzerinde hareket ediyor. "Abbott hakkında bir sürü şey var. Çoğunlukla kariyeriyle ilgili şeyler. Üç çocuğu var. İki oğlu ve bir kızı..."

"West, Douglas ve Annie," diye devam ediyor Chelsey. "Çocukları araştır. West Abbott'la başla," dedi Danny'ye, bir telaş, kayaların üzerinden geçen bir su hissi duyarak. Noah, *belki de anne sorunlarıdır*, demişti ve Chelsey buna gülüp geçmişti. Ama şimdi kendi annesini düşünüyordu. Gittiğinde ne kadar kızgın olduğunu. Onu nasıl cezalandırmak istediğini. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Bunun yerine, Abbott'un çocuklarını araştırmak için Danny'ye katılır. Bilgi az. İnternette pek bir şey yok. Chelsey polis kimlik bilgilerini kullanarak DMV kayıtlarına girer. West Abbott'un bilinen son adresi Seattle'da bir apartman binasıdır, uzun zaman önce yıkılmış, yerine lüks bir market açılmıştır. Annie Coldwell'de yaşıyor, Doug'la aynı. Araçları listelenmiş. Araçları mı? İşe giderken gördüğü bir Prius. Ve başka bir araba... 1995 model mavi bir Ford station wagon.

Chelsey dikkatle gerilir. "Doug'ın, Ellie'nin ve başka bir kızın kaçırıldığı yerde görülen arabaya benzer bir arabası var." Doug'ı düşünüyor. Onu ara sıra karakolda görüyordu. Bunu o yapmış olabilir ama tek başına değil. Chelsey aceleyle, "West Abbott, West Abbott'u bulmalıyız," diye bağırır. Dalganın onu taşımasına izin veriyor, doğru yerde son bulacağından emin. Ellie'nin yanında, Doug ve West'in ayaklarının dibinde yıkanacağından emin.

"Onun adına kayıtlı bir Sunshine LLC var." Danny, Chelsey'ye parlak gözlü, ateşli bir bakış fırlatır. "Ellie... bir gece müzik dinledik. 'You Are My Sunshine' şarkısını açtım ve neredeyse rekoru ikiye bölüyordu." Gözlerini kısarak Chelsey'e bakıyor, gözlerinde keskin bir değerlendirme var.

Chelsey nefes alıyor. Sunshine LLC'yi araştırıyor. İki işletme listelenmiş: bir çiftlik kooperatifi ve bir köpek kulübesi. Chelsey durur. Ellie'de bulunan köpek tüyleri. Gabby'nin kemiklerindeki ısırık izleri. "Sunshine LLC bir köpek kulübesi işletiyor. Burası. Olympic Ulusal Ormanı'nda bir mülk. Hükümetin açık artırmayla sattığı eski bir İkinci Dünya Savaşı sığınağı." Adresi giriyor, kırk üç mil uzakta.

"Onları bulduk," diyor Danny.

Chelsey sadece başını sallayabilir. Keşfin vınlaması onu sarar. West ve Doug Abbott, tanıdığı iki adam. Ne kadar derinden kesiyor. Bu acımasız kesinlik ne kadar iyi hissettiriyor. Nihayet. Sonunda.

Arabaya bindiklerinde, elleri direksiyonda, "Bu gerçekten tehlikeli olabilir," diyor. "Bu iki adamın neye sahip olduğunu, ne tür bir cephanelikleri olduğunu bilmiyoruz." Duraksıyor. "Geri dönemeyebiliriz."

"Geliyorum," diyor Danny. Yüzünde keskin bir korku var, ama gözlerinin derinliklerinde başka bir şey parlıyor - Ellie'ye duyduğu tüm sevgi. Kendini feda etmeye hazırdır.

Chelsey arabayı park yerinden geri geri çıkarır ve sağa dönerek Doug ve West Abbott'a doğru ilerler. Ellie'ye doğru. Bulabilecekleri her şeye doğru.

"Neden oraya geri dönüyor?" Danny sonunda yola çıktıklarında söylüyor. Başparmaklarını kot pantolonuna vuruyor. Korkmuş ama yılmamış.

Chelsey başını sallar, sorusunu onaylar ve Danny'nin Willa ve diğer kızlar hakkında her şeyi bilmediğini hatırlar. Kendini düşünüyor. Danny'yi. Neyi riske attıklarını. Neden riske attıklarını. Aklına Ellie geliyor, Willa'nın fotoğrafına dokunma şekli, bir annenin bebeğinin yanağını okşayışındaki hassasiyet. Aşk sizi en büyük fedakârlığı yapmaya itebilir. "Sanırım değer verdiği biri için geri dönüyor."

Yollarına devam ederler. Ve Chelsey çavuşunu ve oğullarını düşünür. Nasıl da burnunun dibindeydiler. Ne kadar zeki olmalılar

hissetmişlerdir. Sanki kazanmışlar gibi. Saklambaç oynuyorlardı. Ama Chelsea daha önce oyunun içinde değildi. Şimdi var. Şimdi işler tersine dönüyor. Ortaya çık, her neredeyse ortaya çık.

Bölüm

OTUZ BİR

WILLA'NIN KOLLARI YORGUN, GÖZ KAPAKLARI AĞIR. Destiny ona hep yapmamasını söylese de kendine engel olamıyor; başparmağını emiyor ve uyku tulumunu parmaklarının arasında ovuşturuyor. Kumaş serin ve yumuşak. Bu onu daha iyi hissettiriyor.

Destiny gittiğinden beri Willa üzgündü, hatta her zamankinden daha üzgün ve yalnızdı. Yorganın içine daha da sokuluyor. Ayakları üşüyor. Destiny burada olsaydı, onları ovardı. Eskiden Destiny'nin başparmaklarıyla ayak başparmaklarını ve kemerlerini ovması hoşuna giderdi. Her zaman bunun kabusların ortadan kalkmasına yardımcı olduğunu söylerdi. *Bu bir tür sihir*, dediğini hatırlıyor Destiny.

Şimdi kapı gıcırıyor, kilit tıkırıyor ve Willa gözlerini kıstı. Bu o olabilir. Adamın adı David, ama Willa ona kafasında öcü diyor.

Destiny gittiğinden beri onu pek görmedi ama arada bir onu kontrol etmeye geliyor. Onun kendisine bakmasından nefret ediyor; içi kaşınıyor.

Şimdi bir el uyku tulumunun üzerinden geçip omzuna dokunuyor. "Merhaba, Uyuyan Güzel." Willa yuvasının güvenliğinden kıpırdanıyor. Bu Kader! Geri dönmüş!

Willa sırtıyor ve sıçrayarak kollarını Destiny'nin beline doluyor. Destiny sarsılıyor ve gülerek başını geriye atıyor. Willa yanağını Destiny'nin karnına sürüyor. O gerçek. O gerçek. O gerçek. Sonra Willa, Destiny'nin vücudunun titrediğini, saçlarına bir öpücük konduğunu ve gözyaşları döküldüğünü hissediyor. Destiny geri çekiliyor ve iki eliyle Willa'nın yanaklarını kavırıyor, dokunuşu sıcak ve güven verici. "Destiny," diyor Willa. Mutlu. O çok mutlu. Artık her şey yoluna girecek.

"Benim adım Destiny değil, Ellie, seninki de Grace değil. Willa."

Willa kendini hafiflemiş hissediyor ve gülümsüyor. "Annem bana Willy derdi. Komik olduğunu düşünürdü." Kıpırdamadan durdu. Annesi hakkında konuşmamalıydı. Susturulmayı bekliyor.

Ama Destiny-Elle, diyor kendi kendine- gülümsüyor ve alnından öpüyor. "Sana yakışıyor." Neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğiliyor. "Dinle," diyor ve çok ciddi. Willa ateşe çok yaklaştığında olduğu kadar ciddi. "Fazla zamanımız yok. Buradan çıkmamız gerek. Bana yakın durmalı ve söylediğim her şeyi yapmalısın. Anladın mı?"

Willa biraz korkmuş bir şekilde başını sallıyor.

"Nereye gidiyoruz?" "Ben... ben seni eve götürmeye çalışacağım."

Evde. "Evet," diyor Willa. "Eve gitmek istiyorum. Taş koleksiyonumu götürebilir miyim?" Bu sabah dere kenarında beyaz bir taş buldu. Pürüzsüz ve üzerinde küçük siyah izler var, sanki bir kurdeleyle örülmüş gibi. Bu onun yeni favorisi. Bir zebra gibi davranıyor.

"Hayır, hiç zamanımız yok," diyor Ellie. "Hemen gitmeliyiz." Ve çoktan Willa'nın ayaklarını ayakkabılarının içine sokmuş, başına da bir kazak geçirmişti. "Hadi." El ele tutuşuyorlar ve Ellie Willa'yı daha çok bir mağarayı andıran nemli koridora çekiyor. Willa kötü yemek kokusundan hiç hoşlanmıyor.

"Geri dönmene çok sevindim," diyor

Willa. "Sus," diyor Ellie. "Sessiz olun artık."

Willa sesini alçaltıyor. "Döndüğüne çok sevindim," diye tekrarlıyor. "Charity benimle hiç oynamıyor ve yemeğini paylaşmıyor."

Ellie kısa bir süre duruyor ve Willa neredeyse ona çarpıyor. Artık neredeyse girişe varmışlardır, yerleşkeye çıkan merdivenlerin yanındadırlar. Ellie Willa'yı omuzlarından kavıyor. "Charity burada mı? Öldüğünü sanıyordum."

Willa koridorun en uzağındaki odaya başıyla işaret ediyor. Zifiri karanlıkta kapıyı göremezsiniz. Willa sığınacağın her zaman gece olmasından nefret eder. "Çok ağlıyor. Bazen uyuyamıyorum."

Ellie rotasını değiştirir ve o kadar hızlı yürür ki Willa'nın ona yetişmek için koşması gerekir. "Nereye gidiyorsun? Gittiğimizi sanıyordum?" Ellie'ye bakıyor.

Willa, Ellie'nin söylediği ilk şeyi duymuyor ama sonunu yakalıyor. "Onsuz olmaz."

Gün batımından bir saat sonrası her zaman Hannah'nın en sevdiği zaman olmuştur. Gecenin önsözü, sonsuz olasılıkların başlangıcı. Eskiden dans ederdi. Reşit olmayanların gittiği kulüplere giderdi ve vücutların kendi vücuduna baskı yapmasını severdi, hepsi birlikte kıvranırdı - sıcak yapışkan bir karmaşa. Bu onu daha az yalnız hissettirirdi. Burada bile, alacakaranlık hala günün en sevdiği zamanı. Artık dans etmiyor, ama David televizyon izlemek için odasına çekildiğinde bir saatlik huzuru biliyor. Bu onun korkusuz altmış dakikası. Artık bunun için yaşıyor. Ve hayatta. Zar zor.

Hannah hakkında şöyle bir şey var: Sistemin içinde büyümüş. Koruyucu annelerinden biri, yemeklerden hemen önce mutfakta ve masada sinsice dolaştığı için ona "küçük kurt" derdi. Hannah bir şeylere sahip olmamaya alışkın. Yemeksiz kalmış. Kıyafetsiz. Yatak takımı olmadan. O bir hayatta kalan.

David'e silah çektikten sonra Michael onu ormana sürükledi ve David gelene kadar orada tuttu. Onu sevdiğine dair saçma sapan şeyler söyledi. Sallanıyordu. Sol bacağında bir sorun vardı, üzerine ağırlık binince acıyordu. Adamın ayaklarına tükürdü. Adamın yanakları kızardı ve tekrar boğazını sıktı. Konuşmak için ağzını açtı. Adam onu salladı ve daha sert bastırarak nefes borusunu ezdi. *Yalvarmak istiyorsun*, dedi David ve onu serbest bıraktı. Kadın soluk soluğa yere düştü. *Yalvar bana*, dedi David, son derece memnun bir şekilde. David'in en sevdiği şey ayaklarına kapanan kadınlardı. *Ben... diye* başladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatını nasıl kurtaracağını. Sonra bilinçaltının kıvrımlarını sıkıştıran iki kelime geldi. *Ben hamileyim*. David'in her şeyden çok istediği şey bu. Bir çocuk.

Onu otobüse geri atmış ama karnını doyurmuştu. Sonra onu geri getirdiğinde Ellie gitmişti. Hannah, Ellie'nin öldüğünü sanıyor. Yakında Hannah da ölecek. Çünkü gerçekten hamile değildi. Kadın şeytana bir oyun oynamıştır ve şeytan bunu öğrendiğinde iki katını alacaktır. David aptal yerine konulmaya tahammül edemez.

Şimdi odasının dışında bir hareket var ve Hannah kendini taş duvara yaslıyor. Metal kapı açıldığında soğukluk giysilerine işliyor. Ve sadece bunu düşündüğü için David'in gerçeği öğrendiğini hayal eder. Onu boğmak yerine çok daha sinsi bir şey planlamıştır. Korku

görüşünü bulanıklaştırıyor ve ne gördüğünden emin olamıyor. Önünde iki figür, küçük ve kambur... Grace mi? Kader mi?

"Hannah." Destiny'nin konuştuğunu duymak Hannah'ı trans halinden çıkarır. Hannah sürünerek yatağın kenarına geldi.

"Destiny? Gerçekten sen misin?"

Nasıl-"

"Ellie. Benim adım Ellie." Destiny - hayır, *Ellie* burnunun altını karıştırıyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Başını sallar. "Ama zamanımız yok. Yürüyebilir misin?" Hannah'ya, onun sert hareketlerine, sol bacağını arkasından sürükleyişine bakıyor.

Hannah hevesle başını sallar. "Yapabilirim. Yani, yapacağım. David-"

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Ellie öne doğru ilerliyor ve Hannah'nın kolunu omuzlarına doluyor. Birbirlerine bakıyorlar ve Ellie'nin gözleri korkmuş bir at gibi iri ve beyaz. Orada gizlenen ne? Michael. David. Serendipity. Orman da bir o kadar düşmanca görünüyor. Koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken Hannah'nın saç çizgisi boyunca soğuk terler dökülüyor. Hannah, Ellie'ye yaslandı ve Grace, Hannah'nın elini tutmak için yanına geldi. "Benim adım Grace değil. Adım Willa," diye belirtiyor.

"Bu iyi evlat," diye homurdanıyor Hannah. Şimdi koridordalar. Duvarlardan aşağı su damlıyor.

"Buradan bir iki mil ötede park edilmiş bir arabam var," diye fısıldıyor Ellie, Hannah'ya destek olma çabası sesinden belli oluyor. "Eğer ayrılırsak... dereyi kuzeye doğru takip et. Kuzeyi nasıl bulacağını hatırlıyor musun?"

"Polaris. Kuzey Yıldızı," diyor Hannah, Ellie'ye yaslanarak. Yerleşkeye ilk geldiğinde Ellie ona öğretmişti.

Yollarına devam ederlerken Hannah'nın bacağına keskin bir ağrı saplanır ve boğazında safra yükselir. Hasta olabilir. Tanrım, acı. Karşılarındaki olasılıkları düşünmemeye çalışır. Başarmak zorunda oldukları şeyi. Bir milin nasıl yirmi mil olabileceğini. Buna odaklanmayacak. Bir adım diğerinin önünde, diye karar veriyor, konsantre olacağı şey bu. Daha fazla dayanamayana kadar devam edecek. Çünkü o bir hayatta kalan. Bu onu yenemeyecek.

"Doğru," diyor Ellie. "Polaris'i takip et ve dere boyunca ilerle. Anahtarları lastiğin üzerinde bıraktım. Araba kullanmayı biliyor musun?"

Hannah başını sallıyor. Ehliyeti yok. Ehliyet alamadan David onu kaçırdı. Ama bir yolunu bulacaktır. Bu onun endişelerinin en küçüğü.

Yürümeye devam ederler ve merdivenlerin dibinde dururlar. Hannah'nın gözleri yukarı bakar. Toplam on beş basamak vardı. David bazen ikişer ikişer atlayarak iniyordu. Hannah titriyor ve Ellie onu daha sıkı kavlıyor. O da hatırlıyor mu? Hope'la yıldızları seyretmeyi. Yün çorapları onarmak. Tavşan eti. Kül blokları taşımak. Yumruklar. Kan. İhanetler. "Peki ya köpekler?" Hannah soruyor.

"Kulübelerindeler. Ama birini dışarı saldım. Star," diye fısıldıyor Ellie.

Hannah, Ellie'nin yavru köpeği beslediğini hatırlıyor.

"Hazır mısın?" "Hazırım," diye yanıtlıyor Hannah.

Ellie Willa'ya, "Artık konuşmak yok," diyor ve Willa dudaklarını fermuarla kapatma taklidi yapıyor.

Hannah Ellie'nin elinden kurtulur ve duvarı destek olarak kullanır. Ama Ellie onun elini yakalar. Willa, Ellie'nin diğer elini tutar. Birlikte yola koyulurlar. Her adımda, korkudan ve acıdan nefesleri daralıyor. Ama yine birlikte dirler. Önemli olan tek şey bu. Hannah hiçbir şeyin olmadığı bir hayattan sonra, önemli olanın küçük şeyler olduğunu biliyor. Zirvede Ellie, yarı cesaretlendirici, yarı muzaffer bir ifadeyle Hannah'ya gülümser. Hannah dinliyor ve yerleşkeyi tarıyor -boş, jeneratörün vızıltısı, Michael'ın mavi steysin arabası, ama sonra David'in penceresinin karanlık olduğunu fark ediyor. Uyumaya mı gitmişti? Hayır, daha çok erken. Hareket etmeleri gerekiyor. Ve çabuk.

"Vay, vay, vay," diyor bir ses.

Hannah yavaşça dönüyor, Ellie ve Willa'yı da yanında getiriyor. David arkalarındadır, ellerini yumruk yapmıştır. Bir araya toplanırlar. Üç kız kollarını birbirlerine doluyor.

David parmaklarını ağzına sokar ve tiz bir ısıklık havayı böler. Michael hemen arkasından geliyor, elinde bir silah, gözlerinde zehir. İki adam titreyen üçlünün üzerinde durur, kuru ot ve topraktan devler gibi yükselirler.

Eğer bu bir film olsaydı, Hannah David'e saldırabilir ve Ellie ile Willa'ya kaçmalarını söyleyebilirdi. Ama bu gerçek hayat ve o kadar güçlü değil. Kızlar birbirlerine daha sıkı sarılır, sinerler. Çünkü Hannah neye inanırsa inansın, ne düşünürse düşünsün... o bir hayatta kalan değil. O sadece bir kız. Dişleri olmayan bir kurt.

Bölüm

OTUZ İKİ

ZİFİRİ KARANLIKTIR VE ağaç kesilen yollar karanlık ve engebelidir. Arabanın içi sessiz. Chelsey direksiyonu sıkıca kavıyor, etraflarında yükselen ağaçların ve onların yanında ne kadar küçük kaldıklarının farkında. Sonunda farları tanıdık bir araca takılıyor.

"Kat'in arabası." Chelsey çenesini Corolla'nın gelişigüzel bir şekilde terk edildiği yolun kenarına doğru eğiyor.

"Evet," diyor Danny, ağzı sıkı bir şekilde. Arabanın içindeki gergin hava bir kademe daha artar. Ellie burada, ormanın içinde bir yerlerde. Geliyorum Ellie, diye tekrar tekrar düşünüyor Chelsey. Sıkı tutun. Sıkı tutun. Göğsü özlemle doluyor.

"Işıklarımı kapatacağım."

Danny huzursuzca kayar.

"Tamam."

Chelsey farları kapatır, taksi kararır, yanakları bir anda gecenin mürekkebine bulanır. Daha yavaş ilerliyorlar. Birkaç mil geride cep telefonu çekmiyordu. Ama peçeteye bir harita çizmişler. Danny elinde tutuyor, kağıt terden gevşemiş. Ay beyaz bir direktan yansıyor: mil işareti sekiz. Chelsey yolun kenarına çekildi. İşte burası. Chelsey girişi işaretleyen eski, paslı bir kapı seçiyor. Oradan sonra yaklaşık bir millik bir yürüyüş var. "Arabada beklemeni istiyorum."

Danny iç çeker. "Hayır-" Yakındaki havlama sesleri reddetmesine neden olur. "Nedir o? Kurtlar mı?"

"Köpekler," diyor Chelsey. Kurtlar havlamaz. Köpekler gibi değil. Oflama sesi çıkarırlar. Ayrıca, 1900'lerin başından beri yarımadada kurtların nesli tükenmiş, çiftçiler tarafından çiftlik hayvanlarını tehdit ettikleri için öldürülmüşler. "Benimle gelmene izin veremem. Sen bir yüksün. Ve telsizde birine ihtiyacım var." Telsizi açtı, rahatlamıştı.

Tarayıcı hala çalışıyor. "Eğer bir saat içinde dönmezsem, arabayla uzaklaş ve yardım çağır." Bu en iyi plan değil. Ama tek plan bu. Ona telsizi nasıl çalıştıracağını gösterir.

Danny telsizi alır ve dudaklarını birbirine kenetler. "Bir saat." Ona bakar, bakışlarında bir yalvarış vardır. Lütfen Ellie'yi geri getir.

"Bir saat," diye onaylıyor Chelsey. Arabadan çıkıyor ve kapısını zorlukla duyulabilen bir tıkırtıyla kapatıyor. Bagajı açıp kablo bağlarını ve bir av tüfeğini çıkarıyor, ellerini serbest bırakarak vücuduna yerleştiriyor. Tekrar arabaya dönüyor ve ormana girmeden önce Danny'ye bir kez başıyla selam veriyor.

Hava ıslak toprak gibi kokuyor ve sıcak yanaklarına soğuk geliyor. Eğrelti otları ve somon böğürtlenleri ayak bileklerini gıdıklıyor. Yarım saniye bekliyor ve başını gölgeye, yıldızsız gökyüzüne doğru eğiyor. Burası çok tanıdık. İkinci bir ev. Bu toprakları anlıyor, kayalarını ve ağaç kabuklarını okşadı, parmaklarını affetmeyen beline değdirdi. Omuzları gergin, vücudunu alçaltıyor ve çömelerek ilerliyor, yolun sağ tarafını tutuyor, çalıları siper olarak kullanıyor.

Nefes alıyor. Nefes veriyor. Doğal kokular doğal olmayanlarla karışmaya başlıyor - kamp ateşi, çürüme, çürüme. İleride yol genişliyor ve yarılıyor, bir çift karanlık kanat açılıyor. Sarmaşıklerle boğulmuş beton binalar topraktan yükseliyor. Her yapı düşmanca bir enerji yayıyor; korku, yıkım ve öldürme amaçlı. Çöp yığınları manzarayı süslüyor, içlerinden pis kokular sızıyor. Beton bloklardan yapılmış yıkık dökük bir duvar var. Midesi sıkışıyor ve adrenalin damarlarında taklalar atıyor. En azından Doug ve West'in yerleşkede olduğunu varsayıyor. Ama daha fazlası da olabilirdi. Chelsey bir pusuya doğru yürüyor olabilir. Ellie çoktan ölmüş olabilir. Panikten kurtulur. Omurgasını ürperten ürpertiği.

Nasıl ilerleyeceğiz? Chelsey en iyi rotayı hesaplıyor. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyor ve üzerinde sörf yapıyor, bir inilti. Bir kadın iniltisi. Chelsey'nin kasları gerildi, kaçmaya hazırdı. Ama hayır. Kendini uyarıyor. Ordu çalıların arasından bir geyik ve yavrusuna doğru sürünürken babasının sesini duyuyor. *Sürpriz avantajından vazgeçme. Bekle.* Dinle. Başka bir çığlık. Doğudan, Chelsey tahmin ediyor.

Yarıya kadar toprağa gömülmüş bir binanın etrafında dönerek o iniltinin izini sürüyor. Pencerelemler parmaklıkları ve korkunç bir

Onlardan pis kokular yükseliyor. Onun ötesinde bir sıra köpek kulübesi var. Çömelmiş, dişlerini çıkarmış, kafeslerinin metal parmaklıklarını kemiren köpeklerin şekli. Kulübelerden birinin kapısı açık. Kulübenin dışındaki pati izleri taze. Köpeklerin yanından geçerek beton duvarın boş bir yerine gidiyor ve köşeden bakıyor.

Üç kız bir araya toplanmış, ay ışığının aydınlattığı toprakta hüznü, titreyen bir yumru. Ama aynı zamanda Chelsey için bir işaret. Ellie'yi tanır. Dağınık saçları, büyük boy ceket. Üstlerinde iki adam dev gibi yükseliyor. Birinin elinde bir silah, yüzünü örten kırmızı bir bandana. Silahı tanıdı. Polis silahı. Doug Abbott, o zaman. Diğer West. Yıllar vücudunu sarmış. Daha etli, daha sarkık.

Tüfeğini doğrultur ve Doug ile West'i merceğine alarak açıklığa doğru adım atar. "Coldwell PD. Yere yatın," diye bağıyor havlamaların arasından. Köpekler artık vahşileşmişti. Vücutlarını kulübelere çarpıyorlar.

West kollarını kaldırır; Doug da kaldırır, silahı hâlâ elindedir. "Chelsey Calhoun," diyor Doug. Gözleri kocaman, ürkmüş. "Bizi nasıl buldun?"

Öne doğru yaklaşıyor. "Sana anlatmayı çok isterim Doug. Neden silahını indirmiyorsun, sonra konuşuruz?"

"Bana kimsenin öğrenmeyeceğini söylemiştin," diye sesleniyor Doug kardeşine, sesinde bir titreme var. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Söz vermiştin." Bandanasını indiriyor, gözle görülür bir şekilde kabarıyor, sonra ellerini dizlerine koyuyor, silah avucunda şingirdiyor.

West homurdanıyor. "Kendine gel, Dougy." Elleri hâlâ yukarıda ama gevşek, umursamaz. "Etrafına bak. Yanında kimse yok. Tek başına. Öldürün onu."

Doug doğrulur, vücudu umutla şişer. "Bu doğru mu? Destek olmadan mı geldin?"

Kızlar birbirlerine daha da sokulur, vücutları ve gözleri sımsıkı kenetlenir.

Chelsey'nin elleri korkunç bir şekilde titriyor ama sesini düzgün tutuyor. Kirpiklerine bir damla ter düşüyor ve gözlerini kırpıştırarak onu uzaklaştırıyor. "Kardeşinin kirli işlerini mi yapacaksın Doug? Bunca zamandır yaptığın şey bu muydu? Onun için kızları yakalayıp cesetlerden kurtulmak mı? Eminim kafesteki köpekler gibisindir, değil mi? Kendini düşünemiyor musun?"

"Ben onun gibi deşilim," diye patlar Doug. "Söyle ona," diye kızlara seslenir. "Sizi otobüste besledim. Size hiç dokunmadım."

Kızlar oldukları yerde kalırlar, korku seli içinde kaybolurlar.

"Sana inanıyorum." Chelsey biraz daha öne doğru sürünür. "Silahı bana ver, sonra konuşuruz," diye mırıldanıyor. "Babanı görmek ister misin? Görmeni sağlayabilirim."

West, "Öldürün onu," diye emrediyor. "Yalan söylüyor. Bütün kadınlar yalan söyler. Tıpkı annem gibi. Sana bir söz verip sonra başka bir şey yapıyor."

Her şey çok hızlı oluyor. Bir hareket bulanıklığı. West kollarını indirerek Doug'ı ileri doğru itiyor ve aynı anda Doug da silahını kaldırıyor.

Bum.

Ağaçlardan kuşlar ürküyor. Kızlar çığlık atar. Köpekler uluyor. Chelsey'nin kulakları çınlar ve kendine geldiğinde Doug'ın yüzüstü yere yığıldığını, kan gölünün etrafını sardığını görür; koyu kırmızı, yoğun, buhar yükselmektedir.

West'in dudakları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni kaltak!" Chelsey'e saldırır ve Chelsey bir el ateş eder. Iskalayınca kalbi durur. West'in koluna çarpıp beton bir kuleye saplanıyor. Tekrar nişan alıyor ama çok geç.

West, Chelsey'e çarparak onu altında kıstırdı. Tüfeği yere düşüyor, ulaşamıyor. Elleri boğazında, sıkıyor. Chelsey bileklerini kavırıyor ama adam çok güçlü.

Uzaktan, sessiz bir geçmişte, babasının sesini duyuyor. Yıllar boyunca diğler polisler. *Daha büyük, daha güçlü birine karşı göğüs göğüse çarpışmada kendini nasıl savunacaksın?* Siyah, görüşünü sınırlıyor. Şimdi tam zamanı. Bayılmadan önce sadece saniyeleri olduğunu anlıyor.

Bileklerini serbest bırakır ve başparmaklarıyla gözlerini oyar. West bir an için tutuşunu gevşetir ve Chelsey dizini kasıklarına doğru çeker. Adam iki büküm olur ve Chelsey pençeleriyle altından çıkar. Oksijen sanki bir iğne deliğinden geliyor. Dört ayak üzerine kalkarken garip bir ısıklık sesi çıkarıyor. Tükürük toplanıyor ve ağzından damlıyor. Chelsey gözleri ve boğazı yanarak Ellie'ye baktı. "Kaç," diye homurdandı.

"Seni lanet olası amcık." West yerde, dirseğinin üzerinde. *Klik.* Doug'ın silahını Chelsey'e doğrultmuş.

Chelsey boğazını yakan acıyla Ellie'ye, "Git," diye seslendi.

"Git." Ellie sadece başını sallar. Üç kız da hâlâ felçlidir.

Alçak bir hırıltı yerleşkeyi boydan boya geçer ve ağaçların hizasında bir köpek belirir, tüyleri diken diken olmuş, dişlerini göstermiştir. West göbekli göbekli gülüyor. "Bu mükemmel. Seni yemesine izin vereceğim." Chelsey tüfeğine olan mesafeyi ölçüyor. Üç metre. West iki parmağını ağzına sokup üflerken, Chelsey tüfeği almak için çabılıyor. Düdük tizdi. Vahşi bir silahlanma çağrısı. Kulübedeki köpekler önce eğiliyor, sonra sızlanıyor. Efendilerinin emrini yerine getirmek için kuduruyorlar.

Ama özgür köpek kalıyor. Chelsey tüfeği kavıyor. West silahını tekrar kaldırıyor.

Ellie titriyor, Willa'ya biraz daha sıkı sarılıyor. Çenesini Willa'nın omzuna yaslıyor ve özgür köpeğe bakıyor. "Yıldız," diye fısıldıyor, sonra alçak sesle ısıklık çalıyor, sesi bir ninninin son sözleri gibi yumuşak.

Bir şimşek çakması gibi, köpek sıçrayıp West'in silahı tutan kolunu yırtıyor. Eti kemikten ayırıyor. West acı ve öfke karışımı bir çığlık atıyor. Köpekten kurtulmaya çalışırken silah ulaşamayacağı bir yere kayıyor.

Çılgınca titreyen Chelsey ayağa kalkar ve sendeleyerek West'in yanına gider. Köpek hâlâ çılgınlık içinde, top gibi kıvrılmış olan West'i kemirmektedir. Chelsey tüfeğinin dipçliğini kaldırarak West'in şakağına vurur. West gevşiyor.

Köpek durur, geri çekilir, sızlanır, sonra da ormana doğru uzaklaşır. Chelsey silahı West'ten uzağa fırlatır, sonra dizlerinin üzerine çöker. Boynunu hissetti. Hâlâ zayıf bir nabız var. Hırıltılı bir ses çıkarır ve arka cebinden fermuarları çıkarır. Adamın duymadığından emin olmasına rağmen Miranda haklarını sıralar. Vücuduyla bağlantısının koptuğunu hissediyor. Yüzüyor. Sakin. West'in ellerini bağlar. Ayak bileklerini. Şimdi ne kadar küçük görüldüğünü düşünüyor. Ne kadar zayıf.

Tüfek hâlâ elinde, Doug'ı kontrol ediyor. Hiçbir şey yok. Sonbahardaki yapraklar gibi yok olmuş. Bandanasını çalar ve kanamayı durdurmak için West'in koluna sarar. Onu canlı istiyor.

Bunu yaptıktan sonra kızlara yaklaşır. Korkudan titreyerek birbirlerine sarılırlar ve sığınmak için yalvarırlar.

"Hey," diyor, yumuşak ve yavaş. Ani sakinlik sinir bozucu. "Seni buradan çıkaracağım." Titreme ve inleme. Hepsi hâlâ dehşet içinde, hâlâ anılarına hapsolmuş, bu cehennemde kaybolmuş. "Hadi şimdi." Sesini daha da yumuşatıyor. Konuşmak acı veriyor. Tüm bunlara bakmak daha çok acıtıyor. Katliam. Bir insanın yapabilecekleri

bir başkasına yapmak. Chelsey belli belirsiz bunun asla üstesinden gelemeyeceği bir şey olduğunu anlar. Onu takip edecek. Bu hayalet, yeni bir musallat. Bu kızların şeytanları olduğu sürece, Chelsey'nin de olacaktı. Ellie ayağa kalkmaya başladı, vücudunun her santiminde sertlik vardı. Sonra başka bir kız. Chelsey onu tanıdı. Hannah Johnson. Dövülmüş ve kanlar içinde ama nefes alıyor. Ve son olarak, Ellie'nin eline yapışmış olan Willa. Hepsi burada, ayakta, Chelsey'nin dizlerinin üzerine çöküp ağlamak istemesine neden oluyor. Onları bulmuştu. Onları buldu.

Bir kapı çarpıyor, ses yankılanıyor, ağaçlardan sekiyor. İnce, kıvrak bir figür ormana dalarken Chelsey arkasına dönüp bakar. "Kim o? Başka bir kız mı?" diye sorar.

"O bizden biri değil," diyor Hannah, kelimeler ağzından asit gibi dökülüyor. "O Serendipity. Onlarla birlikte."

Chelsey nefes alıyor. Annie olabilir mi? Üçüncü Abbott çocuğu mu? Üst dudağındaki ıslaklığı siler. Kan geliyor. Yüzü uyuşmuş. Burnu kırılmış olabilir. "Anladım." Chelsey tüfeğini kavırıyor. "Burada bekleyin," diye kızlara talimat veriyor. Koşarak uzaklaşıyor, vücudu ağrıyor, her kası itiraz ediyor. Chelsey irade gücüyle yoluna devam eder.

Kadın, Chelsey'nin takip etmesi için çiğnenmiş çalılardan oluşan bariz bir yol bırakır. Bir derenin yanında ona yetişir. "Dur," diye bağırıyor akan suyun üzerinden ve tüfeğini doğrultuyor. "Dur!" Chelsey çığlık atıyor. Adrenalin damarlarında dolaşıyor. Son bir hücum. Paramparça olmadan önce Chelsey'nin içinde kalan tek şey bu. Şimdiden parçalanmaya başladığını hissedebiliyor. Hiçbir şeye dönüşmeden parçalanmaya hazır.

Kadın koşmaya devam ediyor. Otuz saniye sonra ağaçların arasında olacak ve izini sürmek zorlaşacak. Chelsey'nin başka seçeneği yok. Tüfeğini doğrultuyor. Tetiğe basıyor. Üçüncü bir atış geceyi yarıyor. Kadının sol bacağının büküldüğünü görür, sonra acı dolu bir homurtu çıkararak düşüşünü izler.

Chelsey dereden geçerken dizlerine kadar gelen soğuk su onu daha da sarsarak kendine getiriyor. Artık uyuşuk değil; vücudundaki acının farkında, sanki bir mengene her uzvunu sıkıyor. "Ellerini yere koy," diye bağırıyor. Kadının yüzünü göremiyor; gevşek, sarı saçları yüzünü gizliyor. Kadın ellerini düz bir şekilde koyuyor, parmakları toprağı kazıyor. Chelsey kadına Miranda haklarını okumaya başlar. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz." Kadın

titremeye başlar. Chelsey arka cebinden fermuarları çıkarır. "Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkına sahipsin-" Yukarıdan bir helikopterin gümbürtüsü duyulur. Danny polisi aramış olmalı.

Chelsey diz çöker. Kadın çenesini kaldırır ve Chesley gevşer. -Koyu kahverengi gözler, düz kaşlar, yontulmuş bir burun. Açık renk saçlar. Süt gibi bir ten.

Şaşkınlık kadının yüz hatlarını tozlandırır. "Tilki suratlı," diyor Chelsey'e ve gerçek bir sürgü kadar emin ve hızlı bir şekilde yerine oturuyor.

Annie değil, Lydia. On beş yaşında. Yeniden dirildi. Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi. Bir kurban değil, bir esir. Yaşıyor.

xiii

İADE EDİLDİĞİM GÜN diğer günler gibi başladı.

Şafakla birlikte uyandım, ışık parmaklıklı pencereden süzülüp toprak zemini örtüyordu. Willa yanımda ağır ağır uyuyordu, tatlı bir kayıtsızlıkla. Her şeyin tadını çıkarmak için bir an durdum; boynuma değen yapışkan nefesinin, parmaklarımın arasına dolanan saçlarının, hâlâ giymekte ısrar ettiği yırtık pırtık kedi gömleğinin.

David hücre kapımı açtı ve benim de gelmemi işaret etti. Alnını okşadım ve küflü uyku tulumunu omuzlarına çektim. Sonra tereddüt ettim. Onu nasıl bırakabilirdim?

Willla uykulu gözlerini araladı. Doğrulup elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Neler oluyor?"

Yataktan kaydım ve Hope'un eşofmanını çektim. Willa'nın kanı hâlâ önünü boyuyordu. "Bir yere gidiyorum," dedim.

"Ben de gelebilir miyim?" Bazen uykumda hala onun küçük sesini duyuyorum.

Hafif peltek konuşması, R'leri bastırma şekli.

"Hayır." Kapıya doğru ilerledim.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Willla'nın yüzüne bakamadım. Dudaklarım aralandı. Söyleyecek sözüm yoktu. Geri dönmeyeceğim. Yataktan fırladı ve bana yapıştı. "Yakında geri gel. Söz mü?" Çenesini göğsüme dayayarak bana baktı.

Ciddiyetle başımı salladım. Sonra köşeden bir rüzgârlık getirdim ve onu bununla sardım. "Bu gece soğuk olacak. Cebinde bir sürpriz var." Dere kenarında bulduğum kahverengi bir akik.

"Unutma, söz vermiştin," dedi ben eşikten adımımı atarken.

Ben de bir şey demedim.

David beni dar koridordan geçirdi, Hope'un kapısının önünden geçti, sonra Charity'ninkini - iki oda da boştu. İki kız da gitmişti.

Gün ışığına çıktık ve hava pek parlak olmasa da gözlerimi kısıtım. Güneşin konumunu aradım. Araba ağaçların arasına yakın bir yere park edilmişti. Yıldız kulübesinde sızlanıyor, beni takip etmek istiyordu.

David arka kapıyı açtı ve beni omuzlarımdan kavradı. Gözlerimin içine baktı. "Sana hiç tekneyle ilgili hikâyemi anlattım mı?"

Başımı salladım.

"Annem ve babam ben küçükken boşandı. Annemde hiç annelik içgüdüğü yoktu. Senin gibi değildi." Yarı gülümsedi. "Sonrasında çok kızmıştım. Bizi nasıl terk edebilirdi? Ona verdiğimiz onca şeyden sonra. Babam o zamanlar daha çok içiyordu. Bir teknesi vardı ve ondan izin almadan tekneye bindim. Su sertti, kızgındı ve ne yaptığımı bilmiyordum. Yarım saatten fazla açılmamıştım, kıyıda çok uzaklaşmamıştım. Tekne su almaya başladı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Dümen tutmak imkansızdı, bu yüzden banyoya saklandım."

David nefesini verdi ve arabaya yaslandı. "İçeride küçük bir ışık vardı ve su dizlerimin üzerine çıkarken onu izlediğimi hatırlıyorum. Sonunda, bütün lanet şey alabora oldu. Işık paramparça oldu. Her yer karanlıktı. Ama kendimi düzeltmeyi başardım. Tekne ters dönmüştü ve ben o küçücük banyoda sadece başımı sokacak kadar yer ve hava ile yüzüyordum. Hayatım için yalvardım. Anneme seslendim. Çok korkmuştum. Bütün gece orada mahsur kaldım, derimin yumuşaması ve dökülmeye başlaması için yeterli bir süre. Tam pes etmek üzereyken dalgıçlar geldi ve beni kurtardı. Babam iskelede bekliyordu ve ben titreyerek kollarına koştum." Ellerindeki titremeleri esnetti.

"Tamir oldum ve bir gün içinde evdeydim. Ben dinlenirken babam odama geldi. Tekneyi benim aldığımı bildiğini söyledi. Rıhtımdan alabora olduğunu görmüş. Çıgıllıklarımı duymuş ve orada hayatta olduğumu biliyordu ama yardım çağırmak için bekledi. Sonra da onun izni olmadan tekneyi tekrar çıkarıp çıkarmayacağımı sordu. Elbette hayır dedim. Dersimi almıştım." Durdu. Uzakta bir karga öttü.

Tek söyleyebildiğim "Özür dilerim," oldu. Bana bu iğrenç hikâyeyi neden anlattığını bilmiyordum. Beni kızdırmıştı. O teknedeki David'i düşündüm. Ne kadar korkmuş olmalıydı. Korkusunun nasıl öfkeye dönüştüğünü. Öfkeye. İncinmeye. Nefrete. Eziyete. Ona biraz acıdım.

"Bu babamın suçu değildi," dedi David. "Aklını kaçırmıştı. Annemi kaybetmek. Orada olmalıydı. Kalmalıydı." Bir duraklama. Bazen David çok kırılgan görünüyordu. Korkmuş. Sanki her zaman yetersiz kalmaya mahkûm olduğunu biliyordu. Unutulmaya. David bana yaklaştı. Gözlerime bir göz bağı yerleştirdi. "Beni gururlandır." Serendipity bileklerimi birbirine bağladı. Arabanın motoru çalıştı. Michael direksiyonun arkasındaydı. Ağaçlardaki rüzgârı ve derenin şırıltısını dinledim.

David anlaştığımızın şartlarını tekrarladı. "Seni izleyeceğim ve sana mesajlar göndereceğim. Nerede olduğumu bilmeyeceksin. Ama ben senin nerede olduğumu bileceğim. Zamanı geldiğinde sana haber vereceğim. Haberlerde görmek istiyorum. Onun öldüğünü görmek istiyorum. Sonra Grace'in gitmesine izin vereceğim." Durakladı. "Bundan polise tek kelime edersen Grace'i öldürürüm. Anladın mı?"

O kadar hızlı ve sert başımı salladım ki boynumu kıracağımı sandım.

"Zaten kimse sana inanmaz," diye ekledi. Beni arka koltuğa itti.

"Bekle," diye bağırdım, parmaklarım kumaş koltuğa gömüldü. Panik omurgamdan yukarı tırmandı. "Lütfen Grace'e iyi bak. Lütfen." Cevap gelmedi. Kapı çarparak kapandı.

Vagon çalıştı ve ileri atıldı. Kendimi bir köşeye sıkıştırarak beşe, ona, yirmiye kadar saydım. Nefes aldım. Nefes verdim. Kollarımı ayaklarımın altından geçirdim, böylece bağlı ellerim önümde duruyordu. Sonra bekledim. Arabanın durmasını. Michael'ın bana ters vurmasını. Sürmeye devam ettik. Ellerimi yukarı kaldırdım, başparmaklarım göz bağının altından geçerek başımı belli bir açıyla arkaya yatırırsam kenarın altını görebilecek kadar kaldırdı. Sonra ayaklarımı kollarımın arasından geçirdim, böylece ellerim yine arkamda kaldı. Hızla gidiyorduk, çakıllı bir yoldan aşağı uçuyorduk. Biraz zaman kaybetmiştim, birkaç dakika. Saat 10:21'i gösteriyordu. Hız göstergesinde hızın saatte kırk milin üzerinde seyrettiğini fark ettim.

Michael direksiyona oturdu, bandanası yerindeydi. Uzandı ve dikiz aynasını aşağı itti, böylece arabanın arkasına bakabildi.

vagon. Kambur durdum ama sağa ve sola dönüşleri saydım, ara sıra zamanı yakalamak için yukarı baktım. David saklanmak istemiş olabilirdi ama ben nerede tutulduğumu bilmek istiyordum.

Saat birde ana yoldaydık. Arabalar vızır vızır geçiyordu. Arka kapıyı açıp bedenimi trafiğin içine bırakmayı düşündüm. Ama onun yerine parmaklarımı sırtıma geçirdim.

İki saat sonra başka bir parka girdik. Michael yatmam için havladı ama ben yatmadan önce bir kamp minibüsünün etrafında toplanmış bir aile gördüm. Kırk altı dakika sonra Michael direksiyonu terk edilmiş bir toprak alana kırdı -888 numaralı Ayı Kanyonu Yolu, bakım nedeniyle kapalı. Araba durdu ve ben tekrar geriye savruldu.

Michael kapıyı açarak, "Senin için yolun sonu," dedi. Gözlerimdeki bağı çekti. Nasırlı eliyle bileklerimi çözdü. Arabanın ön koltuğundan kalın bir kâğıda sarılmış bir paket çıkardı. "İhtiyacın olan her şey bunun içinde. Onu ormana göm. Nereye gömdüğünü unutma. Birkaç gün sonra dikkatler dağılınca geri gel. Bu patika çok az kullanılıyor ama biri gelip seni bulabilir. En az bir saat bekle. Hepsini anladın mı?"

Başımı salladım ve paketi ondan aldım. İçinde bir saat, kablolar ve barut vardı.

Çenemi tuttu. "Paketi ne yapacaksın?"

"Ormana gömün." Ölmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Acı verici olur muydu? Muhtemelen. Ama öyle olmayacağını umuyordum. Çabucak bitmesini umuyordum. Nazik olmasını. Yumuşak. Bunu yaparken annemi düşünmeye karar verdim. Willa'yı da.

"Yardım bulmadan önce ne kadar bekleyeceksin?"

"En az bir saat."

Çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "O zamana kadar saklan. Anladın mı?" diye tekrar sordu.

"Evet."

Michael ben ormanda kaybolana kadar beni izledi. Elimdeki paketle patikadan ayrıldım ve ağaçların beni yutmasına izin verdim. Bir saat boyunca beklerken, topladığım bilgileri tekrarladım. Saatte yaklaşık kırk mil sürdük. 10:35'te sola döndük. 11:55'te sağa. Ve böyle devam etti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Willa'yı hayal ettim. Ona duyduğum sevginin bedenimin sınırlarını aşacağını. Bir gün, parlak bir geleceğe doğru bir çayırda çılgınca koşacaktı. Ve ben uzak bir anı olacaktım. Yerleşkedeki o günler kötü bir rüya gibi.

İkimizi de özgür kılmanın tek yolu buydu.

Bölüm

OTUZ ÜÇ

COLDWELL'İN DOĞUSU YANIYOR. Yangın mevsimi Kuzeybatı Pasifik'e geldi. Kırmızı ve turuncu bir ölümsüzlük. Dumanlar Washington Kadın Islah Merkezi'nin üzerinde asılı duruyor. Chelsey otoparktaki arabasında oturuyor, hıçkırık vücudunu sarıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavlıyor.

Son yetmiş iki saat içinde hayatının tüm dokusu çözüldü. Hastaneye bir dedektif olarak değil, bir hasta olarak gitmişti. Doktorlar onu bir gece tutmak istemişti ama o iyi olduğu konusunda ısrar etmiş ve bir taksiye atlayıp babasının evine dönmüştü. Sonra da uyudu. On dört saat boyunca rüya görmemiş, sadece baş ağrısı ve boğazındaki yanmayla uyanmıştı. Aynaya, siyah-mavi morluklara baktı ve ilk kez geçmişe döndü. Lydia'yı fermuarla bağlayıp ormanda bıraktığı, kız kardeşine bakamadığı an.

Bunu hazmedemiyordu. Lydia'nın hayatta olduğu bilgisi Chelsey'nin içinde titreşiyor, midesine, kalbine, ciğerlerine ve karaciğerine çirkin bir perküsyon gibi çarpıyordu. Otomatik pilotta, yerleşkeyi temizlemişti. Odaları süpürüyordu; televizyon ve jeneratör bulunan bir çatı katı ve yerde büyük boy bir yatak, silah ve mühimmatla dolu bir başka bina ve sonra da sığınak. Yeraltındaki odalarda metal kapılar, asma kilitler ve buruşuk uyku tulumları vardı. Birinin duvarına yıldızlar kazınmış, sopalardan ve köpek dişlerinden yapılmış, olta teliyle birbirine bağlanmış bir cep telefonu vardı. İç Güvenlik ve polis geldikten sonra, Ellie ve kızlar travma battaniyelerine sarılıp helikopterlere bindirildikten sonra, Chelsey işaretli bir patikayı takip ederek ormana girmişti. Orada otobüsü bulmuştu. Kapağı açtı. Tanrım. Yükselen koku-

insan atığı. Burnunun içi yanmış. Günler sonra hâlâ kokusunu alabiliyordu ve lavaboya kustu.

Ardından İç Güvenlik'ten ve Noah'dan gelen telefonlar geldi. Çünkü kendini kontrolden çıkmış hissediyordu. Üzüntü dalgalar halinde geliyordu, duş alırken, uyumaya ya da yemek yemeye çalışırken onu deviren dev dalgalar. Savunmasızdı, kafası karıştı, yeni doğmuş bir bebek kadar çıplak ve kaygandı. Bu şekilde görülmekten dehşete düşmüştü.

Çavuş Abbott istifa etmiş ve onu arıyor. Kadın cevap vermiyor. Ama onun uzun, kalın sesli mesajlarını dinler -Abbott yeniden içmeye başlamıştır. *Hiçbir fikrim yoktu, Chelsey. Bana inanmak zorundasın. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Oğullarım, oğullarım...* Ağlıyor, hıçkırıyor. *Lütfen beni ara. Konuşmamız gereken daha çok şey var. Bilmediğin şeyler.*

Chelsey yeterince biliyor. Abbott'ı artık daha net görüyor. Kendi korkularıyla baş edemeyen bir adam, bu yüzden onları karısına, çocuklarına yönlendirdi. Chelsey babasının ofisinde bir zaman çizelgesi oluşturdu. Artık ekose duvar kağıdını, Lisa Frank çıkartmalı yamayı bile göremiyorsunuz. Tarihleri sıralayarak geriye doğru çalıştı.

Regina Pike halk oylamasını kazanır ve seçilmiş vali olur. Willa Adams bisiklet sürerken kaçırılır. Regina Pike valilik için en önde gelen aday olur. Ellie Black çakıllı bir otoparktan çalınır. Böyle devam eder. Regina her başarılı olduğunda, West başka bir kızı aldı. En çarpıcı olanı Douglas Abbott'ın annesi yeniden evlendiğinde teşkilata katılması. Chelsey, Douglas'ın kızların kaçırılmasına yardım ettiğini, sonra da ağabeyi adına kayıp vakalarını takip ettiğini düşünüyor. West'in dikkatli bir hesaplama yaptığını gösteriyor. Makyavelist bir çaba. Ama Chelsey'nin hâlâ cevaplanmamış birçok sorusu var. Bu yüzden burada. Bugün. Kız kardeşini görmek için, bilinmeyeni aramak için.

Vizörü indiriyor, gözlerinin altını siliyor ve kendini temizlemek için elinden geleni yapıyor. Arabadan dışarı çıkar. Basın minibüsleri kaldırım kenarına park etmiştir ve Chelsey, Ellie'nin hastaneye gittiğinde fark edildiği geceye geri döner. O zaman Chelsey'nin kimliği bilinmiyordu ama şimdi onu tanıyorlar ve etrafına üşüşüyorlar. Başını öne eğmiş, mikrofonlardan ve sorulardan kaçıyor. "Kardeşinizi görmeye mi geldiniz? Sizinle bir görüşme yapmak isteriz.

özel röportaj." Medya karakolda ve Paradise Glen'in kapısının önündeydi. Chelsey bir belgesel ekibinden telefon bile aldı.

Doğudan sert bir rüzgâr esiyor ve Chelsey ziyaretçi bölümüne girdiğinde basın mensupları dağılıyor. Bir kadın memur masanın arkasından "Kimi görmeye geldiniz?" diye sorar.

"Lydia Calhoun," diyor Chelsey, sesi kullanılmamaktan dolayı kısık. "Basın yok," diye belirtiyor.

"Ben basın değilim. Ben onun... Ben onun ailesiyim. Kız kardeşiyim."

Kadın memur Chelsey'e bakar. Ve Chelsey'e Lydia'ya benzemediği hatırlatılır. Kanıtını veriyor. Kimliğini.

Chelsey içeri alınır, aranır ve kişisel eşyalarını bir dolaba bırakması istenir. Bekleme odası meşgul değil. Yeni yürümeye başlayan çocuğuyla bir baba. Yorgun gözlü bir kadın. Çizilmiş pleksiglasın arkasındaki televizyon açık ve Chelsey diğer insanlardan en uzaktaki koltuğa yerleşiyor. Gümüş saçlı sunucu Fox London, iki uzmanla birlikte bir masada oturuyor; lacivert takım elbiseli siyah bir kadın ve tüvit ceketli beyaz bir adam.

Fox London, "Bu kurguda bulabileceğiniz bir şey," diyor. "Ama bunların hepsi çok gerçek. Washington Valisi Pike'ın malikanesini bombalama girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığı geçen Cumartesi gününden beri bu konuyu takip ediyoruz. Şüpheli? Elizabeth Black. Bu isim tanıdık geliyorsa, gelmeli. Elizabeth Black iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce kayboldu ve gizemli bir şekilde kısa bir süre önce yeniden ortaya çıktı. Elizabeth Black'in vali konağını bombaladığı iddia edildikten sonra eyalet çapında bir insan avı başlatıldı. Ancak Elizabeth'i kaçıranlarla -Vali Pike'ın araları bozuk oğulları Douglas ve West Abbott'tan başkası değildi- Elizabeth'i bağlayan ve çarpıcı bir hesaplaşmayla birini öldüren, diğerini tutuklayan ve 2007'de kaybolan kendi kız kardeşi Lydia Calhoun'u vurup bulan, küçük bir kasaba dedektifi Chelsey Calhoun oldu." Fox London duraksıyor, kırbaçlanıyor. "Çeşitli eyalet parklarında bulunan birkaç kayıp kız cesedinin kardeşlere ait olduğu düşünülüyor."

Chelsey başını eğiyor ama yayını hâlâ duyabiliyor. "Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyor Fox.

"Oscar Swann'dan bahsetmediniz," diyor tüvit ceketli adam.

"Evet," diyor Fox. "Oscar Swann'ın arabası ve cesedi on beş yıl önce 2007'de popüler bir gözetleme noktasındaki bir uçurumun dibinde bulundu. Lydia'nın onunla birlikte olduğuna dair çok güçlü kanıtlar vardı. Lydia Calhoun'un kıyafetleri, hatta kafa derisinin ve saçının bir kısmı bile yakınlardaydı. Oscar'ın önce Lydia'yı, sonra da kendisini öldürdüğü ve cesedinin akıntıya kapılıp sürüklendiği düşünülüyordu. Ancak bunun West Abbott'un özenle hazırladığı bir tuzak olup olmadığına dair sorular ortaya çıktı." Chelsey internette her türlü komplo haberinin dolaştığını biliyor. "Oscar Swann yıllarca bir katil olarak suçlandı. Ailesi de ölümünden sonra adının temize çıkarılmasını istiyor."

"Ne hakkında konuşmak istediğimi biliyor musun?" diye araya giriyor lacivert takım elbiseli kadın. "Vali Pike'ın Elizabeth Black ile ilgili olarak ne yapacağını düşündüğümüzü tartışmak istiyorum."

"Valinin Elizabeth Black hakkındaki suçlamaların düşürülmesini istediği yönünde söylentiler dolaşıyor. Koşullar göz önüne alındığında bu mantıklı olurdu," diyor Tweed Blazer.

"Bunun en iyi hareket tarzı olduğuna inanıyorum. Vali Pike'ın bu skandal karşısında istifa etmeyi reddetmesi de ilginç. Eski kocasının aksine, çocukların babası Patrick Abbott, Coldwell Polis Departmanı'ndaki çavuşluk görevinden neredeyse anında istifa etti," diyor Fox.

"Neden istifa etmesi bekleniyor?" diye araya giriyor lacivert takım elbiseli kadın. "O da burada bir kurban."

"Lydia Calhoun," diye anons eder bir memur, metal bir kapıyı açarak. Chelsey ayağa fırlar. Kapıdan içeri süzülürken Fox London'ın sesi kulaklarına ulaşır. "Bu gece Abbott kardeşlerle ilgili özel bir program için bana katılın. Küçük bir kasabada büyümüş, her ikisinin de iyi notları ve sağlam bir aile hayatı vardı. Gelecek vaat eden bu iki adam nasıl kötü yola düştü?"

Elbette, diye düşünüyor Chelsey, Douglas ve West'i mazur göstermek için zorunlu bir çaba var. Alkolik babaları suçlanacak. Yokluk çeken anneleri. Ama Chelsey o yerleşkede West'i gördü. Her zaman kontrol ondaydı. "Ayrıca yaklaşık yirmi yıl boyunca kardeşlerle birlikte yaşayan Lydia Calhoun'u da tartışacağız. Suç ortağı mıydı? Kaynaklar savcının suçlamaları değerlendirdiğini söylüyor."

Chelsey kafeteryaya benzeyen daha büyük bir odaya götürölür. Masalar ve sandalyeler etrafa saçılmış. Köşedeki Lydia dışında tamamen boştur. Chelsey kız kardeşine başıyla selam veriyor ve oraya doğru yürüyor. Memur, bir okyanus duvar resminin altındaki duvara yaslanır.

"Nasılsın?" Chelsey plastik bir sandalye çekerken soruyor. Bu aptalca bir selamlaşma ve kulağa tuhaf geliyor. Sanki Chelsey Lydia'yı vurmamış gibi. Onu yere sermemiş. Onu tutuklamamış.

"Buradaki yemekler pek iyi değil." Lydia koltuğunun kenarına tünüyor, elleri iki yanını kavırıyor. "Ama genelde sıcaktır ve penceremden güzel bir orman parçası görebiliyorum." Sonunda Chelsey ışıktaki Lydia'yı inceliyor. Yıllar kız kardeşine çok kötü davranmıştı. Lydia'nın yüzü sertleşmiş, gençliğin tüm yumuşaklığı gitmiş. Parmak eklemleri kemikli, derisi pullu ve çatlamıştır. Chelsey'nin muayenesi üzerine Lydia ellerini içeri kıvrır.

"Peki ya bacağın?" Chelsey Lydia'nın kalçasına baktı. Kurşun yarası bir sıyrıktı. Hastanede bir gece geçirmiş, sekiz dikiş atılmış ve sonra Lydia buraya nakledilmişti.

"Zar zor hissediyorum," diyor Lydia. Gülümsüyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Chelsey de gülümsemekten kendini alamaz. "Evet." Onları küçük kızlar olarak hatırlıyor, geceleri gülererek, sırlar fısıldayarak, birbirlerinin boşluklarının kıvrımlarında uyuyarak geçirmişlerdi. Bir bütünün iki yarısı değil, birbirlerinin uzantısı olmuşlardı.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Lydia.

"Ben..." Chelsey başlar. "Pek iyi uyuyamıyorum."

"Ben de." Lydia eğiliyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor dürüst bir vahşilikle.

Chelsey'nin elleri titriyor. Gözleri yaşardı. Bunca yıl Lydia olmadan çok yalnız kalmıştı. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. "Ben de seni özledim."

Lydia'nın ağzının kenarları gururla kalkıyor. "Kız kardeşim, polis. Tıpkı babam gibi. Gurur duyuyor olmalı." Lydia'nın sözlerinde hafif bir keskinlik var.

Babalarından bahsedilince Chelsey'nin yüzü kararır. "Bilmelisin ki babam yaklaşık bir buçuk yıl önce vefat etti. Boğaz kanserinden." Chelsey'nin babalarının öldüğüne sevinmesi korkunç bir şey mi? Çocuklarının bu hale geldiğini görmek zorunda olmadığı için mi?

"Ah." Lydia'nın yüzünde bir gölge beliriyor ve yanağını çeviriyor. Başını sallıyor. "Bu mantıklı. Çok fazla puro içerdi. Cenaze töreni var mıydı?"

"Gerçekten çok güzeldi. Birçok eski iş arkadaşı geldi. Bir tepeye gömüldü..." *Senin yanında*, diyor neredeyse Chelsey. Zihninin sıkışık köşelerinden bir anı belirir. Chelsey, Lydia'nın tabutunun toprağa indirilişini izliyor. Onun boş tabutunu. Gömecek bir şey olmamasına rağmen cenaze töreni yapmaya karar vermişlerdi. Lydia'nın cesedi asla bulunamadı. Chelsey'nin sahilden nefret etmesinin gerçek nedeni bu. Neden yürümediği. Gelgitin getirdiği kalıntıları bulacağından çok korkuyordu. Başka bir anı daha ortaya çıkar. Babası mezarın yanında mırıldanıyordu, "Ne büyük *kayıp*. Hayat israfı. Para israfı. Zaman kaybı. Hepsini. Chelsey aceleyle, "Ama annem... o hâlâ buralarda," der. "Arizona'da yaşıyor. Şu anda yolda. Ve ilk iş seni ziyaret edecek." Chelsey haberi vermekte ve telefonu kapatmakta gecikmedi. "Ama ev bende kaldı. Babam öldükten sonra yani. Orada kalıyorum ve senin odan da aynı. Her şey aynı."

Lydia burnunu kıvırıyor. "O evden hep nefret etmişimdir." "Ne?" Orada, tepenin üzerinde çok mutlu olmuşlardı.

Lydia kahkahalarla gülüyor. "Orada yaşamaktan nefret ederdim. Ve babam, anneme karşı çok acımasızdı." Chelsey gözlerini kırıştırıyor ve etrafındaki havanın kırıldığını, bir perdenin kalkmaya başladığını hissediyor. "Anneme kalem fırlattığı zamanı hatırlıyor musun?"

Chelsey'nin doğal refleksi babasını savunmaktı. O her zaman sertti. Onun tarzı buydu. "Bir dava üzerinde çalışıyordu-"

"Ona yemek getiriyordu." Başını sallıyor.

"Bunu hatırlamıyorum." Hava Chelsey'nin etrafında gittikçe hızlanarak dönmeye devam eder. Bir anı, bir rüzgârla savrulur. Lydia onun ofisine Lisa Frank çıkartmasını koymuştu. Babaları bağırmış ve Lydia koridorda toplanmış, bir ileri bir geri sallanmıştı. Lydia'yı akşam yemeği yemeden yatağa göndermişti.

Lydia, Chelsey'nin parmağındaki altın yüzüğü göstererek, "Sen evlisin," diye haykırıyor.

Chelsey ne yapacağını bilemediği bu anıdan uzaklaştığı için minnettardır. Babasının başarılarının duvarında nereye yerleştireceğini. "Öyleyim." Zaman şimdi yavaş ilerliyor gibi görünüyor. Her şey gerçeküstü. Lydia'yla sanki yıllar geçmemiş gibi konuşuyor. Sanki hâlâ birbirlerine sırlarını itiraf eden küçük kızlarmış

gibi. Lydia'dan sonra,

Chelsey insanlara güvenmezdi. Kimse kız kardeşiyle boy ölçüşemezdi. "Adı Noah."

"Belki onu ziyarete getirebilirsin ve ben de onunla tanışabilirim?" Kadın gülümsüyor. Lydia bir sır verir gibi, "Ben de evliyim, biliyorsun," diyor. Chelsey'nin damarlarına nazik bir yasakçılık doluyor. "West'le. Ormanda bir tören yaptık. Douglas yönetti... Ben ısrar ettim." Sesini alçalttı. "Evlenmediğimiz sürece bunu yapmak istemedim. Evlenirken beyaz bir elbise giydin mi? Giyemedim ama yine de romantikti."

Chelsey Lydia'yı incelerken aniden tedirgin olduğunu hisseder. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Chelsey'nin içindeki dedektif konuşuyor şimdi. Sorular soruyor.

"Piknikte," diye atıldı Lydia.

Chelsey kusmak istiyor. Bölge pikniğinde. O zaman çok şey harekete geçmişti.

"West'i bulduğum için şanslıyım," diye devam ediyor Lydia, yılmadan. "Gerçekten kızgın olmadığı sürece bana asla elini sürmez. İlk sefer en kötüsüydü." Saçlarını kaldırarak kel bir bölgeyi ortaya çıkarıyor.

Chelsey ellerini yumruk yaptı. "Bunu sana West mi yaptı?"

Lydia mırıldanıyor. "Bu onun hatası değildi," diyor. "Yıllar önceydi. West'i kıskandırmak için Oscar'la çıktım." Sesini alçaltıyor. "West kızlarını paylaşmaz. Bunu bilmem gerekirdi. West sinirliydi. Oscar'ın kafasına vurdu." Chelsey'nin yüzü kızarır ve Lydia gözlerini devirir. "O acı çekmedi."

"Sonra West saçını mı çekti?" Chelsey sordu.

Lydia elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Oscar'la birlikte ölmüşüm gibi göstermek zorundaydık. Babası dedi ki-"

"Babası mı?" Patrick Abbott, Chelsey'nin eski çavuşu mu?

Lydia başını sallar. "Arkamızda bazı kanıtlar bırakmamız gerektiğini söyledi. West'e bunun onu son kez koruyacağı zaman olduğunu söyledi."

Chelsey, Çavuş Abbott'un da bu işin içinde olduğunu öğrenince adrenalini yükselir. Ne zamandır oğullarını koruyordu? Abbott'un mavi steysin arabanın izini sürmesi için gereken kaynakları ondan esirgediğini hatırlıyor. O zaman biliyor muydu? Ya da daha önce?

"Babasını görememek West için çok zor oldu. Çok üzücü."

Kız kardeşinin sesindeki sevgi, Lydia'nın West için her şeyi yapabileceği anlamına mı geliyor? Kızları çalıp saklamasına bile yardım eder mi? Bu nasıl oldu? Neden hiç kimse Lydia'ya dünyadaki en tehlikeli şeyin doğal afetler, savaşlar ya da silahlar olmadığını söylemedi? Güzel gülümsemeleri ve daha da büyük vaatleri olan sıradan adamlar.

"Lydia," diyor Chelsey sessizce, "ne o l d u ğ u n u biliyor musun? West ne yaptı?"

Kız kardeşinin yüzüne bir şey çarptı. "Bunun benim hatam olduğunu söyledi. Bir bebeğim olamadı." Ellerini açıyor. "Bir kez hamile kaldım." Gözleri yaşlarla parlıyor. Her kelime ağır ve mutlak bir şekilde düşüyor, kız kardeşler arasında bir bariyer oluşturuyor. "O bir aile istiyordu. Annesinin yaptığı gibi onu terk edemeyecek bir aile."

Chelsey başını sallar ve Lydia'nın büyümediğini fark eder. O çarpıtılmış. Çarpıtılmış. Ve bazı açılardan hâlâ on beş yaşında. "Bunu duyamam," der ama sonra Gabby'yi düşünür. Willa'yı. West konuşmuyor ve Chelsey'nin bunu bilmesi gerekiyor. "Willa'yı neden kaçırdı?" diye sormak için kendini zorluyor.

"Kim?" Lydia'nın yüzü allak bullak olur. "Grace. Ona Grace dedin."

"Oh, o mu? Daha genç birini istiyordu. Sanırım onu şekillendirmek istedi. Diğer kızlar çok asi olabiliyordu. Sadık olacak birini istedi. Ve bebek sahibi olamadığım için..." Sözüünü kesiyor, gözleri üzgün, sonra konuyu değiştiriyor. Bir sırrı fısıldar gibi elini ağzına götürüyor. "Ama sonra Destiny'nin Grace'i nasıl sevdiğini gördü ve onun yerine bunu kullanabileceğini düşündü. Bazen çok sabırsız olabiliyor." Sırıttırıyor. "Geri kalanları bilmek ister misin? Charity, Doug'la birlikte arabaya bindi. Tek yapması gereken onu götürmeyi teklif etmektir. Ve Hope... West onu sevdi ve sonra ondan çok nefret etti. Kız onun kalbini kırdı."

"Bu kadar yeter." Chelsey'nin yüzü tiksinti dolu bir ifadeye bürünür. Böylesine korkunç şeyler yapmış birini hâlâ sevmenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyor.

"Doğru," diyor Lydia. "Özür dilerim, unutmuşum. Duruşma. Sence West'i görebilir miyim? Onu gördün mü? O iyi mi? Yalnız uyumayı sevmez. Ayrıca, tırnak törpüsüne ihtiyacım var. West düzensiz tırnaklardan nefret eder. Tırnaklarımızı yuvarlak sever. Pürüzsüz. Seninkiler gibi ama biraz daha uzun."

"Lydia," diyor Chelsey, tereddüt ederek, bununla nasıl başa çıkacağından emin olamayarak. "Anlamıyor musun? West'in ne yaptığını? O kızlara? Sana?"

"Beni seviyor," diyor Lydia. Sonra, daha sert bir şekilde, "O beni seviyor."

Chelsey bir an için kız kardeşinden nefret eder ama bu his bir anda kaybolur, yerini acıma duygusu alır. Gelgit tekrar geri geliyor, Chelsey'yi sürükleyip götürmekle tehdit ediyor. Ayağa kalkıyor, sandalye sürtünüyor ve neredeyse devriliyor. "Gitmek zorundayım. Annem yarın ziyarete gelecek ve ben de yakında döneceğim." Chelsey başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Chelsey arabayla hapishaneden çıkar ama birkaç dakika sonra kenara çeker, savrularak bankette durur. Nefes alır, çığlık atar, direksiyona vurur, sonra hıçkırıklara boğulur. Hafızanın özneliliği hakkında düşünür.

Telefonuna uzanıyor ve en son cevapsız aramasını tuşluyor.

"Chelsey." Noah'nın sesi onunkine uzanan bir el gibiydi.

"Özür dilerim." Sözcükleri yarı yarıya havalandırıyor, bir hesaplaşma ve uyanış girdabında kayboluyor. "Pek çok şey hakkında yanıldım."

Bölüm

OTUZ DÖRT

ELLIE ellerini kucağındaki deri ciltli deftere vuruyor.

"Bitirdiniz mi?" Dr. Fischer başıyla dergiyi işaret eder.

"Evet," diyor pencereden dışarı bakarak. Psikiyatri hastanesinin manzarası Dr. Fischer'in ofisinin manzarası kadar güzel değil. Kaldırımlar boyunca eşit olarak dikilmiş birkaç akçaağacın bulunduğu bir park alanı. Uzun lamba direkleri. Dikenli tellerle çevrili bir çit.

Ellie yine kafese kapatıldı. Bu sefer üç haftalığına yatılı bir programda. Yakında çıkacak. Birkaç saat içinde. Doktorlar ilaçlarının işe yaradığını söylüyor. Savcılık suçlamaları reddetti. Ve Ellie, Dedektif Calhoun'a teslim edilmek üzere itirafının tamamını yazdı. Son satırı sadece birkaç saat önce karalamış. *Gözlerimi sıkıp kapattım ve Willa'yı hayal ettim. Ona duyduğum aşkın bedenimin sınırlarını aşacağını. Bir gün, parlak bir geleceğe doğru bir çayırda çılgınca koşacaktı. Ve ben uzak bir anı olacaktım. Yerleşkedeki o günler kötü bir rüya gibi. İkimizi de özgür kılmanın tek yolu buydu.*

Dr. Fischer neredeyse her gün geliyor. Bazen bir seans için. Diğer zamanlarda sadece ziyaret için. Bugün gerçek bir seans için burada. Ellie bunu anlayabilir. Çünkü sarı not defteri dışarıda.

İlk birkaç gün, Ellie sadece Dr. Fischer'ın karşısında oturdu. Dilsiz. Dr. Fischer sorun olmadığını söyledi. Kapıdan içeri girmesi yeterliymiş. Artık her şey onun seçimiymiş. Konuşmak. Sessiz kalmak. Çığlık atmak. Bazen Dr. Fischer'ın olumlu onaylamalarından nefret ediyor - Dr. Fischer bunun da sorun olmadığını söylüyor. Ama sonunda Ellie hikayesini anlatmaya başladı. Yazarak ve Dr. Fischer'a yüksek sesle anlatarak. Nasıl kaybolduğunu.

Sahip olduğu arkadaşları. Kaybettiğı arkadaşları. Willa'yı kurtarmak için yaptığı anlaşma. Geri döndüğünde çok korkmuştu. Cam parçalarının üzerinde yürümek gibiydi. Michael kartpostalları David'in emriyle bırakmıştı. Willa ona asla ulaşamazdı, hatta daha da yakındı. Ama iş o noktaya geldiğinde, Ellie kimseyi öldüremedi. Bombalamayı beceremedi ve kaçtı. David'in onu izleyeceğini bildiğı için tek seçeneğinin yerleşkeye geri dönüp Willa'yı kurtarmaya çalışmak olduğunu düşündü.

Şimdi, Ellie aşırı yorgun ve biraz da kızgın.

Kollarını kavuşturur. "Haftalar oldu. Benden istedikleri her şeyi yaptım. Willa'yı ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor Dr. Fischer sakın bir şekilde. "Tıpkı sizin gibi onun da yapacak kendi işleri var."

Ellie'nin çenesi kilitlenir. "Evet, ama onu görmem gerek."

Dr. Fischer, "Güncellemeleri aldınız," diyor. Willa'nın annesinden resimlerle birlikte mektuplar geldi.

"Aynı şey değil," diye yakınıyor Ellie. Ona dokunmakla, onu hissetmekle aynı şey değil. Nefes aldığından emin olmak. "Annesine ayakkabılarını bağlamayı öğrendiğini söylemeyi unutmadın mı? Ona tavşan kulaklarıyla ilgili şarkıyı öğrettiğimi? Bir keresinde dişlerinden biri enfeksiyon kapmıştı ve çekmek zorunda kalmıştım. Muhtemelen bir dişçiye görünmesi gerekiyordur. Bazen kötü rüyalar görüyor ve tekrar uyumak için şarkı söylenmesini seviyor-"

"Ellie," diyor Dr. Fischer sakince. "Bu konuyu konuşmuştuk. Artık onu korumak zorunda değilsin. O güvende ve senin de kendi geleceğini düşünme zamanı geldi."

Başını sallar. Ellie ellerini havaya kaldırır. "Yapamam... Bu eksiklikle nasıl yaşayacağımdan emin değilim." Kendini bir üç nokta gibi hissediyor, bir hiçliğin içinde kayboluyor.

"Yeniden umut bulmak çok zor bir şey."

Umut. Bu kelimeyi duyunca Ellie buruşur. Düşünmekten hoşlanmadığı şeyler zihninin barikatlarından atlıyor. Acı tohumları yemek. Gece çığlıkları. Boğuk çığlıklar.

"Onu mu düşünüyorsun?"

"Tek düşündüğüm bu." Gabby. Willa. Hannah. "Onları kurtaramadım."

"Onlar için kendini feda etmeye hazırdın. Yerleşkeye geri döndünüz, polisi oraya çektiniz. Şimdi Douglas Abbott öldü, West Abbott ise yargılanmayı bekliyor... Bunların hepsi benim kitabımda çok kahramanca."

Douglas Abbott. Michael. Dolabındaki esrar yüzünden tutuklandığı gün okula gelen narkotik polisinin o olduğunu uzun zaman sonra hatırladı. Onu bu şekilde bulmuştu. Diğer kızları da. İşi sayesinde. Sosyal medya. Gabby onu takip etmiş, aptal videolarını beğenmişti. Ellie'nin midesinde yine öfke yuvarlanıyordu. Dr. Fischer'ın ne dediği önemli değil. Hangi ejderha öldürüldü. Acı devam ediyor. Dr. Fischer öne doğru eğildi. "Düşünüyordum da..." Not defterine bir göz atıyor. "Belki bir egzersiz yapabiliriz."

"Ne tür?"

"Zihninde birlikte geri dönmemizi ve Gabby, Hannah ve Willa'yı serbest bırakmamızı istiyorum. Benimle dalga geçer misin?"

Ellie, Dr. Fischer'a güvenmeyi öğrenmiş olsa da güler. Dr. Fischer nereye götürürse onu takip edecek. Burada, bu beyaz odada, Ellie'nin acısının sınırlarından geçiyorlar. "Evet, tamam, tabii."

"Tamam o zaman," diyor Dr. Fischer, sonra sesini bir oktav düşürüyor. "Devam edin ve benim için gözlerinizi kapatın."

Ellie biraz aptalca hissediyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Şimdi yerleşkeye geri dönelim. Gabby'yi kurtaralım."

Ellie için anılara dalmak o kadar da zor değil. Sanki yine oradaymış, beton yapıların arasındaymış gibi hissetmek. Nefes alıyor ve işte orada, kamp ateşi, köpekler ve yağmur sonrası orman.

"Orada mısınız?" Dr. Fischer sorar ve Ellie başıyla onaylar. "Tamam, şimdi hepinizin birlikte olduğu bir güne gidin. Sen, Hannah ve Gabby. Onları görüyor musun?"

Sonbahar, kışa yakın. Kızların birbirlerine gerçek isimlerini fısıldadıkları gün. Yanakları ateşten sıcaktı. Elleri tohum toplamaktan kaşınıyordu. "Ben de onlarla birlikteyim."

"Sen de kendini görüyor musun?"

Ellie'nin boğazında bir düğüm oluşuyor ve buna karşı yutkunuyor. "Evet." Orada, Gabby'nin yanındaki kütüğün üzerinde oturuyor. Dizleri birbirine değiyor. Çok sıcak. Çok canlı. "Tamam. Şimdi Şimdi, Willa'yı dahil et. Bunu yapabilir misin?"

Willa Gabby'nin peşinden geldi ama onu da ateşin yanına koymak kolay. Çünkü Ellie'nin istediği de bu, birlikte olmaları, güvende olmaları, birbirlerine sahip olmaları.

"Her birinin elinden tut. Onlara artık orada kalmak zorunda olmadıklarını söyleyin."

Ellie'nin gözleri sulanır. Zihninde, uzanıp onları teker teker - Hannah, Gabby ve Willa- kütüklerden kaldırıyor. *Benimle gelin.*

"Onlar seninle mi?"

"Evet."

"Peki ya David? O da orada mı?"

"Hayır," diyor Ellie. "O odasında. Bizi duyamaz." "Ona bir şey yapmak istiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tekmele onu. Canını yak. Uzaya gönder. Ne istersen yap." Ellie gülüyor. "Hayır. Biz sadece gitmek istiyoruz."

Dr. Fischer tamam diyor. Ellie'ye Gabby, Hannah ve Willa'yı yerleştikten çıkarmasını söyler. "Kimse sizi durdurmayacak."

O da öyle yapar. Uzun bir süre, elbiselerini ıslatan dondurucu bir yağmur altında ormanda seyahat ederler, bir zamanlar Kraliçe Anne dantellerinin yetiştiği yanmış bir araziden geçerler, paslanmış bir otobüsün üzerinden geçerler. Bir açıklığa varırlar ve artık gündüzdür. Yaz da gelmiştir ve sıcak giysiler için çaresiz değildirler. Artık dişleri takırdamıyor. Dudakları artık mavi değil.

Korku yavaş yavaş yok olur. Birbirlerine dönüyorlar ve sıırıtmaya cesaret ediyorlar. Birden hepsinin ağzından kahkahalar dökölür. Ellie elleriyle ağzını kapatıyor ve gerçek adını haykırıyor. Sonra Gabby de öyle yapıyor. Sonra Hannah. Sonra Willa. İstedikleri kadar gürültü yapmak iyi hissettiriyor. Sessiz olmaktan endişe etmiyorlar. Nankör olarak adlandırılmaktan ya da sallanan bir el beklemekten. Güneşe, gökyüzüne ve açık arazilere karşı kendilerini çözüyorlar. Sersem ve mutlu.

"Hâlâ benimle misin, Ellie?" Dr. Fischer'ın sesi balonu deliyor.

Ellie başını sallıyor. Dilinde tuz tadı var, gözyaşları ağzına akmış. "Henüz gitmeye hazır değilim." Sonsuza kadar bu altın yerde kalmak istiyor.

"Eve dönme vakti geldi. Ama onları da yanında getirebilirsin." "Nasıl?"

"Onları evinize götürün. Bir duvarı yıkın ve onlar için oda yapın."

Boğazı kalınlaşan Ellie, arkadaşları için kendi odasının yanına bir oda inşa eder. Bir yatağı ve açılan bir penceresi olan bir yer. Hava temizdir, çöp ve hayvan kokmaz. Başından beri istediği şey buydu. Özgür olmalarını. Birlikte. Üzerlerindeki giysileri çıkarıp yerine kaşmir giysiler giyerler. Sonra lavanta kokan çarşaflara uzanırlar. Ve Ellie tutabileceğini bildiği sözler fısıldıyor. *Bir daha asla karahindiba ya da çilek yemeyeceğiz. Senin iznin olmadan kimse sana dokunmayacak. Artık seni kanatan bitkiler olmayacak.* Hannah ve Willa uykuya dalıyor. Ve nefeslerini ölçmek için göğüslerine dokunmayı düşünmelerine gerek yok. Ellie dinlenebileceklerini ve uyandıklarında her şeyin yoluna gireceğini biliyor. Gabby Ellie'ye döner ve burunlarını ovuştururlar, birbirlerinin saçlarını okşarlar, her şeyin tadını çıkarırlar.

"Gabby'ye ne söylemek istersiniz?" Dr. Fischer soruyor.

"Özür dilerim." Ellie onu kurtaramadığı için üzgün. Gabby'nin yarının neşesini ve acısını asla bilemeyeceği için üzgün. Nazik bir elin hissini. Çocuklarının dokunuşunu. Sıcak su spreyi. İyi bir yemeğin ilk ısırığı.

"Gabby ne diyor?" Dr. Fischer soruyor.

"Üzgün olmak zorunda olmadığımı söylemesini istiyorum."

"Bu senin hatan değil Ellie," diyor Dr. Fischer. "Buna inanıyor musun?"

Ellie gözlerini açar. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Ağzını açıyor ve kapatıyor. "Deniyorum."

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Yarına kadar." Dr. Fischer ayağa kalkar.

Vedalaşırlar. Ertesi gün aynı saatte ama Dr. Fischer'ın ofisinde görüşecekler. Çünkü Ellie eve gidiyor. Ailesi lobide bekliyor.

"Hey," diyor babası, çantasını omzundan indirirken. "Hazır mısın?"

Annesi gülümsüyor. "Tamam mı?"

Ellie başını sallar ve arabaya biner. Yola koyulurlar, Ellie günlüğünün sayfalarını karıştırırken aracın sallanması onu rahatlatır. Çok geçmeden Coldwell karakoluna varırlar ve Dedektif Calhoun'u sorarlar.

Chelsey köşeyi dönüyor. "En sevdiğim aile," diyerek Ellie'nin babasının elini sıkıyor ve annesine sarılıyor. "Bu benim için mi?" Günlüğe doğru başını sallıyor.

"Hepsi burada." Ellie onu uzattı.

Chelsey, "Güzel, bu duruşmaya yardımcı olacak," diyor. "En yüksek cezayı, ömür boyu hapis cezasını istiyoruz."

West Abbott suçsuz olduğunu savunuyor ve bir savunma anlaşmasını reddetti. Ellie onun suçunu kabul etmesini diliyor. Uzaklara gitmesini ve bir daha geri dönmemesini. Ama o güneşli bir gün istiyor. Ve Chelsey Ellie'ye bunun onun son günü olacağına dair güvence verdi. Ellie, Chelsey'nin elini tekrar sıkar ve vedalaşır. Ailesiyle birlikte kamyonu geri biner.

"Sana söylemeyi unuttum." Annesi ön koltuktan Ellie'yle konuşmak için döndü. "Sam ve ailesi bu akşam yemeğe geliyorlar."

Ellie'nin dudakları yukarı kalkıyor. "Kulağa hoş geliyor," diyor. Annesi arkasını dönüyor ve Ellie pencereden dışarı bakıyor. Camdaki yansımasını görüyor ve profiline dokunuyor. Kendine burada olduğunu hatırlatır. O burada. O burada.

Elini tekrar kucağına koyuyor, diğer eliyle bileğine dokunuyor. Bazen Gabby'nin ona verdiği dostluk bileziğini hâlâ hissedebildiğini düşünüyor ve hâlâ nasıl dayandığını merak ediyor. Hayatı hep bir silahın namlusuna bakar gibi mi yaşayacaktı? Düşünceleri Dr. Fischer'a döner. Bir saat önce yaptıkları konuşmaya. Ellie hâlâ bunun kendi hatası olmadığına inanmakta zorlanıyor. Gabby'ye olanlar. Hannah'ya. Kendisine. Sık sık neyi farklı yapabileceğini düşünüyor. Suçlamayı bırakabilecek mi? Emin değil. Ama bir gün bırakacağını umuyor. Tıpkı bir gün kamp ateşinin kokusunun onu hasta etmeyeceğini umduğu gibi. Bir gün havlayan bir köpeğin sesinin onu alıp götürmeyeceğini. Bir gün korkmayacağını.

Bir gün kapıları açacağını. Emekleme odasından çıkacak. Bir yatakta uyuyacak. Saçını kesecek. Eski bir arkadaşını arayacak. Eski bir aşkı öpecek. Yeğenine sarıl. Kız kardeşiyle gülmek. Annesine ve babasına sarılın. Bir elinde kaybını, diğerinde umudunu taşıyarak geleceğine doğru koşar.

Evet, diye düşünüyor Ellie. Tekrar yaşayacağım. Bir kuş olacağım ve şarkı söyleyeceğim.

Bölüm

OTUZ BEŞ

LYDIA'NIN AHŞAP SAÇ FIRÇASI, PEYNİRLİ CÜBBESİ, YIRTIK DÖKÜK

Beatrix Potter tavşanları, *beyaz iPod'u*, *Into the Wild* posterı, sicimle bağlanmış kuru gülleri, oyuncak VW böcek arabası - Chelsey hepsini dikkatle bir kutuya yerleştirir ve kapatır. Son olarak, Chelsey bir sandalyenin üzerine çıkar ve Lydia'nın kapısının üzerindeki ÖZGÜRLÜK işaretini çıkarır.

Noah elinde bir kutuyla kapıda beliriyor. "Neredeyse bitti mi? Saat neredeyse beş. Kapanıştan önce anahtarları emlakçıya bırakmak istiyorsak gitmeliyiz."

Chelsey başını sallar, yutkunur. "Yeni bitti."

"Seninle dışarıda buluşuruz." Koridorda ilerlemeye devam ediyor. "Daha önce kapıların etrafında dolaşan başka bir muhabir gördüm. Şimdiye kadar vazgeçmişlerdir diye düşünüyorsun," diye omzunun üzerinden atar.

Chelsey cevap vermiyor. Ellie'yi ormanda bulmasının üzerinden üç ay geçti. Douglas Abbott'u öldürdüğünden, West ve Lydia'yı tutukladığından beri. Duruşmalar bu yıl içinde başlayacak. Ama medyanın ilgisi devam ediyor. Chelsey hala yorum yapmıyor. Ne söyleyeceğini çok iyi bilmesine rağmen. West, Doug ve hatta Lydia hakkında konuşmayacak, kız kardeşinin suçluluğu ya da masumiyeti hakkında hiçbir şey söylemeyecek - gerçek ortada bir yerde yatıyor. Vali ya da Chelsey'nin eski çavuşu hakkında da hiçbir şey söylemeyecekti; o da tutuklanmıştı ve yargılanacaktı. Abbott olay yerinde tahrifat yaptığını ve Lydia'nın cinayetini Oscar'ın üzerine attığını itiraf etti.

Ancak oğullarının ormanda ne yaptığını bilmediğine yemin ediyor. Doğruyu söyleyip söylemediğine jüri karar verecek. Chelsey bunların hiçbirinden bahsetmeyecekti. Onun yerine, Chelsey kızlardan

bahsederdi. Hepsinden. İsimlerini söyleyecekti. Brittany, Theresa, Gabby.

Ormandan çıkmayı başaramayanlar. Willa. Hannah. Elizabeth... kurtulanlar. Onlar yaşamış olsa da, Ellie suçlamalarla karşılaşmamış olsa da, bir şeyler geri dönülmez bir şekilde kaybedildi. Medyaya, dünyaya soracaktı: Bu ne zaman yeterli olacak? Toplum, kadınların erkeklerin elinde ölmesini nasıl kabul ediyor? Chelsey kızlığının yasını tutuyor.

Evin içinde sürükleniyor, giderken ışıkları kapatıyor, acele etmiyor. Bu Chelsey'nin son vedası, bir yaranın kapanışı - bazen bu tür şeyler doğal yollarla iyileşir, bazen de dağlanmaları gerekir. En sonunda. Sonunda. Ailesinin yatak odasına doğru gidiyor. Burada hiçbir şey kalmamış. Sadece bir karyola, duvara yaslanmış bir şilte. Banyoda, pembe fiskiyele küvetin kenarına oturur. Bir an için yine beş yaşındaydı. Lydia altı yaşında. Musluktan su damlıyor ve suyun içinde baloncuklar yüzüyor. Kıkırdıyorlar. Bu anı ciğerlerindeki havayı emiyor. Boğazı acıyla doluyor ama Chelsey onu bastırmıyor. Gelmesine izin veriyor. Kederin içinde yuvarlanmasına ve zirveye ulaşmasına izin veriyor. Köpüklü bir patlama. Çünkü keder aşkın diğer yüzünden başka nedir ki?

Banyodan çıkıp koridorun sonundaki babasının ofisine doğru yürür. Oda artık boştur. Bir zamanlar bu alanda huzur bulurdu, ama şimdi... şimdi emin değil. Bazen babasına kızıyor. Son zamanlarda anılar iyiden kötüye, kötüden iyiye dönüşüyor. Şimdi onu daha net görüyor. Şef Calhoun, kendi hatalarını fark edemediği için kendi evliliğini mahveden bir adam.

Babasının ofisinin kapısını kapatır. Chelsey'nin gözünden kaçmaz: Çavuş Abbott ile babası arasındaki benzerlikler. İkisi de yamyamdı, eşlerini, çocuklarını, kendilerini yiyorlardı. Ya da onun hikâyesinin West ve Doug'inkine ne kadar benzediğini. Babalarını aslanlaştırmak. Annelerini kötülemek. Ama West ve Doug babalarından daha kötü yetişkinler oldular. Ve Chelsey... daha iyi, diye umuyor. İnsanların yaptığı seçimler hakkında düşünüyor. Kendi özgür irademizle çizdiğimiz yolları. Kendisi de bir yol çizmek üzere. Yeni bir şehirde yeni bir ev. Coldwell PD'de Ellie Black davasını kapatacak kadar kaldı. Sonra da istifa etti. Chelsey ve Noah Olympia'ya taşınıyor. Chelsey'nin henüz bir işi yok ama

birkaç polis departmanı. Görecek. Geçmiş değiştirilemez. Ama gelecek belirsizdir ve Chelsey hazırdır.

Merdivenlerden inerken on beş yaşındaki Lydia'nın hayaletini yanında hisseder; kız gibi hayallerle dolu, bu evden kurtulmak, aşık olmak ve tehlikede olmak için kapıdan dışarı fırlamıştır. Chelsey son ışığı da söndürür. Ön kapıyı kapattı ve kilitledi. Merdiven sahanlığında bir süre deniz fenerine baktı. Kendisini ve Lydia'yı çocukken görür. Geçmişte güneş batmak üzeredir ama hava ve beton hâlâ sıcaktır. Küçük kız Chelsey sokaklarda koşar, deniz fenerinin merdivenlerinden yukarı çıkar, pencereden sarkar, ellerini ağzına götürür ve "*Olly olly oxen free*" diye bağırır.

"O çöp mü?" Noah, Chelsey'nin düşüncelerini yarıda kesiyor ve kâğıtların sarılı olduğu ellerine başını sallıyor, en üstte kabarcıklı F harfi var.

Chelsey başını sallıyor; başka bir hayatı kucaklamak için bir hayatı bırakmayı düşünüyor. "Bizimle geliyor." Bu onun taşıyacağı bir şey. Bu saklayacağı bir şey. Bu tek kelime. Özgürlük.

İşte böyle bitiyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı hayata geçiren herkese teşekkür etmek mümkün mü emin değilim ama elimden geleni yapacağım.

Bu bağlamda, editörüm Carina Guiterman'a bana ve bu kitaba olan inancı için teşekkür etmek istiyorum - yanımda olduğun için çok minnettarım. Ayrıca, Tim O'Connell'a ve Simon & Schuster'da bu kitabın dizgisinden övgülerine kadar kitap üzerinde çalışan tüm ekibe de teşekkürler: Sirui Huang, Wendy Blum, Sophia Benz, Amanda Mulholland, Lauren Gomez, Zoe Kaplan, Morgan Hart, Beth Maglione, Hannah Bishop, Danielle Prielipp, Crystal Watanabe, Andrea Monagle, Helen Seachrist ve Sara Kitchen.

Sektördeki en iyi menajer ve gerçek bir yol gösterici olan Erin Harris'e teşekkürler - birlikte çalıştığımız on yıla ve umarım gelecek daha nice on yıllara. Ayrıca Joelle, Josh ve Sara'ya da teşekkürler - siz üçünüz sihir yaratıcısınız.

Yumi ve Kenzo'ya teşekkürler; beni mutlu ediyorsunuz. Craig'e de tüm sebepler için teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

EMIKO JEAN, Reese Witherspoon/Hello Sunshine tarafından seçilen *Tokyo Dreaming* ve *Tokyo Ever After* adlı genç yetişkin romanlarının ve Good Morning America Kitap Kulübü tarafından seçilen *Mika in Real Life* adlı romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kocas ve iki çocuğuyla birlikte Washington Eyaleti'nde yaşamaktadır.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Emiko-Jean

   [@simonbooks](https://www.instagram.com/simonbooks)

AYRICA EMIKO JEAN TARAFINDAN

Tokyo Ever

After Tokyo

Dreaming Mika

Gerçek Hayatta

**Umarız bu Simon & Schuster
e-kitabını okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni sürümler, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak için aşağıya tıklayın ve şartlar ve koşullara bakın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Emiko Jean

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Simon & Schuster İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Simon & Schuster ciltli ilk baskı Temmuz 2024

SIMON & SCHUSTER ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılına Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866- 248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Wendy Blum tarafından iç tasarım
Ceket tasarımı Faceout Studio, Amanda Hudson
Ceket sanatı: Silhouette by Westend61/Getty Images; Flames by Chiara Cattaruzzi Photography/Getty Images; Flower by Mike Truchon/Shutterstock; Texture Composite by Mohsan Ali/Shutterstock and Kosmofish/Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-1-6680-2393-8
ISBN 978-1-6680-2395-2 (e-kitap)